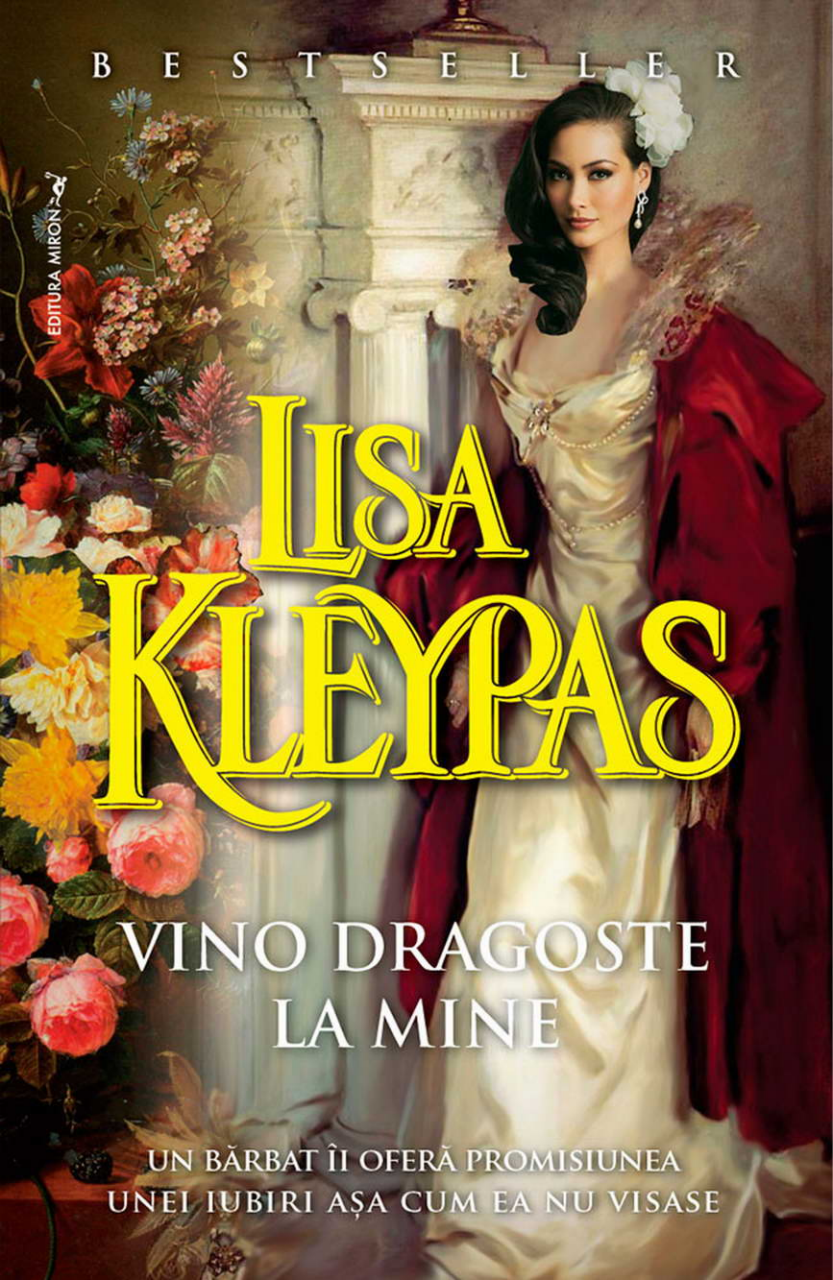

BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
VINO DRAGOSTE LA MINE
UN BĂRBAT ÎI OFERĂ PROMISIUNEA UNEI IUBIRI AȘA CUM EA NU VISASE

Cînd puternicul, frumosul, Heath Rayne a scos-o pe Lucinda Caldwell din rîul înghețat, a salvat-o de la o moarte sigură. Lucinda se trezește în brațele acestui străin chipeș, cu o reputație periculoasă - un bărbat pe care societatea nu-l acceptă, dar de care inima ei se simte fermecată. Lucinda este logodită cu un bărbat bogat și foarte respectat din Massachusetts și orice zvon ar putea să-i ruineze reputația.

Deși Lucinda încearcă din răsputeri să nege că se simte atrasă de seducătorul sudist, Heath e atît de șarmant, încît într-o după-amiază de vară între ei se aprinde focul pasiunii, iar reputația tinerei e compromisă fără cale de întoarcere. Singura soluție e căsătoria cu un bărbat pe care îl dorește, dar nu îl cunoaște, un bărbat care are multe secrete, un bărbat care îi oferă promisiunea unei iubiri așa cum ea nu visase.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-1789-84-2
9 789731 789842

Love, come to me
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

Lucrare executată la EuroBusinessTipar

LISA KLEYPAS

VINO DRAGOSTE LA MINE

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul unu

Heath îşi ridică reverul hainei şi blestemă printre dinţi cînd simţi o adiere îngheţată de vînt atingîndu-l pe gît. Era prima iarnă pe care o petrecea aici şi descoperea că New England-ul nu era un ţinut care să le priască celor din Sud. Cizmele din picioarele sale scîrţîiau cînd călca peste straturile de zăpadă care se aşezaseră unul peste altul după ultimele ninsori. Ninsese şi dăduse îngheţul de atîtea ori încît părea că nămeţii se vor topi abia în iunie.

Deşi era îmbrăcat în haine groase de lînă, la fel ca toţi cei născuţi în Nord, oricine s-ar fi uitat la el ar fi înţeles dintr-o privire că nu locuia aici de mult. Avea pielea întunecată, bronzată, a cuiva obişnuit cu căldura soarelui din Sud. Era înalt, ceea ce în Kentucky sau în Virginia nu părea mare lucru, dar aici îi putea privi de sus pe majoritatea localnicilor, care erau scunzi şi subţiri. Privirea lui directă şi ochii albaştri păreau a-i face pe aceştia să se simtă foarte incomod. În locul de unde venea el, străinii se salutau cînd treceau unul pe lîngă celălalt pe stradă. Aici nu puteai să te uiţi în ochii cuiva decît dacă erai rudă cu acela, prieten vechi sau partener de afaceri. Se întrebă cum de locuitorii din Massachusetts nu-şi dădeau seama cît de ciudaţi erau. Răceala şi distanţa lor erau inexplicabile, plus că aveau un simţ al umorului foarte neobişnuit. Poate că li se trăgea de la vreme.

Zîmbi cînd se gîndi la asta, un zîmbet cald şi larg, care pe vremuri le făcea pe femeile din comitatul Henrico să

tresări bucuroase, şi puse mîna pe coada toporului de la brîu, pornind în căutare de lemne pentru sobă. Terminase repede rezervele de lemn pentru foc şi de cărbune, fiindcă încercase din răsputeri să păstreze căldura în casa mică pe care o cumpărase cu o primăvară înainte. Era atît de frig afară că abia dacă reuşea să fluiere, dar în timp ce mergea începu să fredoneze o variantă destul de respectabilă a cîntecului „*Linişte pe rîul Potomac*", unul dintre cele mai populare cîntece din timpul războiului, compus de un locuitor din Nord, dar cu o melodie plăcută.

Începu să meargă mai încet şi se opri din fluierat cînd auzi un zgomot venind dinspre rîu. Locuia pe un deal din apropiere de mal, iar sunetul înfundat se ridica spre el, adus de briză, pierzîndu-se printre copaci şi devenind greu de distins. I se păru, totuşi, că este glasul unei femei.

Nu se putea să moară acum, în locul ăsta. Fusese o prostie să încerce să traverseze rîul pe aici în loc să mai meargă cîteva sute de metri pînă la pod, dar cu siguranţă că nu merita una ca asta. Nimeni nu merita aşa ceva. După şocul iniţial, cînd gheaţa se surpase sub ea, Lucy dăduse din mîini şi din picioare pînă cînd reuşise să apuce marginea găurii în care căzuse. Nu durase mai mult de cinci secunde pînă cînd răceala apei i se strecurase prin haine şi îi ajunsese la piele, intrîndu-i în oase. Totul se întîmplase foarte repede, într-o clipită. În acel moment abia dacă mai putea respira, avea răsuflarea tăiată şi încerca să se cațere pe gheaţă, dar mănuşile din caşmir alunecau de fiecare dată. Cînd cădea înapoi, apa îi ajungea pînă aproape de gură.

– Să mă ajute cineva! Ajutor...

Se opri din strigat şi se uită spre peisajul acoperit de zăpadă al malului de rîu, întrerupt pe alocuri de coloane de fum leşind din hornurile caselor din apropiere. Nu se putu abţine şi strigă din nou, deşi ştia că asta o sleie te de puteri, apoi suspină, cu vocea tremurată:

– Sînt în apă! Cineva... să mă ajute!

Trebuia să o audă cineva. Trebuia să o ajute cineva. Nu putea să i se întîmple tocmai ei aşa ceva. Nu ei, lui Lucy Caldwell, care fusese protejată şi apărată toată viaţa de orice durere şi de orice spaimă. Panicată, reuşi să-şi scoată mănuşile şi înfipse unghiile în gheaţă, tuşind şi scuipînd apă. Fustele şi pantalonaşii grei şi plini de apă o trăgeau în jos ca plumbul şi, pentru o secundă înspăimîntătoare, se scufundă cu totul în apa rece a rîului. Înconjurată de întuneric, se luptă cu greutatea care încerca s-o tragă mai adînc. Întinzîndu-se spre suprafaţă, spre aer, reuşi să se ridice din nou şi să respire. Plîngînd neajutorată, apucă marginea gheţii şi se sprijini cu obrazul de ea. Nu mai putea să se mişte, dar nu voia nici să se lase luată de ape.

Închise ochii şi îşi înfipse vîrfurile degetelor goale în suprafaţa îngheţată. Nu ştia nimeni că e aici. Tatăl ei credea că ea este încă în Connecticut, la mătuşa Elizabeth şi la unchiul Josiah. Nu îi trimisese vorbă nici lui Daniel, ca să-l anunţe că se întoarce mai devreme, fiindcă se certaseră şi fiindcă ea îl forţase să poarte o discuţie în contradictoriu pe care el nu o dorise.

Îmi pare rău, se gîndi. Nu îşi mai simţea lacrimile alunecîndu-i pe obraji. *Mă cert mereu cu tine. Daniel...*

Încet, răceala apei se transformă într-o arsură uscată, iar ea pluti fără să se opună, fără să mai simtă frică, amorţită. Rîul părea că îi vorbeşte, iar vocea lui tăcută, insistentă, o atrăgea, îi pătrundea în gînduri.

Cu mulţi ani înainte aici se mai înecase o fată. Oare rîul o luase şi pe ea la fel de uşor, cu la fel de mare blîndeţe? Oare şi ei i se păruse că visează?

Lasă totul să dispară, o îndemna întunericul. Soarele, primăvara, Daniel, iubirea... Toate numai vise. Nimicuri.

Deodată, cineva o apucă de încheietură cu degete crude şi puternice, care îi provocară durere suficientă cît să-i alunge amorţeala. Se zbătu şi deschise încet ochii. Printre

şuviţele ude văzu că un bărbat stătea întins pe burtă, aproape de ea. Ochii lui neobişnuit de albaştri îi priveau chipul palid ca o mască. O strînse mai tare de mînă cînd începu să o tragă afară din rîu. Lucy încercă să vorbească, dar nu reuşi decît să suspine slab.

Omul părea că-i spune ceva, dar ea abia dacă-l auzea. Simţi cum o trage mai tare de braţ, şi atunci se scufundă în întuneric.

Cineva o ducea în braţe, prin pădure. Capul îi era sprijinit pe un umăr îmbrăcat cu o haină din lînă. Avea fruntea lipită de gîtul unui bărbat. Picioarele i se legănau încet, lovindu-se din cînd în cînd de corpul străinului. Cel care o ducea în braţe călca apăsat peste grămezile de zăpadă adunate pe pămînt cu siguranţa unui cal de povară, mergînd într-un ritm neobosit. Dîndu-şi seama că ea îşi revine, el spuse blînd, cu un accent sudist foarte pronunţat:

– Căutam lemne de foc cînd te-am auzit. Nu ştiu ce căutai acolo, drăguţă, dar ar fi trebuit să ai mai multă băgare de seamă şi să nu pui piciorul pe gheaţă. Nu ţi-ai dat seama că rîul nu e îngheţat de tot?

Îi era greu să deschidă gura, fiindcă o simţea ca pe o poartă ruginită de fier. Încercă să spună ceva, dar nu auzi decît un sunet ciudat, ca un scîrţîit. Îi era prea frig ca să vorbească. Îi era prea frig ca să gîndească.

– Nu-ţi face griji. O să fie bine, spuse el pe un ton încurajator.

Ea se simţea mizerabil, era şocată, iar tonul lui i se păru foarte lipsit de consideraţie. Hainele îi erau grele şi îngheţate şi îi atîrnau pe trup, făcînd s-o doară braţele şi picioarele. În toată viaţa ei, orice tăietură, zgîrietură sau nefericire fusese repede oblojită şi ostoită cu foarte mare grijă şi cu multă atenţie. Nu mai simţise niciodată o durere ca aceea, atît de copleşitoare, de completă şi de persistentă. Suferea, şi îşi dădu seama că nu poate să suporte

atîta chin. Începu să plîngă încet, iar Heath blestemă în şoaptă şi o ridică, sprijinind-o mai bine de umărul său. Avea buzele foarte aproape de urechea ei şi îi murmură încet:

– Ce urechiuşă rece ai. Ascultă-mă, drăguţă. Nu mai durează mult şi o să te simţi mai bine. Te duc într-o cameră frumoasă şi caldă, unde arde focul. Aproape că am ajuns, nu plînge. Mai rezistă doar un minut şi o să vedem cum facem să te dezgheţăm.

Îi vorbea ca unei fetiţe mici şi, deşi o lua de sus, iar asta ar fi scos-o din sărite oricînd altcîndva, în acel moment cuvintele lui o liniştiră. În ciuda asigurărilor cum că „mai aveau puţin", ei i se păru că drumul dură ore întregi. Pînă la urmă ajunseră la o casă mică şi slab luminată. Lucy intră în panică dîndu-şi seama că nu simte nimic de la gît în jos. Temeri nebuneşti îi trecură prin minte. Oare era paralizată? Oare pierduse vreun deget? De frică, nu spuse nimic atunci cînd străinul o duse în casă. După ce închise uşa şi lăsă afară vîrtejurile de zăpadă, el o aşeză cu grijă pe o canapea. Părea să nu-şi dea seama că hainele ei aveau să-i ude mobila. Încăperea era luminată de focul dintr-un şemineu cu grătar. Lucy îi vedea căldura, dar nu o simţea deloc. Îi clănţăneau dinţii în ritm cu sunetele scoase de flăcări.

– O să te încălzeşti imediat, spuse Heath punînd nişte lemne pe foc.

– Niciodată, reuşi ea să spună în timp ce tremura din toate încheieturile.

El zîmbi puţin şi aşeză nişte pături pe un fotoliu din apropiere.

– Ba da, o să te încălzeşti. O să te încălzesc eu pînă cînd o să-mi ceri un evantai şi un pahar de ceai cu gheaţă.

– Nu simt nimic.

Îi dădură din nou lacrimile, iar el îngenunche lîngă canapea, dîndu-i la o parte de pe faţă şuviţele ude.

– Ţi-am spus să nu plîngi, domnişoară Lucinda Caldwell. Aşa te cheamă, nu?

Ea dădu din cap tremurînd.

– Te-am văzut lucrînd la magazinul tatălui tău, continuă el, desfăcîndu-i fularul de caşmir din jurul gîtului. Eu sînt Heath Rayne. Să ştii că îmi doream de mult să te cunosc. Nu-mi plac circumstanţele în care s-a întîmplat asta, dar o să fie nevoie să ne descurcăm cît mai bine cu ceea ce avem.

Îi descheie capa cu mişcări repezi şi impersonale, iar ea făcu ochii mari, cu dinţii clănţănind mai tare.

– Lucinda. Te-ai ghemuit în tine însăţi ca un melc mic. Am nevoie să mă ajuţi. Dă-mi voie să te întorc pe spate.

– Nu...

– Nu o să-ţi fac nimic. Vreau să te ajut. Nu complica lucrurile, Lucy, şi răsuceşte-te. Da, aşa.

Cu repeziciune, el desfăcu încheietorile rochiei de plimbare şi o deschise larg. Ea se crispă şi dădu să se retragă, înţelegîndu-i intenţia. Nici un alt bărbat nu o mai dezbrăcase pînă atunci. Dar cineva trebuia să facă asta, iar ea nu era în stare. Făcu un efort ca să nu se ferească.

– Mă bucur că rîul are curenţi atît de slabi, remarcă el sec. Dacă n-ar fi fost aşa, toate hainele şi volanele astea te-ar fi tras la fund imediat.

Lucy închise ochii, dîndu-şi seama că încă plîngea abia cînd el îi şterse lacrimile de pe tîmple. Rochia, corsetul, crinolina detaşabilă şi jupa dispărură cu repeziciune. Cîţiva nasturi îi săriră de pe cizme, făcîndu-l pe Heath să blesteme încet cînd îi auzi căzînd pe podea. Fundele corsetului erau atît de ude, încît ar fi fost imposibil de dezlegat. El se strîmbă şi scoase din vestă un cuţit de vînătoare cu vîrful scurt, apoi tăie legăturile. Materialul întărit cedă, corsetul se desfăcu, iar Lucy tresări şi suspină slab cînd o durere ca un cuţit îi străpunse coastele. Heath făcu doar o pauză foarte scurtă înainte să-şi treacă degetele pe sub bretelele cămăşuţei ei subţiri şi ude. Deşi părea imposibil, ea se crispă mai mult. Era un coşmar. Doar aşa îşi putea explica lucrurile prin care se vedea nevoită să treacă.

– Îmi pare rău, şopti el dezbrăcînd-o de cămăşuţă şi de pantalonii scurţi care se purtau pe sub rochie.

Ei i se păru că-l simte tresărind, dar era posibil ca sunetul să fi venit de la păturile cu care începuse să o învelească şi cu care o acoperi atît de strîns încît nu i se mai vedea decît capul. Frigul îi intrase în încheieturi şi o făcea să geamă de durere şi să-şi încordeze coatele şi genunchii ca să încerce să se încălzească. El o ridică în braţe, aşa înfăşurată în pături cum era, şi se aşeză cu ea într-un fotoliu de lîngă foc, strîngînd-o la piept. Lucy îi simţi, chiar şi prin pături, puterea braţelor.

– Daniel. Îl vreau pe Daniel, spuse ea în timp ce lacrimi reci i se rostogoleau pe chip.

Uitase că el nu ştia cine e Daniel.

– Lasă-mă să te ajut.

O mînă imensă şi caldă îi mîngîie fruntea, dînd la o parte şuviţele încîlcite şi alunecînd în jos, spre obraji, ca să-i aline cu blîndeţe durerea.

– Mă dor picioarele, îmi zvîcnesc genunchii...

– Ştiu. Am păţit şi eu aşa ceva.

– Nu ca mine...

– Ba pe naiba! Chiar ca tine, spuse el zîmbind. Şi am supravieţuit, iar acum îţi povestesc ţie despre asta. Aşa că nu te teme, s-ar putea să scapi.

– Cînd...

– În '64, în timpul asediului de la Richmond. Mă ascundeam de nişte lunetişti şi am ajuns într-un lac îngheţat. Iadul nu e un loc fierbinte, drăguţă. Iadul e foarte, foarte rece.

– Ai luptat împotriva... noastră.

Ea ridică privirea şi-l văzu uitîndu-se cu atenţie la ea. În ochii lui foarte albaştri se citea milă şi un alt sentiment, ceva ce ea nu înţelese.

– Da. Sînt din Virginia.

– Ce faci... aici?

El nu spuse nimic, ci îşi luă doar privirea de la ea şi se uită spre foc. Îi strînse mai aproape trupul tremurînd, ţinînd-o nemişcată. Lucy se gîndi că, dacă situaţia ar fi fost alta, probabil că ar fi murit de ruşine. Nici măcar nu dăduse vreodată mîna cu un sudist, darămite să fie strînsă în braţe de vreunul. Dar orice sau oricine era bărbatul acela, ea se simţea bine strînsă aşa, la pieptul lui, în siguranţă şi protejată de frig.

– Te simţi mai bine? întrebă el pînă la urmă.

– Nu. Sînt îngheţată pe interior... Mi-a intrat frigul în oase.

Heath o mişcă puţin şi băgă mîna în buzunarul interior al vestei, de unde scoase o sticluţă ponosită din metal, care sclipi stins în lumina flăcărilor.

– O să te ajute o gură dintr-asta.

– Ce este?

El răsuci capacul, iar ea simţi imediat parfumul aspru al alcoolului tare.

– Ai auzit vreodată de whisky?

– Nu pot să beau aşa ceva! spuse ea făcînd ochii mari de groază.

Fusese învăţată că e un lucru rău să bei, că băutura te determină să faci tot felul de lucruri imorale, mai ales dacă eşti femeie. Preotul ei, pastorul bisericii First Parish, pe numele lui Grindall Reynolds, îi spusese mereu asta.

– O să-ţi ajungă la oase, Lucinda. Deschide gura.

– Nu, nu vreau!

I-ar fi fugit din braţe dacă n-ar fi fost atît de strîns înfăşurată în pături. Cu uşurinţă, el îi băgă gîtul sticlei între buze şi aplecă recipientul, umplîndu-i gura cu whisky tare şi amar. Ea înghiţi şi se înecă, apoi înghiţi din nou, pînă cînd simţi cum băutura îi arde stomacul. Heath îi luă sticla de la gură, iar ea se uită urît la el, tuşind şi încercînd să-şi recapete răsuflarea. Cînd îşi reveni, deschise gura ca să spună ceva, dar el îi împinse din nou sticla între buze. De

data asta băutura alunecă mai uşor, iar ea bău, fiindcă nu avea de ales, cu capul sprijinit de braţul lui. Stînjenită, îşi ascunse chipul în haina lui imediat ce sticla se îndepărtă. Nimeni nu se mai purtase niciodată atît de nepoliticos cu ea. Avea să-i spună tatălui ei despre asta, imediat cum se va simţi în stare. Probabil că Heath bănuia ce-i trecea ei prin minte, fiindcă zîmbi deodată. Se uită la obrajii ei şi văzu o urmă de whisky pe care o şterse cu vîrful unuia dintre degetele sale lungi.

– Păcat, scumpete. Să faci nazuri la o băutură atît de bună din Sud, net superioară alcoolului de-aici.

– Nu, spuse ea, ferindu-se de atingerea mîinii lui.

Spre surpriza ei, el nu se supără şi nu se miră de reacţia ei, ci rîse încet.

– Ca să te liniştesc, să ştii că nu, n-am de gînd să profit că eşti lipsită de apărare, chiar dacă eşti foarte drăguţă.

– Nu sînt drăguţă, îl contrazise ea ameţită. Arăt ca un lucru pe care... l-ai scos din rîu. Ceea ce şi sînt, de altfel.

– Eşti cel mai adorabil lucru pe care l-am ţinut vreodată în braţe. Îmi dau seama că nu mă crezi. De ce nu poţi să ai încredere în mine?

– Eşti sudist, spuse Lucy împleticit.

Simţea că-i vîjîie capul de la whisky. Căldura băuturii o ardea pe dinăuntru.

– Înainte de război am fost unionist, spuse el împăciuitor. Sînt sigur că acum mă vezi într-o lumină mai bună, nu?

– Nu.

El zîmbi văzînd-o ameţită şi cu obrajii îmbujoraţi.

– Eşti adorabilă, spuse pe un ton scăzut. Săraca yankee micuţă.

Lucy era în acelaşi timp iritată şi fascinată de felul în care îi vorbea, cu accentul lui moale, ca şi cum ea ar fi fost cineva care trebuia alintat şi preţuit. Nici un alt bărbat nu o mai dădăcise în felul acela jignitor, nici măcar Daniel.

Închise ochii ca să nu mai vadă lumina flăcărilor care juca pe perete şi oftă obosită, cu buzele aproape lipite de gîtul lui. Durerea devenise suportabilă şi începuse să se retragă.

- Să mă duci acasă repede, şopti ea, destinzîndu-se în braţele lui.

– Dormi, drăguţă. Am eu grijă de tine.

Lucy adormi, epuizată, şi visă lucruri confuze şi amestecate – amintiri legate de Daniel, cel alături de care crescuse şi cu care ajunsese să fie prietenă după ce se certaseră multă vreme. După aceea, prietenia lor se transformase într-o afecţiune mai profundă. Apoi Daniel plecase la război, frumos îmbrăcat în uniforma indigo cu margini roşii, iar ochii lui căprui străluciseră de mîndrie. Chipul frumos îi era împodobit de o mustaţă subţire. Daniel, iubirea ei, dar nu iubitul ei.

În vis, îşi aminti cum venise el acasă după ce sudiştii depuseseră armele. Lucy se bucurase enorm, dar nu-i scăpase faptul că el părea obosit şi mult mai în vîrstă, cu ochii căprui calzi, dar lipsiţi de strălucire.

– Daniel! strigase cînd el coborîse din tren.

Îl iubise ani întregi cu o ardoare copilărească, dar la întoarcerea lui ea avea deja şaptesprezece ani şi îl dorea cu toată căldura şi pasiunea unei femei în toată firea. Deşi familia şi prietenii lui veniseră să-l întîmpine, el îi vorbise întîi ei.

– Lucy, chiar tu eşti? întrebase, deschizînd braţele.

Ea fugise la el zîmbind exuberant, fericită.

– Ai primit scrisorile mele? Le-ai citit? Ai...

– Le-am citit pe toate, spusese el, apoi se aplecase şi o sărutase. Le-am păstrat pe toate.

Îşi amintea cum o ceruse de soţie, îşi amintea braţele lui calde şi ferme care o ţineau strîns, dulceaţa gurii lui pe buzele ei.

Nu o să ne căsătorim imediat, spusese el. Trebuie să aşteptăm un an sau doi, ca să-mi asigur poziţia la compania căilor ferate.

– Dar eu te vreau acum...

– Vreau să-ți dăruiesc atît de multe lucruri! Așteaptă-mă, Lucy. Promite-mi că nu o să te pierd în favoarea altuia.

– O să aştept la nesfîrşit, îi spusese ea cu lacrimi strălucitoare în ochi. N-ai să mă pierzi niciodată. Sînt a ta, atîta timp cît mă vrei şi dacă mă iubeşti.

Trecuseră trei ani, trei ani plini de frustrare, în care îi aparținuse şi totuşi, nu. El nu era pregătit să se însoare şi nu dădea semne că va fi pregătit prea curînd. Între timp, ea i-ar fi dat orice, tot ce avea de oferit. Cu toate astea, nu făcuseră dragoste niciodată. Un domn pînă la capăt, el nu voia să fie cu ea înainte de noaptea nunții. Era un bărbat de onoare şi era de părere că asta conta mai mult decît pasiunea. Agitată şi tulburată, se agăță de el, rugătoare.

– Daniel, spune-mi că mă iubeşti. Rămîi cu mine în noaptea asta. Nu pleca.

El îi sărută cu căldură fruntea, uimit, apăsîndu-i tîmpla cu buzele şi mîngîindu-i obrajii, pielea subțire de dedesubtul ochilor. Lucy oftă şi se cuibări mai bine în îmbrățişarea lui caldă. El îi şopti ca să o liniştească, sprijinindu-i capul cu palma şi strîngînd-o la piept:

– Dormi.

Privirea albastră a lui Heath călători încet peste trăsăturile ei. Lucinda Caldwell dormea în brațele sale. Clătină din cap, uimit. Dintr-un noroc, toate planurile lui atent construite fuseseră dejucate. Cine ar fi crezut că va pune mîna pe ea cu atîta uşurință? O strînse mai aproape, simțindu-i trupul în brațele lui. Se potrivea perfect acolo, aşa mică, delicios de mică şi surprinzător de voluptuoasă cum era.

Se întrebase de multe ori cum arăta de aproape, cum îi era pielea, ce formă aveau sprîncenele ei şi cît de lungi îi erau genele. Acum avea răspunsurile în față, iar curiozitatea îi fusese mai mult decît satisfăcută. O văzuse destul de des înainte ca să ştie că zîmbeşte cu veselie, ferme-

cător, şi că păşeşte vioi. Acum ştia detalii pe care probabil că nimeni altcineva nu avusese privilegiul să le afle. Ştia cum arăta corpul ei gol, că avea pielea palidă şi perfectă şi că pe sînul stîng îi era desenat un pistrui.

Părea imposibil de tînără, aşa, cu obrajii pătaţi de lacrimi şi cu pielea fină, ca de bebeluş. Gura ei avea o formă atrăgătoare, dar era cam prea largă şi prea clar conturată. Avea sprîncenele întunecate şi arcuite. Combinaţia dintre acele trăsături rigide şi figura ei rotundă îi dădea aerul unui copil foarte hotărît. Cu cît o privea mai mult, cu atît Heath era mai fascinat de ea. Cum ar fi putut vreun bărbat să reziste vulnerabilităţii, dulceţei şi contrastelor de pe acel chip?

Lucy se răsuci şi gemu din cauza unei dureri de cap care o chinuia, apoi încercă să deschidă ochii. Mijind pleoapele, se uită prin dormitorul abia luminat, spre draperiile trase care acopereau fereastra. O geană de lumină se strecura pe lîngă ele, trădînd faptul că se făcuse dimineaţă.

– Tata? întrebă ea adormită, dîndu-şi seama că intrase cineva în cameră. Sînt...

Tăcu atunci cînd înţelese că intrusul nu era tatăl ei şi îşi aminti întîmplările din ziua precedentă, apoi păli.

– Sînteţi domnul...

– Heath Rayne, spuse el, apropiindu-se de pat cu pas uşor.

Ea se feri imediat, trăgînd cuvertura pînă sub bărbie şi semănînd atît de bine cu caricatura unei virgine ultragiate, încît Heath începu să zîmbească.

– Nu-mi spune că n-ai încredere în mine, Lucinda. La cît de bine m-am controlat aseară, merit o medalie, nu suspiciuni.

Înainte ca ea să se poată mişca sau să poată protesta, el îi atinse fruntea, aproape cuprinzînd-o cu totul, ca să verifice dacă are temperatură şi o mîngîie pe tîmplă cu degetul mare. Lui Lucy nu-i plăcu felul în care o atinsese, de parcă ar fi fost proprietatea lui.

– Ai febră. Nici nu mă mir, la ce ai pățit ieri.

Apoi se așează comod într-un fotoliu de lîngă pat. Ei îi luă cîteva minute ca să-și adune gîndurile împrăștiate.

– Tu m-ai scos din rîu.

– Așa e.

– Iar eu nici nu ți-am mulțumit.

– N-a fost prea greu să scot pe cineva atît de mic ca tine.

– Dar ești sudist. Iar eu sînt...

El o privi cu falsă disperare.

– Și crezi că un sudist n-ar ajuta pe cineva care are nevoie, chiar dacă acea persoană este din Nord?

– Ei bine...

– Să nici nu-mi răspunzi, spuse el zîmbind. Îți spun un lucru, Lucinda. Chiar și un degenerat, un inamic al Uniunii, ar înțelege clar că tu ești mult prea prețioasă ca să fii lăsată pradă peștilor.

Era destul de sigură că el o tachinează, dar nu știu cum să răspundă. O alarma să fie tratată cu atîta familiaritate de un străin, care se purta cu ea și cum ar fi cunoscut-o de mult. Indiferent ce făcuse pentru ea sau cît de bine se stăpînise cu o seară înainte, bărbatul tot îi inspira teamă.

– Mi-ar plăcea să merg acasă acum, spuse pe un ton nesigur.

– Știu ce ți-ar plăcea să faci. Din nefericire, Lucinda, ai febră, și aș putea la fel de bine să te arunc din nou în lac decît să te las să ieși afară pe vremea asta. Zăpada pe care o aveți aici, în Nord, a decis să ne facă o frumoasă și îndelungată vizită.

– Nu se poate. Nu pot să rămîn aici. Nu pot!

– Nu o să te caute nimeni? Tatăl tău, poate?

– Nu. El crede că sînt încă la unchiul și mătușa mea, în Connecticut. Nu știe că m-am hotărît să mă întorc cu două zile mai devreme. Am luat trenul, apoi am încercat să merg pe jos de la gară...

– Şi ai reuşit să cazi în mijlocul rîului. Drăguţă, n-are nimeni grijă de tine?

– Ba da, tata şi logodnicul meu, Daniel Collier. Şi nici unul dintre ei n-ar fi prea bucuros să afle că tu-mi spui... aşa.

– Dar ţi se potriveşte, drăguţă.

Rosti cuvîntul mai apăsat, ca să o irite, iar ochii lui albaştri străluciră cînd îi zîmbi lent.

– Presupun că nu le-ar plăcea nici să te ştie la mine în pat.

– Nu trebuie să afle că s-a întîmplat una ca asta. Trebuie să plec. Trebuie să se poată, cumva...

– Chiar crezi că o să poţi să păstrezi secretul ăsta? Crezi că o să poţi să nu spui nimănui ce ţi s-a întîmplat ieri?

– Trebuie. Aş avea mari probleme cu tata şi cu Daniel, care ar vrea să vă luptaţi!

– Crezi că m-ar dovedi? întrebă Heath gînditor.

Era foarte puţin probabil, dar Lucy nu putea să recunoască aşa ceva în faţa unui străin.

– Ştiu sigur că te-ar dovedi. A fost erou în război şi lunetist. Are un dulap plin cu medalii.

– Aha, spuse el, făcînd o pauză scurtă. Atunci presupun că am putea să încercăm să păstrăm secretul.

– Nu-ţi pasă deloc de reputaţia mea. Nu-ţi faci griji decît pentru propria piele!

– Mă tem că ai dreptate. Am petrecut ultimii ani încercînd să rămîn întreg şi m-am obişnuit aşa.

Ridică braţele şi îşi privi nepăsător palmele, apoi îi zîmbi lui Lucy din colţul gurii. Ea ezită, apoi îi zîmbi la rîndul ei, uitîndu-se la el cu adevărat pentru prima dată. Cît de diferit era de bărbaţii cu care se obişnuise ea! Chipeş, dar într-un alt fel decît ei. Avea ceva pămîntesc şi neîmblînzit, o calitate care nu era umbrită de hainele perfect croite şi, evident, scumpe. Pantalonii gri, fără manşete sau dungă, erau croiţi pentru cineva subţire şi se aşezau frumos pe el, aşa cum stătea relaxat în fotoliul său, cu picioarele uşor desfăcute.

Roşind vinovată, Lucy îşi mută privirea de la coapsele lui la nasturii pantalonilor, la piept şi la umeri, privindu-i apoi din nou în ochi. Spre dezamăgirea ei, el zîmbi într-un fel care-i dădu de înţeles că o surprinsese uitîndu-se la el altfel decît se cădea să o facă domnişoarele binecrescute. Sau măcar cu mai puţină discreţie decît ar fi trebuit. Heath avea ochii atît de albaştri şi atît de strălucitori în contrast cu pielea bronzată, încît uneori păreau de culoarea turcoazului pur. De-a lungul tîmplei avea o cicatrice subţire care-i ajungea aproape de colţul ochiului şi dispărea în ridurile de expresie care se adînceau atunci cînd zîmbea. Semnul îi dădea un aer de nelegiuit, îl făcea să fie deosebit şi accentua impresia de proscris pe care o lăsa. Întorcînd capul, ea se mişcă pe salteaua cu pene de gîscă, încercînd să găsească o poziţie mai comodă. Imediat, Heath se ridică şi întinse mîna peste ea, spre perna din cealaltă parte a patului.

– Îţi pun asta la spate...

– Nu, pot să o fac şi eu.

– Nu vreau să ridici un deget, ne-am înţeles?

O prinse pe după umeri şi o ridică destul cît să-i strecoare perna la spate. Cîteva secunde, Lucy nu mai reuşi să se gîndească decît că el era foarte puternic şi că îi fusese ridicol de uşor s-o sprijine. Pielea şi hainele lui aveau un parfum atrăgător, de curat, de sănătate şi vitalitate, cea mai plăcută aromă pe care o simţise ea vreodată. Desigur, se corectă în gînd cu loialitate, nu mirosea la fel de bine ca Daniel, care se dădea cu colonie scumpă adusă tocmai de la New York.

Heath o sprijini pe perne şi se aşeză la loc pe fotoliul lui, iar ea îşi dădu brusc seama de ce era el atît de diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Era complet ras. Ea era obişnuită să vadă bărbaţi cu favoriţi, barbă sau mustaţă. Mustaţă pe oală, ca a lui Daniel, sau din aceea răsucită, cu vîrfurile ceruite, sau în formă de potcoavă, sau cum purtau militarii. Dar acest bărbat nu se încurca cu astfel de finețuri.

Linia grumazului său era aproape surprinzător de curată, la fel ca şi conturul gurii drepte. Se întrebă o secundă, ca o trădătoare ce era, cum ar fi să fie sărutată de un bărbat fără s-o gîdile mustaţa lui.

Să-ţi fie ruşine, Lucy Caldwell! se certă imediat în gînd.

– Îţi place ce vezi? întrebă el lent.

Deodată, ea nu se mai temu de el.

– Arăţi ca un sudist normal, cam prea înalt, din ce văd eu.

– Ce-i drept, noi sîntem mai înalţi în Sud. Nu ca mititeii din New England, care petrec prea mult timp între patru pereţi. Dumnezeu ştie că nici nu mîncaţi cum trebuie...

– Ba sigur că mîncăm cum trebuie!

– Dacă tu crezi că peştele şi ciorba sînt mîncare bună, atunci da. În Virginia, noi umplem platourile pînă la margine, şi cu mîncare adevărată, nu cu bucăţelele de pastă colorată cărora voi le spuneţi mîncare. Puţin aici, puţin acolo... Aş putea să mănînc zile întregi şi să nu mă satur.

– De cînd eşti aici?

– De aproape un an.

– Nu pari să fi suferit prea mult din cauza bucătăriei noastre, chiar dacă noi nu mîncăm plăcintă cu piersici sau pui prăjit la fel de des cum mîncaţi voi...

– Pui prăjit, spuse el cu dor. Sau o şuncă bine afumată. Sau fasole cu ciolan... Sau cartofi cu unt...

Lucy zîmbi, pentru că nu reuşi să se abţină. Heath avea un farmec lipsit de rafinament căruia cu greu îi puteai rezista. Deodată, îşi dori să-i pregătească o masă bună, cu varză călită, cîrnaţi, pîine neagră cu melasă, coaptă ore întregi sub tuci şi plăcintă cu mere la desert. Asta i-ar fi arătat că bucătăria din Nord putea să fie la fel de îndestulătoare ca mesele lor din Sud.

– De ce te-ai mutat în Concord? întrebă ea, iar strălucirea din ochii lui dispăru imediat. Nu are sens. Acum, că s-a terminat războiul şi a început reconstrucţia...

– Reconstrucția. Ca majoritatea celor de aici, habar n-ai ce înseamnă asta.

– Ba da. Ajutăm Sudul să se pună pe picioare...

– Şi ne sprijiniți cu cîrje putrezite. Nu am înțeles niciodată de ce lumea de pe aici se așteaptă să vă fim recunoscători pentru că ne-ați preluat ziarele și dreptul la vot și că nu ne dați voie să spunem nimic în privința asta...

– Evident că o să dureze o vreme pînă cînd Sudul o să-și revină, spuse Lucy cu demnitate, dar, pînă la urmă...

– Pînă la urmă? Niciodată.

O privi foarte atent, apoi cită pe un ton scăzut:

– „Cum ți s-a schimbat felul de-a fi și cum s-a mai strîmbat chipul tău cel dulce! Vremea a trecut, iar soldații ți-au lăsat doar amintiri și singurătate."

Ea se uită fix la el, fascinată de ritmul vocii sale, de cadențele subtile care sunau atît de blînd pentru urechile ei.

– Nu înțeleg.

– Sigur că nu. Cum ai putea?

Se ridică și îi zîmbi nepăsător.

– A fost scrisă de un corespondent obosit de război. Unul sudist, chiar. Ți-e foame?

– Da, dar aș vrea să-mi explici...

– Mă pricep să fac nişte pateuri destul de bune.

– De ce ai...

– Şi cafea.

– Bine! Nu te mai întreb nimic.

– Îți place să pui multe întrebări, așa e?

– De fapt, ar mai fi ceva.

– Da. Spune.

Lucy ezită și se uită în jos, la pătura curată, dar ale cărei culori se estompaseră, apoi începu să roșească din ce în ce mai aprins. Avu nevoie de cîteva secunde în care să se concentreze înainte să poată întreba:

– Am nevoie să... Ai cumva un lavoar, sau...

– Sigur. Dar nu am un halat pentru tine. Te-ar deranja să porți o cămașă de-a mea?

– Nu, deloc. Mulțumesc.

Din fericire, el se dovedi sensibil la stînjeneala ei și avu o atitudine foarte practică. Sau poate că, după ce trecuse prin privațiunile la care te supune un război care durează cinci ani, uitase că funcțiile corpului uman provocau jenă majorității oamenilor?

Lucy îl privi îndreptîndu-se spre dulapul cu haine și roși mai mult, dîndu-și seama că pe sub așternut nu purta decît o cămășuță și pantalonii scurți. Probabil că o îmbrăcase el după ce se uscaseră. O tulbura gîndul că Heath era singurul bărbat care o văzuse vreodată dezbrăcată. El și doctorul Miller, care asistase la nașterea ei, cu douăzeci de ani în urmă. Îi trecură prin minte tot felul de gînduri pe care ar fi trebuit să le dea uitării imediat. Nu se putu opri să se întrebe ce părere avea Heath despre corpul ei. Spre deosebire de idealul la modă pe atunci, ea avea părul închis la culoare și era micuță de înălțime, avea o limbă ascuțită și picioare care se mișcau mai repede decît le putea urma restul corpului. De pe la șaisprezece ani, trupul ei căpătase forme voluptoase care o făceau să pară mai mică de înălțime decît era de fapt. Ani întregi, Lucy își dorise să fie înaltă, subțire și elegantă. Cu toate astea, i se spusese că are o siluetă plăcută. Oare Heath Rayne era de aceeași părere?

Impasibil, el îi așeză peste genunchi o cămașă albă, moale și o pereche de șosete din lînă, apoi se întoarse cu spatele. În timp ce se îmbrăca, Lucy simți parfumul pe care-l mirosise mai devreme pe pielea lui, aroma de proaspăt, curat și aspru. Cămașa era mult prea mare pentru ea. Răsuci fiecare mînecă de cîteva ori ca să îi ajungă pînă la încheieturi. Tivul îi atîrna deasupra genunchilor. Tresărind de durere, își scoase picioarele de sub cuvertură și începu să-și tragă șosetele ale căror călcîie îi ajungeau mult mai

sus decît ar fi fost normal. Riscînd să ridice privirea, Lucy văzu că Heath întorsese capul într-o parte, destul cît să se uite la ea cu coada ochiului. Imediat ce-şi dădu seama că fusese surprins, îşi retrase privirea şi se uită din nou la perete, ridicînd puţin din umeri. Ar fi trebuit să se simtă foarte ofensată de gestul lui viclean, să se teamă şi să nu aibă încredere în el, ciudat era că instinctul îi spunea să facă exact pe dos.

– Domnule Rayne, spuse ea pe un ton sec, nu te porţi ca un gentleman.

– Domnişoară Caldwell, răspunse el peste umăr, cu mult timp în urmă, speram sincer să ajung un domn. Am fost crescut în acest spirit. Din păcate, evenimentele ultimilor ani m-au forţat să fac o alegere. Puteam să rămîn un domn, sau să rămîn în viaţă. În război se aleg domnii şi foarte puţini dintre ei supravieţuiesc. Nelegiuiţii, pe de altă parte...

– Încetează! strigă ea, uitîndu-se la el cu un amestec de groază şi confuzie, întrebîndu-se dacă vorbea serios. Există lucruri despre care nu trebuie să glumeşti.

– Sînt de acord. Cu toate astea, nu mi se pare că războiul este unul dintre acele lucruri. Sau crezi că ar trebui să ne amintim de el ca de o acţiune îndreptăţită? Dacă este aşa, să ştii că nu eşti singura. Cei care cîştigă îşi amintesc mereu cu drag de război şi găsesc mereu motive ca să-l justifice.

Lucy nu ştia ce să creadă despre el. Nesigură, îl urmă pînă în baia de la etaj, cu grijă să nu-l atingă nici măcar din întîmplare. Cada lungă era curată şi strălucitoare, făcută din fier smălţuit. În colţ era un lavoar înalt, care semăna cu o santinelă credincioasă. Cît de frumos aranjată şi de modernă era cămăruţa aceea!

– Mi-ar plăcea să fac o baie, spuse Lucy uitîndu-se la robinetul de alamă care strălucea ademenitor.

– În cinci minute o să te simți foarte slăbită și nu cred că ți-ar plăcea ca eu să intru peste tine și să te salvez de la înec, deși pe mine nu m-ar deranja absolut deloc să te scot din cadă...

– Nu o să fac baie, îl informă Lucy scurt, închizîndu-i ușa în nas.

Ce neruşinat mare şi obraznic era! Urît din partea lui să o tachineze aşa. Mai urît chiar decît că o dezbrăcase cu o seară înainte. Pînă la urmă, făcuse asta ca să nu facă ea pneumonie, dar de tachinat, o tachina fiindcă era un diavol!

După ce îşi făcu nevoile urgente, Lucy se spălă pe faţă şi îşi descurcă părul lung cu degetele. Nu după multă vreme descoperi că Heath avusese dreptate – se simţea epuizată. Deschise uşa, iar el apăru imediat pe coridor. O privi de sus pînă jos cu ochii lui albaştri, de la picioarele mici, încălţate cu şosetele prea mari pentru ea, pînă la tivul de dantelă al pantalonaşilor şi la cămaşa lui ridicol de lungă pe trupul ei mic.

– Te rog să nu te uiţi aşa la mine, spuse ea. Ştiu că arăt rău.

– Înainte să te cunosc, auzisem că eşti cea mai frumoasă fată din oraş. Nici nu-mi imaginam că o să fii una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut în viaţa mea.

Timidă, ea se uită în jos. Nu-i plăcea complimentul gratuit.

– Eşti un mare mincinos.

Comentariul l-ar fi făcut pe Daniel să încremenească şi să tacă rece. Heath Rayne nu făcu decît să zîmbească larg.

– S-ar putea să înfloresc pe ici, pe colo, despre unele lucruri. Este adevărat. Dar nu fac asta şi în ceea ce te priveşte.

O urmă înapoi în dormitor cu paşi mari şi nepăsători. Lucy îi simţea privirea aţintită asupra ei, lucru care o făcu să se grăbească şi mai tare.

– Acum vreau să dorm, îi spuse ea.

– Nu înainte să-ţi aduc ceva de mîncare.

– Nu mi-e foame.

– Sînt nişte cărţi lîngă pat. Poate ţi-ar plăcea să citeşti ceva cît pregătesc eu micul dejun.

Nu avea rost să se certe. Resemnată, Lucy se băgă în pat şi îşi cuprinse mijlocul cu braţele, privindu-l cu ochii ei mari şi căprui, în timp ce el o învelea atent.

– Mulţumesc, dar nu e nevoie să...

– Ştii, îmi aminteşti puţin de femeile de acasă, din Virginia.

Se opri, îi mai aranjă o dată pătura şi o privi cu o strălucire amuzată în ochii turcoaz.

– Eşti o scumpă. Poate puţin răsfăţată... şi atît de bine educată. Chiar eşti atît de nevinovată şi de politicoasă cum pretinzi că ai fi, Lucy?

Ea încercă să găsească un răspuns pentru întrebarea lipsită de respect. Pentru că nu găsi nici unul, se mulţumi să-l privească supărată. El rîse şi ieşi din încăpere, absolut deloc deranjat de dispreţul ei.

Febra dispăruse după o zi de odihnă, dar Heath refuza în continuare să o lase să se dea jos din pat. Îi aduse supă şi pîine la cină şi se aşeză pe fotoliul de lîngă pat. În timp ce ea mînca, el întinse picioarele şi le încrucişă la glezne, studiind pielea scîlciată din care erau făcute cizmele cu botul scurt.

– Ai spus că te întorci acasă cu două zile mai devreme?

– Da, răspunse ea între două linguri de supă delicioasă. Dar tata nu ştie, aşa că mă aşteaptă abia poimîine.

– Foarte bine. Oricum nu merge trenul pînă atunci. O să te duc eu acasă şi o să spunem că am trecut pe lîngă tine cu trăsura cînd te întorceai de la gară. Ce facem cu bagajul?

– L-am pierdut cînd... Cînd am căzut în apă. O să inventez o poveste despre cum l-am uitat în tren.

Oftă descurajată.

– Acum e pe fundul rîului.

– Nu te mai încrunta atît de mult, drăguță. De ce nu sînt învățate femeile de aici să zîmbească mai mult?

– Sîntem crescute în spiritul economiei, răspunse ea, iar ochii îi străluciră cînd rîse. Nu ne irosim zîmbetele așa, pentru orice.

– Sau pentru oricine, adăugă Heath, privind-o atent.

Părea fascinat de ea și de felul în care se aplecase din nou deasupra tăvii pe care el îi adusese cina.

– De ce ai decis să te întorci mai devreme?

Lucy ridică repede privirea, cu gura plină. Într-o fracțiune de secundă, starea lui de spirit se schimbase. Deși îi pusese întrebarea pe un ton degajat, în ochi i se citea interesul. Ea înțelese asta și simți că-i e greu să înghită. Spera doar că el nu era genul căruia îi plăcea să profite de situație.

– Trebuia să-i cer scuze cuiva, spuse scurt.

– Lui Daniel Collier?

– Da. M-am certat cu el, apoi am plecat la rude, în Connecticut, înainte să ne împăcăm.

Ce ciudat. După ce se gîndise la el zile în șir, în ultimele cîteva ore uitase cu totul de Daniel.

– Trebuia să-i spun că-mi pare rău că m-am certat cu el. Nu mai puteam să aștept.

– La o ceartă participă doi oameni. De ce nu aștepți să-și ceară el scuze?

– Cinstit ar fi să-mi cer eu prima, pentru că eu încep mereu. De cînd eram mici se întîmplă așa.

– Trebuia să-mi dau seama, spuse Heath zîmbindu-i larg. Cred că te iartă repede și pentru aproape orice. Mai ales dacă te uiți la el cu ochii tăi mari și căprui.

– Durează cîteva zile, spuse Lucy pe un ton grav. Daniel e un bărbat foarte serios. Lucrurile au însemnătate pentru

el. Dar după ce vorbim şi îi spun că-mi pare rău, cînd ajungem la o înţelegere, ştiu că m-a iertat cînd mă ia de mînă. Şi într-o zi, două, uită de...

– Te ia de mînă? spuse el, părînd uimit. Genul ăsta de împăcare nici nu merită efortul să te certi. Şi cam din ce motive vă certaţi voi?

– Nu e treaba ta, spuse Lucy, supărată că el îi criticase relaţia cu Daniel. Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege ce bărbat de onoare este, cît e de tăcut şi gînditor. Îi pasă mult mai mult decît cuiva care vorbeşte tare şi se laudă cu sentimentele sale.

– Da, da, ştiu. Apele liniştite sînt mai adînci. Spune-mi, ai de gînd să te măriţi curînd?

– Da, curînd. Nu am stabilit încă o dată anume, dar sîntem logodiţi de trei ani şi sîntem amîndoi de acord că e timpul să...

– De trei ani? Sînteţi logodiţi de cînd s-a terminat războiul?

– Nu e nevoie să repeţi tot!

– Incredibil, mormăi Heath. Atît îţi spun: voi, cei din nord, sînteţi o specie diferită. Nu ştiu ce e mai rău, că el vrea să aştepte sau că tu eşti dispusă să aştepţi.

– Aşteptăm pînă cînd Daniel are suficienţi bani ca să cumpere o casă frumoasă şi să susţină o familie. Nu îi place să lase lucrurile la voia întîmplării. Vrea ce e mai bun pentru mine.

– Şi nu îi e teamă că o să apară vreun alt bărbat şi o să i te fure?

– Nu poate nimeni să facă asta, spuse ea cu sinceritate. Nimeni nu ar putea să mă ia de lîngă Daniel.

– Sînt sigur că amîndoi credeţi asta, dar şansele nu sînt în favoarea voastră, mai ales că sînteţi logodiţi de trei ani...

– Am terminat cu supa asta, spuse Lucy aspru, întinzîndu-i tava. Poti s-o iei.

El închise gura şi luă tava cu o privire amuzată. Chiar înainte să iasă din cameră, se uită la ea şi îi făcu cu ochiul, iar Lucy îşi dădu seama că el se distrase foarte bine pe seama ei, tachinînd-o şi rîzînd de orgoliul ei.

A doua zi, Lucy se uită pe fereastră şi descoperi uşurată că pe cer nu se vedea urmă de nor.

– Bună dimineaţa.

Se răsuci pe călcîie şi îi zîmbi lui Heath. El se sprijini de tocul uşii şi se uită la ea de sus pînă jos, la gleznele subţiri şi goale. Apoi îi aruncă o privire întunecată şi iritată, iar ea descoperi că era chipeş chiar şi cînd se uita urît.

– Bună dimineaţa, răspunse.

– Fir-ar să fie, femeie, de ce te-ai dat jos din pat în picioarele goale?

Ea se grăbi înapoi, ca să caute şosetele de lînă. Le trase repede în picioare.

– Nu e nevoie să-mi vorbeşti aşa.

– Încerci cu tot dinadinsul să te îmbolnăveşti?

Ea îi zîmbi, ignorîndu-i dispoziţia proastă.

– Nu o să mă îmbolnăvesc. Mă simt foarte bine, iar mîine o să plec acasă. Uită-te cum e afară.

– Deci de asta eşti atît de fericită. Abia aştepţi să te întorci ca să-i ceri scuze logodnicului tău. Spune-mi, Lucinda, ce gust are modestia? E dulce sau amară?

– Nu ţi-ar strica să guşti şi tu din ea.

El îi zîmbi cam fără voie.

– Probabil că ai dreptate.

– Iar mie nu mi-ar strica o baie lungă, continuă ea plină de speranţă.

– Probabil că ai dreptate şi aici.

Îi scoase din dulap o cămaşă nouă şi i-o întinse, atent să nu îi atingă nici măcar degetele.

– Gîndeşte-te doar, spuse ea fericită, că mîine nu o să mai fie nevoie să dormi în salon. O să-ţi recapeţi dormitorul.

– Dar nu mă deranjează deloc să dormi tu în dormitorul meu.

După ce-i aruncă o privire dezaprobatoare, ea îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, iar el îi zîmbi nevinovat. Heath coborî ca să aprindă focul şi să se asigure că peste tot e destul de cald, iar Lucy se bucură de baie, săpunindu-şi bine pielea şi părul. Cînd apăru în salon, cu obrajii îmbujoraţi, caldă şi umedă, el nici măcar nu se uită la ea, ci se grăbi să o aşeze într-un fotoliu şi să o acopere cu pături. Încăperea era bine luminată şi avea o atmosferă intimă, prietenoasă. Lucy îşi descîlci cu degetele şuviţele încurcate, apoi îşi pieptănă părul castaniu cu o perie, în timp ce Heath se uita peste nişte ziare mai vechi.

Lucy nu observă că el o privea din cînd în cînd, studiind-o cu grijă şi bucurîndu-se de imaginea ei cu părul desfăcut şi cu pielea strălucind în lumină. Îl atrăgea atît de mult fiindcă, deşi cunoscuse multe femei, nici una nu era atît de frumoasă, de vulnerabilă şi de inocentă ca Lucy Caldwell, care avea o combinaţie neobişnuită de nevinovăţie şi forţă care îl atrăgea şi-l făcea în acelaşi timp să-şi dorească să stea departe de ea. Toate visurile ei erau intacte, pe cînd speranţele lui, sau cel puţin ce mai rămăsese din ele, zăceau în jur făcute zob, printre cuvintele şi rîndurile tipărite ale ziarelor vechi pe care încă le păstra şi pe care le citea din cînd în cînd, ca să-şi aducă aminte. N-avea să uite niciodată lecţia ultimilor cinci ani şi nu voia să-ţi dea voie să facă a doua oară aceeaşi greşeală.

– Ce citeşti? îl întrerupse vocea curioasă a lui Lucy.

El îi răspunse imediat:

– O ediţie mai veche a ziarului „*Informaţia*". Este despre campania militară din Atlanta.

– De ce ai vrea să citeşti aşa ceva?

El zîmbi trist.

– Pentru greşelile din material. Articolul ăsta este despre retragerea lui Johnston peste Chattahoochee, de exemplu.

Reporterul spune că trupele s-au retras în ordine.

Clătină din cap şi pufni.

– Eu am fost acolo. Am fost sub comanda lui Johnston. Nu ne-am retras în ordine. Am fugit ca de dracul şi ne-am călcat în picioare, încercînd să ne salvăm pieile.

– Ai fost acolo? Daniel a fost sub comanda lui Sherman în acea campanie!

– Probabil că ne-am şi întîlnit. De fapt, pun pariu că el a fost unul dintre nemer... Dintre soldaţii care ne-au distrus, atacînd pe laterale.

– De ce cauţi greşelile?

– E un obicei de-al meu să văd cum se scria despre evenimentele acelea, să înţeleg care au fost politicile editoriale. Poţi să afli mai multe din ceva prost făcut decît dintr-un lucru bine făcut. Toată lumea ştie că presa a greşit mult în timpul războiului. Presa de ambele părţi.

Se aşează pe covor, în faţa focului, şi îi întinse ei ziarul.

– Uită-te pe orice pagină. Doar retorică în loc de fapte. Dacă aş fi fost eu redactor...

– Aşa? întrebă Lucy cînd el nu continuă. Dacă ai fi condus tu ziarul, ce-ai fi făcut ca lucrurile să fie mai bune? Poate că ai fi făcut aşa cum ai fi crezut de cuviinţă, cel puţin o vreme, dar pînă la urmă tot ai fi cedat presiunilor politice şi ai fi scris ce ţi s-ar fi spus să scrii...

– Eşti atît de vehementă, spuse Heath cu o strălucire amuzată în privire.

– Nu, deloc. Doar că aşa sîntem noi în Massachusetts.

El rîse, dînd capul pe spate.

– Eu nu aş ceda, orice ar face alţii. Dacă aş fi condus ziarul, nu l-aş fi lăsat să fie la îndemîna nimănui şi mi-aş fi ales singur direcţia, n-aş fi scris ce era la modă. Majoritatea redactorilor lasă pe oricine şi orice să le manipuleze ziarele, mai ales pe politicieni. Şi ziarele din nord sînt la fel. Prea uşor de convins, prea partizane, prea... timide. Abia dacă găseşti pe cineva care are suficient curaj să calce pe cîteva

bătături şi să tipărească adevărul fără să folosească multe cuvinte preţioase ca să-l îndulcească.

– Dar ai tipări mereu numai adevărul dacă ai fi redactor-şef? Chiar şi dacă nu ţi-ar plăcea faptele?

– Ba bine că nu!

– Nu cred. Poate la început ai face-o, da, dar pînă la urmă ai ajunge să publici versiunea ta despre adevăr, la fel cum fac toţi ceilalţi redactori.

– Dar eu sînt diferit de ei, spuse el zîmbind cînd o văzu atît de aprinsă. Nu aş fi atît de dispus ca alţii să-i ademenesc pe abonaţi să-mi cumpere ziarul folosindu-mă de minciuni. Am şi eu cîteva slăbiciuni, ce-i drept, dar...

– De pildă îi urăşti pe cei din Nord.

– „Ură" e un cuvînt cam dur. Dacă te gîndeşti mai bine, o să-ţi dai seama că nu-i urăsc. De fapt, aş putea ajunge să ţin chiar foarte mult la unii dintre ei.

Chicoti, pentru că ea se uita foarte absorbită la flăcări.

– Spune-mi, rosti Lucy fără să se uite la el, ai lucrat vreodată pentru vreun ziar? Din ce spui, aşa pare.

– În timpul războiului am fost jurnalist la ziarul mobil *„Registrul"*, dar am scris şi pentru alte cîteva publicaţii. Treceam des de la una la alta, mai ales cînd redactorii îmi modificau prea mult articolele. Nimic nu-l supăra mai repede pe un jurnalist decît un articol de-al lui tăiat aproape pe jumătate.

– Sînt sigură că aveau motive bune să facă asta.

Heath rîse încet, clătinînd din cap ca şi cum lumea nu ar fi fost un loc cu sens şi oricine încerca să-i dea unul era nebun.

– Aveau, ce-i drept. Credeau că reporterii trebuie să păstreze moralul publicului şi nu le plăceau articolele mele de pe front, spuneau că sînt critice şi triste, că eu nu văd partea bună a lucrurilor. Iar mie nu mi se părea că aveam motive de optimism în mijlocul unei bătălii, mai ales că noi pierdeam.

Zîmbi din nou, iar Lucy îl privi curioasă, fiindcă nu găsea nimic amuzant în discuția lor. Lumina focului i se juca în păr, dîndu-i o strălucire arămie și i se filtra printre genele închise la culoare, aruncînd umbre lungi pe obrajii lui bronzați. Părea atît de chipeș și de lipsit de griji încît cu greu ți-ai fi putut imagina că a cunoscut greutățile războiului și ale armelor. Pentru Lucy nu era limpede cum de poate el să zîmbească și să vorbească atît de relaxat despre război, la cîte lucruri oribile și cîtă vărsare de sînge trebuia să fi văzut. Parcă n-avea inimă deloc cînd vorbea atît de nepăsător despre toate acele lucruri. Toți ceilalți bărbați pe care îi auzise ea vorbind despre război se înfierbîntau, erau supărați, mîndri sau agitați. Încruntîndu-se puțin, încercă să schimbe subiectul.

– *„Registrul"* a fost un ziar cunoscut, nu? Probabil că scriai des pentru ei.

– Destul de des.

– Ai vreo copie a vreunui articol de-al tău?

– Nu am.

– Păcat. Mi-ar plăcea să citesc ceva scris de tine. Îți foloseai inițialele, sau...

– *Rebelul*. Acela era pseudonimul meu. Nu puteam să-mi folosesc inițialele, pentru că, uneori, opiniile mele nu erau foarte populare. Asociații mei nu erau prea fericiți că nu vedeam îngeri sau steaguri aurii pe deasupra cîmpurilor de bătaie, ci doar răni și decădere. Chiar dacă noi ieșeam învingători, nu mi se părea că este un triumf în toată acea mizerie. Dar poate că sînt eu lipsit de imaginație.

Lucy îl privea surprinsă.

– Pseudonimul tău nu era *„Rebelul"*, totuși, nu-i așa?

– Nu-ți place?

– Nu e vorba de asta... Adică... Am citit un articol de-al tău. Au tipărit și la noi unul sau două. Ai scris despre căderea Atlantei mai bine decît oricine.

– Înseamnă că am fost într-adevăr faimos dacă un articol de-al meu a fost republicat într-un ziar yankeu.

– Nu glumi cu asta. Am citit ce-a scris *Rebelul,* ce-ai scris tu, de fapt, de foarte multe ori. Despre refugiați, despre copiii de pe stradă, despre dezertori. Nu mă amăgești, nu? Nu le-aș ierta niciodată dacă m-ai minți în privința asta.

– Nu te mint, Lucy.

Deodată, figura lui Heath deveni gravă, aspră.

– Ai scris o carte despre război, după ce s-a terminat. Sau cel puțin cineva care își spune *Rebelul* a scris-o.

– Eu am scris-o.

– Toată lumea a citit-o. Eu nu, dar o să o citesc.

– Chiar te rog. În ultima vreme n-am prea mai primit bani din drepturile de autor.

Lucy nu zîmbi. Rămase nemișcată, uitîndu-se la ziarul din mîinile ei, dar fără să vadă vreun cuvînt. Articolul despre Atlanta era una dintre cele mai vii amintiri pe care le avea despre război. Concord era atît de departe de zona de conflict încît se simțise foarte izolată și își amintea de acea perioadă numai pentru că Daniel era plecat și ea însăși lucra la *„Societatea doamnelor pentru întrajutorarea soldaților"*. Apoi, reporterul care-și spunea *Rebelul* scrisese despre bătăliile din Georgia, despre oamenii care fugeau cu sutele din Marietta, despre oboseala și disperarea care cuprinsese orașul asediat Atlanta. Cuvintele lui fuseseră atît de seci și deznădăjduite încît o făcuseră să înțeleagă în sfîrșit puțin din oroarea pe care o trăiseră toți aceia a căror lume fusese distrusă. Era greu de crezut că bărbatul din fața ei era acel reporter.

– Am așteptat cu toții să apară și alte articole semnate de tine, spuse. Eram siguri că orice ai fi scris despre capitulare ar fi fost tipărit. Dar nu a apărut nimic.

– Nu am participat la capitulare, fiindcă eram rănit, la Harpeth Creek. Am fost trimiși într-o misiune sinucigașă. Un efort nobil, de ultimă clipă, o încercare să cîștigăm războiul. Pe atunci ni se părea că nu mai avem mult de pierdut. Majoritatea soldaților din regimentul nostru muriseră.

– Mă bucur că tu n-ai murit, spuse Lucy.

Îi dăduseră lacrimile, în ciuda faptului că se străduia să-şi ţină firea. El ridică privirea şi se uită la ea surprins, auzindu-i tremurul din voce, apoi clătină din cap şi zîmbi glumeţ.

– Eşti prea sensibilă, fată dragă.

– Ştiu. Daniel spune că n-ar trebui să plîng aşa de uşor, dar uneori eu...

– Iar Daniel. Nu cred că am cunoscut pînă acum atît de bine pe cineva care să-mi fi displăcut atît de mult, fără ca măcar să-l întîlnesc.

Ea rîse şi înghiţi în sec, ca să-şi stăpînească lacrimile. El îşi puse mîna peste mîna ei, acoperindu-i degetele cu căldura şi forţa lui. Deşi ea nu făcu nimic care să-l încurajeze şi nu îndrăzni nici măcar să-l privească, inima începu să-i bată mai repede şi o emoţie aproape plăcută o cuprinse. Încet, îşi întoarse palma în sus, spre palma lui, şi degetele li se împletiră. O dulceaţă ciudată şi necunoscută îi traversă corpul.

Nu-i nimic rău dacă ţin pe cineva de mînă, îşi spuse sieşi cu un aer defensiv. Cu toate astea, simţi că îi era neloială lui Daniel fiindcă se bucura atît de atingerea altui bărbat. El îi strînse mîna cu blîndeţe, apoi o eliberă, lăsîndu-i senzaţia că tocmai fusese părăsită.

– Mă duc să tai nişte lemne, spuse Heath, iar ea dădu din cap tăcută, deodată confuză şi dorindu-şi să fie departe de el, deşi nu prea voia nici să-l lase să plece.

Capitolul doi

Baia în rîu se dovedi a fi mai dezastruoasă pentru rochia lui Lucy decît pentru Lucy însăşi. Materialul intrase la apă în unele locuri şi căpătase o formă ciudată în altele, iar ea încercase fără succes să aranjeze catifeaua care acum ridica marginile rochiei. Legă din nou fundele de saten, de mai multe ori, dar îi era imposibil să ascundă deteriorarea. Se bucura că are capa, care putea să acopere tot pînă cînd avea să găsească o cale ca să scape în secret de hainele distruse. Tatăl ei era foarte meticulos cu marfa din magazin, dar era destul de neatent în ceea ce o privea pe fiica sa şi n-ar fi observat absenţa cîtorva haine.

În acea dimineaţă se lăsase o tăcere precaută între Lucy şi Heath, foarte departe de uşurinţa cu care îşi vorbiseră pînă atunci. El o duse în sat cu o trăsură mică, trasă de un cal gri şi, pe măsură ce se apropiau de Concord, mersul bidiviului părea a încetini din ce în ce mai mult.

– Mai avem puţin, spuse Lucy cam fără voie, dîndu-şi seama că aventura ei din ultimele două zile se apropia de final.

Îşi aminti deodată că nu discutase cu el despre unele lucruri pe care nu le putea lăsa la voia întîmplării.

– Heath, aşteaptă. Poţi să opreşti trăsura, te rog?

Ochii lui aveau o strălucire rece, verde-albăstruie în lumina zilei. O privi şi trase hăţurile, oprind calul.

– Trebuie să ne hotărîm într-o privinţă, spuse ea pe un ton scăzut. Cum o să ne purtăm cînd ne întîlnim în public?

Nu vreau să mă port ca şi cum am fi străini, nu după tot ajutorul pe care mi l-ai dat, dar nu pot să recunosc că ne-am mai întîlnit.

Chipul lui era lipsit de expresie, iar cicatricea subțire de pe tîmplă se vedea clar, fiindcă nu zîmbea şi nu o ascundeau ridurile de expresie din jurul ochilor.

– Pentru că sînt din Sud?

– Nu. Sigur că nu. Pentru că nu ni s-au făcut niciodată prezentările în mod oficial. Nu pot să mai vorbesc cu tine cum am vorbit aseară. Sînt logodită. Şi tu nu eşti genul de bărbat cu care o femeie măritată să poată să fie prietenă. N-ar înțelege nimeni. Cu atît mai puțin Daniel.

– Sigur că nu, spuse Heath, iar sunetul cald al vocii lui o mai linişti puțin.

Ce bine că înțelegea! Se uită la el, la pielea lui colorată şi la părul lui auriu. Cît de diferit era de restul lumii şi cît de clar se vedea asta acolo, printre nămeți, pe vremea aceea rece. El se născuse ca să trăiască într-un loc cu soare şi cu iarbă verde. Zîmbetul lui lent şi accentul străin n-ar fi fost niciodată acceptate aici. *De ce s-a hotărît să se oprească atît de departe de casă?* se întrebă ea. *Care ar fi putut să fie motivele?* Nu-i venea să-l întrebe. Pentru prima dată observă o cicatrice subțire, aproape invizibilă, pe gîtul lui. Părea că ajunge mai jos de gulerul cămăşii. Oare pînă unde? Şi cum o căpătase? Semăna cu aceea de pe tîmplă.

Se întrebă ce fel de bărbat era. Îl cunoştea destul cît să-şi dea seama că în el erau închise profunzimi emoționale şi experiențe pe care nimeni nu ar fi putut să le înțeleagă vreodată. Spre deosebire de Daniel şi de alți bărbați pe care-i cunoştea ea, care erau simpli şi uşor de înțeles, Heath Rayne era prea complicat, prea... viclean. Îi era recunoscătoare pentru ce făcuse, dar nu voia să se păcălească gîndindu-se că ar fi putut să fie prieteni. Nu aveau nimic în comun. Erau foarte diferiți.

– Nu o să uit niciodată tot ajutorul tău, spuse Lucy pe un ton grav. Nimic din ce aş putea să fac nu ar compensa...

– Nu vreau recunoştinţa ta eternă, o întrerupse el zîmbind obosit şi trist. N-ai de ce să pari atît de serioasă, drăguţă. Nu ne luăm la revedere.

– Ba da. Asta încerc să-ţi spun.

– Am înţeles. Iartă-mă. Noi, în Virginia, ne luăm la revedere altfel.

Se vedea că-şi făcuse un plan, iar Lucy zîmbi şi se uită în altă parte.

– Nu mă tachina, spuse, devenind deodată cochetă.

Ştia că el va încerca să o convingă să-i permită ceva, ceva ce ea avea să refuze cu siguranţă, indiferent cît de abil ar fi fost el. Era o femeie logodită.

– Nu te tachinez. Vorbesc serios. Nu crezi că-mi datorezi măcar un sărut? Aşa cum tocmai ai spus, ţi-am salvat viaţa. Oare Daniel s-ar supăra că m-ai sărutat, pe mine, bărbatul care te-a salvat de la moarte? Şi oare ar afla el vreodată? Dumnezeu mi-e martor că eu nu am de gînd să-i spun. Un sărut e ceva atît de mic, Lucy.

– Eu n-am sărutat pe nimeni altcineva în afară de Daniel, spuse ea timid, bucurîndu-se să flirteze cu el.

– Bine, poate că e aşa, dar pun pariu că el nu ştie unde ţi-e semnul din naştere, spuse Heath, zîmbind cînd ea roşi. Îmi pare rău, drăguţă. Ai avut dreptate cînd ai spus că nu sînt un gentleman. Aşa e?

– Nu eşti, nu.

– Şi nu mă minţi cînd spui că n-ai mai sărutat pe nimeni în afară de Daniel?

Ce conversaţie aveau! Simţi că obrajii i se aprind şi nu îl privi în ochi.

– E adevărat. Înainte să ne logodim, eu... Am încercat să sărut un băiat sau doi, dar n-au fost sărutări adevărate, aşa cum sînt cu Daniel.

– Sărutări adevărate, repetă el gînditor. Nu ştiam că există şi altfel de sărutări decît cele adevărate.

– Ştii ce vreau să spun. Unele sărutări nu înseamnă nimic. Dar un sărut adevărat are o semnificaţie.

– Nu am ştiut despre diferenţele astea atît de interesante, spuse el. Uită-te la mine, Lucy.

Conştientă că simte confuzie şi încîntare, ea îl ascultă, deşi n-ar fi putut să spună de ce o face. Da, avea de gînd să o sărute, iar ea n-ar fi trebuit să-i dea voie, dar nu reuşi să găsească puterea să-l refuze. Atent, el îşi scoase mănuşile, continuînd să o privească. După aceea, cu una dintre mîinile lui bronzate îi sprijini capul, iar degetele i se jucară printre şuviţele castanii. Cu cealaltă mînă o apucă de talie şi o ţinu strîns, cu totul altfel decît Daniel, care o îmbrăţişa atît de cast.

– Spune-mi tu dacă sărutul ăsta e real sau nu, Lucy.

Înclină capul, iar ea închise ochii, trăgînd repede aer în piept. Prima atingere a buzelor lui era caldă, uscată şi urgentă, cerîndu-i ceva ce ea nu ştia cum să ofere. Apucă marginea banchetei cu mîinile şi îi întinse cu grijă buzele ei. La multă vreme după ce ea-şi imaginase că el o să se oprească, gura lui o apăsa încă pe a ei, ceva mai insistent, forţînd-o să desfacă buzele. Ea tresări şi îşi puse mîinile pe pieptul lui, ca să-l împingă la o parte, cu degetele desfăcute pe suprafaţa tare şi întinsă. Sărutul era acum fierbinte, intim şi umed, făcînd-o să tremure din cauza unui amestec de repulsie şi plăcere. Nedumerită, surprinsă, ea simţi atingerea ca de catifea a limbii lui, gustînd-o într-un fel la care nu visase niciodată.

Gura lui era fierbinte şi înfometată. Magia lui Heath îi cuprinse toate simţurile şi o ademeni mai aproape. Tremura, la fel ca înainte, prima dată cînd o ţinuse el în braţe, doar că acum nu îi mai era frig, ci foarte cald, şi căldura venea de undeva dinăuntrul fiinţei ei.

Cu un sunet înfundat, el întrerupse sărutul. Pe chip i se citea o expresie tulburată. Ameţită, Lucy îl privi în ochi, cu inima bătînd tare şi cu un nod în stomac. Îi gustase interiorul

gurii! Gîndul că cineva ar putea să facă aşa ceva era şocant. Cu toate astea, ei nu-i displăcuse deloc.

– Să nu faci aşa ceva cu logodnicul tău, spuse Heath. O să te întrebe de unde ai învăţat.

Lucy se îndepărtă repede, alunecînd pînă la capătul banchetei şi uitîndu-se în altă parte. Avea buzele moi şi sensibile şi încă mai simţea atingerea atît de intimă a gurii lui. De fiecare dată cînd se gîndea la asta, o lua ameţeala şi începea să tremure. Cum putuse să-l lase să-i facă aşa ceva? Se gîndi vinovată la Daniel, care nu încercase niciodată nimic asemănător. Ea şi Daniel nu aveau să se sărute niciodată cu gura deschisă, probabil nici după căsătorie. El îi spusese că bărbaţii se poartă într-un fel cu femeile pe care le doresc şi în alt fel cu acelea pe care le iubesc, iar despre ea îi spusese că face parte dintre femeile care trebuie iubite.

– După tine, ăsta a fost un sărut real? întrebă Heath, zîmbind trist cînd Lucy refuză să-l privească. Bine, drăguţă. Hai să te duc acasă.

În acea seară, Daniel veni în vizită pe la ea. Convenabil, de la el de acasă pînă la magazinul de pe strada principală era o distanţă foarte mică. Lucy şi tatăl ei locuiau deasupra magazinului, la etaj, de cînd mama ei, Anne, murise, cu ani în urmă, de pneumonie.

– Mă duc jos să fac inventarul, spuse Lucas Caldwell, uitîndu-se cu un aer absent în oglindă, ca să se asigure că vîrfurile mustăţii lui răsucite erau perfect ascuţite.

Lucy îi zîmbi recunoscătoare, ştiind că voia să o lase cîteva minute singură cu Daniel, şi urmări cu privirea silueta imaculat îmbrăcată a tatălui ei, pînă cînd acesta închise atent uşa, după care se repezi în braţele lui Daniel. Cît de potriviţi erau unul pentru celălalt! Era exact atît de înalt cît trebuia, destul ca ea să se simtă protejată, dar nu atît de înalt încît să se simtă copleşită. Se potriveau atît de

confortabil! Ca două mîini cu degetele împletite. Ba chiar gîndeau la fel! Daniel era cel mai drag prieten al ei, iar ea ştia că asta nu se va schimba nici după ce-i va deveni soţ.

– Cît de dor mi-a fost de tine! spuse ea cu ardoare, ridicînd buzele ca el să o sărute.

Atingerea cunoscută a mustăţii lui îi mîngîie buza de sus. Inexplicabil, un impuls nou o cuprinse şi Lucy începu să desfacă buzele, dorind mai mult decît doar apăsarea gurii lui. Voia să-l guste. Voia să fie sărutată mai apăsat, aşa cum se întîmplase în acea după-amiază. Poate că înainte Daniel se temuse să încerce aşa ceva cu ea pentru că nu dorea s-o supere. Dar în timp ce se topea de dor, el se îndepărtă.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Daniel, privindu-i cu drag chipul. M-am gîndit la discuţia de dinainte să pleci...

– Şi eu m-am mai gîndit. Îmi pare rău că am forţat nota.

– Sigur că abia aştepţi să te măriţi. Înţeleg, draga mea. Şi eu vreau să ne căsătorim la fel de mult ca şi tine. O să stabilim curînd data. Promit.

– Dar asta ai spus în ultimii trei ani.

– Nu putem să ne căsătorim pînă nu pot să cumpăr casa pe care o meriţi...

– Ai destui bani ca să ne permitem ceva mic. Nu vreau o casă mare. Nu vreau decît să fiu cu tine. Nu ştiu de ce nu vrei să locuim aici, cu tata, sau cu familia ta, pînă cînd avem destui bani ca să ne cumpărăm o casă a noastră.

– Este o chestiune de mîndrie şi ăsta e ultimul meu cuvînt...

– Nu poţi să uiţi puţin de mîndrie şi să mă asculţi? Alţii locuiesc cu familia lor sau cu familia soţiei lor. Unii îşi iau o casă mai mică şi construiesc ceva mai mare după aceea. Nu poţi să faci şi tu la fel? Nu vreau să mai trăim aşa.

Se opri, pentru că i se puse un nod în gît, dar apoi continuă pe un ton mai blînd:

– Mă simt singură.

Peste chipul lui frumos trecu în grabă o expresie nedumerită, iar Daniel îi puse lui Lucy o mînă pe umăr.

– Cum să te simți singură? Eşti înconjurată de lume tot timpul. Ne vedem în fiecare zi, cel puțin o dată. Mergem la petreceri şi la evenimente...

– Poți să fii înconjurat de oameni şi să te simți singur. Am impresia că nimeni n-are nevoie de mine. Nu aparțin nimănui.

– Tatăl tău...

– Tata are magazinul şi asta contează cel mai mult pentru el. Toată lumea lui se învîrte în jurul magazinului şi al clienților. Numai de asta are nevoie. Ştiu că mă iubeşte şi pe mine, dar nu e acelaşi lucru. Tu ai familie, ba chiar una mare, cu prea mulți frați şi prea multe surori ca să le mai ştii numărul. Sînteți cu toții apropiați, vă sprijiniți unul pe celălalt şi aparțineți aceleiaşi familii.

– Dar şi tu faci parte din familia mea...

– Eu sînt cineva din afară, insistă ea încăpățînată. Şi am nevoie de o familie a mea. Sînt femeie şi am atîtea să-ți ofer, atîtea lucruri pe care tu mi le refuzi. Eu...

Ezită, apoi continuă, grăbită:

– M-am săturat de sărutări furate pe verandă şi de ținutul de mînă cînd nu ne vede nimeni.

Lui Daniel i se înroşiră urechile cînd înțelese la ce se referea ea.

– Lucy, taci. Nu ştii ce-mi ceri.

– Vreau să fiu a ta într-un fel în care să nu mai fiu a nimănui altcuiva. Nu vreau să mai aştept, nu şi dacă amînăm nunta încă nişte ani...

– Doamne.

Daniel îi dădu drumul, rîzînd nervos.

– N-aş fi crezut că tu te gîndeşti la astfel de lucruri, Lucy.

– Ba sigur că da. Toate femeile se gîndesc la asta, chiar dacă vorbesc, chiar dacă tac.

– Dar nu putem. Vreau să fii neatinsă în noaptea nunţii noastre. Aşa cum trebuie să fie o mireasă.

– Eşti atît de îngrijorat mereu de felul în care ar trebui să fie lucrurile, spuse Lucy pe un ton spart, cu pasiunea şi disperarea stingîndu-se din ochii ei. Cum rămîne cu lucrurile din prezent? Cum rămîne cu sentimentele mele?

– Nu trebuie să mai aştepţi mult. O să stabilim o dată...

– Curînd, ştiu.

– Îţi promit.

Se aplecă şi o sărută pe frunte. Deodată, Lucy îl cuprinse cu braţele pe după gît şi îşi apăsă buzele peste buzele lui, lipindu-şi trupul tînăr de al lui. Daniel încremeni, surprins, apoi o cuprinse în braţe şi începu să-i răspundă sărutărilor aprinse. Lucy tremură fericită, aplecînd capul şi strîngîndu-l mai aproape. Îi simţi trupul frumos şi puternic cum se crispează atingînd-o. Simţi ceva apăsîndu-i pe abdomen şi zvîcnind şi ştiu că era dovada dorinţei lui pentru ea.

Daniel se retrase imediat, roşu la faţă şi stînjenit.

– Nu acum, spuse el răguşit. Ţi-am spus, Lucy, că o să aşteptăm.

O parte din ea se bucură că avusese un astfel de efect asupra lui, pentru că acum cel puţin ştia că nu suferea singură. Dar o altă parte din ea se întristă, dezamăgită. Cînd Daniel decidea ceva, se ţinea de promisiune indiferent ce s-ar fi întîmplat.

– Bine, murmură ea, uitîndu-se la podea.

Începea să se simtă jenată, dîndu-şi seama de dezaprobarea lui.

– Trebuie să înveţi să nu mai fii atît de impulsivă. Mi-e şi aşa destul de greu să nu profit de tine. Dar te respect, Lucy, şi pînă la urmă o să te bucuri că este aşa.

– Presupun că da.

– Bineînţeles că da.

Zăpada furtunii de februarie începuse să se topească, iar grămăjoare mici de nea înghețaseră în jurul copacilor care străjuiau strada principală. Lucy lucra la magazin, cu tatăl ei. În acea zi era neobișnuit de aglomerat, fiindcă lumea cumpăra cele necesare, care se terminaseră în timpul furtunii – de la ceai și cafea pînă la săpun și lumînări. Fata nu avea timp să se gîndească la Heath Rayne și la casa mică de pe malul rîului unde locuise în secret timp de două zile. Dar, din cînd în cînd se oprea, fiindcă-și amintea cîte un detaliu legat de străinul din Sud, ca de exemplu culoarea ochilor lui, felul în care îi spunea „drăguță" sau de umorul lui, uneori sec, alteori atît de plin de imaginație. O deranja că se gîndea la el și cînd era aproape de Daniel, pentru că atunci era nevoită să inventeze tot felul de explicații pentru că roșea sau tăcea brusc.

Sîmbătă dimineața, la magazin, Daniel venise cu niște prieteni și se așezaseră cu toții în jurul sobei, ca de obicei, discutînd și fumînd trabuce pe care le făcuse populare generalul Grant. Povesteau despre bătăliile prin care trecuseră împreună. Lucas Caldwell curăța vitrina de sticlă în care ținea cuțitele, iar Lucy o ajuta pe doamna Brooks să aleagă un material pentru o rochie de zi. După plecarea acesteia, clopoțelul de deasupra ușii se agită vesel și în magazin intră un alt client. Lucy nu-i dădu atenție, pentru că împăturea un material, dar ridică privirea cînd își dădu seama că Daniel și prietenii lui tăcuseră deodată. Se uită spre ușă, văzu părul auriu și pielea bronzată și își mută repede privirea spre tejghea. Luă materialul și îl puse deasupra altor pînzeturi, cu mîinile tremurînd.

– Bună dimineața, domnule Rayne, spuse Lucas Caldwell pe un ton prietenos. Ați venit să vedeți cum stăm cu comanda? Am primit ieri coletul.

– Da, pentru asta, și ca să-mi iau corespondența, se auzi răspunsul rostit cu un accent foarte pronunțat.

Sunetul vocii lui, cald şi tărăgănat, aşa cum şi-l amintea, îi dădu fiori. Încet, mîinile ei alunecară spre cingătoarea rochiei irlandeze, strîngînd funda mare, legată la spate, şi aranjînd-o în aşa fel încît marginile să cadă frumos peste partea de jos a rochiei.

– Lucy, te ocupi tu, te rog? întrebă Lucas.

– Bună dimineaţa, domnişoară Caldwell.

Ea se forţă să îl privească şi văzu zîmbetul din ochii lui. Oare observase cum îşi aranja cordonul? Şi, dacă da, oare acum credea că o făcuse pentru el? Încrezutul!

– Domnule Rayne, îl salută ea cu răceală.

Nu ştia ce să facă, unde să-şi ţină mîinile, dar reuşi să se uite printre rafturile de sticlă din apropiere de uşa care dădea afară. Veniseră două scrisori pentru el, scrise de o mînă de femeie. Lucy reuşi să nu se uite mai atent la ele şi i le întinse lui Heath. Se priviră din nou în ochi, iar inima ei bătu mai repede, pentru că el era acolo şi pentru că înţelese că acele două zile pe care le petrecuseră împreună nu erau doar un vis. Ei trei, el, ea şi cu Daniel erau în aceeaşi cameră chiar atunci.

– Mulţumesc, domnişoară Caldwell.

– Domnul Rayne, spuse Daniel deodată, pe un ton diferit decît cel pe care-l folosea de obicei, acum atît de plin de dispreţ încît Lucy aproape că nu-l recunoscu, este confederatul nostru local.

– Logodnicul meu, domnul Daniel Collier, îi spuse Lucy lui Heath, care se uită la Daniel cu interes, apoi se întoarse spre ea.

– Chiar aşa? murmură el pe un ton sec.

Lucy abia se abţinu să zîmbească, pentru că ştiau amîndoi ce părere are sudistul despre Daniel. Simţi că ei doi au un mic secret numai al lor. Amuzamentul de pe chip i se şterse însă imediat ce logodnicul ei se apropie şi se aşeză alături de ea.

– Uită-te de aproape, Lucy, spuse el strîmbînd din buze. Mă întrebi mereu despre război şi despre rebelii cu care ne-am luptat. Acesta este unul dintre bărbaţii care i-au rănit, l-au omorît pe prietenii noştri şi i-au ţinut pe băieţii tineri ca Johnny Sheffield în închisori murdare pînă cînd s-au îmbolnăvit şi au murit.

– Daniel!

Lucy îl privi uimită. Cu siguranţă că acesta nu putea să fie Daniel al ei cel blînd şi politicos, un bărbat care nu putea să sufere certurile, dar care acum încerca să-l provoace pe Rayne. Tandreţea din ochii lui căprui dispăruse şi părea atît de rece şi de furios încît ea făcu din instinct cîţiva paşi înapoi. O atinsese cu umărul şi ea-l simţise încordat şi tare ca oţelul.

– Nu credeam că un sudist vine să-şi ia singur comanda, spuse Daniel, uitîndu-se urît la Heath. De ce nu l-ai trimis pe unul dintre negrii tăi să o ridice?

– Pentru că eu nu am crezut niciodată în sclavie, spuse Heath încet.

Doi dintre bărbaţii care stăteau în jurul sobei se ridicară repede.

– Poţi să spui tu asta, rosti aspru unul dintre ei, dar ai luptat pentru sclavie, aşa este? Ai crezut în ea destul cît să măcelăreşti mii de bărbaţi onorabili doar ca să nu fie abolită.

– Am avut motivele mele ca să lupt.

Accentul din Virginia deveni şi mai pronunţat, contrastînd puternic cu tonalităţile plate ale celor din Nord.

– În principiu nu mi-a plăcut că nişte yankei aveau pretenţia să-mi spună ce să fac, mai ales că habar n-aveau ce naiba...

– Lucy, ce-ar fi să-l duci tu pe domnul Rayne la rafturile de jos, ca să poată să ia sticla pe care a comandat-o? sugeră Lucas Caldwell cu o figură care promitea că o să le ţină morală bărbaţilor din cameră.

El era în primul rînd om de afaceri şi nu avea de gînd să tolereze astfel de comportamente în magazinul său. Cuvintele lui aveau să fie ascultate şi respectate de cei de acolo. Lucas era o figură de bază în Concord şi aproape toată lumea îi datora o favoare sau două, iar el nu era genul care să se sfiască să le amintească de asta. Lucy îl privi pe tatăl ei, îşi dădu seama ce intenţionează şi dădu uşor din cap.

– Nu vreau să plece nicăieri singură cu un rebel, spuse Daniel.

– Cred că fiica mea e în siguranţă cu el. Aşa e, Rayne?

– Da, domnule.

– Mergi cu dumnealui, Lucy.

Fata îl conduse pe Heath în spatele magazinului, apoi în jos, pe nişte trepte înguste. În timp ce coborau, se auzi vocea tatălui ei:

– În magazin la mine, băieţi, clientul trebuie respectat, indiferent dacă e din Nord, din Sud, din Franţa sau din Antarctica şi, dacă nu vă place cum fac eu afaceri, atunci...

Ajunseră în pivniţă şi se opriră în faţa unor rafturi din lemn, pline de pachete împăturite în hîrtie de ambalaj. Nările lui Lucy fremătau de agitaţie.

– Îmi pare rău. Te rog să-i ierţi pe Daniel şi pe ceilalţi. De obicei nu se poartă aşa, ca un... ca un...

– Ca un impertinent intolerant, cu pretenţii nobile?

– Îi cunosc pe toţi de cînd eram mică. Nici unul dintre ei nu ţi-ar fi spus nimic dacă ar fi fost singur, dar în grup...

– Ştiu asta. Nici nu-ţi mai spun că acelaşi lucru s-ar fi întîmplat dacă vreunul dintre ei ar fi fost în aceeaşi situaţie, în Sud. Iar acolo ar fi fost direct linşat, înainte să apuce să răspundă ceva.

Ea îl privi şi o parte din furie i se domoli. Heath nu era supărat şi nici măcar nu părea a fi fost deranjat de scena de sus, în timp ce ea îi tot dădea înainte! Respiră adînc şi

se calmă. Nu era normal să-i ia apărarea altuia împotriva lui Daniel, mai ales cînd acela era un străin.

– Cum te simți? întrebă el.

– Bine. Nici măcar n-am răcit după... știi tu ce.

El zîmbi cînd auzi expresia ei pentru aventura de la rîu.

– Foarte bine. N-am vrea să-i dai ceva lui Daniel.

– Nu.

– Ați rezolvat disputa?

– Ei bine, nu, nu chiar.

– Păcat.

– Te rog, spuse Lucy rîzînd. Atîta compasiune din partea ta mă copleșește.

– Recunosc că Daniel este cam cum mă așteptam. Dar nu mi-ai spus că are mustață.

– Foarte elegantă, nu-i așa?

– Poate că ar fi bine să-mi las și eu una.

– Nu! spuse Lucy repede și cu sinceritate.

Cînd el începu să rîdă, roși.

– Cum spui tu. Deci nu-ți plac mustățile neapărat...

– Numai a lui Daniel.

– Te-a vrăjit, nu glumă. Așa e? Sau pur și simplu a avut mai mult timp să te cucerească? Poate, în timp... altcineva ar putea să te facă să ții la el la fel de mult.

– În nici un caz. Eu și cu Daniel sîntem împreună de nu mai știu cînd. Ne-am obișnuit foarte mult unul cu celălalt. Nimic nu ar putea să rupă o legătură ca a noastră.

– Nimic? Dacă am învățat ceva în ultimii cîțiva ani, drăguță, acel lucru este că n-ai cum să fii sigur de vreun lucru.

Ea îi aruncă o privire lungă și plină de reproș, făcîndu-l să priceapă că discuția devenise mult prea personală.

– Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui așa.

El îi zîmbi larg.

– Vrei să încerci să ghicești care dintre pachetele astea este al meu, domnișoară Caldwell?

Fără să spună nimic, ea se întoarse spre rafturi şi încercă să ia unul dintre coletele de la capăt, ridicîndu-se pe vîrfuri. Îl prinse de margini şi începu să tragă. Din spate, palmele lui aproape că le acoperiră pe ale ei şi-i luară geamul din mînă. Pentru o singură clipă năucitoare, îi simţi trupul bine făcut lipindu-se de ea, şi se întoarse imediat:

– Termină, spuse pe un ton aspru. Lasă-mă în pace, ne-am înţeles?

– N-am făcut-o intenţionat. N-am putut să suport să văd cum te clatini cu geamul meu în braţe. Îl aştept de o lună...

– Nu mă clătinam!

– Am înţeles. Preferi să crezi că sînt atît de fermecat de tine încît aş fi gata să folosesc orice scuză ca să...

– Nu prefer nimic! Eu... Pleacă de aici!

El arătă spre scară cu un gest batjocoritor şi în acelaşi timp respectuos.

– După dumneata, domnişoară Caldwell.

Lucy trecu înaintea lui, cu pas regal, urcînd treptele şi oprindu-se în spatele tejghelei, acolo unde stătea de obicei.

– Dacă vreţi să aşteptaţi un minut, îi spuse Lucas Caldwell lui Heath, cît vă scriu o chitanţă...

– Vă mulţumesc, dar nu este nevoie.

Îl priviră cu toţii în tăcere pe sudistul cel înalt cum mergea spre uşă. George Peabody, un băietan repezit, care nu reuşi să se abţină să nu spună ceva din colţul lui sigur, îi aruncă o insultă pe sub mustaţă. Heath se opri şi se întoarse spre el, apoi îl măsură din ochi, dar, înainte să poată să spună ceva, Lucy se răsti la el:

– George Peabody, ţine gura închisă!

– Ar fi bine să faci la fel şi cu nasturii de la pantaloni, spuse Heath, apoi atinse borul pălăriei într-un gest de respect faţă de Lucy şi se strecură afară pe uşă.

Imediat, toţi se uitară spre pantalonii lui George, descoperind că, într-adevăr, băiatul trebuia să se mai încheie la un nasture. Tensiunea se disipă şi, cînd tînărul

se întoarse cu spatele, ca să-şi recapete demnitatea rănită, chicotiră cu toţii. Chiar şi Daniel zîmbi şi spuse în glumă:

– Rebel obraznic!

Nimeni nu-l contrazise.

Scopul celor mai recente întîlniri între intelectualii din Concord, întîlniri care se ţineau în saloanele diverselor case din oraş, aveau ca scop discutarea reconstrucţiei la modul obiectiv, cu bun simţ şi fără prejudecăţi. Aşa cum se aşteptase toată lumea de altfel, discuţiile nu fuseseră deloc obiective, se dovediseră arareori de bun simţ şi nu le lipsiseră niciodată prejudecăţile. În ciuda tensiunii, ele erau interesante şi adunau multă lume. Dezbaterile de salon erau în întregime purtate de bărbaţi, deşi femeile care doreau să asculte erau primite, cu condiţia să stea în linişte pe margine. Bărbaţi ca Bronson Alcott cel meticulos şi Ralph Waldo Emerson făceau schimb de opinii despre război şi reconstrucţie cu ceilalţi locuitori ai oraşului.

În acea zi, întîlnirea avea loc în salonul familiei Caldwell, care abia dacă era suficient de mare ca să încapă în el toţi cei care se adunaseră în acea săptămînă.

Întîlnirea începuse deja, iar Lucy merse în bucătărie, unde umplu repede un vas cu apă şi-l puse pe cuptor, ca umezeala să se împrăştie în aerul uscat, apoi se uită spre platourile cu fursecuri pe care avea de gînd să le aducă în salon mai tîrziu. Mulţumită că totul era în bună ordine, ea îşi aranjă rochia din muselină tivită cu dantelă şi merse pe vîrfuri spre locul din care se auzeau voci. Chiar atunci, Bronson Alcott era în picioare, în mijlocul unui cerc de oameni, cu părul cărunt căzîndu-i pe umeri, şi gesticula potolit cu palmele lui mari în timp ce vorbea cu atitudinea cuiva care iubeşte oratoria şi o consideră o artă.

Lucy se opri în prag şi privi precaută în jur. Tatăl ei era în spate, se uita la ceasul de buzunar şi se întreba, cu siguranţă, cînd vor fi aduse fursecurile. Daniel, cu picioarele

încrucişate şi cu mîinile pe un genunchi, era în cercul interior al grupului, uitîndu-se admirativ la cel care vorbea. Într-un colţ mai îndepărtat, Heath Rayne stătea într-un con de umbră, iar întunericul îi făcea părul să pară de un blond palid. Avea picioarele încrucişate la glezne şi braţele strînse la piept. Era imaginea vie a plictiselii, dar Lucy ştiu, cumva, că el ascultă cu foarte mare atenţie tot ce se spune.

Se întrebă de ce venea el la întîlnirile în care se vorbea despre Reconstrucţie, cînd era singurul sudist din oraş. Era adevărat că în Concord se mai găsea cîte un partizan al Sudului cînd venea vorba despre reconstrucţie. Dar Heath Rayne era un intrus şi o ştia la fel de bine ca şi ceilalţi. Prezenţa lui făcuse ca, la primele întîlniri, participanţii să fie ceva mai reţinuţi. Oamenii se tot uitaseră la el, întrebîndu-se cînd avea de gînd să se repeadă la ei strigînd şi să înceapă să facă scandal. Cu toate astea, străinul fusese foarte tăcut la toate întîlnirile de pînă atunci, iar lumea aproape că uitase cu totul de el. Avea obiceiul să vorbească o vreme cu aceia care îndrăzneau să-l bage în seamă, să asculte în tăcere ce se spunea odată ce începeau discursurile, apoi să plece, ca şi cum ar fi fost un observator neimplicat şi ca şi cum n-ar fi avut nici o legătură cu războiul. Lucy nu-l înţelegea deloc, dar se mulţumea cu gîndul că nimeni altcineva nu-l înţelegea.

– Iar acelora care spun că războiul nu trebuie privit, acum, cînd el s-a terminat, ca o confruntare între binele şi răul absolut, spunea Alcott, eu le răspund că ar trebui să examineze într-o lumină rece şi obiectivă relele sclaviei. Simpatia pentru aceia care au susţinut sclavia şi dorinţa de a le acorda înţelegere trebuie privite ca acte de înaltă trădare...

Pentru că mai auzise acel discurs de nenumărate ori, Lucy se văzu nevoită să-şi ascundă un căscat. Duse cu delicateţe mîna la gură, mascînd gestul nepoliticos, apoi clipi de cîteva ori, ca să alunge oboseala. Se uită din nou

la Heath. Ochii lui albaştri erau aţintiţi asupra ei. Îi susţinu mult timp privirea, pentru că nu se putea uita în altă parte, iar cînd el îi zîmbi, ea simţi cum zîmbeşte la rîndul ei. După aceea, domnul Emerson adăugă ceva la ceea ce tocmai se spusese, iar ochii lui gri-verzui se întunecară. Cuvintele sale atraseră atenţia tuturor celor din încăpere, ca de obicei.

– Nu putem să fim înţelegători cu cei din Sud, şi nici n-avem de ce, dacă dorim să păstrăm idealurile pentru care am luptat în război. Rebelii ar trebui forţaţi să facă pace! Nu avem de ce să negociem cu ei dacă vrem să ne atingem scopurile. Războiul nu este un joc şi trebuie condus fără milă pentru inamic dacă vrem să cîştigăm inspiraţia morală.

– Fără milă? repetă modest Lucas Caldwell. Dar nu ar trebui să încercăm să...

– Bărbaţii sînt purificaţi de război şi curăţaţi de viclenie şi putreziciune, spuse Emerson pe un ton care nu admitea replică. Într-un fel, războiul e un lucru bun. Ăsta este unul dintre motivele pentru care, alături de dreptatea credinţei noastre, i-am încurajat pe tineri să meargă la luptă.

Deodată, o voce amăgitor de blîndă pluti prin mulţime:

– Greşiţi... domnule. Războiul nu face decît să le fure bărbaţilor umanitatea.

Toată lumea privi spre colţul în care Heath Rayne stătea în poziţia sa degajată şi zîmbea batjocoritor din colţul gurii.

– E uşor, continuă pe un ton şi mai blînd decît înainte, pentru cineva ca dumneavoastră să le spună tinerilor să lupte, pentru că sînteţi prea în vîrstă ca să mai puteţi ridica o puşcă, iar fiul dumneavoastră e abia un copil. Vă vine uşor să-i aruncaţi pe ei în cuşca leului, pentru că sînt în stare să creadă orice scrie pe un steag.

După şocul iniţial, sunetul vocilor din public crescu treptat. Lucy îşi strînse mîinile în şorţul rochiei, mototolind faldurile materialului şi uitîndu-se fix la Heath. Îi era simpatic şi se temea pentru siguranţa lui. Înţelegea de ce nu mai putuse el să tacă, dar îi era frică să nu cumva să-şi fi făcut

probleme şi mai mari vorbind. Nimeni nu îndrăznea să-i spună lui Emerson, unul dintre cei mai iubiţi şi mai respectaţi bărbaţi din Concord, că greşeşte. Şi nimeni, cu atît mai puţin un sudist, nu ar fi îndrăznit să sugereze că Emerson era un laş. *În ce te-ai băgat?* îşi spuse ea cu disperare, pe tăcute, dorindu-şi să poată să dea timpul înapoi şi să-i îndese o batistă în gură străinului încăpăţînat înainte ca el să rostească vorbele pe care le rostise.

– Războiul este un test al integrităţii pentru un bărbat, spuse Emerson, palid de supărare şi de furie. Este o iniţiere. Oprindu-i pe rebeli, Nordul a dat dovada integrităţii sale morale, iar asta a meritat pierderea tuturor soldaţilor care au murit.

– Aşa este, domnule Rayne, se repezi şi Daniel să spună, cu mustaţa abia mişcîndu-se din cauza crispării cu care vorbea. Bărbaţi buni au murit din cauza aroganţei celor din Sud, începînd cu secesiunea Carolinei de Sud...

– Carolina de Sud a ales secesiunea, îl întrerupse Heath, fiindcă voi aţi tras o linie, apoi ne-aţi provocat să trecem peste ea.

– După cum am spus, rosti Daniel zîmbind de sus, aroganţă sudistă. Adevărul este că voi aţi trecut peste acea linie, cu susţinerea celorlalte state din Sud, deşi ştiaţi ce o să se întîmple dacă faceţi asta. Iar acum soldaţii noştri zac în morminte...

– Au murit de două ori mai mulţi soldaţi de-ai noştri, veni răspunsul.

– Rebeli needucaţi. Aşa cum a spus odată domnul Emerson, întregul stat al Carolinei de Sud nu merită moartea unui singur student la Harvard, se răsti Daniel, tăcînd apoi.

Heath păli şi în ochi îi străluci mîndria care-i făcuse pe ai lui să lupte multă vreme după ce pierduseră războiul. Dar mîinile sale, care se strînseseră în pumni cît timp vorbea, se relaxară şi se destinseră.

– Şi în Carolina de Sud sînt mulţi bărbaţi buni, sublinie el, zîmbind cu un aer misterios. Chiar şi absolvenţi de Hurvard, domnule Collier.

Cu aceste cuvinte se ridică şi plecă, lăsînd în urmă zgomotul vocilor care vorbeau în acelaşi timp. Adunarea ordonată se transformase într-un tumult de oameni care voiau să se facă auziţi cu toţii deodată. Lucy fugi în bucătărie şi ieşi pe uşa din spate, aproape împiedicîndu-se de o treaptă din ciment cînd se repezi afară, în stradă.

– Heath, stai. Aşteaptă, te rog...

El se opri şi se întoarse încet spre ea, cu o figură lipsită de expresie. Ramurile dezgolite ale copacilor aruncau umbre lungi peste chipul său.

– Ai dreptate, spuse Lucy cu răsuflarea tăiată şi cu privirea tulbure şi întunecată. Mult din ce ai spus este adevărat, dar trebuie să ai grijă la cuvinte. Ştii ce părere au ei despre război şi cît ţin la domnul Emerson. Nimeni nu-i spune în faţă că greşeşte.

– Cineva trebuia s-o facă şi pe asta.

– În seara asta ai văzut doar una dintre feţele lui. Nu ştii ce om bun şi blînd poate să fie. Ar trebui să vezi cum se opreşte şi vorbeşte cu copiii, cum ajută pe oricine are nevoie şi cum munceşte pentru oraşul ăsta. E bun, binevoitor şi loial...

– Te rog, se răsti Heath ridicînd mîna într-un gest defensiv. Nu-mi ţine un discurs despre Emerson.

– Este cel mai iubit cetăţean din Concord. Doamne, dacă te-ai fi gîndit ore în şir cum să faci să fii dat afară din oraş, n-ai fi putut să găseşti un plan mai bun. Daniel şi prietenii lui...

– Dacă se întîmplă asta, n-ai tu de ce să-ţi faci griji, drăguţă, spuse el pe un ton liniştit, dar strîngînd din dinţi.

Deodată, păru tare singur. Atît de singur încît lui Lucy i se făcu foarte milă de el şi nu se putu abţine, întinse mîna şi-l strînse de braţ într-un gest menit să liniştească.

Suprafața de sub degetele ei era tare ca oțelul și tremura puțin din cauza forței cu care el încerca să se controleze.

– Ce cauți aici? întrebă ea încet, iar sunetul vocii ei era ca o vibrație plăcută în liniștea nopții. De ce ai venit atît de departe de locul căruia îi aparții? Ar trebui să fii acasă, la familia ta, la oamenii care țin la tine...

– Nu, o întrerupse el brusc, trăgîndu-și brațul de sub mîna ei.

Rîse spart.

– Nu te preface cu mine. Nu ajută la nimic.

– Nu mă prefac. Tu m-ai ajutat pe mine odată și aș vrea să pot să te ajut și eu.

Se uită la el îngrijorată și speriată, cu pielea palidă și strălucitoare în lumina rece a lunii. Deodată, Heath o privi diferit, fără tandrețe sau amuzament. Nimeni, în scurta ei experiență de viață, nu trecuse de la o atitudine la alta chiar sub ochii ei, cu atîta ușurință. Străinul leneș și amuzat se transformase într-un alt bărbat, a cărui expresie era amară și a cărui privire era aspră. Nedumerită, își retrase mîna de pe brațul lui.

– Ai putea să mă ajuți, spuse el pe un ton aspru. Ai putea, fir-ar să fie!

Cu o mișcare fluidă, îi prinse încheieturile și o trase pe o alee dintre două clădiri, într-un loc întunecat și înspăimîntător. Strada liniștită și cunoscută păru să dispară, iar Lucy se crispă speriată.

– Nu!

Brațele lui se strînseră în jurul ei și respirația sa fierbinte îi atinse gîtul.

– Hai, spuse el, țipă și dă din picioare, ca să vină tot orașul aici. Nu vrei? Mie nu-mi pasă, drăguță. Nu-mi pasă, nu...

Gura lui, feroce și lacomă, o sărută atît de tare încît aproape că-i provocă durere, iar Lucy se zbătu ca o nebună în brațele lui. Noaptea îi înconjura cu o mantie de catifea și

o sufoca în întunericul ei. Disperată, îl apucă de păr şi trase de firele de pe ceafa lui. Deodată, sărutul deveni mai blînd, iar presiunea dureroasă se transformă în căldura dulce şi curioasă pe care ea şi-o amintea atît de bine. Heath se folosea de ea ca să-şi aline durerea, îşi dădu Lucy seama. Renunţă să se mai opună, iar suspinele i se transformară în mici sunete de plăcere.

Rămase nemişcată, apoi se sprijini de el din milă, da, din milă şi nimic altceva. Curînd, strînsoarea lui slăbi şi Heath o cuprinse în braţe altfel, protector, apărînd-o. Aplecă mai mult capul şi începu să o sărute mai aprins. Lucy gemu şi se lăsă pradă plăcerii, răspunzîndu-i, uitînd de sine şi de lume. Îşi împleti mîinile în părul lui, iar vîrfurile şuviţelor i se răsuciră pe degete. Încet, foarte încet, el o trase mai aproape, iar mîna lui caldă alunecă pe curbura spatelui ei, oprindu-se chiar sub talie. Trupurile lor erau foarte aproape unul de celălalt şi se potriveau ca turnate. Sînii ei erau lipiţi de pieptul lui, şoldurile stăteau strînse lîngă el, atît de aproape încît îi simţea clar conturul trupului aprins, dorinţa pentru ea. O strînse mai tare, iar furia i se topi şi se transformă în pasiune.

– Nu e bine ce facem, spuse Lucy cînd gura lui alunecă de-a lungul liniei fragile a gîtului ei.

Îşi lăsă capul pe umărul lui Heath, iar el îi sărută pielea delicată de pe gît pînă cînd ajunse la îndoitura de sub bărbie. Lucy îşi dădu seama că el ştia lucruri pe care ea însăşi nu le aflase încă despre sine. Ştia cum s-o facă să simtă emoţii pe care nu le mai simţise niciodată, emoţii care ar fi trebuit să fie interzise. Străinul nu avea nici un drept să-i facă asta, aşa cum nici ea nu avea dreptul să-i dea voie să se apropie atît de mult.

– Opreşte-te, îi şopti, îmbătată de parfumul lui, dorindu-şi să-l lase să-i facă orice voia.

El o mai sărută o dată pe buze, apucîndu-i faţa în palme şi punînd toată pasiunea de care era în stare în acea ultimă atingere. Apoi oftă din răsputeri, tremurat, şi îi dădu drumul.

– Nu-i vina mea, spuse încet.

Lucy se retrase pînă cînd ajunse cu spatele lipit de zidul din fața lui. Inima îi bătea foarte tare. Heath avea vocea încărcată şi grea în întuneric, iar sunetul ei o învălui cu totul.

– Nu mă pot abține, la fel cum nu te poți abține nici tu. Aşa că nu mai veni după mine dacă nu vrei să se întîmple ce ştii că o să se întîmple.

Lucy rămase nemişcată, cu palmele apăsînd deasupra locului unde-şi simțea bătăile inimii.

– Du-te înapoi la tatăl tău, îi spuse el aspru. Şi la Daniel. Du-te.

Ea se împiedică şi fugi în stradă, mergînd apoi din ce în ce mai repede spre locul în care ştia că e în siguranță.

Lucy nu putea să-şi explice fascinația secretă pe care o simțea pentru Heath Rayne, dar nici nu putea să scape de ea. În ultima vreme, prin oraş lui i se spunea simplu *„Confederatul"*. Cît despre ea, cu cît îl vedea mai rar, cu atît se gîndea mai des la el. Probabil că încerca să o evite cu tot dinadinsul, pentru că nu mai venea pe la magazin cînd ştia că ea îl ajută pe tatăl ei şi nici n-o privea cînd se întîmpla să fie amîndoi în aceeaşi încăpere. Poate că era mai bine aşa.

Prin Concord se răspîndiseră multe zvonuri legate de el, iar discuțiile despre Heath Rayne erau mereu interesante. Se spunea că nu umblă în cercuri prea bune şi doamna Brooks susținea că-l văzuse în Boston, alături de o femeie bine îmbrăcată. Unii dintre tinerii mai nesăbuiți din oraş merseseră cu el la un bal în Lowell, de unde se întorseseră mirosind a băutură şi a parfum ieftin. Oamenii ajunseseră să fie convinşi că Heath Rayne era un străin pus pe harță, care venise în Nord ca să stîrnească probleme. În ciuda tuturor zvonurilor, nimeni nu ştia răspunsurile la cele mai importante două întrebări despre el: cine era şi cu ce se ocupa? Nu părea să aibă vreo meserie, dar

dispunea de suficient de mulți bani, pentru că se îmbrăca foarte bine și nu era deloc zgîrcit.

O vreme zvonurile se stinseră, fiindcă Rayne plecase în Boston din nu se știa ce motive și stătuse acolo timp de două luni. Săptămînile curgeau încet, iar discuțiile despre străin se împuținau pe zi ce trecea. Calul lui cenușiu rămăsese totuși în grajdul din oraș, ceea ce însemna că într-o zi Heath avea de gînd să se întoarcă. Lucy începuse să creadă că nu-l va mai revedea, așa că încercă să-l uite și se dedică sarcinilor care îi reveneau în calitate de fiică a lui Lucas Caldwell și de logodnică a lui Daniel. Se înscrise în *„Clubul doamnelor"* și în *„Societatea Caritabilă a doamnelor din Concord"* și mergea la întîlnirile de lectură ale clubului de carte. De cîte ori se ivea ocazia, Daniel o însoțea la petreceri, iar Concord nu ducea lipsă de ele, fiindcă în fiecare săptămînă cîte o organizație dădea cîte un bal.

Societatea Caritabilă organiza anual un bal ca să strîngă fonduri pentru sărmani și nevoiași, unde cereau zece cenți de la toți invitații și douăzeci și cinci dacă veneai cu familia. Pentru că fusese aleasă în comitetul organizației, Lucy își dedica mult timp întîlnirilor cu membrii societății. În acel an, balul se ținea la primărie, iar tema lui, desigur, era primăvara. Ea și celelalte femei din comitet petrecuseră o sîmbătă întreagă decorînd etajul, terasa cea mare și scara principală.

Toate doamnele se pregăteau de bal în cabinele special amenajate, iar Lucy simți un fior de plăcere cînd scoase din cutie rochia ei cea nouă, cu care plănuia să-l uimească pe Daniel. Poate că în acea seară avea să fie atît de vrăjit încît va vrea să stabilească data nunții.

– Strînge-mi mai tare corsetul, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată lui Sally Hudson, o fată veselă de nouăsprezece ani, care fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei încă din copilărie, mai ales pentru că Lucy îl iubise mereu pe Daniel și nu intrase în competiție cu ea pentru inima altor bărbați.

– Vrei să aibă cincizeci de centimetri? întrebă Sally strîngînd fundele corsetului în pumni şi trăgînd de ele cu putere.

– Trebuie să aibă patruzeci şi cinci pentru rochia asta, spuse Lucy, apoi îşi ţinu respiraţia şi închise ochii.

– Nu cred că se poate, spuse Sally, trăgînd mai tare de corset. De ce ţi-ai făcut o rochie atît de strîmtă? Nu-ţi iei niciodată ceva mai mic de cincizeci de centimetri...

– Am crezut... că o să mai slăbesc!

După ce trase tare o ultimă dată, Sally legă şnururile corsetului şi îşi privi admirativ opera.

– Patruzeci şi şapte. Aproape. O clepsidră perfectă.

Îşi aplecă puţin capul cu păr blond şi o măsură cu atenţie pe prietena ei.

– Data viitoare cînd vrei să strîngi atît de mult corsetul, încearcă unul de la *Swanbill*. Pe ăsta de unde l-ai cumpărat?

– De la *„Thompson's, corsete ca mănuşa"*. E o firmă nouă...

– Da, am văzut reclama în *„Godey's"*, dar eu nu port decît *Swanbill*. Are întăritura mai puternică.

Lucy se îmbrăcă repede într-o cămăşuţă şi o pereche de pantalonaşi, apoi ridică braţele, iar Sally îi trase peste cap rochia cea nouă. Imediat după aceea se auziră exclamaţii admirative din mai multe direcţii. Rochia era din mătase albă şi strălucea imaculat, ca o ninsoare proaspăt căzută. Partea de jos era împodobită cu volane de mătase şi tul transparent, iar în talie avea desenate frunze şi flori. Decolteul era aproape indecent şi era decorat cu rozete, iar mînecile bufante erau prinse la rîndul lor cu rozete. Sally încheie rochia şi-i aruncă lui Lucy o privire plină de invidie.

– Să nu mai vorbeşti cu mine, Lucy Caldwell, spuse ea, ridicînd o oglindă ca prietena ei să se vadă şi uitîndu-se urît, în glumă, peste marginea ei. Arăţi exact ca o imagine din *„Godey's"*.

Lucy zîmbi şi îşi verifică părul. Şuviţele castanii erau prinse în coc, şi cîţiva cîrlionţi alunecau spre spate, legănîndu-se ademenitor. Cerceii şi colierul din malachit îi scoteau în evidenţă ochii căprui, iar obrajii îi erau aprinşi de fericire. Ştia că nu fusese niciodată mai atrăgătoare.

– Mă întreb ce o să zică Daniel, spuse ea.

– Deja te iubeşte la nebunie. Presupun că nu o să facă decît să cadă în genunchi şi să-ţi facă o declaraţie de dragoste, spuse Sally zîmbind cu viclenie. În locul tău, aş avea grijă ca nu cumva Daniel să mă tragă în vreunul dintre birourile goale de la parter.

Măcar dacă ar fi asta o problemă, se gîndi Lucy zîmbind cu veselie.

– Sper doar să nu întîrzie prea mult, spuse aranjînd o rozetă de mătase.

– Să întîrzie? repetă Sally. De ce? Are iar vreo întîlnire cu ceilalţi avocaţi?

– Mă tem că da.

– Nu ştiu cum suporţi ca Daniel să fie atît de ocupat tot timpul...

– Sînt foarte mîndră de el. Este cel mai tînăr avocat de la căile ferate, din Boston şi din Lowell, şi a fost nevoie de multă dedicare ca să ajungă acolo. Acum, că s-a terminat războiul, lumea face tot felul de planuri, iar asta înseamnă că el trebuie să muncească şi mai mult...

– Ei bine, o întrerupse Sally plictisită, presupun că poţi să te obişnuieşti cu orice, chiar şi cu întîlnirile lungi de vinerea. Măcar tu ai un logodnic, ceea ce e mai mult decît putem să spunem majoritatea dintre noi. La cît de puţini bărbaţi sînt pe aici, nici nu-mi mai permit să fiu pe cît de pretenţioasă eram înainte. Gîndeşte-te, am deja douăzeci de ani şi nu sînt logodită...

– Vorbeşti de parcă ai fi rămas fată bătrînă, spuse Lucy rîzînd.

– Nu, asta n-am de gînd să fiu, spuse Sally convinsă. Nu aş suporta să fiu ca sora lui Daniel, Abigail, care la treizeci şi trei de ani nu a fost sărutată niciodată. Uite că vine spre noi.

Lucy zîmbi cu bucurie cînd o văzu pe Abigail, care era foarte bine educată şi vorbea foarte puţin, avea o voinţă de fier şi îi lipsea complet simţul umorului. Oare femeia asta îşi dorise vreodată să fie sărutată? Nu părea probabil. Puţini oameni erau atît de inabordabili ca ea. Avea ochii căprui închis, la fel ca Daniel, şi pe chipul ei se putea citi ararеorl vreo emoţie. Abigail îl proteja foarte mult pe fratele ei, la fel ca şi restul familiei lor. De fapt, toţi fraţii Collier îl protejau într-atît încît Lucy ajunsese să creadă că n-o considerau suficient de bună pentru el.

– Bună seara, Lucy, spuse Abigail pe un ton politicos. Voiam să-ţi spun că am primit vorbă de la Daniel, care spune că o să stea în Lowell pînă tîrziu.

– Deci nu o să vină la...

– Exact, spuse Abigail, aproape provocînd-o pe tînără să se plîngă. Ştii cît de importantă e munca lui, Lucy. Nu poate să rămînă în urmă cu sarcinile numai de dragul unui bal.

– Sigur că nu, răspunse Lucy, roşind şi simţindu-se deznădăjduită.

Spre dezamăgirea ei, îi dădură şi lacrimile de supărare. *Să nu cumva să plîngi!* îşi ordonă, reuşind să alunge emoţia. Sally şi Abigail se priviră cu răceală, apoi femeia mai în vîrstă plecă.

– Asta a fost o răutate, un truc ieftin, spuse Sally indignată. Cum să aştepte pînă cînd te vede îmbrăcată şi după aia să-ţi spună? Dacă Daniel nu e aici...

– Toată lumea pare a crede că viaţa mea trebuie să se învîrtă în jurul lui, spuse Lucy încet. Acum se presupune că ar trebui să mă duc acasă sau să rămîn aici, dar să fiu tristă şi să par pierdută fiindcă el nu e cu mine. Ei bine, n-am să

fac nimic din toate astea. O să mă simt bine, o să dansez cu alți bărbați și o să rîd. Poate chiar o să flirtez puțin.

– Lucy! rosti Sally, uimită și încîntată. Nu se poate! Ce-o să creadă lumea?

– Nu sînt proprietatea lui Daniel. Nu încă. Nu am de ce să mă pun la păstrare pe raft. Sîntem logodiți, dar nici măcar n-am stabilit data nunții. Sînt tînără, nemăritată și vreau să mă simt bine în seara asta.

Hotărîtă, Lucy ridică bărbia și ieși din încăpere, strîngînd între degete evantaiul de mătase ca și cum ar fi fost o secure mică.

Se ținu de cuvînt și petrecu seara ca și cum n-ar fi avut un partener, vorbind veselă și dansînd fără teamă. Știa că nu se poartă ca de obicei și că atrage multă atenție rîzînd și glumind. *Foarte bine,* se gîndi supărată, dar zîmbindu-i oricărui bărbat care o privea. *Cînd o să audă Daniel despre asta, nu o să mai fie atît de dispus să petreacă atîtea ore la serviciu în loc să fie cu mine.* Poate că o să se înfurie și o să ceară o explicație, sau poate că o să insiste ca de acum încolo ea să nu-i mai vorbească nici unui alt bărbat. Lucy nu știa decît că s-ar fi bucurat să primească orice fel de atenție din partea lui. Ignoră privirea dezaprobatoare a tatălui ei, care era în cealaltă parte a încăperii, și dansă în continuare cu oricine o invita. Încet, în timp ce muzica răsuna în cameră și prin ferestrele întredeschise intra aer proaspăt și rece, nodul de supărare din capul pieptului începu să slăbească.

– Lui Daniel o să-i pară rău că nu te-a văzut în seara asta, spuse David Fraser, partenerul ei din acel moment, în timp ce valsau pe melodia unui cîntec nou și popular.

Lucy îl privi fericită, pentru că exact asta avea nevoie să audă.

– Chiar crezi? întrebă.

David se lansă într-un șir de complimente, iar Lucy chicoti fără grijă, însă la doar cîteva secunde mai tîrziu se

opri brusc, fiindcă aruncă o privire peste umăr şi dădu cu ochii de un grup mic de bărbaţi adunaţi în apropierea bufetului. Heath era şi el printre ei şi spunea ceva care-i făcea pe ceilalţi să chicotească. Zîmbetul lui era surprinzător de luminos în comparaţie cu pielea bronzată. Aşadar, decisese să se întoarcă.

Capitolul trei

Lucy se împiedică puțin, cu ochii la Heath. David Fraser dansă mai încet şi, uitîndu-se în direcția privirii ei, îl observă pe sudist.

– Este Heath Rayne, confederatul care...

– Ştiu cine e, spuse Lucy, luîndu-şi ochii de la Heath şi zîmbindu-i lui David. Mă mir că-l văd înconjurat de atîția oameni, spuse pe un ton vesel. Credeam că toată lumea îl urăşte.

– Nu chiar toată lumea. E genul pe care îl admiri sau îl deteşti. Presupun că are un stil pe care unii ar vrea să-l imite.

– Stil... Te referi la haine?

– La asta şi la tot restul. La felul în care face el lucrurile, spuse David zîmbind agasat. Unii aşa sînt, pur şi simplu. Este greu de explicat, iar eu nu pricep de ce îl admiră cîțiva, dat fiind că acum puțin timp făcea parte dintre cei care trăgeau în noi.

– La un moment dat o să fie nevoie să nu ne mai tot gîndim cine în cine a tras şi să învățăm să trăim unii alături de ceilalți, spuse Lucy cu un aer absent, uitîndu-se peste umărul lui David în timp ce făceau o piruetă lentă.

Rar vedeai pe cineva atît de elegant ca Heath, chiar şi într-un oraş cum era Concord. Cine putea să-şi permită astfel de haine? Vesta lui era perfect croită din bumbac alb şi îi acoperea talia pantalonilor negri. Spre deosebire de modelul prinț Albert pe care îl purtau cu toții şi care era mai

larg, haina lui era mai elegantă, cambrată, mînecile, mai înguste şi era mai strîmtă la încheieturi. În loc de pieptarele legate cu funde care începeau să se demodeze, Heath purta o cămaşă albă şi un papion la fel. Părul auriu îl strălucea bogat şi era tuns scurt la tîmple şi la spate, într-o frizură nouă care făcea onduleurile de pe tîmplele celorlalţi bărbaţi să pară demodate. *Un păun mare şi mîndru,* se gîndi Lucy, iritată de faptul că nu doar ea se uita la el. *Ştie că toate femeile din cameră îl privesc pe furiş şi sigur că-i place!* Nu era deloc modest şi nici timid.

Continuă să danseze cu David, dar acum nu mai avea poftă să flirteze şi nu făcea decît să se mişte automat. După alte cîteva minute, se uită din nou spre bufet şi văzu că Heath dispăruse. Aruncă o privire prin cameră şi îşi dădu seama că el dansa cu Sally. Dintre toate femeile din sală, o alesese tocmai pe Sally, care roşise şi chicotea, bucurîndu-se de atenţia pe care o primea fiindcă valsa cu un sudist. Heath o privea fără nici o expresie, zîmbind discret. Oamenii îi priveau dezaprobator pe cei doi, iar mama lui Sally se agita neliniştită într-un colţ. Lucy îi văzu apropiindu-se unul de celălalt ca să vorbească şi se întrebă ce-şi spuneau.

– S-a făcut tare cald aici, nu? îi spuse lui David, simţind brusc că strălucirea serii se stinsese.

El înţelese imediat sugestia.

– Ai vrea să terminăm dansul mai tîrziu?

– Te rog.

Îndatoritor, el o conduse pe margine, iar Lucy fugi imediat într-una din cabinele doamnelor. Îşi apăsă batista pe frunte şi pe obraji şi se chinui să-şi recapete calmul. Începu să-şi aranjeze părul care începuse să alunece din coc şi se uită în ochii căprui şi agitaţi care o priveau din oglindă.

– Ce e cu mine în seara asta? şopti, apoi lăsă jos obiectul micuţ.

Sinceritatea ei naturală o îndemna să recunoască adevărul. Voia să danseze ea cu Heath Rayne şi era geloasă pe Sally.

Dar nu se poate, îşi spuse nedumerită. *Eu îl am pe Daniel. Nu pot să fiu îndrăgostită de un bărbat, dar geloasă pe altul. De ce mă port aşa?*

Era din cauză că Daniel lipsea, asta era tot, n-avea legătură cu faptul că nu reuşea să alunge sentimentele confuze pe care le avea pentru sudist. Între ea şi Heath Rayne existau secrete – cel al zilelor pe care le petrecuseră împreună în casa lui mică şi caldă, cel al discuţiilor dintre ei şi cel al tuturor săruturilor pe care i le furase! Dar asta nu însemna că putea să aibă pretenţii la atenţia lui. Pentru Dumnezeu, nici nu voia aşa ceva! Oftînd, Lucy îşi aranjă mînecile şi ieşi din nou în sala mare, îndreptîndu-se spre bufet. Un pahar de punci avea s-o ajute să se răcorească.

Ridică polonicul din castronul pe jumătate plin, pregătindu-se să toarne lichidul trandafiriu într-o ceaşcă.

– Dă-mi mie voie... Te rog.

Polonicul căzu cu zgomot înapoi în vas, iar Lucy se blestemă în gînd fiindcă-l scăpase printre degete. Ridică privirea şi se uită în ochii albaştri ai lui Heath, care avea o privirea amuzată. Îi luă ceaşca şi turnă puţin punci, ştiind că, dacă ar fi umplut-o pînă sus, ea n-ar fi putut să bea fără să îşi stropească rochia. Părea să aibă un fel instinct legat de astfel de lucruri, legat de detaliile complicate ale felului în care trebuia să te porţi cu o femeie.

– Te-ai simţit bine în Boston? întrebă Lucy timid, acceptînd ceaşca, dar fără să se uite la el.

– Da, mulţumesc pentru întrebare, spuse el prefăcîndu-se politicos şi privind-o încet, de sus pînă jos.

În acea seară fusese neaşteptat de afectat de ea cînd o văzuse atît de tînără şi de sfidătoare, dansînd şi bucurîndu-se, dar pe undeva distantă, pierdută. Ar fi dat orice ca să o poată strînge în braţe.

– Ai fost plecat cu afaceri? întrebă Lucy, încercînd să nu pară prea curioasă, dar nereuşind.

– N-a fost o vacanţă, asta e sigur. Peisajul este neremarcabil.

– Sigur. La Boston, iarna...

– Nu mă refer la Boston, ci la femeile yankee.

Se strîmbă puţin, apoi zîmbi larg cînd o văzu indignată.

– Şi, mă rog, ce găseşti în neregulă la femeile yank... La femeile de pe aici? întrebă ea aruncîndu-i o privire supărată.

– Nici una dintre ele nu arată ca tine.

Lucy rîse cînd văzu privirea jucăuşă şi zîmbetul poznaş care îi înflorise pe buze.

– Eşti un neobrăzat.

– Şi tu ai rămas cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Rostise cuvintele cu uşurinţă, ceea ce făcea ca declaraţia să pară neserioasă, dar Lucy tot simţi un fior de plăcere care o exasperă imediat. Oare avea chiar atît de mare nevoie să fie complimentată, încît era gata să accepte orice compliment, oricît de nefondat ar fi fost?

– De fapt, pentru tine m-am întors, continuă Heath. Îmi tot aduceam aminte de tine, de obicei în momentele în care mi-aş fi dorit să te uit cu totul.

– Te-ai întors pentru că ţi-ai lăsat calul aici, spuse ea cu un aer sfidător.

– Pe Panama? Da, aşa e. L-am lăsat aici din cauza ta.

– Din cauza... Ce vrei să spui?

– Într-o bună zi o să te urc în şaua lui şi o să fug cu tine spre vest, iar tu o să înveţi să faci cafea la ibric, deasupra focului, şi să dormi cu mine sub căruţă, ca să ne putem uita la stele.

Ce credea despre ea de-şi permitea să-i vorbească astfel? Nu ştia cum să reacţioneze. Dacă ar fi rîs, l-ar fi încurajat să o pună în continuare în dificultate, tachinînd-o.

Dacă se înfuria, probabil că el i-ar fi rîs în nas. Aşa că se decise să-l ameninţe puţin.

– S-ar putea ca logodnicul meu să aibă ceva de spus în privinţa asta.

– Chiar aşa? Şi unde este el, mă rog? întrebă Heath cu un aer nevinovat.

– Nu te mai uita prin cameră de parcă te-ai aştepta să-l vezi. Ştii foarte bine că nu-i aici, altfel n-ai fi îndrăznit să vorbeşti cu mine.

– Să ştii că, în ceea ce te priveşte, sînt dispus să îndrăznesc destul de multe, aşa cum poate că îţi aminteşti, domnişoară Caldwell.

Lui Lucy nu-i venea să creadă că el avusese obrăznicia să pomenească de ultima lor întîlnire, cînd se aplecase deasupra ei şi o sărutase atît de fierbinte şi de apăsat, iar ea îi răspunsese tremurînd. Remarca lui neruşinată păta cumva acea amintire. Cum putea să glumească pe tema asta, se întrebă ea, deodată furioasă. Amuzamentul îi dispăru şi se uită în altă parte, roşind.

– Neobrăzatule, nepoliticosule... Pleacă de lîngă mine, spuse ea încet, iar el rîse înfundat.

– Ce repede te superi, drăguţă. Daniel ştie?

– Da. Nu... El... Lasă-mă în pace!

– Numai după ce dansez cu tine. Sau n-am înţeles eu bine privirile pline de dor pe care mi le aruncai din mijlocul ringului de dans?

– Pleacă, sau fac scandal.

– Chiar te rog. Pentru mine nu înseamnă nimic, fiindcă reputaţia mea e distrusă de mult. Dar a ta... Ei bine, după cum te-ai purtat în seara asta, nu mai e nevoie de mult ca să fie distrusă şi ea. Acum lasă jos băutura, Cinda, şi ia-mă de braţ.

Cam fără voie, ea îl apucă de braţ, dorindu-şi să fi avut puterea să-l refuze. Voia să danseze cu el, nici ea nu era sigură de ce. Ştia doar că îi plăcea gîndul că face un lucru pe care Daniel i l-ar fi interzis.

– Se uită toată lumea la noi, şopti, dîndu-i voie să o conducă în mijlocul cuplurilor care valsau şi care le făcură loc imediat.

– Toată lumea s-a uitat la tine în seara asta, spuse el trist. Mai ales eu.

Privirea îi alunecă spre decolteul ei adînc, care îi lăsa partea de sus a sînilor la vedere, şi înapoi la chipul ei. Lucy simţi un fior de căldură ca răspuns la aprecierea din ochii lui. Deşi avea aceeaşi vîrstă ca Daniel şi ca băieţii cu care crescuse ea, părea să fie mult mai matur decît ei, fiindcă avea atîta încredere în sine. Lucy ştia că se poate baza pe el, însă îi era şi puţin teamă de sudist. Cerule, nu-i plăcea să fie atît de nesigură de un bărbat!

Începură valsul, iar ea se destinse, uită de gînduri şi se bucură de dans. Heath o ţinea din nou în braţele lui puternice, la fel de protector cum şi-l amintea. Era o plăcere să dansezi cu el. Paşii lor se sincronizau frumos, braţul lui puternic o ţinea strîns de talie şi o conducea pe ringul de dans cu autoritate şi siguranţă. Lucy ştia exact unde o va conduce el şi unde trebuia să păşească ea în urma lui. Simţea că zboară, dar în acelaşi timp avea senzaţia că e dominată, iar asta nu-i plăcea deloc.

– De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea cînd îşi dădu seama că ochii lui turcoaz erau aţintiţi spre chipul ei şi că Heath o privea cu o intensitate greu de suportat.

El zîmbi şi redeveni el însuşi, degajat şi destins, iar ea se linişti imediat.

– Mă gîndeam că Daniel Collier e un prost.

– Spre deosebire de alţii, răspunse Lucy, recăpătîndu-şi puţin din încrederea în sine, el îşi dedică timpul muncii şi celor din jur...

– Şi te lasă pe tine singură destul de mult timp, la mila tuturor influenţelor nefaste.

– Influenţe ca tine?

– Exact ca mine, spuse Heath măsurînd-o din priviri. Dacă ar fi să mă iau după felul în care ţi-ai jucat cărţile în seara asta, Daniel ar trebui să-ţi tragă o mamă de bătaie cînd o să afle cum te-ai dat în spectacol. Sau cel puţin asta speri tu. Dar eu pun pariu că el n-o să facă asta. Nu. El o să se supere şi o să se încrunte cîteva zile, tu o să-ţi ceri iertare şi pînă la urmă el o să cedeze şi o să-ţi ia mîna ta mică în mîna lui iertătoare...

– Ce te face să crezi că ştii destule despre mine, întrebă Lucy îndreptîndu-şi demnă spatele, sau despre Daniel, ca să presupui ceva despre ce vrem noi sau ce o să se întîmple între noi, bărbat infatuat şi nepoliticos...

– Pun pariu că nici n-o să pună mîna pe tine, spuse Heath pe un ton sec, deşi aşa ar fi cazul şi aşa ar face dacă ar fi măcar pe jumătate cît de bărbat ar trebui să fie.

– Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Nici un domn nu ar...

– Nu te înfuria, Cinda, o alintă el. Aşa am fost eu crescut. Nu ştiu să fac altfel.

– De ce-mi spui aşa?

– Cinda? Pentru că nimeni altcineva nu-ţi mai spune aşa.

Lucy îi aruncă o privire urîtă, ştiind că tot restul melodiei el o să încerce să o împace. Ba mai mult, era sigură că ea nu o să fie în stare să-i reziste.

Contrar aşteptărilor ei, reacţia lui Daniel la zvonurile de după bal nu a fost de furie, ci de altceva, mult mai rău. În după-amiaza următoare el veni în vizită, nedumerit şi supărat. Se aşezară în salon, iar el o luă de mînă. Lucy se simţea îngrozitor de vinovată, aşa că încercă să-i alunge logodnicului ei temerile dîndu-i nenumărate asigurări.

– Eşti nefericită cu mine? întrebă Daniel pe un ton scăzut, mîngîindu-i mîinile. Ai prefera să fii cu altul?

– Nu, nu, Daniel, spuse Lucy repede, cu inima aproape frîntă din cauza durerii care răzbătea din glasul lui.

Era atît de calm şi de serios încît comportamentul el rebel din seara dinainte, căruia nu-i dăduse prea mare importanţă atunci, i se părea acum ceva foarte grav. Cît de mult greşise încercînd să se răzbune aşa pe el! Nici nu-l trecuse prin cap că avea să-l rănească atît şi, cu cît se gîndea mai mult la ce făcuse, cu atît i se păreau mai copilăreşti acţiunile ei. De fapt, începea să se simtă foarte stînjenită cînd îşi amintea cum flirtase şi cum rîsese tare, ca să o audă toată lumea.

– Numai pe tine te vreau şi o să te iubesc întotdeauna, spuse, apucîndu-i mîinile cu disperare. Dar am fost foarte dezamăgită că nu ai venit la petrecere.

– Am mai discutat despre asta, Lucy. Lucrez mult ca să putem să ne căsătorim mai curînd. Mi-ai spus des că vrei să te măriţi cît mai repede, dar nu putem să facem asta dacă îmi întrerup munca şi vin la petreceri şi la baluri tot timpul. Nu pot să-mi petrec ziua lucrînd, iar noaptea petrecînd, fără să mă odihnesc. Din cînd în cînd am nevoie să mai şi dorm.

– Ştiu asta. Chiar ştiu, spuse ea cu ochii scăldaţi în lacrimi. Sînt foarte egoistă uneori, dar ţin la tine atît de mult...

– Nu plînge, Lucy. Plîngi prea uşor. Numai copiii... Lucy, nu.

Daniel îşi retrase mîinile din mîinile ei şi căută în buzunar după o batistă, iar ea duse palmele la ochi, muşcîndu-şi buzele.

– Îmi pare rău, suspină, oftînd din adîncul sufletului.

Daniel găsi pînă la urmă batista şi i-o întinse, tresărind cînd ea-şi suflă nasul cu o vigoare lipsită de delicateţea care-i stătea bine unei doamne.

– Mai bine mor decît să te fac să suferi din nou, spuse Lucy cu o voce înfundată. Mi-aş dori să am puterea şi răbdarea ta.

– Înţeleg. Femeile pur şi simplu nu sînt creaturi răbdătoare, spuse Daniel, apoi o mîngîie pe spate şi pe umeri, cu blîndeţe. Nu le stă în fire.

Lucy zîmbi puţin în batistă, cu o expresie tristă pe chip şi, în loc să-l contrazică, îşi mai suflă o dată nasul.

– Cu siguranţă mie nu-mi stă în fire, spuse. Dar o să mă străduiesc să fiu mai bună. De acum înainte o să fiu perfectă...

– Dar eşti deja perfectă, o întrerupse Daniel, luînd-o în braţe şi sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei. Eşti perfectă pentru mine.

Ea se ghemui în braţele lui, oftînd uşurată. Numai cu el se simţea atît de în siguranţă.

– Uneori mă întreb cum de mă suporţi, spuse, strîngîndu-l în braţe.

– O fac de ani întregi şi n-am de gînd să mă opresc acum.

Îl cunoştea de mult şi îi era greu să-şi imagineze că ar fi putut să-i ceară altuia iubire, alinare, linişte şi protecţie. Îşi lipi cu tandreţe chipul de pieptul lui.

– Te-am adorat toată viaţa, şopti ea cu o voce din care răzbătea toată ardoarea tinereţii. De cînd m-am născut.

– Lucy, spuse el, strîngînd-o la piept şi sărutîndu-i părul. Nu mai pot să mă opun. Bine. O să facem nunta în septembrie. O să ne căsătorim la toamnă.

Aproape fiecare familie din oraş avea o barcă ancorată lîngă vreunul dintre podurile de piatră, aşa că tuturor le plăcea să se plimbe pe rîu. Era imposibil să navighezi pe braţul Sudbury, care mergea în paralel cu strada principală, fără să te întîlneşti cu cîţiva cunoscuţi. În ziua aceea, de patru iulie, era mare aglomeraţie pe apă. Lucy rîdea şi le făcea semne prietenilor ei, în timp ce Daniel vîslea pe lîngă iahturile ancorate pe mal. Se aflau în mijlocul unui grup mai

mare de canoe şi bărci care pluteau leneş în direcţia podului vechi din nordul oraşului.

– Ce frumos! spuse Lucy trasînd cu o mînă o linie unduită prin apa rece a rîului, în timp ce în cealaltă ţinea umbrela cu mîner din fildeş, care o apăra de soare.

Aerul era cald şi umed şi toată lumea era mulţumită. Ascultaseră împreună discursurile dedicate zilei de patru iulie, la primărie, iar acum se îndreptau spre cîte unul dintre numeroasele locuri de picnic din oraş. În acea seară se organiza un carnaval cu bărci special decorate, care aveau să plutească pe rîu şi să aprindă artificii în aerul de deasupra lor.

– Într-o zi o să comand un portret cu tine purtînd pălăria asta, spuse Daniel, iar ea îi zîmbi.

Avea o pălărioară mică, pe care o purta înclinată într-o parte, cu borul împodobit de flori care îi ajungeau la tîmple şi se împleteau cu onduleurile ei castanii.

– Cînd am cumpărat-o mi-ai spus că e o prostioară.

– Chiar aşa? Ei bine, nu e practică, dar e încîntătoare.

– Te referi la mine sau la pălărie?

– Ştii ce vreau să spun, răspunse Daniel uitîndu-se la luciul apei în timp ce vîslea.

Lucy îşi dori ca el să fi făcut efortul de-a o complimenta. Îşi ridică mîna din apă şi o scutură de picături, apoi se încruntă puţin. În ultima vreme începuse să fie atentă la lucruri pe care înainte nu le luase în serios, iar asta includea faptul că Daniel o trata adesea ca şi cum ar fi fost un copil dificil. „Prea puţin practică, dar încîntătoare", cum ar fi spus chiar el. Lucy bănuia că, la fel ca mulţi alţi bărbaţi, şi el era de părere că femeile aveau cap doar ca să aibă pe ce-şi pune pălăria, fiindcă refuza să discute cu ea altfel decît superficial despre multe subiecte. Politica, de exemplu, era o temă pe care o ocolea în conversaţiile cu ea. Iar dacă îi punea întrebări sau îi spunea despre ideile ei, el o asculta doar pe jumătate, cu un aer inflexibil, aşa cum făcuse de

curînd cînd vorbiseră despre alegerea lui Elizabeth Cady Stanton în poziția de președintă a *„Asociației pentru dreptul la vot al femeilor"*.

– Problema asta e o pierdere de vreme, spusese el pe un ton sec, de parcă s-ar fi așteptat ca discuția să se încheie pe loc.

– Mie nu mi se pare că e o pierdere de vreme să vorbești și să asculți pe altcineva spunîndu-și opinia despre un lucru, insistase ea. Săptămîna viitoare are loc o întîlnire pe tema votului și mi-ar plăcea să...

– Femeile nu o să aibă niciodată voie să voteze. În primul rînd că nu e nevoie de așa ceva, pentru că locul lor este acasă, unde să aibă grijă de soții și de copiii lor și să facă din locuință un rai confortabil și plăcut. În al doilea rînd, cînd un bărbat votează, el nu vorbește numai în numele lui, ci în numele întregii sale familii, așa că femeile sînt reprezentate cum trebuie în cabina de vot.

– Dar dacă...

– Lucy, e pierdere de vreme.

Tînăra se întreba dacă Daniel îi va respecta mai mult opiniile pe măsură ce vor îmbătrîni. Nu era vorba că nu-l interesa opinia ei, ci că nu fusese crescut în spiritul toleranței pentru ideile femeilor legate de ceva ce el considera că este treabă de bărbați. Majoritatea bărbaților erau așa într-o anume măsură, doar că unii erau mai dispuși să te asculte, iar alții, mai puțin răbdători. Singurul care făcea excepție, dintre cîți cunoscuse ea pînă atunci, era Heath Rayne. Se gîndi la scurtele conversații pe care le avusese cu el pe la evenimentele sociale la care se întîlniseră, în mare parte nimic mai mult decît momente furate. De dragul reputației, trebuia să aibă grijă să nu observe nimeni că vorbea cu el, dar nu putea nici să se abțină, fiindcă sudistul o fascina. Daniel avea o opinie absolută despre orice, dar Heath părea rareori convins că vreun lucru este bătut în cuie, era mereu atent la cuvintele ei și nu credea niciodată că ea spune sau face lucruri prosteşti.

– Eşti cel mai mare manipulator pe care-l cunosc, îi spusese ea odată, la o serată la care o convinsese să valseze cu el.

Nu voise să accepte, pentru că Daniel lucra în acea noapte şi fără îndoială că zvonurile aveau să ajungă a doua zi la urechile lui, dar, cumva, Heath ştiuse exact cum s-o tachineze ca s-o facă să-i spună „da". Uneori talentul lui la astfel de lucruri o irita, mai ales cînd se gîndea după aceea la ce ajunsese să facă sau să spună din cauza lui.

– Eu? Manipulator? rostise Heath privind-o cu ochii lui albaştri şi sinceri.

– Oricînd sînt fericită, tu mă provoci pînă cînd reuşeşti să mă iriţi după cum îţi place, iar după aceea mă linişteşti cu nenumărate complimente. Cînd sînt mulţumită de mine, îmi răneşti orgoliul, iar cînd sînt supărată, reuşeşti să mă faci să spun şi să fac cele mai şocante lucruri şi întotdeauna obţii ce-ţi propui...

– Aşteaptă puţin, drăguţă. Nici tu nu eşti o marionetă. Orice aş face eu, tu decizi ce să spui şi ce să faci şi chiar dacă nu-ţi dau de ales şi te vezi nevoită să dansezi cu mine, deşi mîine o să ai de dat explicaţii, ai mereu ocazia să scapi. Adevărul este, Cinda, că nu trebuie să faci niciodată ceva ce nu vrei să faci.

– Ba da. Mai devreme sau mai tîrziu, toţi păţim asta şi o să ţi se întîmple chiar şi ţie. De exemplu, n-ai vrut să lupţi, dar te-ai înrolat pentru că ai fost nevoit şi pentru că...

– De unde ţi-a venit ideea că n-am vrut să lupt?

– Dar ai spus, rosti ea nedumerită, că războiul le fură bărbaţilor umanitatea.

– Da, aşa se întîmplă pînă la urmă, însă oricît nu mi-ar plăcea să recunosc, Emerson a avut dreptate în legătură cu un lucru – războiul reuşeşte să-i purifice pe oameni şi să facă viaţa obişnuită să pară tare plictisitoare. Pe cîmpul de luptă eşti martor la cele mai spectaculoase experienţe de care poate să aibă parte un bărbat – moarte, curaj, laşitate,

erolsm, şi toate sînt mai vii decît orice ai putea să-ţi imaginezi. Eu am trecut prin toate emoţiile posibile şi le-am simţit mai profund şi mai intens decît ştiam că se poate.

Dispoziţia melancolică îl părăsi imediat ce se uită la ea. Îi zîmbi provocator.

– Toate emoţiile, mai puţin dragostea.

– Atunci înseamnă că nu ai cunoscut încă femeia potrivită.

– Nu ştiu ce să spun.

– Poate că n-ai căutat suficient.

– Am căutat, crede-mă.

Lucy zîmbi amintindu-şi despre acea discuţie în timp ce barca aluneca pe rîu.

– La ce te gîndeai? întrebă Daniel.

Ea ridică din umeri.

– La nimic anume.

– În ultimele luni ai tot zîmbit aşa, ca pentru tine.

– Şi ce e rău în asta? Zîmbetul este, de obicei, un semn că persoana respectivă e fericită.

– Nu mă deranjează, bineînţeles, spuse el părînd uşor tulburat.

Bărcile se apropiară de un cot al rîului şi o ţestoasă care stătea la soare deasupra unui trunchi căzut de copac le privi leneş, apoi, cînd ajunseră în dreptul ei, se scufundă în apă, atrăgînd atenţia unor raţe de lîngă malul înverzit. Lucy privi scena şi se gîndi că părea aproape de necrezut că apa aceea caldă şi proaspătă, plină de frunzele verzi ale nuferilor şi mărginită de sălcii, era aceeaşi în care ea ar fi putut să moară înecată şi îngheţată. Îşi dorise de mai multe ori să le spună concetăţenilor ei că Heath o salvase, fiindcă părerea lor despre el ar fi fost mai bună şi, probabil, i s-ar fi deschis multe uşi care acum erau închise, dar nu spusese nimănui, fiindcă reputaţia ei ar fi fost ireversibil afectată. Nimeni nu ar fi crezut că nu se întîmplase nimic în cele două zile în care ea locuise în casa lui, cel puţin nu într-un oraş

atît de mic, unde zvonurile se transformau atît de repede în probleme.

– Lucy! se auzi un glas ascuțit și bucuros de pe mal, dintr-un loc în care se opriseră deja multe bărci.

Era Sally, îmbrăcată în alb, roșu și albastru, culorile drapelului, în onoarea zilei respective.

– Spune-i să nu te mai strige și să nu mai atragă așa atenția asupra ta, spuse Daniel încet. E lipsit de demnitate.

– Daniel, nimănui nu-i pasă de asta. Toți cei de-aici ne sînt prieteni.

– Lucy, credeam că ne-am înțeles să purtăm culorile steagului! exclamă Sally. Cît de lipsit de patriotism din partea ta să nu te ții de cuvînt!

– Nu patriotismul îmi lipsește, strigă Lucy amuzată, ci doar o garderobă la fel de bogată ca a ta.

– Nu contează, lasă. Spune-i lui Daniel să te aducă la noi.

– Nu-mi place să primesc ordine de la o femeie, spuse acesta posomorît, făcînd-o pe Lucy să chicotească.

– Săracul de tine. Te rog să te porți frumos de dragul meu. Sally e prietena mea cea mai bună și i-am promis că ne așezăm alături de ea.

– La fel ca în fiecare an, ca să poată să se servească din coșul nostru de picnic. Toată lumea știe că nu se pricepe la gătit. De data asta cu cine a venit? Cu fermierul ăla sărac? Sau cu Fred Rothford, sau cu...

– Nu știu. Dar sînt sigură că, oricine ar fi...

Cuvintele i se opriră în gît cînd văzu silueta înaltă care se sprijinea neglijent de un trunchi de copac, în timp ce Sally se agita în apropiere. Figura cu umeri lați și șolduri înguste era îmbrăcată într-o cămașă albă, cu guler larg și mîneci lejere, în pantaloni ocru și cizme.

– Pentru Dumnezeu, șuieră Daniel, tocmai pe el l-a găsit? Nu-mi spune că o să fiu nevoit să iau prînzul alături de confederat!

– Daniel, spuse Lucy, întrebîndu-se de ce îi era atît de greu şi să şoptească, te rog să nu mă faci de rîs. Să nu ne faci de rîs. Poţi să reziştipatruzeci şi cinci de minute şi să te porţi civilizat cu el. Nu trebuie să fii prietenos, dar nu începe vreun scandal.

– Dar, dacă începe el, fii sigură că o să-i dau ce caută.

– Nu vrea să se certe, sînt sigură. A venit să se bucure de picnic, la fel ca şi tine.

– Nu spune asta. Noi doi nu semănăm deloc.

– Perfect de acord cu tine, spuse Lucy cu sentiment, închizîndu-şi umbrela şi făcînd repede o rugăciune în gînd.

Era genul de situaţie care putea să provoace coşmaruri. După ce Daniel trase barca la mal şi o ajută să coboare, ea îşi ridică puţin rochia şi urcă singură panta. Daniel căuta fără grabă prin barcă după coşul de picnic, ca unul care avea de făcut o sarcină chinuitoare. Sally şi Heath se apropiară de Lucy şi o aşteptară la marginea luminişului în care erau întinse păturile de picnic.

– Voi doi vă cunoaşteţi deja, deci presupun că nu e nevoie să vă fac prezentările, spuse Sally.

Vocea ei ajunse la Lucy doar ca un zgomot de fundal, pierdută cum era în vraja ochilor albaştri ai lui Heath. Îşi simţi pulsul accelerînd alarmant.

– Domnişoară Caldwell, spuse el politicos, ce plăcere neaşteptată.

– Chiar este o plăcere atît de neaşteptată? întrebă ea.

Sally merse să-l ajute pe Daniel la barcă.

– Şi da, şi nu.

– Ce înseamnă asta?

– Nu e neaşteptată, dar da, este o plăcere.

– Ai plănuit totul. Ai venit aici cu Sally pentru că ştiai că sîntem prietene şi că o să stăm aproape unii de ceilalţi la picnic.

– Cît eşti de modestă! Crezi că sînt atît de malefic încît să fac un plan atît de complicat doar ca să te văd cum mănînci un amărît de sendviş?

Lucy roşi, stînjenită de batjocura lui prietenoasă şi dîndu-şi seama cît de plină de ea păruse.

– Nu, nu cred asta.

– Păcat, fiindcă s-ar putea să fie adevărat.

Heath îi zîmbea prieteneşte, iar Lucy se străduia din răsputeri să nu-i răspundă la fel. O tulbura emoţia care o cuprinsese, o combinaţie de bucurie, teamă şi încîntare. Glasul lui atingea ceva în ea, ca şi cum el ar fi cîntat la o vioară bine acordată.

– Domnule Rayne, sper că umiditatea din New England nu o să vă strice buna dispoziţie, reuşi ea să spună.

– Absolut deloc, domnişoară Caldwell. Sînt obişnuit cu căldura.

– Ce convenabil, într-o zi ca aceasta.

Lucy îşi dădu seama că el o măsoară din cap pînă în picioare. Se bucură că alesese să poarte cea mai frumoasă rochie pe care o avea, croită din muselină de culoarea piersicii, cu un cordon care se lega într-o parte, încheiată cu nasturi din coral în faţă, cu cîte o perlă în fiecare dintre ei. Daniel se apropie din spate, iar ea se jucă agitată cu nasturii, privindu-l cu precauţie pe Heath.

– Bună ziua, domnule Rayne, spuse Daniel posac.

Îi tresări mustaţa. Era supărat că trebuia să-i vorbească politicos unui bărbat pe care-l displăcea atît de mult.

– Bună ziua, domnule Collier.

Lucy se bucură că Heath răspunsese fără urmă de provocare în glas. Se uită de la unul la celălalt, surprinsă de atitudinea crispată a lui Daniel, care purta un guler tare, o vestă în carouri şi pantaloni de costum. Dragul de el, atît de politicos şi de încredere, atît de diferit de sudistul elegant. Daniel va avea mereu grijă de ea şi, cu toate că nu era la fel de încîntător ca alţii, avea o inimă de aur. Lucy bănuia că Heath, pe de altă parte, era cam la fel de stabil ca argintul viu.

Cele două femei reuşiră să umple ora cît dură prînzul, conversînd vesele şi bucurîndu-l pe Heath cu poveşti des-

pre copilăria lor în Concord. Chiar şi Daniel zîmbea din cînd în cînd, mai ales la povestirile despre piesele de teatru pe care le puseseră în scenă ele şi prietenele lor.

– Cea mai bună, spuse Sally abia abţinîndu-se să nu rîdă, a fost *„Ziua cîinelui"*, o comedie de situaţie de la un capăt la altul. A fost scrisă în onoarea unui cîine vagabond pe care îl adoptase Lucy.

Heath zîmbi.

– Cred că a fost un animal remarcabil.

– N-avea nici un pic de talent, spuse Lucy cu ochii strălucind de amuzament. Şi era foarte indisciplinat. Nu şi-a interpretat deloc rolul aşa cum intenţionase autoarea piesei.

– Şi cine era acea autoare?

– Lucy, bineînţeles, spuse Sally. Cînd eram mici, ea scria mereu piese de teatru şi poveşti. Unele dintre ele erau straşnice.

– „Straşnice"? repetă Daniel cuvîntul neobişnuit cu un aer dispreţuitor.

– E prescurtarea de la minunate, spuse Lucy, apoi chicoti.

Heath îi aruncă o privire caldă şi întrebătoare.

– Îţi place să scrii. Nu ştiam.

– Ar fi trebuit cumva să ştii asta? întrebă Daniel scurt.

Heath îl privi lipsit de expresie.

– Absolut deloc.

– Ce s-a întîmplat cu căţelul ăla pînă la urmă, o întrebă Sally pe Lucy, întrerupînd repede schimbul dintre cei doi. Nu mi-ai spus niciodată. Am fost în vizită la nişte rude într-o vară, iar cînd m-am întors, nu mai era.

– N-am putut să-ţi spun atunci, zîmbi Lucy cu nostalgie. Îţi aminteşti cum fugea în stradă şi cum lătra la orice se mişca? Ei bine, pînă la urmă a fost prins sub roţile unei trăsuri.

– Ce îngrozitor! spuse Sally cu milă.

– Mi-a luat săptămîni întregi să-mi revin, spuse Lucy pe un ton vesel. Este ridicol să te ataşezi de un astfel de animal, care nici măcar nu era prea frumos.

– Ba era de-a dreptul urît, o corectă Daniel.

– Cred că ai dreptate, recunoscu ea. Săracul! L-am găsit aproape de dig cînd era mai mic decît pumnul. Cineva aruncase acolo nişte pui, iar el era singurul care încă mai trăia. Tata a fost îngrozit cînd l-a văzut, dar m-a lăsat să-l păstrez. Cîinele ăla mi-a făcut multe probleme, pentru că dădea mereu de necaz, dar nici nu pot să-ţi spun cît era de simpatic. N-am mai avut nici un alt animal de casă după el.

Deodată, lui Lucy îi dădură lacrimile, apoi rîse jenată şi-şi căută batista.

– Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

– Lucy plînge din orice, spuse Sally cu drag, mîngîind-o pe umăr.

– Asta o să se schimbe, adăugă Daniel părînd stînjenit şi iritat cînd Lucy se şterse la ochi. Nimeni n-are de ce să fie atît de impresionat de un cîine mort de atîta vreme.

Lucy roşi la auzul dojenii lui şi nu ştiu unde să se uite. Cîteva secunde, tăcură cu toţii.

– Ei, spuse Heath cu blîndeţe, nu văd de ce e rău ca o femeie să fie sensibilă.

– O femeie trebuie să fie exemplu pentru copiii ei, îl contrazise Daniel. Dacă nu învaţă să-şi controleze emoţiile, atunci copiii ajung să fie nişte molateci care plîng la fel de repede ca ea.

Heath nu răspunse, dar se uită spre chipul îmbujorat al lui Lucy cu o privire exasperată. Ea ştiu că el se întreabă de ce nu-i răspunde lui Daniel aşa cum îi răspundea lui, dar nu avea cum să-l facă să înţeleagă cum stăteau lucrurile între ea şi logodnicul ei. *N-am nevoie să fiu apărată de el,* voia să-i spună, *mai ales nu de tine!* Îi aruncă o privire aspră, care să-l facă să înţeleagă că e mai bine să tacă. Heath se uită spre rîu şi nu spuse nimic, dar linia mandibulei sale căpătă contururi ascuţite.

– Mai vrea cineva prăjitură cu migdale? întrebă Lucy.

– Eu vreau cel puțin douăsprezece bucăți, răspunse Sally, bucuroasă că schimbau subiectul.

Cei doi bărbați tăceau ca și cum nici unul n-ar fi auzit ce se spunea. Prînzul se termină și curînd după aceea bărbații adunați în luminiș începură conversațiile, iar femeile strînseră mîncarea, puseră totul la loc în coșuri și adunară păturile de pe iarbă. Bărbații se retraseră ca să discute și să facă glume care nu erau considerate potrivite pentru urechile doamnelor. Lucy și Sally rămaseră una lîngă alta, ușurate după ce Heath și Daniel se îndreptaseră spre grupuri diferite.

– Nu mi-a trecut prin cap că o să fie vreo problemă între ei, spuse Sally clătinînd dezamăgită din cap. Daniel este întotdeauna atît de simpatic și de prietenos, atît de bine crescut... Iar domnul Rayne, ei bine, mi se pare unul dintre cei mai fermecători bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, chiar dacă e un trădător și un rebel.

– Pentru Daniel e încă prea curînd după război ca să poată să fie prieten cu un sudist, explică Lucy pe tăcute. Nu poate să uite ce le-au făcut confederații unora dintre prietenii lui și chiar dacă Hea... domnul Rayne nu i-a făcut nimic personal, nici unul dintre ei nu poate să uite că au luptat în tabere diferite.

– Eu am crezut mereu că sudiștii sînt răi și sălbatici, spuse Sally gînditoare. El nu pare așa.

– Sigur că nu. E doar un om, la fel ca și Daniel și restul prietenilor noștri.

– N-aș spune asta, începu Sally, dar o întrerupse un șir de împușcături și de voci masculine care strigau din poienița din spatele locului de picnic.

– Au început să tragă la țintă, spuse ea entuziasmată. Acolo dispăruseră! Daniel și prietenii lui au luat-o de la capăt cu jocurile.

– O să mă bucur foarte mult cînd o să se sature de ele, spuse Lucy, ridicîndu-se şi aranjîndu-şi rochia înainte să o ia pe urmele lui Sally, spre luminiş.

Cîţiva dintre cei pe lîngă care trecură, cupluri sau grupuri mai mari, se declarară nemulţumiţi de zgomot şi de faptul că le fusese întrerupt picnicul liniştit. Băieţii începuseră să aprindă artificii, bărbaţii trăgeau cu puşca, iar doamnele chicoteau în spatele lor. Nimeni nu se supără deadevăratelea, totuşi, fiindcă ştiau cu toţii că de patru iulie astfel de lucruri erau normale.

Lucy şi Sally comentară şi rîseră, îndreptîndu-se spre poienița în care se adunaseră bărbaţii. Nu se temeau că îl întrerup, fiindcă acestora le plăcea întotdeauna să fie priviţi şi admiraţi de publicul feminin. Lucy era foarte mîndră de priceperea lui Daniel, care era cel mai bun ţintaş din Concord, poate chiar din tot statul Massachusetts. În timpul războiului cei ca el fuseseră la mare căutare, fiindcă trăgătorul obişnuit folosea mai mult de două sute de kilograme de praf de puşcă şi aproape nouă sute de gloanţe doar ca să omoare un singur confederat.

Daniel primise foarte multe medalii şi fusese foarte apreciat în timpul războiului, lucru pe care concetăţenii lui nu-l uitaseră niciodată. Erau cu toţii mîndri de el pentru că luptase aşa de bine pentru ei şi pentru Uniune. Mulţi glumeau cu Lucy şi îi spuneau că Daniel nu îi mai aparţinea doar ei, ci întregului oraş. Ea nu-i contrazicea niciodată, chiar dacă nimeni nu părea să înţeleagă că ea nu se bucura deloc din cauza asta. Ar fi fost tare plăcut, se gîndea cu tristeţe, ca lui să nu-i mai pese atît de mult de părerea celorlalţi şi să-i aparţină doar ei.

La marginea luminişului, David Fraser stătea la o oarecare distanţă de un trunchi de copac căzut, deasupra căruia fuseseră aşezate două buturugi, şi ridica atent o puşcă Spencer, ţintind spre una dintre cele şapte cutii de conserve aliniate pe trunchi. Trase, iar cartuşul gol căzu la

pămînt. Cîţiva dintre bărbaţi chicotiră şi-l tachinară prieteneşte pe David, pentru că nici una dintre cele şapte cutii nu căzuse de la locul ei.

– Mă predau. E rîndul tău, îi spuse acesta lui Daniel, care rîse şi luă puşca.

După ce o reîncărcă, el se uită spre Lucy. Ea şi Sally se aşezaseră mai în spate, pe un bolovan mare. Logodnica lui îl făcu semn cu mîna, apoi îşi aranjă rochia şi se aşeză mai bine pe piatra plată.

– Eşti cea mai norocoasă femeie din lume, îi şopti Sally. Daniel te adoră şi e atît de binecrescut şi de chipeş...

– Aşa este, spuse Lucy privindu-i părul aspru şi închis la culoare.

Avea silueta subţire a unui aristocrat şi mîini frumoase şi sensibile. Ridică puşca şi trase, apăsînd cu blîndeţe pe trăgaci. O singură lovitură şi cutia de conserve căzu de pe buştean. Două, trei, patru, alte cutii căzură repede una după alta. Cinci, şase, şapte. Daniel le lovise pe toate, fără excepţie. Strigară cu toţii, bucuroşi, iar el zîmbi cu modestie şi se uită spre Lucy, care bătea din palme fericită, strălucind.

– Vreau să încerc şi eu, spuse Hiram Damon, un băietan repezit, de şaptesprezece ani.

Toţi cei din jur rîseră înţelegător. Hiram era prea mic ca să fi luptat în război şi se plîngea mereu din cauza asta.

– Bine, Hiram, acum ai ocazia, spuse Daniel, supraveghindu-l pe tînărul care încărcă arma cu mîini lipsite de experienţă.

– Pun pariu pe douăzeci şi cinci de cenţi că loveşte doar o cutie, spuse cineva.

– Eu pun pariu că nimereşte mai multe, răspunse Daniel, bătîndu-l ferm pe spate pe tînăr. Ocheşte puţin mai la stînga şi nu te grăbi.

– Daniel o să fie un tată bun, şopti Sally. Ştie să se poarte cu copiii.

Cu greu, băiatul ţinti şi trase, reuşind să nimerească două dintre cele şapte cutii. Sally şi Lucy aplaudară cu putere şi fluierară într-o manieră tare nedemnă pentru două domnişoare binecrescute.

– Vrea cineva să încerce să-mi bată recordul? întrebă Daniel. Sînt dispus să plec cu un handicap ca să egalez şansele. O să trag de la mai mare distanţă, sau...

– Să-l legăm la ochi, sugeră Sally, şi toată lumea strigă bucuroasă.

– Astăzi simt că am noroc, spuse David Fraser în toiul rîsetelor şi al zgomotului. Accept provocarea, Daniel, dacă rămîn eu aici şi tu te duci mai în spate.

– Îi dau douăzeci şi cinci de cenţi oricui poate să-l întreacă, spuse Sally cu voce tare.

– Tu ce oferi, Lucy? întrebă Daniel.

I se ridică mustaţa atunci cînd zîmbi.

– Un sărut pentru cîştigător, spuse ea.

Rîseră cu toţii, fiindcă Daniel cîştiga mereu.

– Ce ofertă interesantă, se auzi o voce nouă.

Toată lumea se uită la dreapta, unde Heath Rayne se sprijinea de un bolovan înclinat. Vocea lui blîndă, cu accentul puternic din Sud, adăugă:

– Poate să intre oricine în competiţie?

Lucy simţi cum păleşte şi se uită în jos, spre degetele pe care le frămînta speriată. Sally murmură:

– Sudistul ăsta e tare curajos!

– Nu are rost să vă pierdeţi vremea, domnule Rayne, spuse Daniel crispat, fără urmă din bucuria şi căldura de mai devreme. Am fost lunetist, aşa cum pot să confirme destui rebeli.

Ochii lui Heath străluciră. Avea un aer ciudat şi zîmbi, netulburat de provocarea celuilalt:

– Bine, o să rămîn pe margine, să privesc. Nu vreau să vă deranjez.

Dar supărase deja pe toată lumea, şi ştiau cu toţii asta. Concursul de tras la ţintă, plin de amuzament şi veselie, avea acum aerul unui cîmp de luptă.

– Nu, te rog, alătură-te nouă, îl invită Daniel plin de amărăciune, cu un ton pe care Lucy nu-l mai auzise niciodată la el.

– Nu te duce, şopti ea în timp ce David îi întinse puşca lui Daniel şi se dădu la o parte, respectuos.

Grupul de bărbaţi, care pînă atunci fusese vesel şi zgomotos, era acum tăcut, atent, nerăbdător şi tensionat. Lucy nu-şi dădu seama că o ia pe Sally de braţ şi că o strînge prea tare, dar aceasta îşi trase mîna, scoase un sunet chinuit şi o privi cu reproş. Lucy, palidă la faţă, era prea absorbită de scena care se desfăşura în poieniţă ca să-şi dea seama că ar fi trebuit să-şi ceară scuze. Nu-i venea să creadă că Heath îl provocase atît de temerar pe Daniel şi că acesta se decisese să răspundă provocării.

– Vrei să tragem cîteva focuri de antrenament? întrebă Daniel cu o politeţe exagerată.

– Nu, mulţumesc.

Cineva aşeză la loc cutiile de conserve, iar Daniel încărcă puşca şi se uită la Heath.

– Ştii să tragi cu o Spencer? E diferită de armele cu care sînteţi voi obişnuiţi.

Puştile Spencer erau mai moderne decît orice îşi putuseră permite confederaţii, atît de rapide încît Uniunea se temuse ca nu cumva soldaţii să irosească muniţia pentru că nu ţinteau cu atenţie.

– Cred că mă descurc.

Heath se ridică şi merse spre locul din care se trăsese pînă atunci, îngustînd pleoapele şi uitîndu-se atent la rîndul de conserve.

– Ce-ar fi să tragem de la două sute de metri? sugeră el, făcînd pe toată lumea să înceapă să murmure.

Orice altceva s-ar fi putut spune despre sudist, dar nu că-i lipsea curajul. Cu exclamații uimite, grupul se retrase cîțiva pași, așa că Lucy și Sally ajunseră aproape în mijlocul lui. Lucy se încordă cînd Daniel ridică arma și ținti. Avea spatele drept și rigid. Apoi trase. Lovitură după lovitură, doborî toate cutiile de conserve, iar cînd termină, toată lumea respiră ușurată și-l felicită călduros, mai mult decît uimiți de talentul lui.

Lucy nu știa dacă să se bucure pentru el sau să-i fie milă de Heath, pentru că nimeni nu trăgea la fel de bine ca Daniel, iar străinul tocmai se pregătea să se facă de rîs în fața tuturor. Și-ar fi dorit să fie în altă parte, să nu fie nevoită să asiste. Simți nevoia să-l apere pe Heath, care luase Spencer-ul reîncărcat și își plimba degetele ușor pe suprafața armei. Oare de ce se simțea el obligat să înfrunte lumea de unul singur?

Sudistul desfăcu puțin picioarele și întoarse umărul stîng spre buștean, apoi ridică pușca. La primul foc, Lucy tresări. Heath abia dacă ochise înainte să tragă. Zgomotele ascuțite ale focurilor de armă se auziră atît de repede unul după celălalt încît tînăra se întrebă dacă arma era suficient de rapidă pentru el. După al șaptelea foc, Heath întoarse capul și se uită la ea cu o privire sfredelitoare.

– Iisuse, auzi Lucy un murmur din mulțime.

Întoarse privirea spre buștean, făcînd un efort ca să nu se mai uite la el, și văzu toate cutiile de conserve dărîmate. În poiană se lăsă tăcerea.

– Egalitate, spuse ea cu vocea tremurînd din cauza emoției pe care i-o provocase incredibila demonstrație de măiestrie de mai devreme.

Heath încă o mai privea.

– Asta înseamnă că ne săruți pe amîndoi? întrebă el cu interes, făcînd-o pe Lucy să se întrebe de unde avea atîta curaj.

– Înseamnă că nu vă sărut pe nici unul, răspunse ea, dorindu-şi să-i spună vreo două pentru că îi punea pe ea şi pe Daniel într-o situaţie atît de neplăcută.

– Înseamnă că nu s-a terminat concursul, se răsti Daniel. Ne mai îndepărtăm puţin şi primul care nu nimereşte, pierde.

În următoarele clipe, toată lumea se agită, cutiile de conserve fură aşezate la locul lor şi cineva reîncărcă puşca. Daniel nimeri fiecare ţintă, făcînd să răsune în luminiş foc după foc. Ochii lui căprui erau luminaţi de o satisfacţie rece.

După aceea veni rîndul lui Heath, care nimeri şi el toate cutiile de pe buştean cu o uşurinţă alarmantă. Se pricepea! Acum ştiau cu toţii asta, iar el, mai bine decît oricine. Zîmbi puţin. Concursul continuă, iar el rămase nepăsător, ca şi cum tot ce făceau ar fi fost ridicol de simplu.

Daniel, pe de altă parte, era din ce în ce mai nervos şi părea din ce în ce mai tulburat după fiecare rundă. Lucy îl privi îndurerată cum se înroşeşte şi începe să transpire. Nu-l văzuse niciodată atît de furios şi-l blestemă în gînd pe Heath pentru felul lui agresiv de-a se impune. Nu-i venea să creadă că-i fusese milă de el! Îi lua pe toţi în rîs cu talentul lui şi sigur ştia că toată lumea îl va plăcea şi mai puţin, dar nu putea să se abţină şi prelungea jocul.

Lucy se uită urît la spatele lui lat, apoi îl privi pe Daniel, care se lupta ca să-şi păstreze nepătată mîndria masculină. Privirea ei deveni îngrijorată, fiindcă ştia că pînă atunci nimeni nu-l întrecuse la tras şi că ar fi suferit enorm dacă ar fi pierdut competiţia. Cu toţii simţeau că de data asta va pierde.

Heath se uită la ea, iar Lucy îi întoarse privirea, lăsînd să se vadă toată teama şi supărarea din inima ei. Îi tremurau buzele din cauza cuvintelor nerostite, însă era nevoită să tacă. Ca din senin, pe chipul lui Heath se citi o urmă de bucurie sălbatică, iar el îşi trecu mîna prin părul des şi dezordonat. Cînd ridică puşca, făcu mişcări mai controlate

şi mai lente. Se uită repede la Lucy, apoi privi din nou spre ţintă. Unu, doi, trei, patru, cinci... şase. Înaintea ultimului foc ezită puţin şi a şaptea cutie de conserve rămase la locul ei.

Sally scoase un ţipăt de bucurie şi sări de pe bolovan, repezindu-se la Daniel. Tot grupul izbucni în urale şi cu toţii se strînseră în jurul lui, bătîndu-l pe spate şi felicitîndu-l cu entuziasm. Lucy rămase pe loc, uitîndu-se la Heath, care îl salută cu un gest arogant pe logodnicul ei. Daniel dădu din cap cu răceală, apoi se întoarse la prietenii lui, zîmbind larg, copleşit de bucuria lor.

Heath se apropie de Lucy cu o expresie indescifrabilă pe chipul bronzat şi proaspăt bărbierit. Cînd nu zîmbea, cicatricea de pe tîmplă i se vedea mai bine decît de obicei. Ea ar fi vrut să-l mîngîie pe obraz, să-l liniştească, dar aproape imediat înţelese ce se întîmplase mai devreme şi se opri. Deşi nimeni nu ştia, Heath îi dăduse voie lui Daniel să cîştige! Ratase ultima cutie de conserve într-un gest de dispreţ pentru ceilalţi şi pentru jocul care însemna atît de mult pentru ei şi atît de puţin pentru el. Lucy se întrebă dacă şi pe ea o disprețuia la fel de mult.

– Ai făcut-o special, spuse încet.

El o privi fără să încerce să-şi ascundă pasiunea.

– Am făcut-o pentru tine, îi răspunse gutural. Deşi Dumnezeu ştie că nu-mi place să recunosc asta, adăugă ironic, se pare că tu eşti marea mea slăbiciune.

– Să nu crezi că-ţi datorez ceva!

Grăbită, ea întoarse într-o parte şi începu să alunece jos de pe bolovan, iar el o prinse de braţe şi o ajută să coboare. La atingerea lui, Lucy se cutremură, emoţionată şi surprinsă. Deşi era atît de aproape de alţii, cu Daniel la numai cîţiva metri de ea, şi-ar fi dorit, aproape împotriva voinţei ei, să fie luată în braţe de Heath Rayne. Pentru o clipă simţi impulsul să se agaţe de el, să-şi ascundă chipul la pieptul lui şi să-i simtă din nou parfumul atît de masculin. Bineînţeles că nu făcu asta, dar recunoscu pentru sine că

acel bărbat avea asupra ei o putere pe care n-o mai avea nici un altul, nici Daniel, nici altcineva, iar asta o sperie. Se smulse de lîngă el şi fugi fără să se uite pe unde merge, spre grupul din jurul logodnicului ei, pînă cînd ajunse alături de acesta. Cînd se uită înapoi, Heath nu mai era acolo.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. Nici nu mai ştiu, murmură Lucy, strîngînd pleoapele ca să se ferească de razele de soare care se reflectau în caroseria trenului.

Mergeau pe lîngă vagonul de lactate, în care fermierii de la marginea oraşului urcau chiar atunci ultimele produse. Daniel avea o expresie împietrită pe chip. Lucy îl conducea spre vagonul de pasageri şi, după cincisprezece minute în care el insistase să afle ce şi-au spus ea şi cu Heath după concursul de tragere, fata îşi dorea din tot sufletul să nu-i fi promis că-l însoţeşte la trenul spre Boston.

– La ce oră ai întîlnirea? îl întrebă. Sper să ajungi la timp.

– Sally a spus că vă uitaţi unul la celălalt.

– Eu mă uitam la tine!

– Te rog să nu mai vorbeşti cu el. Nu-i spui nici un cuvînt dacă nu sînt eu de faţă!

– Daniel, asta e o prostie. Şi dacă trecem unul pe lîngă altul pe stradă? Să-l ignor pur şi simplu? Ar fi nepoliticos!

Protestul ei îl enervă şi mai mult.

– Lucy, te rog să nu mai discuţi cu mine despre asta. Dacă vrei să ne căsătorim, dacă vrei să fim soţ şi soţie...

– Cum adică „dacă"?

– O să fie nevoie să ne înţelegem. În ultimele luni ai fost foarte schimbată, sălbatică şi certăreaţă. Parcă ai încercat să mă aduci la capătul răbdării. Dar nu mai accept aşa ceva. Nu vreau să mai vorbeşti cu sudistul ăla şi vreau să răceşti prietenia cu Sally. Poate că şi ea are o influenţă nefastă asupra ta, nu ştiu. Nu vreau să mai mergi la baluri

sau la petreceri fără mine. E clar că tatăl tău nu e suficient de atent la tine.

– Nu sînt un copil care trebuie supravegheat!

– Dacă vrei să fii soția mea, trebuie să stabilim chiar acum niște reguli.

– Daniel! exclamă Lucy, înroșindu-se de supărare.

De la concursul de tras la țintă încoace, logodnicul ei avea o atitudine austeră și tulburată, care i se potrivea prea bine și care nu dădea nici un semn că are de gînd să dispară curînd. Ochii lui căprui și întunecați erau reci și ținea buzele strînse sub mustața frumos tunsă.

– Trenul pleacă în curînd, spuse el, abia învrednicind-o cu o privire. Mă urc în vagon. Mai vorbim diseară.

Se urcă în tren, iar Lucy îl privi, stînd cu brațele încrucișate la piept și strîngînd din dinți. Daniel credea că ea se schimbase, însă nu încăpea nici o îndoială că și el se schimbase!

Locomotiva porni domol pe șine, iar Lucy se uită după tren pînă cînd din grămada de fier nu se mai văzu decît o pată mică, apoi oftă și se întoarse pe călcîie, ca să plece spre casă.

– Voi doi aveți niște discuții foarte interesante.

Speriată, ridică privirea în direcția de unde se auzise vocea și îngustă pleoapele cînd dădu cu ochii de zîmbetul provocator al lui Heath Rayne.

– Mă spionezi cumva? întrebă ea pe un ton răstit, uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu era nimeni suficient de aproape încît să audă ce-și spuneau.

Heath ridică din umeri și băgă mîinile în buzunarele pantalonilor, care îi cuprinseseră aproape indecent coapsele puternice, scoțîndu-i în evidență forța. Lucy se dojeni pentru că observase așa ceva. Sudistul avea un aer masculin și încrezător pe care foarte puțini bărbați îl aveau și ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu vadă asta.

– Nu te spionez, rosti el zîmbind, dar am ceva de rezolvat în oraş şi s-a întîmplat să-ţi văd pălăria fermecătoare.

Ea ridică mîna ca să verifice poziţia pălăriei, care era împodobită cu un fluture din perle şi cu un buchet de flori şi de pene.

– Nu o atinge, stă foarte bine, spuse el, iar ea îi surprinse privirea apreciativă.

– Dacă ai auzit ceva din ce-am vorbit...

– Am auzit, o asigură el.

– Discutam lucruri personale...

– Ştiu, spuse Heath, repetîndu-i apoi cu mare plăcere lista de reguli pe care i-o prescrisese Daniel. Să nu mai fii prietenă cu Sally, să nu fii văzută cu mine şi să nu mergi la petreceri sau la baluri fără el alături. Chiar şi după ce o să vă căsătoriţi, el tot o să vrea să-ţi spună ce să faci şi cu cine să vorbeşti...

– E dreptul lui de soţ, nu?

– Chiar aşa?

Răspunsul convenţional ar fi fost „da". Lucy tăcu cîteva clipe, deschizînd şi închizînd gura de mai multe ori în timp ce căuta ceva potrivit de spus. Nu-i veni nici o idee.

– Lucrurile se schimbă după căsătorie, spuse pînă la urmă, mai mult pentru sine. Oamenii se schimbă.

– Da, dar nu în bine.

– Tu de unde ştii? Eşti o autoritate în materie de căsătorie sau, dacă tot veni vorba, în ceea ce mă priveşte? Te porţi la fel ca Daniel, de parcă ai şti tu ce e mai bine pentru mine. Poate că ar fi cazul să încep să decid singură ce vreau şi ce nu!

Ochii lui căpătară o strălucire felină.

– Poate că ar trebui. Ce anume vrei?

Îl voia pe Daniel. Dar voia ca el să fie diferit.

– Nu e treaba ta.

– Ba da, pentru că mă tem că deja am investit foarte mult în tine.

– Ai investit? Ce ai investit?

– Multe griji şi multă umilinţă, drăguţa mea.

Tonul lui nu era potrivit cu vorbele.

– Şi legat de faptul că vrea să te schimbe, să ştii că nu are o influenţă bună supra ta.

– Încetează. Nu te mai aud.

– Încearcă să te transforme într-o creatură mică şi ascultătoare, aşa cum vrea el, iar asta o să te facă foarte nefericită. Daniel nu vrea să fii nefericită, dar ăsta este el, opusul a tot ceea ce eşti tu.

– Opusul! Ridicol. Nu cunosc pe nimeni cu care să semăn mai bine. Eu şi cu el sîntem la fel.

– Aşa te vezi pe tine însăţi? întrebă Heath, aruncîndu-i o privire dojenitoare. Te-ai mulţumi tu cu un soţ care vrea să fii exact ca el? Chiar crezi că...

Se opri şi o privi, strălucirea din ochi îi dispăru şi arboră o expresie greu de descifrat.

– Încăpăţînată mică! Pe măsură ce vorbesc, tu te opui mai tare, nu-i aşa? Nu o să-ţi dau voie să te foloseşti de mine ca să te convingi singură de ceva ce nu-i adevărat. N-ai decît să decizi de una singură dacă într-adevăr îl vrei pe el. Eu n-am de gînd să mai irosesc nici un cuvînt pe subiectul ăsta.

– Dar... N-am terminat conversaţia. Vreau să aflu ce voiai să spui.

– Prefer să vorbim despre altceva.

– Dar, Heath, nu vrei să-mi spui...

– Nu.

Lucy nu-şi amintea cînd o refuzase cineva atît de direct, spunîndu-i simplu „nu", fără drept de replică. Aşa, pur şi simplu. Replica lui o enervase peste măsură, fiindcă era ca şi cum cineva i-ar fi închis o uşă în nas.

– De ce nu? întrebă pe un ton blînd şi, deşi n-ar fi vrut să recunoască în veci, destul de îmbufnat.

– Pentru că vrei să te cerți, iar eu nu vreau asta. Daniel e cel cu care ar trebui să vorbești despre asta și cu el ar fi trebuit să te cerți acum cîteva minute, nu să aștepți să apar eu.

– Nu am așteptat să... Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mă faci să mă simt de parcă...

– De parcă?

– De parcă aș fi iar mică. Atunci cînd făceam ceva ce-l supăra pe tata, înainte să-mi dea voie să-i explic, el se decidea deja de ce am făcut ce am făcut și nu aveam cum să-l contrazic. Nu e cinstit!

Heath rîse, clătinînd amuzat din cap.

– Nu este, nu. Dar cu o fată ca tine, nici nu-i de mirare că tatăl tău a fost obligat să recurgă la astfel de tactici. De cele mai multe ori îl ai la degetul mic, și toată lumea știe, inclusiv el.

– E un om bun, stabil, direct, care știe ce vrea...

– Da. Cred că tu semeni cu mama ta.

Ea zîmbi drept răspuns la replica lui blîndă.

– Nu prea știu. Eram prea mică și nu-mi amintesc multe despre ea. Dar știu că era foarte frumoasă.

– Sînt sigur că era, spuse el trăgînd-o cu tandrețe de unul dintre cîrlionții care-i scăpau de sub pălărie.

Gestul era mult prea familiar, însă Lucy era prea atentă la gîndurile ei ca să-l admonesteze.

– Tata nu vorbește niciodată despre ea. Dar doamna Morgan, una dintre doamnele de aceeași vîrstă cu ea, mi-a spus că mamei îi plăcea să vorbească la întîlnirile cluburilor și organizațiilor din care făceau parte amîndouă. Odată, a dat buzna în toiul unei ședințe a consiliului primăriei și a ținut un discurs de cincisprezece minute despre cum ar trebui ca fetele să fie lăsate să meargă mai mult la școală, fiindcă, știi, ele sînt date afară dacă nu e destul loc pentru băieți. Probabil că tatei i-a fost greu s-o convingă să tacă.

– Asta pot să cred.

– În Virginia la tine sînt astfel de femei?

– Care să țină discursuri? Nu chiar.

– Mama ta este...

– Nu, drăguța mea. Mama a murit cînd eram eu mic.

Surprinsă și fascinată de ceea ce aflase, Lucy își dori dintr-o dată să știe mai multe despre el.

– Dar tatăl tău? El...

– A murit în timpul războiului.

Dispoziția lui binevoitoare dispăruse ca apa care se scurge dintr-o cadă. Nu îi plăceau întrebările personale.

– Mai ai pe cineva?

– Doi frați vitregi și o mamă vitregă care se potrivește tuturor clișeelor pe care le-ai auzit despre mamele vitrege.

– Și ei, vreodată...

– Uită-te la cer. Se apropie o ploaie și ar fi bine să te întorci acasă înainte să ți se ude pălăria. Vrei să te duc eu cu trăsura?

– O să ne vadă oamenii.

– Da, așa e. Uitasem că tu trebuie să-i asculți ordinele lui Daniel.

– O să merg pe jos, spuse Lucy încăpățînată. Nu e departe.

Heath zîmbi, o apucă de mînă și îi sărută degetele, acolo unde pielea îi era mai sensibilă.

– Mi-a făcut plăcere, Cinda, murmură el, apoi se îndepărtă cu pasul lui degajat și nepăsător, care lăsa impresia că avea la dispoziție tot timpul din lume.

Capitolul patru

Suna clopotul bisericii parohiale. Lucy aruncă la o parte cearceaful tivit cu dantelă care o acoperea şi se repezi jos din pat, la fereastră, uitîndu-se uimită la scena de afară, înainte să se fi trezit cu totul. Pe cer erau nori grei şi joşi, care aruncau o ceaţă blîndă peste oraşul adormit. În ciuda faptului că stătea să plouă, norii aveau o strălucire roşiatică, mai intensă deasupra străzii Lexington.

Nori roşii, se gîndi ea făcînd ochii mari cînd văzu că strada se aglomerează de oameni, vehicule şi cai. Vîntul o lovi într-o rafală umedă şi caldă şi aduse cu sine un vag miros de fum. Lucy se repezi la dulap şi îmbrăcă una dintre rochiile ei cele mai vechi, mişcîndu-se cu greu din cauză că se grăbea, deşi încă nu se trezise bine. Toată lumea din oraş mergea să ajute la stingerea incendiilor şi fiecare avea ceva de făcut, chiar şi femeile şi copiii mai mari.

Ignorînd corsetul lăsat pe spătarul frumos tapiţat al unui scaun, Lucy se strecură în rochia albastru-deschis pe care o încheie în grabă. Un material întărit ar fi ţinut-o mai bine, dar tînăra nu avea timp de pierdut. Îşi legă părul la spate cu o panglică şi se încălţă cu o pereche de pantofi ponosiţi, care abia dacă scoaseră vreun sunet cînd ea coborî treptele casei.

Lucas Caldwell era deja jos şi strîngea un colac de sfoară pe care-l avea de cînd fusese membru al brigăzii stingătorilor, cei care se ocupaseră de incendii înainte să apară pompierii profesionişti şi motoarele cu aburi. Părul lui

cărunt şi mustaţa albă ca zăpada, atît de frumos aranjate de obicei, erau acum într-o dezordine comică.

– Tată, eu sînt pregătită, spuse Lucy cu răsuflarea tăiată, calmîndu-se puţin cînd îl văzu pe el atît de liniştit.

Lucas Caldwell era mereu pragmatic şi răbdător, chiar şi în timpul unui dezastru.

– Familia Hosmer a oprit brişca în faţa magazinului. Mergem cu ei, îi răspunse el bătînd-o uşor pe umăr în timp ce se apropiau de uşa de la intrare.

– Tată, te rog să nu rişti în seara asta. Tu faci mereu ce e mai greu, în loc să-i laşi pe tineri să se ocupe de lucrurile dificile! Nu uita că eu numai pe tine te am şi, dacă ţi se întîmplă ceva...

– Nu o să fac decît ce e nevoie, nimic în plus, o asigură el. N-am de gînd să fac pe eroul, Lucy, dar un Caldwell îşi face întotdeauna datoria.

– Da, ştiu, spuse ea şi observă pentru prima dată cît de mult îmbătrînise tatăl ei.

Pe obraji îi apăruse o reţea fină de riduri, care se răspîndea spre gît, iar pielea îi era presărată din loc în loc cu pete maroniu deschis. Fiicei sale nu-i plăcea să se gîndească la cît de uşor ar fi putut să pătească el vreun necaz.

– Te rog să ai grijă, repetă ea încet, îngrijorată.

Lucas dădu din cap absent, fiindcă atenţia îi fusese distrasă de norul de fum din depărtare. Nu avea să plouă destul cît să stingă sau măcar să încetinească incendiul.

Nu vorbiră aproape deloc cu familia Hosmer în timp ce trăsura se grăbea în direcţia în care mergea toată lumea. Cei trei fii ai domnului Hosmer se agitau nerăbdători pe locurile lor, ca nişte adolescenţi ce erau, neatinşi încă de grijile vîrstei maturităţii. Lucy strînse între degete marginea unei perne, agitată, cu părul lung şi castaniu în dezordine din cauza vîntului. Scoase un sunet scurt de surpriză cînd ajunseră la locul incendiului.

Casa care ardea era a familiei Emerson. Acoperişul şi etajul erau deja cuprinse de flăcările care creşteau pe minut ce trecea, ajungînd parcă la nori. O mulţime de oameni se agitau în jurul clădirii, unii îndrăznind chiar să intre ca să scoată haine sau mobilă. Pompierii se străduiau să controleze flăcările, deşi cu foarte puţin succes. În faţa casei, caii mari şi albi care aduseseră pompa cu aburi sforăiau nerăbdători. Cazanul mare scotea fum negru şi pompa apă prin furtunul gros, iar pe marginile lui curgeau picături rătăcite. Încet, brişca lor trase în curtea din faţă, care era plină cu mobilier şi documente aduse dinăuntru.

– Săracul, murmură doamna Hosmer, o roşcată ce încărunţea, cu ochi albaştri şi vioi pe care cei cincizeci de ani de viaţă grea nu reuşiseră să-i tempereze.

Era o femeie directă, dar cu inima bună. Lucy se uită în direcţia privirii ei şi-l văzu pe domnul Emerson stînd în faţa casei cuprinse de flăcări, cu părul lipit de obraji, cu umerii aplecaţi şi îmbrăcat într-o haină udă.

– Are ideile lui fixe şi îi place ca totul să fie la locul său. Lui îi e mai greu decît i-ar fi altcuiva.

– Are mulţi prieteni, spuse Lucas Caldwell pe un ton calm, ajutînd-o pe Lucy să coboare din vehicul. Familia Emerson o să se descurce.

– Sper, spuse fiica sa, sărutîndu-l repede şi fugind spre rîndul de femei şi copii care stăteau sub una dintre ferestrele de la parter şi treceau de la unul la altul braţe întregi de haine şi de veselă.

Bărbaţii încercau să scoată din casă mobila şi scoteau icnete de efort, transpiraţi din cauza căldurii incredibile a flăcărilor, care se simţea şi de la cîţiva metri distanţă, pînă în locul în care era Lucy. Parcă ar fi stat în faţa cuptorului încins, în plină vară.

– A văzut cineva cutia cu documente a doamnei Emerson? întreba sora lui Daniel, Abigail, apropiindu-se dinspre locul în care se adunase familia Emerson. Era în

bibliotecă. Ea spune că a pus acolo nişte hîrtii importante, nişte acţiuni şi nişte contracte.

Toată lumea căută repede prin curte, dar nimeni nu găsi cutia cu pricina. O clipă tăcură toţi, indecişi, iar Lucy se uită de la unul la altul, dîndu-şi seama că se temeau să intre în casă.

– Mă duc eu, spuse ea, strîngîndu-şi panglica din păr ca să se asigure că rămîne unde o legase.

– Dar e periculos...

– Încă nu este. Bărbaţii sînt înăuntru, scot mobila, iar focul n-a ajuns la parter.

Lucy se repezi spre fereastra pe jumătate deschisă, înainte să mai apuce şi altcineva să obiecteze, şi se căţără pe pervaz, apoi închise aproape de tot fereastra şi se aventură mai departe în camera care părea să fie un salon. Era cald şi mult fum înăuntru, aşa că abia dacă vedea ceva. În jur era o linişte nepămînteană, întreruptă numai de sunetul flăcărilor.

Clanţa era încă destul de rece. Cu grijă, tînăra deschise uşa şi ajunse pe un coridor prin care bărbaţii fugeau înainte şi înapoi, încercînd să salveze lucrurile de valoare. În agitaţia şi dute-vino-ul din jur, nimeni nu observă silueta micuţă care alunecă pe lîngă perete, spre o altă uşă. Acolo era biblioteca, iar Lucy se strecură înăuntru, uşurată. Fumul îi înţepă ochii şi îi intră în nări. Tuşind, ea pipăi suprafaţa solidă a unei mese imense şi se împiedică de un scaun, dărîmînd ceva. Tresări triumfătoare cînd se aplecă şi se uită mai bine la obiectul de metal. Era cutia cu documente, pe care o ridică imediat. Era deja caldă, aşa că Lucy o luă la subţioară şi se aventură înapoi pe coridor, unde strigătele de avertizare şi zgomotul dărîmăturilor erau asurzitoare. Tuşea atît de tare încît abia mai putea să respire. Un băiat care ducea un scaun trecu în grabă pe lîngă ea şi o lovi din greşeală, făcînd-o să se împiedice şi să se sprijine de perete. Deodată, o grindă în flăcări căzu din tavan, foarte

aproape, iar Lucy se uită şocată la bucata imensă de lemn care ardea sub ochii ei. Chiar atunci, un picior încălţat într-o cizmă mare împinse la o parte grinda şi cineva o apucă pe fată de umeri cu atîta forţă încît o făcu să scape cutia cu documente.

– Ce naiba cauţi aici? întrebă o voce masculină răguşită.

Lucy ridică privirea şi dădu cu ochii de Heath Rayne. Strînsoarea lui dureroasă şi felul în care arăta o speriară atît de tare încît n-ar fi putut să spună nimic nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Pielea lui arămie strălucea de sudoare şi de cenuşă, iar ochii îi erau mici şi roşii din cauza fumului. Îşi suflecase mînecile cămăşii, iar de sub ele se vedeau muşchi puternici care întindeau materialul umed. Cămaşa era desfăcută, descoperindu-i pieptul lat şi abdomenul plat ca o scîndură. Părea atît de furios, gata să o lovească, încît pentru o clipă ea se temu că asta o să se şi întîmple.

– Vreau să-ţi scoţi imediat posteriorul de-aici! se răsti el. De ce nu sînt atenţi la tine taică-tu sau nemernicul ăla de logodnic al tău? Dacă nici unul dintre ei n-are de gînd să-ţi dea o mamă de bătaie pentru aventura asta, să fii sigură că o s-o fac eu!

– Am intrat dintr-un motiv important! îl întrerupse Lucy indignată, smulgîndu-se din strînsoarea lui şi aplecîndu-se ca să ridice cutia.

Se opri o clipă ca să tuşească, iar Heath blestemă încet şi îi luă din braţe obiectul greu imediat ce ea se îndreptă la loc. O apucă de talie şi o trase pe sus spre uşa de la intrare, al cărei toc ardea deja. Lucy nu se mai zbătu, iar el o feri de flăcări cu corpul său şi o scoase la aer. Nasul şi obrajii ei se lipiră de părul lui auriu, acum întunecat din cauza sudorii. Fata simţea puterea braţului care o strîngea, sigur şi nemilos precum colţii unui leu. Curajul lui o făcu să se simtă ca acele femei pe care le detesta, genul care de-

veneau neajutorate şi dependente în prezenţa unui bărbat puternic. Trase aer adînc în piept şi încercă să-şi ţină firea, ridicînd capul de pe umărul lui. Începu să se îndepărteze de el imediat cum ieşiră, iar el o lăsă jos, pe verandă, apoi îi dădu cutia de metal, care ei i se păru mult mai grea decît înainte şi pe care o apucă tremurînd.

– Mai întîi, aproape că te îneci, după aceea, aproape că arzi de vie, spuse Heath întorcînd-o cu spatele la el şi împingînd-o spre treptele care dădeau în stradă.

Părea încă furios, dar nu la fel de mult ca înainte.

– Doar Dumnezeu ştie în ce-o să te mai bagi.

– M-aş fi descurcat şi fără tine!

– Ba pe dracu'! Să nu te mai prind pe aici.

Ea nu îndrăzni să-i răspundă şi îl privi cum dispare înapoi în casă. În timp ce cobora treptele, îşi dădu seama că îi tremurau genunchii. Se îndreptă spre grămada de mobilă din curte şi, după ce puse cutia pe o canapea, cu grijă, se uită la bărbaţii care scoteau ultimele obiecte din casă. Nici unul dintre ei nu mai putea să se întoarcă acolo, fiindcă focul distrusese etajul şi coborîse la parter, trecînd prin tavane şi prin pereţi şi transformînd casa într-o capcană mortală.

Lucy se îndreptă spre tatăl ei, care stătea aproape de familia Emerson şi se uita fascinat la flăcări. Domnul Emerson era şocat şi privea pierdut spre casă, părînd că nu înţelege nimic din tot ce se întîmpla. Lucy întoarse capul de milă, fiindcă nu putea să privească un chip atît de îndurerat. La cîţiva metri distanţă îl văzu pe Daniel, obosit, care număra, alături de alţi cîţiva bărbaţi, obiectele salvate. Îşi dădu seama că nu se gîndise deloc la el şi se simţi vinovată. Îşi frînse mîinile şi se decise să se ducă să-i vorbească imediat după ce lucrurile se vor mai fi calmat.

– Manuscrisul meu, spuse Emerson deodată, pe un ton atît de pierdut încît la început nimeni nu-l auzi. Ultimul meu manuscris. Nu am nici o altă copie în afară de aceea din casă. Manuscrisul!

– Nu vă temeţi, domnule Emerson, spuse cineva pe un ton împăciuitor. Sînt sigur că l-a luat cineva...

– Cine? Unde este?

Emerson se agăţă de idee cu toată energia de care era capabil, ridicînd agitat glasul. Era într-o cutie, în bibliotecă. Unde este?

Oamenii se agitară prin curte, încercînd să găsească documentul care nu era nicăieri.

– Manuscrisul meu, spuse Emerson cu vocea tremurînd.

Era palid ca hîrtia şi se îndepărtă poticnit de mulţimea care încerca să-l înconjoare ca să-l liniştească. Aproape că se împiedică de Heath, care stătea pe jos, cu mîinile pe genunchi, obosit. Ridicînd privirea, el se uită atent la Emerson. Între ei doi era o diferenţă foarte mare. Unul, în vîrstă şi fragil, cu o vastă experienţă de viaţă, iar celălalt, tînăr şi puternic, cu toată viaţa înaintea sa. Unul din Nord, celălalt din Sud. Semănau într-o singură privinţă – amîndoi respectau foarte mult cuvîntul scris, iar Heath înţelegea foarte bine ce însemna pentru bătrîn pierderea manuscrisului. Se uitară tăcuţi unul la celălalt, iar tînărul sudist se ridică în picioare, blestemă încet, dar foarte clar, apoi se îndreptă spre casă.

Lucy nu făcu nici o mişcare, dar îl privi cum apucă o pătură udă de pe jos şi urcă treptele două cîte două. Nimeni nu încercă să-l oprească.

– Nu, spuse ea, prea încet ca el să o audă.

Cînd îl văzu apropiindu-se de infern, strigă panicată:

– Nu intra!

Dacă Heath o auzise, atunci o ignoră, pentru că aproape imediat după aceea dispăru în casa cuprinsă de flăcări. Ea încercă să facă un pas înainte, dar tatăl ei o ţinu pe loc, şoptindu-i că toată lumea se uita la ei. Lucy respira greu şi inima îi bătea dureros în piept. Avea privirea aţintită pe uşa de la intrare şi stătea nemişcată, crispată, încordată.

De undeva din casă se auzi zgomotul ca de tunet al încă unei grinzi care cădea. Tatăl ei o apucă de braț, dar ea se feri și se uită la ușă ca și cum ar fi putut să-l facă pe Heath să apară acolo doar pentru că își dorea să facă asta. I se păru că trecuseră ore întregi fără nici un semn de la el.

– Lucy, ce s-a întîmplat? auzi ea vocea lui Daniel.

Se întoarse spre el. Părea obosit și își întindea umerii.

– Eu... Domnul Rayne e înăuntru, spuse ea scurt. Nu-ți pasă deloc?

– Să-mi pese? repetă Daniel apucînd-o de coate și uitîndu-se direct în ochii ei.

În privirea lui se putea citi confuzie, care se transformă repede în iritare.

– Presupun că tuturor ne pasă, dar nu la fel de mult pe cît îți pasă ție. De ce contează atît de mult pentru tine bărbatul ăsta, Lucy?

– E un om acolo! De ce nu-i pasă nimănui de asta? De ce nu înțelege nimeni?

Daniel îi răspunse pe un ton aspru, dar calm:

– În timpul războiului tu erai doar un copil. Nu înțelegi. Cei ca el preferau să ne omoare decît să ne lase să trăim. Doamne, ai idee ce ne-au făcut rebelii în timpul războiului? Unii dintre ei nu erau cu nimic mai buni decît indienii, scalpau soldați unioniști și îi jupuiau! Știi ce ne făceau în închisori? Ne tratau ca pe niște animale și ne lăsau să murim fără mîncare și medicamente. Nu, eu n-am de gînd să uit, și nici să-i iert. Cît despre acest confederat, poate că e chipeș și fermecător ca diavolul, dar pe sub aparență se ascunde un suflet murdar și putrezit, așa cum au ei toți. Nu merită să-ți pese de el.

– Nu doar confederații au comis orori. Am auzit și eu ce le-au făcut soldații Uniunii celor din Sud, spuse Lucy, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji. Știu că le-au fost arse casele și știu ce au pățit femeile lor...

Daniel rămase nemișcat.

– Ce vrei să spui? întrebă el aspru, privind-o acuzator.

– Nu cred că vreuna dintre părți a fost mai bună sau mai rea...

– Ești agitată din cauza situației ăsteia, o întrerupse el cu răceală, și de asta o să uit ce-ai spus. Nu încerca să te gîndești la lucruri care îți depășesc puterea de înțelegere, Lucy. Dacă ai fi luptat în război, ai fi știut ce fel de oameni sînt sudiștii și i-ai fi urît la rîndul tău. Dacă aș fi în locul tău nu mi-aș mai face atîtea griji pentru rebelul ăsta, pentru că nu mai are rost. Numai un miracol poate să-l mai scoată din casa aia.

Lucy își mușcă buzele în timp ce Daniel se îndepărta. De ce i se părea deodată toți niște străini? Daniel, tatăl ei, oamenii din oraș... Avea impresia că nici nu-i cunoaște, că stă în fața unei scene și îi vede jucînd într-o piesă de teatru pe care ea n-o înțelegea. Nu știa decît că Heath era undeva în acea casă care ardea și că ei îi păsa de el cu disperare. Indiferent ce era sau ce făcuse înainte, nu voia ca el să moară acolo. Își apăsă tîmplele cu degetele ca să potolească migrena care amenința să o copleșească și se uită la foc pînă cînd nu mai văzu nimic din cauza strălucirii lui.

Ceva se mișcă în prag, iar Heath se clătină și ieși, aruncînd pătura și ducînd o cutie albă în mînă. Silueta lui se profila pe flăcările galbene, făcînd pași mari ca să scape de acoperișul și pereții care se prăbușeau. Mulțimea îl privi fără să scoată nici un sunet și unii dintre ei se dădură la o parte ca să-l lase să treacă. Fața, pieptul și brațele îi erau acoperite de cenușă, iar cămașa odată albă era acum arsă și cenușie, deschisă în față ca să lase la vedere un trup bronzat și transpirat, marcat de cicatrice ale unor răni demult vindecate. Șchiopăta puțin, dar în loc să-l facă să pară mai puțin amenințător, defectul îl făcea să fie și mai de temut, ca un animal rănit, gata să atace ca să se apere. Îi privi obosit și se apropie de domnul Emerson, căruia îi întinse manuscrisul.

– Mulțumesc, spuse acesta, înclinînd capul şi acceptînd cutia cu tandrețea cu care ar fi atins un copil. Îți sînt îndatorat...

– Să nu-mi fiți. Asta nu înseamnă că vă plac, pe dumneavoastră sau politicile dumneavoastră, spuse Heath aspru, apoi se îndepărtă şchiopătînd spre pădurea din spatele casei.

Lucy se uită în jos ca să-şi ascundă emoțiile, aproape gata să leşine de uşurare.

Se apropiau zorile, iar oamenii adunați în curte începuseră să organizeze lucrurile salvate şi să caute actele, scrisorile şi notițele împrăştiate de vînt. Focul se stinsese într-un final, lăsînd în urmă doar cîțiva pereți înnegriți şi mai multe grămezi de cărbune şi dărîmături. Lucy se uită cu grijă în direcția în care o apucase Heath şi plecă pe urmele lui cînd nimeni nu era atent. Ştia că ar fi trebuit să rămînă cu tatăl ei sau cu Daniel, dar voia să-l găsească pe sudist. N-ar fi avut liniște pînă nu făcea asta.

Heath stătea pe un bolovan mare şi plat, cu spatele sprijinit de un copac bătrîn. Avea genunchii îndoiți, se sprijinea cu coatele pe ei şi îşi ținea capul în palme. Auzi paşii lui Lucy pe acele de pin care acopereau pămîntul, dar nu se mişcă.

– N-ar fi trebuit să faci aşa ceva, spuse ea vehement, întinzîndu-i nişte apă.

El bău cu poftă, iar cîțiva stropi din răcoarea dulce îi curseră pe cămaşă şi pe piept. Lucy se aşeză pe călcîie, alături de el, şi împături una dintre batistele umede pe care le găsise prin curte, ezitînd numai o secundă înainte să înceapă să-l şteargă pe față cu unul dintre colțurile ei. Heath îşi sprijini capul de trunchiul copacului şi o privi obosit.

– Nu merită să mori pentru o grămadă de hîrtii, continuă ea să vorbească cu aceeaşi încordare, indiferent ce scrie pe ele.

– Unii ar spune că... încercă el să răspundă, dar a fost întrerupt de un acces de tuse.

– E ridicol, rosti ea aspru, uitîndu-se urît la el.

Îl şterse pe faţă cu din ce în ce mai multă siguranţă, iar Heath se gîndi că, dacă n-ar fi fost atît de epuizat, ar fi zîmbit văzînd-o aşa de hotărîtă. Oare ea ştia ce atitudine posesivă avea, curăţîndu-l aşa pe faţă de cenuşă?

– A trecut multă vreme de cînd nu mi-a mai făcut cineva asta, spuse gutural.

– Cît de multă vreme?

– Cam douăzeci de ani. Mama aproape că mi-a jupuit pielea cînd eram copil, încercînd să mă cureţe pe faţă.

Ea se opri o clipă din ce făcea.

– Închide ochii, spuse încet, ştergîndu-i cercurile cenuşii din jurul ochilor. De ce îţi rişti viaţa aici, cînd ar trebui să fii acasă la tine? întrebă.

El îi apucă încheietura într-una dintre palmele lui mari.

– Ajunge.

Ştiau amîndoi că nu vorbea despre ceea ce făcea ea cu batista, dar cu toate astea Lucy îşi lăsă mîna moale în palma lui pînă cînd el îi dădu drumul.

– De ce încerci să fii atît de misterios?

– Nu e nici un mister...

– Nu vrei să-mi spui nimic despre tine.

– Ce-ai vrea să ştii? întrebă el încruntîndu-se puţin.

Imediat, tăcură amîndoi. Lucy ştia că intră pe teren interzis. Nu ar fi trebuit să-şi dorească să ştie nimic mai mult despre el, n-ar fi trebuit să-i pună întrebări şi n-ar fi trebuit să fie acolo, cu el. Dar o astfel de ocazie n-avea să se mai ivească.

– De unde anume eşti din Virginia? Şi cu ce se ocupa tatăl tău?

– Sînt din Richmond. Tata a fost avocat, apoi a renunţat la cabinet ca să se ocupe de plantaţia familiei, din comitatul Henrico.

– Plantația? Dar ai spus că n-ați avut sclavi...

– Eu n-am avut.

– Dar, dacă familia Rayne a avut o plantație, atunci...

– Nu familia Rayne, spuse Heath, aruncîndu-i o privire cu subînțeles. Familia Price. Numele tatălui meu era Haiden Price. N-am locuit niciodată cu el, la plantație. Eu am crescut într-o cameră de hotel, în Richmond, cu mama mea, Elizabeth Rayne.

– Părinții tăi nu au fost căsătoriți? întrebă Lucy simțind cum i se înroșesc urechile.

Şi-ar fi dorit ca el să nu o privească atît de atent. I se părea că încearcă să-i surprindă toate expresiile chipului, orice reacție la cuvintele lui.

– Nu. Ea era o verișoară de departe şi l-a cunoscut pe tata într-o vizită a familiei. El era deja însurat. A instalat-o în Richmond cînd şi-a dat seama că e însărcinată şi bineînțeles că nimeni din familie n-a mai vrut să aibă de-a face cu noi.

Lucy se întrebă cum fusese pentru el să crească într-un hotel, renegat de familie, deşi nu din vina lui.

– Tatăl tău venea vreodată să vă vadă?

– Din cînd în cînd. S-a ocupat să fiu bine îmbrăcat şi să primesc o educație, la fel ca şi copiii lui legitimi. Am fost trimis în străinătate la optsprezece ani, dar, la o lună după ce am plecat, Carolina de Sud a intrat în secesiune, şi, ei bine... restul îl ştii.

– Şi după război?

– M-am dus, ca un prost, la plantație, gîndindu-mă că au nevoie de ajutor. Aveau, dar nu din partea mea.

Fără cămin, fără familie... Lui Lucy îi venea să plîngă pentru că îi pusese nişte întrebări atît de lipsite de tact despre casa lui cînd el nici măcar nu avea unde să se ducă.

– Cum a murit tatăl tău? întrebă.

El clătină din cap şi refuză să-i răspundă, privind-o cu un aer obosit, dar hotărît.

– De ce ai venit în Nord? continuă Lucy.

– Nu pot să-ţi spun.

– De ce nu? Pentru că nu ştii?

– Pentru că nu vreau să-ţi spun.

Ea zîmbi deodată.

– Aşa-ţi place ţie, să nu le faci oamenilor pe plac.

El se destinse şi închise ochii.

– S-ar putea să ai dreptate.

– M-ai speriat de moarte cînd ai intrat iar în casa lui Emerson, îi reproşă ea. De ce-ai făcut una ca asta? Ce voiai să demonstrezi?

– Voiam să salvez manuscrisul, ca să rămînă pentru posteritate, spuse Heath, imitînd atît de bine maniera gînditoare a lui Bronson Alcott încît Lucy aproape că pufni în rîs.

– Prostii!

– În plus, mie nu mi-e frică de foc, şi era clar că celorlalţi, care ar fi putut să intre după manuscris, le era.

– Ţie de ce nu ţi-a fost frică?

– Cînd s-a întîmplat deja ce e mai rău, nu mai are de ce să-ţi fie frică.

Ei i se strînse inima la auzul cuvintelor spuse pe un ton atît de sec şi nu se putu stăpîni să-i dea la o parte cele cîteva şuviţe căzute pe frunte. El nu răspunse în nici un fel gestului ei tandru.

– Ce e mai rău? Care a fost cel mai rău lucru care ţi s-a întîmplat ţie vreodată?

– Eram adolescent cînd hotelul în care locuiam a luat foc. M-am întors tîrziu, după o noapte de... Cum să-i spun? De comportament nedemn pentru un domn, şi am văzut fumul de la cîţiva kilometri distanţă. Mama mea dormea la etaj şi nimeni nu apucase să ajungă la ea.

Lucy murmură ceva blînd şi indescifrabil, continuînd să-i mîngîie părul auriu.

– Cinda? întrebă el după cîteva clipe lungi, pe un ton somnoros, semn că epuizarea îşi arăta semnele şi mîngîierea ei îşi făcea efectul.

– Hmm?

– Tot am de gînd să te cert pentru că ai intrat în casa aia.

– Pot să îmi asum riscuri dacă vreau. Tu ai făcut asta.

– E o diferenţă, spuse el, ridicînd genele întunecate şi privind-o.

Ea îşi retrase mîna, ca arsă.

– Eu ştiu mai bine să am grijă de mine însumi, continuă el.

Ea se încruntă, tulburată, iar fruntea i se ridă puţin.

– Heath, tu crezi că eu sînt un copil?

– Nu, dar mi-aş dori din tot sufletul să cred asta.

– De ce?

– Fiindcă pentru un copil n-aş simţi ce simt pentru tine.

Întinse mîna şi o atinse, mîngîind-o cu vîrfurile degetelor. O privi, iar linia gurii lui deveni mai blîndă. Era atît de atent la ea, iar gestul pe care-l făcuse era atît de intim, încît Lucy rămase nemişcată, chiar şi atunci cînd el se ridică din locul în care stătea sprijinit şi o trase mai aproape. Înainte să-şi dea seama ce face, ea se lăsă strînsă în braţe şi imediat îi năvăli în nări parfumul pielii lui dezgolite.

– Cinda, şopti Heath cu vocea lui blîndă, care o făcu să tremure, n-ar fi trebuit să vii aici.

– Voiam să fiu sigură că te simţi bine.

– N-ar fi trebuit să vii.

Cînd mai fusese ea ţinută în braţe cu atîta grijă şi cu atîta posesivitate? Heath era încîntat de ea, iar pe Lucy o bucura să se simtă atît de dorită. Atingerea lui era diferită, specială şi, pentru o clipă, se întrebă deznădăjduită de ce nu putea să fie la fel şi cu Daniel. Îmbrăţişările lui erau familiare şi confortabile, dar nu o bucurau niciodată ca îmbrăţişarea lui Heath.

– De ce mă port aşa? Ce se întîmplă cu mine? şopti ea.

– Nimic. Eşti femeie şi vrei să fii dorită, spuse el zîmbind. Şi ai nevoie să fii dorită.

– Şi Daniel mă vrea.

– De asta încearcă să schimbe ce e mai frumos la tine?

– Ce e mai frumos? repetă ea nevenindu-i să creadă.

– Temperamentul tău... Mie îmi place temperamentul lău.

– Şi plînsul...

– Eşti sensibilă.

– Şi visările mele inutile...

– Ai multă imaginaţie, o corectă el cu blîndeţe. N-aş schimba nimic din toate astea. Un singur lucru nu-mi place, Lucy. Nu pari iubită cum trebuie. Nu pari mulţumită.

Îndurerată, ea se uită în altă parte.

– Nu mai spune nimic. Ai dreptate, n-ar fi trebuit să vin aici, după tine...

– Dar ai venit, şi ştim amîndoi de ce. Vrei să fii salvată din nou.

Ea tresări la auzul cuvintelor lui.

– Poftim?

– Hai să ne prefacem că eşti a mea, o îndemnă el, strîngînd-o mai aproape. Numai un minut. Hai să ne prefacem că nu mai există nimeni în afară de mine, că eu sînt cel cu care o să te măriţi. Încearcă, pentru mine. Nu ţi-o mai cer altădată.

În secret, Lucy îşi dorea să facă asta. Dar de unde ştia el? O cunoştea destul de bine ca să poată să o ademenească atunci cînd nu putea să-l refuze. Încercă să se gîndească la Daniel, dar imaginea lui i se topi din minte şi ceva mai presus decît ea o îndemnă să ridice capul şi să aştepte atingerea buzelor lui. Heath o sărută încet, fierbinte, iar lumea din jur dispăru treptat. Sudistul avea pielea atît de caldă şi era atît de blînd! Lucy uită că nu îi aparţine lui, uită că nu era drept să-l dorească şi, ameţită de magia sărutului, lăsă realitatea să-i alunece printre degete.

Heath se aplecă deasupra ei şi o sprijini de suprafaţa plată a pietrei pe care stăteau, susţinîndu-i capul cu mîna. Lucy văzu cu coada ochiului începutul zorilor şi, ştiind unde ar fi dus apropierea dintre ei dacă nu-l oprea curînd, încercă să se ridice.

– Nu fugi. E bine. Nu-ţi fie frică, îi şopti el, sărutînd-o pe gît şi bucurîndu-se de gustul pielii ei fragile.

O sărută din nou, acoperind cu gura cuvintele pe care ea voia să le rostească. Prin haine, Lucy simţi cum una dintre pulpele lui puternice îi desface coapsele şi îi apăsă locul moale şi vulnerabil dintre ele, iar poziţia i se păru surprinzător de naturală. Îşi strecură mîinile pe sub cămaşa lui, peste spatele lat, şi-l exploră pînă cînd atinse o cicatrice lungă, diagonală. Încet, ridică mîna şi atinse cu degetele semnul de pe tîmpla lui, întrerupînd sărutul. În privirea lui Heath ardea o flacără albastră.

– Unde? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. De unde ai asta?

– Din război.

– Toate urmele sînt de atunci?

– Da. Te deranjează?

– Nu. Eu... Nu-mi place să mă gîndesc că au existat nişte oameni care au încercat să te rănească.

El zîmbi puţin.

– Nici eu n-am fost prea încîntat.

– Heath, dă-mi drumul.

Dar tot controlul lui se evaporase.

– Doar un minut. Numai unul.

Ea închise ochii şi tremură cînd el o sărută pe gît. Buzele lui o atingeau în cele mai vulnerabile locuri şi zăboveau acolo.

– De ce ai venit în Nord? întrebă, încercînd să-i distragă atenţia şi împingîndu-l puţin.

– Fiindcă eşti tu aici.

Ea rîse puţin.

– Nu ai venit de asta. Nu ăsta e... Vai, Heath!

El îi sărută sînii în timp ce îi desfăcea nasturii rochiei.

– Te rog, nu poţi să...

– Nu vreau decît să te sărut.

– Nu...

Buzele lui mai coborîră puţin, apoi încă puţin, pînă cînd îl cuprinseră sfîrcul, care se strînse imediat, răspunzînd atingerii uşoare a limbii lui. Lucy gemu, în timp ce în sufletul ei se dădea o luptă teribilă. Nu era bine ce făceau şi n-ar fi trebuit să-l încurajeze, dar ceea ce simţea era minunat. Curînd începu să nu-i mai pese şi îşi împleti degetele în părul lui, trăgînd puţin cînd îi simţi mîngîierea pe deasupra îmbrăcămintei. Heath strecură mîna în interiorul rochiei ei, apucîndu-i sînul şi mîngîindu-i sfîrcul cu degetul mare.

Lucy avea impresia că se topeşte într-o ploaie caldă de emoţii. Îi simţea greutatea trupului deasupra ei, gura fierbinte, forţa care ar fi putut s-o strivească dar care o ţinea prizonieră cu atîta blîndeţe, respiraţia întretăiată şi pulsul care i se accelerase.

– Aşa este cînd te doreşte un bărbat, Cin, spuse el gutural. Cînd te doreşte mai mult decît pe orice altceva şi ar fi în stare să omoare pe cineva ca să te aibă...

– Trebuie să te opreşti.

– Nu încă.

O sărută cu pasiune, iar ea se gîndi, ameţită, că după aceea o să-l oprească, după încă un sărut. Mîinile ei subţiri îl apucară de umeri şi îl strînseră mai aproape, iar el se aplecă şi şopti:

– Lucy, Lucy a mea. Doamne, cît de mult te doresc...

Îi acoperi din nou sînul cu palma, mîngîind-o cu blîndeţe. Ea simţi că se topeşte, neajutorată sub trupul lui puternic, şi îi rosti numele, dorindu-şi în adîncul sufletului ca acel moment să dureze la nesfîrşit. Îl strînse mai aproape, dar chiar atunci se auzi ţipătul ascuţit al unei femei.

Speriată, Lucy deschise ochii. Cu buzele roşii, sensibilizate de sărutările lui, se uită ameţită în direcţia din care se auzise zgomotul şi îi văzu, la doar cîţiva metri distanţă, pe Daniel şi pe Sally, amîndoi albi ca hîrtia.

Heath blestemă cu foc, apoi se ridică şi o trase pe Lucy în spatele lui cu o singură mişcare fluidă.

– Te căutam... Lucy, spuse Sally tremurat, ducînd mîinile la gură, apoi făcînd stînga împrejur şi luînd-o la fugă înapoi spre casă, strivind cu zgomot frunzele căzute pe pămînt.

Daniel nu făcu decît să se uite la ei, iar expresia şocată de pe chip i se transformă treptat într-una plină de ură. Liniştea pădurii era doar din cînd în cînd întreruptă de foşnetul frunzelor. Ochii lui căprui şi înverşunaţi se întîlniră cu aceia albaştri şi provocatori ai străinului, apoi Daniel zîmbi din colţul gurii.

– Ţi-aş trage un glonţ în cap, îi spuse lui Heath pe un ton ascuţit, dar nu meriţi efortul.

Lucy îşi ascunse faţa în palme şi ascultă sunetul paşilor logodnicului ei, care se îndepărta. Pasiunea din sufletul ei dispăruse şi lăsase în urmă o răceală incomodă.

Tînăra n-avea să uite niciodată drumul înapoi spre casă din acea dimineaţă, în timpul căruia fiecare dintre membri familiei Hosmer o privise fără să spună nici un cuvînt. Doamna Hosmer îl trase pe fiul ei mai mic aproape de ea şi îi aruncă o privire plină de reproş lui Lucy, ca şi cînd aceasta ar fi fost o ameninţare la adresa moralităţii familiei lor. După ce ajunseră acasă, fata rămase singură în salon, cît timp tatăl ei se ocupă de magazin. Nu reuşea să-şi adune gîndurile şi se uita în gol, la perete, amintindu-şi din nou şi din nou frînturi din ce se întîmplase în pădure.

Pregăti prînzul şi puse masa fără să ştie prea bine ce face, ştergîndu-şi încontinuu lacrimile care nu mai conteneau. Lucas Caldwell urcă treptele cu multă grijă, păşind încet, de parcă şi el se temea să dea ochii cu Lucy.

– Cum merge treaba la magazin? întrebă ea cu vocea tremurînd.

Toată situaţia i se părea ireală. Cum să vorbească despre lucruri banale cînd întreaga ei viaţă era dată peste cap?

– Nu prea bine, răspunse tatăl ei aşezîndu-se la masă şi oftînd.

Lucy îl privi cum mănîncă, printre pleoapele umflate de plîns. Ştia că, dacă s-ar fi atins de mîncare, ei i s-ar fi făcut rău. Pînă la urmă, Lucas lăsă furculiţa jos şi se uită la ea cu un aer hotărît.

– Ştiu ce simţeai pentru Daniel şi aş fi crezut-o în stare de ceea ce ai făcut tu pe oricare alta, dar nu pe tine. Nu doar atît, mai spuse el cu o expresie nedumerită şi tulburată, dar făceaţi ce făceaţi la numai cîţiva metri de tot restul oraşului.

Lucy dădu aprobator din cap, ducîndu-şi la frunte o mînă tremurătoare, pentru că nu mai putea să-l privească în ochi pe tatăl ei.

– Mă mir de acţiunile tale, nu de ale lui, continuă acesta pe un ton insuportabil de obosit. Toată lumea ştie ce părere au sudiştii despre femeile din Nord şi sigur că, dacă se iveşte chiar şi cea mai mică ocazie, el o să profite de tine. Nu e rău pentru un sudist, dar se face vinovat de acelaşi lucruri ca şi ceilalţi de teapa lui.

– De ce vorbeşti despre el? întrebă Lucy, simţindu-şi nervii foarte întinşi. Eu sînt cea care are probleme acum...

– Dă-mi voie să vorbesc, o întrerupse tatăl ei cu o expresie aspră pe chip, deşi vocea îi rămase calmă.

Ea se făcu mică şi se uită la farfuria din faţa ei, strîngîndu-şi braţele în jurul taliei.

– Mai devreme a trecut domnul Brooks pe la magazin şi mi-a spus că soţia şi fiica lui nu o să mai cumpere de la noi atîta timp cît tu eşti în spatele tejghelei, din cauza influenţei pe care ai putea să o ai asupra lor. Şi alţii sînt de aceeaşi părere, Lucy.

– Atunci pur şi simplu n-o să mai lucrez în magazin.

– Ei tot o să se uite urît la mine din cauza asta. Afacerea o să meargă prost pînă cînd nu te măriţi şi nu devii din nou respectabilă.

– Nimeni nu are dreptul să mă judece aşa!

– Ai dreptate, dar lumea o să te judece oricum, iar ceea ce ai făcut tu, Lucy, m-a supărat pe mine şi i-a dăunat magazinului la fel de mult cum i-a dăunat reputaţiei tale.

– Cred că acum mă urăşti, şopti ea, dorindu-şi să fie din nou mică, dorindu-şi ca el să poată să facă toate problemele să dispară, aşa cum făcea odată.

Ce n-ar fi dat ca şi acum lucrurile să se rezolve cu cîteva sfaturi, cu un dolar sau cu nişte dulciuri!

– Nu te urăsc, dar sînt dezamăgit de tine şi, mai ales, sînt îngrijorat pentru că nu ştiu ce-o să te faci. Chiar dacă Daniel te-ar mai vrea, familia lui nu o să te accepte niciodată, pentru că ei pun mare preţ pe reputaţie.

– Asta este, spuse Lucy resemnată. O să fiu fată bătrînă, ca Abigail Collier, şi o să locuiesc aici, cu tine.

– Lucy...

O clipă, tatăl ei păru că nu ştie ce să spună, apoi îşi drese încet glasul şi continuă:

– Dacă rămîi la mine, afacerea o să meargă din ce în ce mai prost, iar eu nu-mi permit să o pierd.

– Vorbeşti serios? întrebă ea ridicîndu-se brusc de la masa şi ştergîndu-se la ochi, furioasă. Chiar am făcut ceva atît de rău, de reprobabil?

El nu răspunse, iar chipul îi căpătă o expresie închisă. Liniile din jurul gurii şi nasului i se adînciră. Lucy se aşeză încet la loc, pe scaunul ei. Îşi simţea faţa rece şi încremenită, ca şi cum ar fi fost cioplită în piatră. Tatăl ei folosea magazinul pe post de scuză. Era atît de dezamăgit de ea încît nu o mai voia sub acelaşi acoperiş cu el şi nu voia să fie nevoit să-i ia apărarea unei fiice a cărei reputaţie era distrusă. Lucy nu se simţise niciodată mai singură.

– Vrei să spui că nu pot să mai rămîn aici, cu tine, spuse ea încet. Atunci unde... Ce... Ce să fac?

– Putem să încercăm să găsim pe cineva din familia mamei tale care să te primească la New York, dar nu cred că o să reuşim, pentru că ea a întrerupt legătura cu toate rudele după ce s-a măritat cu mine şi nu cu vărul ei. Ai mai putea şi să locuieşti la unchiul şi la mătuşa din Connecticut.

– Nu, spuse Lucy speriată, clătinînd din cap. Ei au o casă foarte mică şi nu pot să-şi permită... Nu ar fi deloc bine. Îi iubesc, dar sînt foarte... stricţi, adăugă, tăcînd cînd văzu privirea plină de regret a tatălui ei.

– Poate că o educaţie mai strictă ţi-ar fi prins bine, spuse el. Am greşit pentru că te-am răsfăţat atît. Îmi dau seama de asta acum, dar eşti singurul meu copil şi, de dragul mamei tale, n-am vrut să-ţi refuz nimic.

– Te rog să nu vorbeşti despre ea, spuse Lucy cu o voce frîntă, întorcîndu-se cu spatele la el şi îngropîndu-şi faţa în batistă.

– Mai ai o alternativă, spuse Lucas, apoi ezită înainte să continue. Ai putea să te măriţi cu domnul Rayne.

Lucy se întoarse brusc spre el, şocată.

– Ce ai spus?

– A venit la mine cu nici două ore în urmă şi s-a oferit să te ia de soţie.

– Ai putea... Ai fi în stare să mă măriţi cu un confederat?

– A spus că poate să te întreţină, iar eu îl cred.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea. Pentru o clipă, promisiunea şi bucuria unei vieţi alături de Daniel Collier îi răsări înaintea ochilor. Ar fi fost cel mai frumos cuplu din oraş, admiraţi şi simpatizaţi, cu destui bani ca să meargă la petreceri şi piese de teatru în Boston. Ar fi fost invitaţi la cină de toată lumea şi ar fi fost acceptaţi în cele mai vechi şi mai respectabile cercuri din Concord. Acum nu mai putea să aibă nimic din toate astea, iar ca soţie a lui Heath Rayne, toată lumea ar fi privit-o de sus, lui Sally i-ar fi părut foarte rău pentru ea,

iar Lucy ar fi trebuit să fie modestă şi să se arate stînjenită multă vreme, înainte să fie iertată pentru că i se dăruise unui sudist.

– Nu pot să fac asta, spuse aproape panicată. Nu poţi să mă obligi să mă mărit cu el, să mă forţezi să...

– Sigur că nu o să te forţez să faci ceva ce nu vrei, răspunse Lucas.

– Atunci spune-i că nu. Nu vreau să mai vorbesc cu el niciodată. Spune-i că nu vreau să fiu soţia lui şi că niciodată nu aş...

– I-am spus că o să aşteptăm cîteva zile şi o să-i răspundem după aceea. Lasă timpul să treacă, Lucy, şi gîndeşte-te la ce vrei să faci. Nu ştiu dacă îţi dai seama cum o să stea lucrurile pentru tine de acum înainte.

În mai puţin de jumătate de zi, vestea ajunsese în toate colţurile oraşului. Chiar dacă era prietena ei cea mai bună, Sally nu fusese în stare să-şi ţină gura, iar Lucy fusese nevoită să se ascundă în casă, pentru că de fiecare dată cînd ieşea, oamenii o priveau cu răceală , curiozitate sau, cel mai rău, cu milă. Fusese privită de sus de atîtea ori încît ajunsese să se aştepte la asta şi nu se mai mira deloc. Oameni pe care îi cunoscuse toată viaţa şi care se purtaseră întotdeauna frumos cu ea o ignorau acum, ca şi cum ar fi comis vreo crimă impardonabilă. Nu-şi imaginase niciodată că putea să fie atît de rău.

De la Daniel nu primise nici o veste şi petrecuse multe nopţi nedormite întrebîndu-se ce gîndea despre ea. Îşi spunea că nu se poate, dacă o iubise cu adevărat atît de mult pe cît susţinuse, să nu mai simtă nimic pentru ea. Poate că ar fi putut să-l facă pe el să înţeleagă, acum, cînd nimeni nu voia să înţeleagă, că ea era încă neatinsă, dar, oare, despre asta era vorba? Îşi dădu seama în următoarele zile că oamenii nu erau cu adevărat interesaţi dacă ea era în continuare inocentă, ci de faptul că fusese prinsă

cu un sudist. Vechile răni nu începuseră încă să se vindece şi era prea curînd după război ca Lucy să fie iertată pentru gestul ei. Nimeni nu îndrăznea să spună asta, dar simţeau cu toţii că ea îi trădase şi se purtau cu ea ca şi cum ar fi fost o trădătoare.

După aproape o săptămînă de la nefericitul incident, tatăl ei îi ţinu o predică lungă despre cum trebuia să ia o decizie, iar Lucy, deşi era o noapte neobişnuit de rece, fugi din casă fără şal sau bonetă, palidă şi chinuită. Înainte să apuce să se gîndească la ce face, se trezi în pragul familiei Collier.

Nancy, o menajeră irlandeză cu ochii verzi şi luminoşi şi cu părul negru, o primi în casă şi o conduse în salon. Lucy rămase singură în camera liniştită, cu mobilier mare din mahon şi se uita la uşa închisă din spatele căreia se auzeau murmurele familiei Collier. Pînă la urmă, Daniel intră şi închise uşa în urma lui. Lucy se bucură puţin să-l vadă şi pe el palid şi tulburat, aşa cum era şi ea. Ochii lui căprui, atît de dragi şi de familiari, erau acum întunecaţi şi lipsiţi de strălucire.

– Trebuia să vin la tine, spuse ea cu vocea tremurînd, ca să-ţi vorbesc.

El se aşeză în celălalt capăt al canapelei pe care se aşezase ea, într-o poziţie rigidă.

– Mă cunoşti destul de bine ca să ştii ce părere am despre situaţia asta, murmură.

– Daniel, şopti ea speriată şi încordată, e uşor să iubeşti cînd lucrurile merg bine, cînd totul e în regulă, cînd nu sînt probleme, dar dragostea adevărată, aşa cum am crezut că ne iubim noi, dragostea adevărată îţi stă alături cînd ai mare nevoie, cînd lucrurile sînt atît de oribile încît...

Se opri brusc din vorbit şi izbucni într-un plîns cu suspine. Daniel rămase nemişcat.

– Te rog să nu mă mai pedepseşti, plînse ea. A fost o greşeală îngrozitoare, şi îmi pare foarte, foarte rău pentru

ce am făcut. O să fac orice spui, oricînd, tot restul vieţii mele. Doamne, am atîta nevoie de tine... Am nevoie să mă strîngi în braţe. Te rog, te rog, iartă-mă.

Se rugă de el în felul acela care nu-i venea la îndemînă, pe un ton spart, pînă cînd îi simţi mîinile pe umeri. Cînd o atinse, ea suspină şi încercă să se apropie, uşurată, dar el o ţinu la distanţă.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse.

Avea privirea îngheţată şi tonul distant.

– Îmi pare rău că ne-ai făcut ce ai făcut, că ţi-ai făcut ţie însăţi asta. Dar nu pot să mă căsătoresc cu tine din milă, şi asta e tot ce mai simt acum pentru tine. Te voiam înainte, cînd credeam că eşti... într-un anume fel. Dar nu vreau să fiu cu femeia care eşti acum. Îmi pare rău.

Prin vălul agoniei ea simţi tonul lui final. Nu avea rost să se mai opună, fiindcă Daniel nu avea de gînd s-o ierte. Încet, se retrase de lîngă el, apoi se ridică în picioare, tremurînd. Se ridică şi el, întinzînd din reflex braţele ca s-o sprijine cînd ea se clătină, nesigură.

– Nu mă atinge! se răsti Lucy, şocîndu-l pe el şi surprinzîndu-se pe sine cu tonul sălbatic şi ascuţit al vocii ei. N-ai decît să rămîi cu mila ta. Eu n-am nevoie de ea!

Tremurînd, se îndepărtă de el, apoi fugi din casă de parcă ar fi fost posedată de vreun demon. Nu putea să se ducă decît într-un singur loc. Pe drum se luptă să alunge noianul de gînduri dezlînate care ameninţa să o copleşească.

Heath deschise uşa cînd ea se apropie călare pe Dapper, o iapă primită cu mult timp în urmă de la tatăl ei. Nu părea deloc surprins să o vadă acolo şi nu spuse nimic despre faptul că venise singură. Lucy înţelese că reputaţia ei deja ruinată presupunea oarecare libertate.

Orice ar fi făcut mai departe, sprîncenele celorlalţi nu se puteau ridica mai sus şi nici limbile nu puteau să vorbească mai mult. Intră în casă şi se aşeză într-un fotoliu de lîngă

foc, iar disperarea se topi, lăsînd în urmă o amorţeală rece şi binecuvîntată, care atenuă ruşinea şi chinul care îi arseseră sufletul o săptămînă întreagă. Fără să spună nimic, Heath se aşeză în faţa ei, pe un alt fotoliu. Ea îi simţi privirea măsurînd-o calm şi ridică sfidătoare capul.

O săptămînă fusese suficientă ca să o schimbe foarte mult, mai mult decît s-ar fi schimbat într-o viaţă dacă nu l-ar fi cunoscut pe el. Slăbise, iar silueta ei voluptoasă era acum subţire şi mică. Deşi avea ochii umflaţi de la plîns, se vedea că e trasă la faţă, că obrajii ei frumos rotunjiţi se subţiaseră şi că pometii îi erau mai proeminenţi. În ochii ei căprui deschis strălucea o lumină dură, complet diferită de vulnerabilitatea ei obişnuită, iar sprîncenele frumos arcuite erau mai pronunţate decît înainte. Aerul copilăros dispăruse pentru totdeauna, înlocuit de o frumuseţe mai apăsată.

– Mi-ar plăcea să beau ceva, spuse, observînd indiferentă că vocea nu-i mai tremura şi că nu mai era crispată.

Se simţea deja mai bine, ca şi cum, venind aici, ar fi căpătat un control pe care înainte nu-l avusese. Heath înţelese ce fel de băutură îi cerea ea, se ridică şi, nu după mult timp, se întoarse cu puţin whisky. Lucy luă o înghiţitură şi strînse paharul între degete în timp ce lichidul îi alunecă, arzînd, pe gît. I se păru foarte ciudat că putea să simtă arsura, cu toate că gheaţa din interiorul ei nu se topise.

– Toată lumea din oraş m-a ignorat săptămîna asta, spuse ea cu amărăciune, mai luînd o înghiţitură şi tuşind din cauza tăriei. Toţi cei pe care îi cunosc şi-au spus, într-un fel sau altul, părerea despre mine. Tata a zis că nu pot să mai stau cu el. Afacerea... Înţelegi tu.

Nu spuse nimic despre Daniel, fiindcă prezenţa ei acolo vorbea suficient de clar despre asta.

– Mi-ai spus odată că iadul e un loc îngheţat, şi ai avut dreptate.

Heath nu răspunse, ci ridică un drug subţire de fier cu care mută unul dintre buştenii de pe foc. Lumina îi străluci

pe chip, ascunzînd în umbră cicatricea de pe tîmplă. Îşi păstră expresia impasibilă, fiindcă nu voia ca ea să-şi dea seama ce gîndeşte. Ştia că undeva, sub atitudinea învinsă, zăcea foarte multă furie, probabil îndreptată şi împotriva lui. Îşi dădea seama că ei îi era greu să accepte ajutorul lui, dar ştiau amîndoi la fel de bine ca toţi ceilalţi că Lucy nu avea de ales. Dacă nu voia să plece din oraş şi să întoarcă spatele întregii ei vieţi şi tuturor celor pe care-i cunoştea, iar el ştia din experienţă cît de greu era să faci asta, trebuia să se mărite cu el. O dorea din tot sufletul, dar nu aşa, nu cu ura pe care o simţea atunci şi nu cu recunoştinţa care ar fi urmat mai tîrziu. Înghiţi în sec, fiindcă îi era greu să accepte că, din nou, nu va putea să aibă ce-şi dorea decît făcînd compromisuri dificile.

– M-am gîndit la propunerea ta, continuă Lucy, auzindu-şi vocea de parcă ar fi fost a alteia. E ciudat, nu ţi se pare? Din tot oraşul ăsta, numai tu poţi să salvezi ultimele fărîme de respectabilitate pe care le mai am, deşi tu eşti în mare parte responsabil pentru reputaţia mea distrusă. Dacă mă mai vrei, sînt de acord să mă mărit cu tine. Dacă nu, o să mă duc în Connecticut, să locuiesc cu unchiul şi cu mătuşa mea. Îmi este totuna, aşa că nu te martiriza din cauza mea...

– N-am de gînd să devin şi eu un martir. Deja se martirizează alţii suficient, spuse Heath.

Ea nu răspunse nimic la auzul dojanei lui blînde.

– Deci vrei să te însori cu mine? întrebă Lucy.

El tăcu o vreme, apoi, după ceea ce ei i se păruse o veşnicie, spuse:

– Numai dacă o să porţi rochie albă la nuntă.

– Aşa şi intenţionez să fac, răspunse ea pe un ton sec. E dreptul meu, deşi toată lumea din oraş o să fie de părere că mai bine mi s-ar potrivi o rochie roşie ca sîngele.

– Cinda, spuse el încet, privind-o întrebător, i te oferi celui care ţi-a stricat reputaţia.

– Nu eşti numai tu vinovat, spuse ea după ce ezită multă vreme.

După aceea îşi termină băutura, care o ajutase să se liniştească puţin, şi adăugă cu răceală:

– Nici eu nu mă zbăteam ca să scap, nu-i aşa? Asta e povara mea şi o să o duc eu. Poţi să duci tu restul.

– Eu nu cred în poveri pe care le ducem o viaţă şi nici în martiri, spuse Heath cu o strălucire amuzată în privire, dar pentru că tu crezi, sper doar că sînt o povară suficient de grea pentru tine.

Lucy simţi un fior de nelinişte şi se uită la fundul paharului gol. Deci îşi dăduse seama că se mărită cu el ca să se pedepsească pe sine. Se întrebă de ce, atunci, fusese de acord. Nu-i era milă de ea, iar pe chipul lui se citea doar un amuzament trist şi, poate, o urmă de înţelegere. Încercă să-şi imagineze cum ar fi arătat viitorul alături de el, o viaţă întreagă fără scăpare, prinsă în capcană alături de el, dar nu reuşi să vadă decît un întuneric vîscos, aşa că îşi spuse că viitorul nu mai conta.

– Mi-ar plăcea încă un pahar, spuse.

– Nu, drăguţă. O să te duc acasă înainte să bei destul cît să nu-ţi mai aminteşti ce-am vorbit.

– Sînt femeie în toată firea şi pot să decid ce vreau să fac şi ce nu vreau să fac. Dacă nu-ţi trebuie o astfel de soţie, atunci n-ai decît să uiţi de discuţia noastră, fiindcă eu nu mai am de gînd să fac pe plac...

– Taci, spuse el blînd.

Îi luă paharul din mînă şi o ajută să se ridice, atingînd-o cu tandreţe şi dîndu-i încredere. Lui Lucy i se păru că el înţelege exact ce simte ea.

– Nu renunţa la toate regulile deodată, scumpo. Ia-le pe rînd. Poţi să faci orice îţi place după ce ne căsătorim, dar acum te duc acasă.

– Pentru că aşa vreau eu, îl corectă ea ameţită şi epuizată, nu pentru că aşa spui tu.

– Da, ştiu, spuse el cu blîndeţe, conducînd-o spre uşă.

Lucy voia să-i ceară să nu o aprobe doar din politeţe, dar era tare plăcut să fii aprobată, ajutată şi să ţi se vorbească frumos! Heath era singurul din lume care nu o judeca aspru, singurul care nu zîmbea încîntat de căderea ei în dizgraţie. În acel moment nu mai contă că motivul decăderii ei era chiar el, pentru că sudistul o înţelegea şi ştia adevărul despre inocenţa ei.

– Doamne, murmură obosită, clătinînd din cap. O să fiu soţia unui confederat. Nimeni din familia Caldwell n-o să poată să accepte aşa ceva.

– Drăguţă, spuse Heath încet, zîmbind obosit, nici măcar nu se compară cu faptul că eu o să mă însor cu o yankee.

– Doar nu ai de gînd să te întorci vreodată în Sud, nu? N-o să merg cu tine. Mă mărit ca să pot să rămîn aici şi cred că e bine să ştii asta de la început.

– Nu am de gînd să mă întorc, nu, spuse el, strîngînd-o de braţ aproape cu brutalitate, iar asta e o promisiune pe care n-o s-o încalc niciodată.

– Mă doare, spuse ea trăgîndu-şi braţul din strînsoarea lui.

El o eliberă imediat, iar ea atinse locul dureros şi se uită la umărul lui, acum atît de aproape de chipul ei. Deodată, simţi nevoia să se sprijine de umărul acela şi, poate, să-şi dea voie să mai plîngă puţin, să-şi odihnească obrazul lîngă bătăile sigure ale inimii lui şi să se ascundă de restul lumii în cercul sigur al braţelor sale, dar de undeva, dinăuntrul ei, ghemul tare al mîndriei nu îi dădu voie să caute liniştea pe care el putea să i-o ofere. Se agăţă cu disperare de acea mîndrie, care îi dădea un fel aparte de forţă. Începea să înţeleagă pentru prima dată că nu avea atît de mare nevoie de ceilalţi, aşa cum crezuse pînă atunci.

Capitolul cinci

Rochia pe care ar fi vrut să o poare la nunta cu Daniel era doar pe jumătate terminată. Lucy merse la modistă ca să o vadă, curînd după discuţia cu Heath, şi simţi un fior de regret. Ea şi croitoreasa plănuiseră să fie cea mai frumoasă creaţie pe care o purtase vreodată o mireasă din Concord pe drumul spre altar, dar visul lui Lucy avea să rămînă neîmplinit, chiar dacă ea îşi amintea fiecare detaliu al lui. Rochia trebuia să fie din mătase albă, strînsă la mijloc ca să îi scoată în evidenţă talia şi cu o trenă imensă, ornamentată cu flori de portocal. La poale ar fi fost împodobită cu tul şi cristale, iar deasupra, tivită cu saten. Voalul trebuia să fie din tul alb, prins în păr cu pieptenii mamei ei. Cît de frumoasă ar fi fost şi cît de mult ar fi invidiat-o şi ar fi admirat-o toată lumea din oraşl

Însă dacă ar fi îndrăznit să poarte aşa ceva la nunta cu sudistul, oamenii ar fi rîs de ea, ar fi vorbit şi mai mult despre reputaţia ei distrusă şi despre cît de ridicolă era aşa, îmbrăcată ca o virgină neatinsă. O deranja că trebuia să discute cu croitoreasa despre un model nou de rochie, unul care să fie făcut repede şi eficient, dar ar fi preferat să moară decît să poarte o rochie veche la propria nuntă. Încă avea mîndrie, indiferent cu cine se mărita.

Pînă la urmă se hotărîră să păstreze baza rochiei, din saten alb, care era deja cusută, şi să îi adauge crep roz şi nişte panseluţe albe în formă de pîlnie, pe care ea le numea în secret florile regretului. Tatăl ei insistase ca nunta să aibă

loc cît mai curînd posibil, aşa că rochia fu gata după numai o săptămînă.

Lucrurile se întîmplau atît de repede încît Lucy nici nu apucase să se gîndească la tot. Îşi făcuse bagajele, comandase un trusou restrîns şi conservator şi cumpărase diferite altele. Se ocupase singură de tot, fără ajutorul nimănui, refuzînd încăpăţînată orice încercări de apropiere din partea lui Sally şi a fostelor ei prietene. Simţea că nu poate să treacă prin tot ceea ce se întîmpla decît singură împotriva tuturor. Nu voia să o ierte pe Sally pentru că răspîndise zvonul şi nici pe celelalte pentru că o priviseră de sus. Nu, era mult mai bine să strîngă din dinţi şi să mai fie o vreme supărată.

În ultima zi petrecută acasă, Lucy se plimbă fără scop dintr-o cameră într-alta, uitîndu-se la lucrurile care, cîndva, fuseseră importante pentru ea. Multe dintre posesiunile ei erau deja împachetate şi puse în geamantanele şi în cutiile pe care tatăl ei le ducea chiar atunci acasă la Heath, cu trăsura.

Camerele păreau goale, iar Lucy se întrebă dacă tatălui ei i se vor părea la fel, dacă va observa cît de goală e casa în lipsa ei şi dacă va recunoaşte vreodată asta. Nu era genul care să spună aşa ceva. Fata se opri în faţa şemineului deasupra căruia erau aliniate pe o policioară tot felul de lucruşoare. Un bibelou mic stătea chiar pe margine, aproape gata să cadă. Figurina reprezenta o femeie care purta o rochie demodată, cu talie înaltă, iar auriul cingătorii şi al papucilor era aproape şters de trecerea timpului şi de atingerile mai multor mîini. Statueta micuţă îi aparţinuse mamei ei, iar Lucy îşi dădu seama că nu avea nimic care să-i amintească de aceasta şi întinse mîna ca să ia bibeloul, salvîndu-l de la cădere şi strîngîndu-l în pumnul ei mic. Îl înfăşură într-o batistă, cu sentimentul că fură ceva ce nu era al ei. Oare ce ar fi gîndit Anne Caldwell despre toate astea? I s-ar fi frînt inima din cauză că fiica ei se mărita cu

un sudist? Poate că nu, fiindcă şi ea se măritase cu un bărbat pe care familia ei nu-l plăcea şi cu care rudele nu erau de acord. Poate că ar fi înţeles.

Lucy se aşează la biroul tatălui ei şi se joacă absentă cu marginile unei hîrtii de scris, dîndu-şi voie să se gîndească la Heath pentru prima dată după mai multe zile. Nu-l văzuse şi nu primise veşti de la el din acea noapte agitată de cu o săptămînă în urmă, cînd îi acceptase cererea în căsătorie. Se întrebă ce reacţie o să aibă cînd îl va ajuta pe tatăl ei să descarce cutiile şi geamantanele din trăsură. Casa lui mică avea să arate mult mai bine cu lucrurile ei în ea, cu setul de veselă din porţelan alb şi albastru, cu păturile frumos împletite şi colorate, cu cearceafurile brodate şi cu prosoapele pe care le cususe de-a lungul vremii pentru lada ei de zestre, aşteptîndu-se să le folosească în casa lui Daniel. O ladă de zestre plină de aşteptări neîndeplinite. Lucy spera doar că nu brodase pe vreunul dintre lucrurile din cufăr vreun „C" mare, de la Collier.

Deodată îi veni o idee şi luă o coală din teancul de pe birou. Scrise cu grijă „*Lucy Caldwell*" în mijlocul paginii, apoi, imediat dedesubt, „*Lucy Rayne*". Poate că o să fie *Lucy Caldwell-Rayne*? Nu, versiunea mai scurtă era mai potrivită, mai de efect. Nu era un nume rău, se gîndi ea uitîndu-se cu atenţie la hîrtia din faţa ei. Nu era rău deloc. Mototoli foaia în pumn, lăsă capul pe birou şi plînse.

În după-amiaza nunţii ei, Lucy, îmbrăcată în rochia ei albă cu volane trandafirii, se răsucea şi se rotea în faţa oglinzii, încercînd să se vadă din toate unghiurile. Se pregătise toată dimineaţa, îmbrăcase rochia şi se coafase, însă oricît şi-ar fi ciupit obrajii nu reuşise să le ascundă paloarea. Nu avea ce să facă, nu putea să se prefacă mai fericită şi mai radioasă, mai ales cînd inima îi era amorţită şi tot trupul îi era cuprins de teamă. Auzi o bătaie uşoară în uşă – tatăl ei bătea mereu cu un singur deget, timid.

– Intră, spuse ea pe un ton crispat, cu nervii deja foarte întinşi.

Lucas era îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, iar mustaţa albă îi era proaspăt tunsă şi ceruită.

– Arăţi minunat, spuse el.

– Arăt mai mult ca o domnişoară de onoare decît ca o mireasă.

El nu spuse nimic la auzul tonului ei aspru, ci preferă să se legene pe călcîie şi să o mai măsoare o dată din priviri.

– O să porţi voal?

– Am decis că nu e cazul.

O decizie pe care o regreta amar, fiindcă i-ar fi plăcut să aibă chipul acoperit şi să poată să se uite la ceilalţi fără să fie văzută.

– Mai bine aşa, aprobă Lucas pe un ton blînd, întorcîndu-se ca să iasă. Trebuie să plecăm în cinci minute.

– Foarte bine, eu sînt pregătită, se auzi ea spunînd, deşi o voce mică din mintea ei striga speriată „Nu sînt pregătită! Nu sînt!"

Era prinsă în capcană şi nu ştia cum să scape, aşa că se lăsă purtată de valul întîmplărilor cărora le dăduse naştere. Făcuseră şi alţii ce făcea ea, se căsătoriseră şi alţii cu oameni pe care nu-i iubeau. Decise că, dacă nu putea să-l aibă pe Daniel, atunci nu o interesa cu cine se mărită şi că acela putea să fie oricine.

Pe drumul spre biserică, în trăsura mică, Lucas îşi drese glasul şi îi vorbi pe un ton foarte stînjenit:

– Lucy, cînd fetele se mărită, mamele sau alte femei din familia lor le vorbesc despre... relaţia cu soţul. Indiferent ce ai fi făcut deja cu Heath sau cu Daniel, sînt lucruri despre care ar trebui să ştii. Sper că mi-ai ascultat sfatul şi ai vorbit cu pastorul despre orice nedumeriri ai fi avut.

Tatăl ei era şi mai roşu la faţă decît era ea. Tocmai atunci îi venise ideea să îi vorbească despre asta, cu zece minute înainte de nuntă, cînd ştia că Lucy nu mai avea timp

să-l întrebe genul de lucruri personale la care lui nu i-ar fi făcut deloc plăcere să răspundă.

– Am vorbit cu el, spuse ea privind spre buchetul mic de flori pe care-l ţinea în mînă. Mi-a dat o listă de citate din Biblie, pe care le-am căutat aseară. Cred că ştiu tot sau aproape tot ce trebuie să ştiu.

– Foarte bine, spuse el uşurat, renunţînd imediat să mai discute despre asta.

Lucy se încruntă spre flori. Adevărul era că *Scriptura* nu o lămurise pe cît de mult îi spusese pastorul că o va lămuri. Multe dintre pasajele din cartea sfîntă te sfătuiau „să fii ascultătoare" şi „să fii roditoare" şi, bineînţeles, „să fii credincioasă", dar din text lipseau detaliile pe care ar fi vrut ea să le ştie.

Lucy trăsese din experienţă, din bun simţ şi din cîteva detalii pe care le citise în *„Cartea Fetelor Godey's"* propriile concluzii despre căsnicie.

Povestirile scurte dintre secţiunea de discuţii şi articolele despre modă îi dăduseră cîte un indiciu despre lucrurile la care ar fi putut să se aştepte. De exemplu, citise un paragraf incitant în *„Dilema Filomenei"*, în care eroul o sărutase pe Filomena cu multă pasiune, „o strînsese la piept", apoi „o făcuse să înţeleagă ce însemna să fii femeie". Lucy avea oarecare idee despre ce i se întîmplase fetei din poveste după ce o luase eroul în braţe. Pînă la urmă, bărbaţii nu aveau cum să ascundă ce li se întîmpla cînd te ţineau în braţe prea mult timp şi, datorită lui Heath Rayne, ea ştia fără urmă de îndoială şi ce se întîmplă la începutul nopţii nunţii, chiar dacă nu avea idee ce urma după aceea. I se strînse inima cînd se gîndi că o să fie nevoită să doarmă împreună cu el, în patul lui.

Pastorul, soţia lui plinuţă şi zîmbitoare şi fetiţa lor îi aşteptau, alături de Heath, în biserică. Lucy intră în urma tatălui ei şi se opri în faţa viitorului ei soţ, privindu-l speriată. Era foarte chipeş, îmbrăcat într-un costum bej din bumbac

care părea la fel de scump ca şi restul hainelor lui. Crolata era superbă şi i se potrivea de minune, cu gulerul plat şi cu mînecile fără manşete, atît de la modă pe atunci. Totul arăta impecabil, din vîrful capului cu păr blond închis pînă la nasturii lustruiţi de pe lateralele pantofilor lui, dar lucrul care o enervă cel mai mult era atitudinea degajată şi veselă a sudistului, care se purta de parcă ar fi fost la picnic. O privi liniştit, dîndu-i de înţeles că ştia cît de agitată este şi provocînd-o în tăcere să se mărite cu el, să nu renunţe. *Pun pariu că se aşteaptă să dau înapoi ca o laşă,* se gîndi ea, apoi strînse din dinţi cu hotărîre.

Se îndreptară cu toţii spre altarul bisericii goale şi se aşezară la locurile lor. Toţi erau emoţionaţi şi agitaţi, mai puţin Heath. Chiar şi pastorul Reynolds, care căsătorise sute de cupluri, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele aburite de sudoare.

– S-a întîmplat ceva, domnule? întrebă Heath pe un ton politicos.

– N-am mai căsătorit niciodată un sudist, se scuză acesta, înfuriind-o pe Lucy.

Pentru Dumnezeu, de ce spunea toată lumea „sudist" ca şi cum ar fi fost vorba despre o altă specie de om?

– Nu-i nimic, rosti ea pe un ton acid. Presupun că şi ei folosesc aceleaşi jurăminte ca şi noi, domnule pastor, chiar dacă nu pronunţă cuvintele cum trebuie.

Heath avu nevoie de toată voinţa de care dispunea ca se abţină şi să nu înceapă să rîdă. Pentru o fetiţă răsfăţată din New England, Lucy Caldwell se descurca destul de bine singură şi dădea semne că ar avea un temperament de admirat. El, unul, era mai mult decît uşurat să vadă că viitoarea lui soţie nu-i lăsase pe cei din jur să-i strivească spiritul. N-ar fi suportat să se însoare cu o femeie slabă şi supusă. Pe de altă parte, îl amuza întrucîtva faptul că ea ar fi vrut să se mărite cu yankeul ei dintr-o familie respectabilă şi nu cu el. Era o micuţă ipocrită,se gîndi, zîmbind trist.

Dacă el s-ar fi tras dintr-o familie veche din Boston, cu un nume cunoscut, Lucy ar fi renunţat imediat la Daniel Collier ca să se arunce în braţele lui, mai ales că fuseseră atraşi unul de celălalt de la început, chiar dacă avea să fie nevoie de ceva efort ca s-o facă să recunoască.

Lucy îl privi, provocîndu-l să spună ceva despre felul în care-i vorbise pastorului, însă Heath nu făcu decît să zîmbească şi să ridice din umeri, ca şi cum s-ar fi resemnat deja şi ar fi acceptat felul ciudat în care făceau ei lucrurile acolo, în Nord.

Lucy preferă să rămînă în continuare supărată, fiindcă aşa putea să se concentreze pe altceva şi să nu se gîndească la ce i se întîmpla. La fel cum rochia ei minunată se transformase într-o piesă vestimentară mult mai simplă şi mai modestă, în acelaşi fel nunta de proporţii pe care şi-o dorea se transformase într-o ceremonie scurtă, cu un aer de tranzacţie de afaceri. Rostiră jurămintele, schimbară verighetele, pe fundalul acordurilor de pian ale soţiei pastorului, iar Lucy abia dacă avu timp să se uite la inelul din aur pe care i-l puse Heath pe deget înainte ca el să-i ridice bărbia şi să o sărute uşor.

Gata. Se terminase. Speranţele ei pentru o viaţă cu Daniel se năruiseră definitiv. Îi jurase credinţă altui bărbat, iar viaţa ei îi fusese încredinţată unui străin.

Heath acceptă felicitările reverendului cît timp Lucas ieşi ca să aducă trăsura. Lucy se aplecă spre fetiţa pastorului ca să-i dea buchetul şi degetele ei le atinseră pe cele mici şi călduţe ale copilei, care strînse tulpinile florilor, apoi se ridică şi se uită la chipul rotund al doamnei Reynolds, care o privea cu milă şi blîndeţe văzînd-o atît de tristă.

– O mireasă n-ar trebui să fie aşa de încruntată, draga mea, şopti aceasta cu bunătate. Mie mi se pare că ai luat un bărbat pe cinste, care o să se poarte cu tine aşa cum se cuvine.

Lucy dădu din cap fără să spună nimic, simţind un nod în gît la auzul cuvintelor femeii.

– Viața nu e mereu așa cum ne așteptăm noi să fie și...

– Înțeleg. Mulțumesc, doamnă Reynolds, o întrerupse Lucy pe un ton mai aspru decît intenționase.

Lipsa ei de politețe o făcu pe cealaltă femeie să tacă, uimită. Deodată, Lucy simți apăsarea mîinii lui Heath pe brațul ei și, tresărind, îi aruncă o privire agasată, pregătindu-se să-l apostrofeze, dar el îi zîmbea fermecător doamnei Reynolds.

– Amîndoi vă sîntem recunoscători pentru că ați fost atît de bună în după-amiaza aceasta, doamnă, spuse el cu accentul lui plăcut, împăcîndu-i femeii orgoliul rănit.

Lucy nu înțelese de ce se străduia el atît. Doar nu îi păsa de părerea doamnei Reynolds?

– Nu o să uităm niciodată că ați făcut din această ocazie un eveniment, o amintire frumoasă pe care o vom prețui întotdeauna și eu, și soția mea.

– Vai, domnule Rayne, se emoționă soția pastorului, iar chipul ei căpătă o expresie încîntată și mulțumită de sine, dar n-am făcut decît să cînt un imn și să fiu martoră la ceremonie...

– Și să ne onorați cu prezența dumneavoastră binecuvîntată.

Heath îi zîmbi lent, apreciativ, ceea ce, fără îndoială, îi umplu sufletul de bucurie și bunăvoință doamnei Reynolds, apoi se întoarse spre Lucy și, răsucindu-și încheietura, o conduse spre ieșire.

– O să-mi lași vînătăi! șuieră ea în șoaptă, trăgînd de degetele lui pînă cînd strînsoarea lor slăbi.

El continuă să meargă netulburat și o trase după el, afară din biserică.

– O să-ți fac și mai multe vînătăi dacă nu te potolești. Ai o treabă cu mine, cu Daniel sau cu tatăl tău, foarte bine, dar nu e nevoie să te răsteși la o bătrînă binevoitoare care a încercat să te convingă să fii mai veselă...

– O treabă? repetă ea cu dispreț. Vrei să spui o problemă.

– Voi, yankeii, poate că aveți probleme, dar la sud de Mason-Dixon noi spunem că avem o treabă.

– Doar că noi, acum, nu sîntem la sud de Mason-Dixon!

Se opriră în fața trăsurii, iar ochii lui albaştri îi întîlniră pe ai ei, căprui, într-o confruntare tăcută. Treptat, Lucy lăsă privirea în jos.

– Mergem acasă? întrebă ea încet.

– Mă gîndeam că ar fi mai bine să luăm cina la hanul Wayside.

– Nu mi-e foame.

Heath oftă, pentru că ajunsese la capătul răbdării şi îşi trecu mîna prin părul auriu, dezordonîndu-l într-un fel atrăgător.

– Cinda, hai să încercăm să ne simțim cît mai bine, fiindcă asta e singura nuntă pe care o să o aibă oricare dintre noi. Mergem la Wayside, mîncăm, bem un pahar sau două de vin şi, cînd ne întoarcem în Concord, lucrurile tale o să fie despachetate...

– Cine o să le despacheteze?

– O femeie pe nume Coleen Flannery, ajutată de fiica ei, Molly. Le plătesc ca să spele şi să gătească de cîteva ori pe săptămînă. Mîine o să treacă pe la noi ca să te cunoască.

Ea dădu încet din cap a aprobare şi-l lăsă s-o ajute să urce în trăsură. Acum, că se terminase ceremonia, Lucy se simțea obosită, tensionată şi mai încordată decît fusese de dimineață. Încercară să poarte o conversație, dar după o vreme tăcură amîndoi. Următoarea parte a serii trecu ca prin vis, iar tăcerea continuă în timpul cinei, întreruptă doar de slujnicuța care le aduse de mîncare. După al doilea pahar de vin, Lucy începu să se simtă suficient de bine încît să pună cîteva întrebări la care nu găsea răspuns singură.

– Ai de gînd să mai scrii încă o carte?

– Nu. De ce întrebi?

– Ei bine, mă întrebam din ce o să trăim. Banii pentru prima carte nu pot să ţină o veşnicie şi m-am gîndit că o să fie nevoie să...

– Am înţeles, spuse el privind-o amuzat. Cinda, un bărbat care încearcă să trăiască doar din scris nu poate să mănînce trei mese pe zi.

– Dar cartea ta a avut succes...

– Da, dar cu banii pe care i-am luat pe ea am fi putut să trăim cam o săptămînă.

Lucy rămase cu gura căscată de uimire. Tatăl ei îi spusese că Heath poate să o întreţină, iar ea nici nu se gîndise să se îndoiască de cuvintele lui, mai ales că soţul ei avea haine atît de frumoase şi părea atît de lipsit de griji.

– Am crezut că... Şi atunci din ce cîştigi tu?

– După război am vîndut cîteva dintre terenurile mai valoroase pe care mi le lăsase tata şi am făcut cîteva investiţii, iar una dintre ele promite să ne aducă destui bani, suficient cît să ne permită să trăim confortabil. Ai auzit vreodată de vagoanele frigorifice?

– Nu, spuse ea liniştită şi uşurată.

„Terenuri", „investiţii", acelea erau cuvinte care însemnau bani.

– Vagoanele frigorifice reprezintă o cale prin care marii transportatori pot să-şi înzecească veniturile. Legumele şi fructele sînt ambalate la temperaturi mici şi pot să fie trimise mai multor magazine mari, fără ca producătorii să mai depindă de micii întreprinzători, care...

– Asta nu înseamnă că mulţi ar rămîne fără slujbe?

– Ba da, dar nu ai cum să eviţi asta, mai ales cînd ei stau în calea progresului.

– Cît de direct şi de nepăsător eşti! Nu te simţi vinovat din cauza lor? Nu te simţi responsabil pentru oamenii pe care-i laşi fără bani?

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ai o atitudine moralizatoare, spuse Heath zîmbind.

Ea continuă să-l privească îngrozită, iar zîmbetul lui dispăru şi chipul îi căpătă din nou o expresie serioasă şi dură. Lucy înţelese că bărbatul din faţa ei nu avea nici o remuşcare şi, pentru o clipă, aproape că se temu de el. Ce altceva ar fi fost în stare să facă?

– Nu mă simt vinovat, spuse el. Nu-mi place că trebuie să-i las pe oameni fără bani, dar m-am obişnuit să am un acoperiş deasupra capului şi nu vreau să schimb asta.

– Dar oamenii ăştia...

– Asta face războiul, schimbă mersul lucrurilor. Unii dintre noi ies la lumină, alţii se scufundă, şi, indiferent ce aş fi fost nevoit să fac ca să rămîn la suprafaţa, tot e mai bine decît să mă fi înecat.

– Unii ar prefera să se înece decît să-şi piardă integritatea, spuse ea pe un ton aspru.

Privirea albastră a lui Heath deveni de gheaţă. Pe Lucy o trecură fiori.

– Ai fi surprinsă, doamnă Rayne, de cîte nu ştii în legătură cu bărbaţii şi cu integritatea lor, printre care şi faptul că, în război, probabil că dragul tău Daniel a făcut lucruri reprobabile ca să supravieţuiască.

– Eu n-am spus nimic despre Daniel! se răsti ea, deşi amîndoi ştiau că la el se referise.

– Sînt dispus să suport multe lucruri din partea ta, spuse Heath privind-o supărat, dar nu accept să mă judeci sau să mă compari cu el.

După aceea nu mai vorbiră deloc, însă tăcerea era rece, greu de întrerupt şi mult mai greu de suportat decît înainte.

Se întoarseră în Concord seara tîrziu, după cină. Lucy rămase singură cîteva minute înainte să se retragă amîndoi în dormitor. Îşi scoase cu grijă rochia şi o puse deoparte. Se mişca încet, ca prin vis. Îşi deschise cu neîndemînare corsetul şi trase adînc aer în piept, apoi se sprijini de unul dintre stîlpii patului şi îşi odihni obrazul pe el, închizînd ochii şi aşteptînd să-i treacă ameţeala.

– Cinda?

Tresări la auzul vocii lui Heath şi deschise imediat ochii.

– Te simţi bine? întrebă el apropiindu-se de pat.

Pe chipul lui frumos se putea citi îngrijorarea. Ea se îndepărtă de pat, făcînd cîţiva paşi înapoi, iar picioarele goale i se adînciră în covorul împletit şi moale.

– Mă simt foarte bine, spuse ea pe un ton defensiv, cuprinzîndu-şi talia cu mîinile.

Era incredibil de conştientă că era doar în pantalonaşii de pe sub rochie şi în cămaşa subţire şi mototolită, care stătuse toată ziua sub corset, pe cînd el era încă îmbrăcat cu toate hainele de mai devreme.

– Nu credeam că o să urci atît de curînd. N-am avut timp să mă pregătesc.

– Nu ştiam de cît timp o să ai nevoie.

– Ei bine, spuse ea pe un ton stînjenit, ce-ar fi să pleci şi să te întorci în cîteva minute, iar pînă atunci eu o să-mi găsesc cămaşa de noapte şi...

– Ce-ar fi, mai bine, să rămîn? îi sugeră el pe un ton blînd, începînd să-şi scoată haina.

Ea îl privi fascinată cum îşi scoate pantofii.

– S-ar putea să fie mai uşor dacă nu facem atîta caz de ceea ce urmează, Cin.

– Nu pot să nu fiu îngrijorată...

– Nu ai de ce să fii atît de speriată. Nu uita că te-am văzut deja purtînd mult mai puţin.

Lucy se întoarse cu spatele ca să nu-l mai vadă cum se dezbracă. Duse mîinile la bretelele bluziţei ei, dar apoi se opri, speriată. Nu putea să-şi dea jos hainele cu el acolo, privind-o. Oare se aştepta ca ea să rămînă goală în faţa lui? Sau, şi mai rău, oare se dezbrăca el însuşi chiar atunci şi, dacă asta făcea, ea unde să se uite şi ce să spună? Era de o sută de ori mai rău decît îşi imaginase că o să fie! De ce nu-i spusese nimeni ce trebuia să facă? Cu siguranţă că exista o etichetă în cazul ăsta, un fel potrivit de-a face

lucrurile, iar ei nu-i spusese nimeni cît o să fie de stînjenitor. Fără cuvinte, împietrită şi tremurînd, ea rămase pe loc şi încercă să-şi facă un plan de acţiune. Nu-şi desfăcuse agrafele din păr! Aşa ar fi avut ce să facă pentru un minut sau două. Se chinui să-şi despletească părul şi cîteva ace căzură pe podea. În acelaşi timp îşi dădu seama că Heath se apropia de ea.

– Dă-mi mie voie, spuse el.

Degetele îi alunecară posesiv de-a lungul şuviţelor ei lungi şi castanii, mîngîindu-i părul mătăsos şi scoţîndu-i cu îndemînare agrafele. Lucy se întoarse să-l privească, deşi nu voia. Era încă îmbrăcat în pantaloni, slavă Domnului, dar fără cămaşă părea mult mai mare şi o intimida mai mult decît se aşteptase. Nu mai văzuse niciodată atît de multă piele dezgolită, toată bronzată, cu nuanţa aceea cafenie, şi atît de plină de cicatrici. Linia taliei lui urca şi se transforma într-un piept puternic şi nişte umeri laţi. El o privi şi zîmbi din colţul gurii.

Fără papucii ei preferaţi, cu toc, Lucy nu-i ajungea decît pînă la umăr. Nu-i plăcea deloc să se simtă atît de mică pe lîngă el şi nu-i plăcea că trebuia să ridice capul atît de mult ca să se uite în ochii lui. Îşi dori ca Heath să fi fost mai scund, mai aproape de înălţimea lui Daniel. Bărbaţii atît de mari ca el n-aveau ce să caute cu femei scunde! Dacă Heath ar fi luat-o în braţe şi ar fi strîns-o aşa cum, poate, ar fi făcut Daniel, ea i-ar fi ajuns cu nasul în mijlocul pieptului. O apucă de umeri şi începu să o mîngîie, iar ea se uită la baza gîtului lui şi încercă să nu se mişte. Apropierea o făcea să simtă că se sufocă. Voia să-i dea mîinile la o parte şi să se retragă, să fugă. Tensiunea se transformase într-un nod care ameninţa să o înece şi care devenea din ce în ce mai greu de suportat, pe minut ce trecea. El o apucă de talie, iar Lucy se retrase suspinînd, apoi se întoarse cu spatele. Îşi ascunse chipul în palme, tensionată, aşteptînd ca el să o atingă.

– Nu pot, spuse chinuită. Nu pot să suport. Nu acum, te rog, am nevoie de cîteva zile, o săptămînă sau două, ca să mă obişnuiesc. Lasă-mă în pace! Nu vreau să mă atingi. N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Nici măcar nu te cunosc. N-ar fi trebuit, dar nu m-am gîndit că...

Se opri în mijlocul frazei, respirînd greu şi încercînd să se controleze. Heath îi vorbi pe un ton scăzut, aproape şoptit:

– Cin, draga mea, spuse el oftînd. Avem amîndoi multe de învăţat. Vino încoace.

Păşind cu grijă, ea se întoarse la el, cu privirea în pămînt, şi tresări imediat ce Heath o atinse, trăgînd-o mai aproape. Trupul lui era foarte cald în comparaţie cu al ei, care părea ca de gheaţă. Lucy se întrebă dacă va mai putea vreodată să se oprească din tremurat. El simţi cît de tensionată şi de speriată era şi îi şopti încet, ca şi cum ar fi încercat să liniştească un pui de animal.

– Uşurel, nu-i nimic, scumpa mea. Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Nu făcu decît s-o ţină în braţe şi, încet, ea se destinse şi se lăsă cuprinsă de căldura pielii lui, care îi traversa trupul ca un curent lent. Îşi puse palmele pe pieptul lui puternic şi gol şi îşi odihni obrazul acolo, ascultîndu-i bătăile inimii. Îl simţi cum o sărută pe păr şi se gîndi că era bine în braţele lui, susţinută, ştiind că el poate să o sprijine cu uşurinţă.

– Ştiu cît de greu a fost pentru tine, îi şopti el mîngîind-o pe spate, pe sub părul lung şi castaniu. Dar ce-a fost mai dificil a trecut.

– Nu-i adevărat, spuse ea cu o voce înfundată. Poate pentru tine, dar nu şi pentru mine.

– Nu vreau să te sperii sau să-ţi fac rău...

– Atunci dă-mi puţin timp, se rugă ea. O săptămînă, poate o lună, ca să pot să...

– Crezi că o să-ţi fie mai uşor dacă aşteptăm o lună? întrebă el cu blîndeţe. O să-ţi fie mai frică pe zi ce va trece.

Ea se agăță de el, confuză, deși știa că gestul ei nu avea sens, fiindcă Heath era cel de care se și temea. El așteptă pînă cînd îi deveni clar că ea nu avea de gînd să răspundă. Strînsoarea lui slăbi și îi apucă repede tivul cămășuței, apoi, fără să-i dea ocazia să se opună, o dezbrăcă dintr-o mișcare scurtă și hotărîtă.

– Lumina... începu ea, dureros de conștientă de auriul care-i lumina sînii goi.

– Vreau să te văd, spuse el cu o privire aprinsă. Vreau să mă vezi și tu pe mine.

Puse un genunchi pe saltea și o culcă pe Lucy pe pat, punîndu-i pe talie o palmă, cu degetele desfăcute și atingînd-o cu blîndețea cu care ar fi atins-o o rază de soare. O sărută pe buze, la început mai ușor, apoi mai apăsat, convingînd-o să deschidă gura. Gustul soțului ei îi invadă simțurile. Lucy simți atingerea senzuală a limbii lui, îl apucă pe după gît și se bucură de senzația pur fizică, dîndu-și voie pentru o clipă să uite de restul lumii. Heath apucă marginea pantalonașilor și îi scoase cu o mișcare rapidă.

Mintea ei era plăcut ocupată, atentă numai la gura și la mîinile lui. Heath o săruta cu răbdare, fără să se grăbească. Cu cît ea își dorea mai mult să fie atinsă, cu atît o săruta el mai lent, făcînd-o să se agite și să caute sărutările pînă cînd, nemulțumită, își împleti degetele în părul lui, încercînd să-l țină pe loc. Rîzînd cu blîndețe, Heath îi răsplăti eforturile cu un sărut lung și apăsat. Undeva în mintea lui Lucy se născu un gînd care o surprinse. Nu doar că voia ca el s-o sărute în continuare, dar voia și să o atingă. Voia acum, din nou, lucrurile pe care i le făcuse atunci, în pădure. Îl voia pe el din nou.

Heath se îndepărtă ca să-și scoată și restul hainelor. Roșind, Lucy începu să tragă pătura de la marginea patului, încercînd din instinct să se acopere. Îi auzi pantalonii atingînd podeaua și închise strîns ochii. El se întoarse alături de ea pe pat și îi vorbi foarte aproape de ureche.

– Cin, uită-te la mine. Nu eşti deloc curioasă?

Lucy ridică genele lungi şi se uită la el. Heath o privi amuzat şi provocator.

– Nu chiar, nu, îi răspunse ea.

El zîmbi larg.

– Ba eşti curioasă, doar că eşti prea încăpăţînată ca să recunoşti, insistă el.

– Încăpăţînată? Nu sînt...

– Nu te mai uita aşa urît la mine, drăguţă. O privire din asta e ca un duş rece pentru un bărbat.

– Foarte bine! spuse ea, încercînd să scape de el, enervată că Heath stricase atmosfera de visare de mai devreme. Şi nu-mi mai zîmbi aşa. Nu-i nimic amuzant în toate astea.

– Stai locului, spuse el, prinzînd-o şi sărutînd-o pe nas.

Făcu un efort ca să nu mai zîmbească, deşi ochii îi străluceau în continuare.

– Nu-ţi place să rîzi de tine însăţi, spuse pe un ton mai scăzut. Ar trebui să înveţi cum se face.

– De ce? întrebă ea înfundat. Rîzi tu de mine suficient pentru amîndoi.

El îi sărută colţurile gurii, apoi lobii urechilor şi spaţiile din spatele lor, şoptindu-i atît de încet încît ea abia dacă auzea tot ce spunea. Era frumoasă şi el o dorea mult, îi murmură. Era atît de seducător încît Lucy se linişti imediat şi se lipi de el, vrăjită de blîndeţea cu care-i vorbea. Heath îi apucă un sîn în palmă şi o mîngîie uşor, iar degetele lui începură să se joace cu sfîrcul care se întărea. Plăcerea pe care i-o făcea atingerea lui i se răspîndi în tot corpul, copleşind-o. Avea impresia că pluteşte.

– Eşti atît de timidă, murmură Heath sărutînd-o pe gît. Ai nişte mîini atît de frumoase... Vreau să le simt.

– Unde? întrebă ea atingîndu-i ezitant umerii.

– Peste tot.

– Nu ştiu cum...

– Poți să faci orice vrei, o îndemnă el, ținîndu-și în frîu pasiunea cu un efort monumental.

Curioasă, ea se aventură să-i mîngîie pieptul și spatele, învățîndu-i formele, descoperind forța lui ca de oțel și curbura lungă și sensibilă a șirei spinării. Se opri cînd ajunse la șoldurile înguste, roșind, speriată și nesigură. El o încurajă în șoaptă și îi luă mîna în mîna lui, cu degetele în palmă.

– Heath...

– Nu te feri de mine.

– Nu pot...

– Nu vreau să existe bariere între noi, spuse el. Nu în camera asta, nu acum. Fără obstacole. Nimic nu e interzis și n-are de ce să-ți fie teamă. N-ai nimic de pierdut.

Lui Lucy îi răsuna în urechi sunetul bătăilor propriei inimi, care semăna cu tunetul valurilor care se sparg la mal. Tremurînd, îl lăsă să-i conducă mîna în jos și simți mai întîi firele de păr gros care-i gîdilară vîrfurile degetelor, apoi căldura și duritatea lui în palma ei. Heath își ținu respirația, apoi oftă încordat. Degetele ei subțiri îl atinseră, explorîndu-l cu delicatețe și oprindu-se cînd simți focul și tensiunea pe care i le provoca mîngîierea ei. Făcu mișcări mai lente, iar timiditatea stînjenită i se transformă în curiozitate. Era uimită să descopere că nu-i displăcea să-l atingă astfel. Era o senzație necunoscută și intimă, dar plăcută. Îl mîngîie mai apăsat.

– Fac cum trebuie? întrebă, respirînd fierbinte și făcîndu-l să tremure.

– Doamne, da.

Rîse puțin, înecat.

– Dezminți toate poveștile pe care le-am auzit despre femeile din nord.

Îi prinse încheietura și îi luă degetele subțiri în mînă.

– Doar o clipă, spuse cu răsuflarea tăiată, întorcîndu-se pe spate și continuînd s-o țină de mînă.

– Ce s-a întîmplat?

Heath îi sărută degetele, pe rînd.

– Nimic. Dar, dacă ai fi continuat, seara asta s-ar fi terminat cu mult mai devreme decît am plănuit eu.

Ea se ridică într-un cot şi se uită la el, iar reţinerea pe care o simţea începu să se topească. Heath o privea cu căldură, iar tandreţea atingerii lui îi liniştea emoţiile tulburate.

– Ce vrei să spui?

– În preajma ta n-am nici un control. Absolut deloc.

– Asta e bine, nu? şopti ea.

– Nu mai zîmbi aşa, gemu el. Înrăutăţeşti situaţia.

Pe neaşteptate, o cuprinse în braţe şi o culcă la loc pe pat, mişcîndu-se repede şi fluid, ca o felină. Îi desfăcu pulpele cu coapsa lui şi se sprijini pe braţe, deasupra ei. Lucy tresări cînd îl simţi atît de intim, de aproape. Îşi dădea seama ce forţă are şi cît de greu îi este să se stăpînească. Neliniştită, încercă să scape de sub el, dar era prinsă de greutatea trupului lui, aşa că nu avu de ales şi se făcu mică, parcă topindu-se în saltea.

– Nu face asta.

Îşi strecură braţul pe sub spatele ei, obligînd-o să se arcuiască şi să ridice sînii, vulnerabilă, la mila plăcerii lui. Îi sărută pielea caldă de sub sîni, din ce în ce mai sus, pînă cînd sfîrcurile ei se întăriră de plăcere. O atinse cu limba, desenînd cercuri în jurul aureolei trandafirii, uimitor de atent la cît de sensibilă era, făcînd-o să tremure. O dorinţă fierbinte, copleşitoare şi irezistibilă o cuprinse din tălpi pînă în creştet şi o făcu să se simtă neajutorată în faţa nevoii de el.

Îi mîngîie părul fără să-şi dea seama ce face, îndemnîndu-l pe tăcute să nu se oprească. Îi atinse cu vîrful degetelor cicatricea de pe tîmplă şi îi desenă conturul, dar apoi îşi atinse cu palma sînul rotund şi cald, pulsînd de viaţă, şi îşi trase mîna de parcă s-ar fi opărit. Heath ridică privirea şi se uită la ea cu ochii lui turcoaz.

– Ce s-a întîmplat? întrebă gutural. Nu mă deranjează dacă te atingi singură.

Ea se făcu stacojie de ruşine şi dorinţa i se stinse.

– N-am vrut. A fost un accident... Nu te mai uita aşa la mine.

El începu să zîmbească.

– N-ai făcut nimic greşit, insistă, apucînd-o de mînă şi strîngînd cînd ea încercă să-şi tragă degetele din palma lui.

– Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta!

– Vorbim încă puţin. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Ce? întrebă ea, făcîndu-l să zîmbească din cauza tonului speriat cu care vorbise.

Heath îi trase mîna spre sîn şi o făcu să-l apuce de dedesubt, ridicînd. Roşind stînjenită, Lucy încercă să-şi tragă mîna, dar el nu-i dădu voie, se aplecă şi o muşcă blînd de sfîrc.

– Dacă te las să te ruşinezi de corpul tău, spuse el, făcînd o pauză ca să se bucure de gustul pielii ei, atunci o să te ruşinezi şi de al meu, şi aşa ceva este inacceptabil.

Îi trase mîna în jos, pe corp, peste abdomen, spre cîrlionţii mătăsoşi de dedesubt, pînă cînd ea înţepeni, şocată. El îi apăsă degetele deasupra căldurii umede dintre propriile picioare, făcînd-o să tremure.

– Vezi ce plăcută e pielea ta acolo? De asta nu mă mai satur de tine.

Lucy se feri şi se retrase de lîngă el, scoţînd un sunet înfundat şi respirînd repede. Puse capul pe perna de lîngă ea şi se înfioră din cauza aerului rece care îi atinse degetele umede.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? şopti ea, copleşită de emoţii ciudate care o împiedicau să mai gîndească.

– Nu vreau să fie nimic interzis între noi, îi aminti el şi, ca să-i arate că nu minte, îşi apropie gura de mîna ei şi îi linse degetele, pe rînd.

– N-ar trebui să faci aşa ceva, spuse ea cu ochii mari.

– De unde ştii tu? întrebă el pe un ton scăzut, tachinîndo. Poate că toţi soţii fac asta cu soţiile lor.

Nu. Ştia dintr-un fel de instinct că Daniel n-ar fi vrut niciodată să fie atît de intim cu ea şi nici n-ar fi visat s-o oblige să facă un lucru pe care ea nu voia să-l facă. El ar fi creat o experienţă romantică, demnă şi tandră, foarte deosebită de acel ritual păgîn şi păcătos pe care soţul ei părea hotărît să-l îndeplinească.

Heath încremeni şi zîmbetul îi dispăru. Numai un prost nu şi-ar fi dat seama la ce se gîndea ea, la cine se gîndea, de fapt, şi, clar, nu era vorba despre el. Cît oare, se întrebă dezamăgit, mai trebuia să dea piept cu umbra bărbatului pe care ea îl dorise atîta vreme?

– Eşti o mică mironosiţă, spuse el încet. Ai prefera să ai lîngă tine un yankeu rece, nu-i aşa, cu manierele lui fandosite? Cineva care să-ţi ridice poalele cămăşii de noapte cu foarte mult respect şi să-ţi ceară voie la fiecare mişcare...

– Nu-mi vorbi aşa.

– Recunoaşte că ai da orice ca în locul meu să fie Daniel Collier acum. Ţi-ai vinde şi sufletul ca să fii în pat cu el, nu cu cineva care îndrăzneşte să rîdă de tine şi care te face să simţi lucruri în loc să te lase să zaci ca o păpuşă de ceară...

– Da! strigă ea, înfuriată de sarcasmul lui. Mi-aş dori să fie el în locul tău! Ai dreptate!

Chipul lui frumos se întunecă, iar Heath îi aruncă o privire înveninată.

– Eşti o prostuţă care n-are habar de nimic. Nu-l vrei pe el decît pentru că nu te mai vrea. Şi ştii de ce nu te mai vrea?

Provocarea fusese mai mult decît putea ea să suporte. Încercă să se ferească de el, dar Heath o apucă de încheieturi şi i le ridică deasupra capului.

– Din cauza ta, îi spuse Lucy cu glasul întretăiat.

El nu făcu decît să pălească şi să ridice disprețuitor buza de sus.

– Recunoşti în sfîrşit, spuse pe un ton alunecos şi batjocoritor. Ai prefera să dai vina pe mine pentru tot, deşi ai spus altceva acum cîteva zile. Cît de necinstit din partea la să accepți cererea mea în căsătorie cînd ştiai că simți ce simți. Eşti o parşivă, doamnă Rayne.

– L-am iubit ani întregi pe Daniel, spuse ea tremurînd de furie. Cum îndrăzneşti să crezi că numai cîteva luni pot să schimbe asta? Nu înțelegi ce înseamnă loialitatea sau dragostea adevărată... Tu crezi că totul se rezolvă în pat!

– Dragostea adevărată, repetă el disprețuitor. Îți spun eu care e adevărul, Lucy. Îți spun eu de ce nu te mai vrea. N-are nici o legătură cu mine. Daniel şi-a dat în sfîrşit seama că tu eşti prea mult pentru un bărbat ca el, că nu te poate mulțumi. Tu-ți doreşti lucruri pe care el nu ți le-ar putea oferi niciodată, şi, da, asta include şi cîteva tumbe plăcute printre aşternuturi. El n-ar fi niciodată în stare să-ți satisfacă toate nevoile. Tu ai vrut prea mult de la el, iar el n-a ştiut cum să facă şi a ales să te pună la locul tău tot timpul, dar curînd i-a devenit clar că strategia lui nu funcționa...

– Eram foarte satisfăcută cu el, spuse Lucy răguşit. N-ai deloc dreptate.

– Ba pe naiba! Cum să n-am? De ce crezi că veneai la mine oricînd el nu era în preajmă? Din cauză că erai atît de satisfăcută?

– Pentru că mi-era milă de tine!

– Milă? Nu ştiam că mila te-a făcut să-mi răspunzi atît de frumos în dimineața de după incendiul de la casa lui Emerson.

– Ai făcut-o special. Ai plănuit să mă seduci acolo, ca să ne vadă toată lumea.

– Mă mir că nu mă acuzi şi că am pornit eu incendiul ca să te atrag acolo. Sînt sigur că e mai uşor să dai vina pe

oricine în afară de tine, dar ce-ar fi dacă ți-aș spune că e și vina ta? Ce-ar fi dacă draga de Lucy l-ar fi încurajat pe un alt bărbat să facă dragoste cu ea, ca Daniel să afle și să devină gelos?

– N-am făcut așa ceva! spuse ea foarte furioasă. Și n-aveam nevoie să-l fac gelos! Totul a fost bine pînă cînd ai apărut tu!

– Da, sînt convins că lucrurile au mers ca unse în toți cei trei ani cît ai fost logodită cu el. Trei ani! După atîta timp tu erai la fel de curată și de neatinsă ca un bănuț abia ieșit de la bancă. Pun pariu că l-ai implorat să facă dragoste cu tine și că l-ai bătut la cap pînă la epuizare, iar el a tot amînat, vorbindu-ți despre onoare și respect. De ce n-a pus mîna pe tine, Lucy? De ce nu te-a făcut a lui?

– Mă iubea și mă respecta!

Heath îi dădu drumul și făcu un gest de dispreț, apoi își ridică pantalonii de pe jos.

– N-a avut legătură cu respectul, spuse cu un aer sălbatic, încheindu-se la nasturi și ridicînd restul hainelor aruncate pe covor, apoi îndreptîndu-se spre ușă. A înțeles în sfîrșit că nu poate să-ți facă față. A înțeles că nu are puterea, timpul și, Dumnezeu mi-e martor, răbdarea să se ocupe de tine. Dar tu nu o să accepți niciodată asta. Tu ai de gînd să-i duci dorul și să visezi la ce-ar fi putut să fie între voi în loc să încerci să afli cît de bine am putea să ne înțelegem noi doi.

– N-am făcut nimic ca să te opresc în seara asta. Tu ai început cearta.

– Nu mai face atîta pe martira. Săraca Lucy, căreia îi greșim cu toții. Aș prefera să lupt singur tot războiul, de la capăt, decît să încerc să-ți schimb părerea despre sfîntul tău fost logodnic.

Lucy nu spuse nimic și își trase pătura peste trupul gol, strîngînd-o pînă cînd i se albiră degetele.

– Să mă anunți cînd te decizi să te maturizezi, adăugă Heath din prag, pe un ton ceva mai controlat decît înainte.

Închise uşa cu o grijă neobişnuit de mare, iar ea se gîndi că ar fi preferat să o trîntească.

Lucy se trezi cu greu, ştiind că se va simţi foarte vinovată imediat ce va deschide ochi. Alunecă mai mult sub cuvertura călduroasă şi încercă să evite lumina soarelui care strălucea răuvoitoare prin geamul ferestrei. Îşi simţea gura amară, de parcă ar fi fost plină de cretă. Se uită printre pleoape în camera goală şi duse o mînă la frunte. N-ar fi durut-o mai tare capul nici dacă printre urechi i-ar fi trecut trenul. Gemînd, îşi ascunse faţa sub pernă şi se gîndi la ce se întîmplase în noaptea dinainte. Spusese atîtea lucruri pe care acum ar fi vrut să nu le fi rostit şi pe care nu putea să le ia înapoi! Orbită de furie, vorbise fără să se gîndească, de parcă ar fi fost altcineva în locul ei. Ea, căreia nu-i plăcea să rănească pe nimeni, n-ar fi putut să spună lucrurile urîte şi jignitoare pe care le rostise cu o seară înainte. Chiar dacă mîndria îi era rănită de ceea ce-i spusese Heath, o cuprinseră oricum remuşcările.

Lucy îşi dorea să nu fi vorbit deloc despre Daniel. Sigur că încă mai ţinea la el. O iubire ca a lor nu se stingea atît de repede, iar ea încă îşi amintea toate momentele lor de tandreţe, clipele în care se ţinuseră în braţe, zîmbetele, plimbările pe marginea lacului, pe lîngă sălciile parfumate, şi îmbrăţişările lungi şi romantice. Chiar şi acum, cînd era măritată cu altul, îi venea greu să creadă că totul se terminase între ei. Cu toate astea, nu voia să-l facă nefericit pe Heath şi nu voia să fie o soţie rea, doar că el avea o putere neobişnuit de mare să o înfurie mai mult decît oricine altcineva.

Se întrebă dacă mai era supărat pe ea. Cum să nu mai fie? *Nu vreau să dau ochii cu el,* se gîndi, nefericită. Dar numai un copil ar fi rămas acolo, să se ascundă în pat, cînd de jos se auzeau sunetele pe care le făcea el în bucătărie. Trebuia să coboare şi să îi vorbească, indiferent ce lucruri

urîte i-ar fi spus el şi cu oricîtă răceală ar fi privit-o. Coborî din pat şi căută un halat prin dulapul din cameră. Parfumul puternic al cafelei proaspete îi ajunse la nări. Îşi dădu seama că Heath făcuse cafea şi se simţi şi mai prost. *Sînt soţia lui şi ar fi trebuit să pregătesc eu cafeaua de dimineaţă,* se gîndi ea cu un aer vinovat.

Heath era singur în bucătărie, cu o cană în mînă, şi stătea cu capul blond sprijinit de spătarul înalt al scaunului, amorţit, ca după o noapte nedormită. Acceptase întotdeauna adevărul aşa cum era, fiindcă un bărbat n-avea cum să-şi decidă destinul dacă nu învăţa să nu se mintă singur. Numai în timpul războiului lăsase idealismul să ascundă adevărul. La fel ca restul sudiştilor, fusese prea încăpăţînat ca să accepte înfrîngerea şi se recunoscuse învins abia cînd Sudul fusese strivit şi umilit, iar deziluzia îi atinsese sufletul.

Acum avea din nou şansa să se bucure de viaţă, să iubească, şi îi dădea cu piciorul fără să vrea. Lucy avea să ajungă să-l urască, iar acela era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Ieşi pe veranda micuţă şi sorbi din cafeaua fierbinte, apoi se uită spre drumul care ducea în oraş.

Ei doi erau foarte diferiţi şi aveau prea puţine lucruri în comun. Ea nu cunoştea dificultăţile vieţii, nu ştiuse niciodată cît de mare era frica din spatele ambiţiei lui, nu ştiuse cum era să ai de toate ca apoi să le pierzi şi nu ştia care erau lucrurile care-l făceau pe el să fie cine era. Nici nu era de mirare că nu-l înţelegea şi nu era de mirare că el înţelegea atît de puţine despre ea. Dar cu siguranţă o cunoştea mai bine decît o cunoscuse vreodată Daniel Collier. Ştia destule cît să poată să o rănească, aşa că trebuia să-şi ţină în frîu temperamentul şi avea de gînd să facă asta cu orice preţ.

– Heath? se auzi vocea ei timidă din bucătărie.

El se apropie încet de uşă şi se sprijini cu umărul de toc, privind-o în tăcere. Lucy descoperi că imaginea lui o afecta într-un fel la care nu se aşteptase. Nu mai văzuse niciodată

un bărbat care să arate ca el. Tatăl ei se îmbrăca şi se bărbierea înainte să vină la micul dejun, dar Heath era neras şi cu părul nepieptănat, iar ea era foarte conştientă de trupul lui bronzat şi îmbrăcat numai în pantaloni gri şi o cămaşă descheiată. El îi zîmbi blînd, părînd liniştit şi controlat. Cu toate astea, ea simţea focul care ardea mocnit sub acea aparenţă calmă.

– Ai pregătit tu cafeaua în dimineaţa asta, rosti pe un ton scăzut, fără să-l privească în ochi. O să o prepar eu de acum încolo, fiindcă e treaba soţiei să facă astfel de lucruri.

Heath avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu îi răspundă că erau şi lucruri mai importante pe care o soţie trebuia să le facă pentru soţul ei.

– Foarte bine. Dacă avem cafea, nu contează cine o pregăteşte, îi spuse el pe un ton egal.

– Văd că bei din cană, rosti ea intimidată, căutînd prin dulapuri pînă cînd găsi vesela din porţelan alb-albastru frumos pusă deoparte. O preferi în locul unei cesti cu farfurie?

– Nu contează.

Ea scoase o ceaşcă pentru sine, îşi turnă puţină cafea şi se aşeză la masă, oftînd încet, obosită.

– Ai dormit bine? o întrebă Heath.

Ea se uită repede la el ca să-şi dea seama dacă încerca să o provoace, dar figura lui era lipsită de expresie.

– Da. Am fost foarte obosită după ziua de ieri.

– Şi eu la fel.

Lucy îşi bău cafeaua, iar el o privi, pierdut în gînduri. Ştia că se uită la ea şi abia dacă reuşi să stea liniştită cît timp el rămase tăcut.

– Astăzi să mă uit prin casă, rosti ea ca să rupă tăcerea. O să mă obişnuiesc cu locul lucrurilor, mai ales cu oalele şi tigăile, ca să gătesc...

– Nu e nevoie. Doamna Flannery şi fiica ei se ocupă de gătit şi de curăţenie. Poţi să mai găteşti şi tu din cînd în

cînd, oricînd vrei, dar nu m-am însurat cu tine ca să te fac menajeră şi bucătăreasă.

Lucy îl privi nedumerită şi se întrebă pentru prima dată de ce se însurase cu ea. Dacă nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, atunci, oare, o luase din milă? Gîndul îi lăsă un gust amar.

– Şi eu ce să fac toată ziua?

– Orice vrei. Poţi să mergi în oraş sau să rămîi aici, poţi să nu faci nimic sau să faci de toate. Orice vrei. Nu mă aştept ca programul tău să depindă de al meu, pentru că eu nu ştiu clar cum o să fie următoarele cîteva luni.

– Nu mă deranjează, dacă ajungi acasă la cină, ca să putem...

– O să fiu direct. Să ştii că nu o să mîncăm prea des împreună, fiindcă nu o să vin acasă la o oră anume. Trebuie să mă ocup de afaceri în mai multe locuri, mai ales în Lowell şi la Boston.

Afaceri? Lucy ştia ce însemna acel cuvînt şi-l ura cu pasiune. Era felul bărbaţilor de-a vorbi despre ceva ce voiau să ascundă. Tatăl ei îi spusese odată că „aşa se fac afacerile" încercînd să-i explice de ce petrecea atît de mult timp la magazin în loc să stea cu ea. „Motive de afaceri", „cererile afacerii" sau „probleme cu afacerile" – toate erau expresii pe care tatăl ei, Daniel şi toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse ea vreodată le foloseau pe post de scuză pentru tot ce greşeau, pentru tot ce promiteau şi nu îndeplineau, pentru toate momentele în care erau absenţi sau neatenţi. Iar soţul ei cunoştea bine sensul acelui cuvînt.

– Ce fel de afaceri? întrebă ea suspicioasă.

– Are legătură cu publicaţiile. Ai vreo obiecţie? întrebă Heath pe un ton sarcastic.

Lui Lucy îi stăteau pe limbă mai multe răspunsuri indignate. *Da, am obiecţii. Nu o să te văd niciodată, nu o să fim soţ şi soţie... Nu-ţi pasă de părerea mea.* Dar n-ar fi putut să-i spună nimic din toate astea. În loc de asta, rosti pe un ton glacial.

– Sigur că nu.

Capitolul şase

Ca femeie măritată, Lucy avea mai multă libertate decît visase vreodată că o să aibă. Nu-i lipseau banii de cheluială, avea foarte mult timp liber şi prea puţine responsabilităţi. Reputaţia ei fusese întrucîtva reparată de căsătoria cu Heath, deşi nu mai era cu totul nepătată. Unii încă pufneau şi ridicau din nas cînd treceau pe lîngă ea, dar în ultima vreme ei îi păsa foarte puţin de părerile celorlalţi. Banii şi statutul o făcuseră populară în cercuri despre care nu ştiuse nimic înainte. Îşi petrecea mult timp prin oraş şi se împrietenise cu oameni noi, purtîndu-se într-un fel care îi făcuse pe tatăl ei şi pe prietenii dinainte să clatine din cap în tăcere.

Pe soţul ei îl vedea foarte rar. De fapt, Lucy se întîlnea cu Heath atît de rar încît în timpul zilei aproape uita că e căsătorită. Noaptea, însă, lucrurile erau diferite. Deşi dormeau împreună în acelaşi pat, nu făceau niciodată dragoste, iar distanţa dintre ei era atît de mare încît ar fi putut la fel de bine să fi locuit pe continente diferite. De multe ori el ajungea acasă atît de tîrziu încît ea era deja adormită, singură pe partea ei de pat. Tresărea puţin atunci cînd îl simţea aşezîndu-se alături de ea, apoi rămîneau amîndoi nemişcaţi, unul lîngă celălalt, fără să se atingă, pînă cînd adormeau. Erau întotdeauna atenţi să nu intre unul pe teritoriul celuilalt. Partea stîngă era a ei, dreapta, a lui, şi nici chiar în somn nu depăşeau linia invizibilă care-i separa. Dar, în ciuda acestei lipse de apropiere şi de comunicare,

Lucy se obişnuise atît de mult să doarmă alături de el încît nu i-ar fi plăcut deloc ca lucrurile să se schimbe. Chiar dacă aţipea şi în lipsa lui, nu dormea bine decît atunci cînd ştia că el e acolo şi îi auzea ritmul liniştit al respiraţiei. Se obişnuise să se trezească noaptea şi să-i vadă conturul întunecat al trupului în penumbra din dormitor.

În nopţile în care Heath ajungea mai devreme acasă, Lucy micşora flacăra lămpii şi se aşeza prima în pat. Ţinea mereu ochii strîns închişi atunci cînd soţul ei se dezbrăca şi se întindea alături de ea, dar de multe ori, după ce pe el îl fura somnul, ea îi deschidea îl privea minute în şir, fascinată. Deşi liniile graţioase, ca de panteră, ale trupului lui îi deveniseră familiare, de fiecare dată cînd se uita la el i se tăia răsuflarea. Era un bărbat neobişnuit de chipeş, care din noaptea nunţii lor nu mai făcuse nici o încercare s-o seducă.

La început, Lucy se simţise uşurată că soţul ei nu-i dădea atenţie, apoi devenise curioasă şi, treptat, chiar puţin supărată. În ultima vreme se întreba foarte des cum să facă să-l atragă. Cîndva o dorise foarte mult. Ce se întîmplase între timp? De ce se schimbase în aşa măsură? O ignora din respect sau pentru că, într-adevăr, nu-l mai interesa? Lucy nu avea curaj să vorbească despre asta şi, cum el nu părea tentat să deschidă subiectul, era foarte probabil să ajungă şi ea ca Abigail Collier, o fată bătrînă imaculată şi arţăgoasă.

La cîteva săptămîni după căsătorie Lucy intrase într-un club de tinere la modă, care îşi spuneau *„Cercul de joi"*. Erau cîteva femei îngrijite şi frumoase, cu prea mult timp liber la dispoziţie, cu servitori care le făceau treburile şi cu soţi plecaţi prea des. Ele făceau donaţii cauzelor caritabile şi organizaţiilor muzicale, pentru ca numele să le fie recunoscut public. Desfăşurau de asemenea multe proiecte sociale şi culturale, cărora Lucy li se alătură nerăbdătoare.

Celelalte femei din cerc o primiră cu bucurie, pentru că avea toate calificările necesare – era tînără, la modă şi la

fel de plictisită ca şi ele. Îşi vedea soţul la fel de rar cum îl vedeau şi ele pe ai lor. Doamnele petreceau mult prea mult timp făcînd exact ce făcea şi ea, adică mergînd la cumpărături, vorbind şi uitîndu-se prin reviste de modă. La întîlnirile clubului ajungeau mereu să bîrfească despre lucruri intime şi personale, despre care Lucy nu mai auzise pe nimeni să vorbească atît de deschis. Uneori chiar se simţea stînjenită de discuţiile lor libere despre amanţi şi aventuri sexuale, dar îşi dădea seama că, în spatele cuvintelor şi al veseliei, multe dintre acele femei se simţeau singure, aşa cum se simţea şi ea. Îi plăcea compania lor, pentru că se mîndreau cu libertatea de care dispuneau şi cu faptul că erau sofisticate, rîdeau zgomotos şi fumau. Multora dintre ele le plăcea să fumeze ţigări produse în fabrici, obicei popularizat de actriţe şi de damele îndrăzneţe din societate.

– Dixie, spuse Olinda Morrison, soţia unuia intre bancherii locali, la una dintre întîlnirile lor de joia, trebuie să-mi povesteşti ceva.

– Dixie? repetă Lucy ridicînd din sprîncene.

– Da, aşa o să-ţi spun de acum încolo. Eu abia ieri am aflat că eşti măritată cu un confederat. Mi se pare delicios.

– Ce vrei să ştii despre asta? întrebă Lucy, zîmbind cînd o văzu pe Olinda atît de curioasă.

Doamna Morrison era foarte frumoasă şi datorită acestui lucru avea curajul să vorbească despre orice. Numai cei cu adevărat frumoşi îşi puteau permite să fie atît de lipsiţi de consideraţie.

– Cum e cu el? întrebă Olinda.

– Te referi la...

– Nu te uita la mine cu expresia asta de mieluşel pierdut. Ştii la ce mă refer! Este fermecător în pat? Sînt sudiştii pe cît de blînzi se spune, sau al tău strigă ca un rebel în momentul crucial?

Rîseră toate, chiar şi Lucy, care roşise violent. Toată lumea aştepta un răspuns, aşa că ea ridică un pahar de

cristal plin cu apă rece ca gheața și îl duse la buze, în speranța că așa își va răcori obrajii fierbinți. Trebuia să mențină aparența unei femei care știa la fel de bine ca și restul ce înseamnă să faci dragoste.

– O să-ți spun un singur lucru, rosti, ignorînd sentimentul de vinovăție pe care-l simți la gîndul că le minte. Mi-a spus că eu contrazic tot ce-a auzit el despre femeile yankee.

Replica ei le făcu din nou să rîdă și pe unele chiar să bată din palme.

– Cei din Sud cred că femeile de pe aici sînt reci ca gheața, spuse Alice Gregson, frumoasa soție a unuia dintre consilierii primarului, pe un ton sec.

– Sîntem, comparativ cu ei, răspunse Betta Hampton.

Betta era plină de umor și inteligentă și, la cei patruzeci și doi de ani ai ei, era cea mai în vîrstă din grup și cea care avea cea mai multă experiență. O uimea pe Lucy fiindcă zîmbetele ei atotștiutoare și cuvintele îndrăznețe păreau mereu să ascundă un fel de dezamăgire față de viață. Bettei nu părea să-i pese de nimeni și de nimic.

– E din cauza climei. Nu vorbesc numai despre vreme, dragele de voi! Mă refer la climatul social. Aici, bărbații sînt încăpățînați și au sînge rece. Nu le pasă decît de un singur lucru. O să vă spun eu cum îi atrageți atenția unuia dintre ei – numărați niște bani în spatele lui. Dar sudiștii... ei sînt altă mîncare de pește. Am avut un amant sudist cîndva. Pot să vă spun că, indiferent cu cîți bărbați ar fi o femeie, ea nu află ce este iubirea decît după ce împarte patul cu un sudist.

– De ce? De ce spui asta? întrebă Olinda.

Betta zîmbi cu subînțeles.

– Au cu toții un secret. Întreab-o pe Lucy.

Dar Lucy nu răspunse, pentru că nici n-ar fi putut, în ciuda avalanșei de întrebări și de glume care veniră dinspre celelalte femei. Un secret al sudiștilor? Lucy habar n-avea despre ce ar fi putut să fie vorba. Ea nu făcuse niciodată dragoste cu Heath! Abia dacă-și cunoștea soțul. Se uită la

Betta fără să spună nimic. Femeia mai în vîrstă o privea cu ironie, iar ea se simți ca o impostoare.

– Vă spun eu, rosti aceasta cu un aer de superioritate. Sudiștii fac totul, *totul*, foarte încet. Nu-i așa, Lucy?

Cînd ajunse acasă în acea seară, Lucy se miră să-l găsească acolo pe Heath. Era încă devreme, așa că puteau să ia cina împreună, lucru care se întîmpla foarte rar. Ea se temea de astfel de momente, fiindcă îi era foarte greu să stea în fața lui, la masă, și să discute sec și rece, fără să reușească să găsească subiecte comune. Mesele pe care le împărtășeai cu alții trebuiau să fie lucruri plăcute și intime, însă, în loc de asta, ei nu reușeau decît să se simtă incomod. Heath nu era același bărbat care, cîndva, o tachinase și o făcuse să rîdă, care o provocase și o făcuse să roșească, zîmbindu-i seducător. Bărbatul din fața ei era din ce în ce mai mult ca un străin cu o privire dură în ochii albaștri, un străin care nu o dorea absolut deloc. Parcă Heath nu mai voia nimic de la ea, iar indiferența lui i se părea mult mai rea decît furia.

Lucy se gîndi că, probabil, era atît de puțin interesat de ea pentru că se vedea cu altă femeie. Poate că avea o amantă în Boston. Nu era sigură, însă își propuse să ia în considerare și acea posibilitate. Nu știa cum ajunseseră să fie atît de departe unul de celălalt și i se părea că trecuse prea mult timp și că nu se mai putea repara nimic între ei.

– Cum a fost la Boston? murmură, înfigînd furculița într-o bucățică de sparanghel și ridicînd-o spre gură.

– Am avut cîteva dificultăți cu investițiile pe care vreau să le fac. Trebuie să mă întorc mîine acolo.

– Bineînțeles, spuse ea cu buzele strînse, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de suspiciuni.

Oare mergea atît de des în oraș pentru că avea afaceri acolo sau pentru că vizita vreo femeie? El o țintui cu privirea sa albastră.

– Dar tu? Ai avut o întîlnire fructuoasă cu doamnele din Concord? Despre ce ați discutat în seara asta? Despre orfani, despre veterani sau despre fondul studenților la artă...

– Am plănuit o serată de caritate, spuse Lucy demnă, atinsă de sarcasmul lui.

Heath îi spusese de multe ori că nu-i plăceau femeile cu care se împrietenise ea în ultima vreme.

– Strîngem fonduri pentru societatea muzicală.

– Nu știam că ești atît de interesată de artă.

– Sînt! se răsti ea, trîntind pe masă furculița și cuțitul.

Furia îi dădu curaj să continue.

– De ce mă ridiculizezi mereu, pe mine, cluburile din care fac parte, întîlnirile și pe prietenele mele? Mi-ai spus că pot să fac orice vreau, așa că nu ai dreptul să mă critici. Oricum nu te interesează de toate astea. Tu nu vrei decît să mă enervezi!

– Ba mă interesează. Sînt fascinat să constat că, deși ai atîta libertate, tu reușești să faci alegeri atît de puțin inspirate. Trebuia să-mi imaginez că o să te atragă femeile alea! Am sperat doar că ai gusturi suficient de rafinate ca să le ocolești.

– Sînt prietenele mele.

– Chiar așa? Dar prietenele tale dinainte, cele respectabile, cele cărora le refuzi invitațiile și la ale căror bilete nu răspunzi? Ce s-a mai întîmplat cu micuța blondă...

– O cheamă Sally și știi de ce nu accept invitațiile care vin din partea lor. Ți-am povestit despre săptămîna în care... despre săptămîna dinainte să ne căsătorim. Nu-mi pasă cît de rău le pare...

– Ai grijă, drăguță. Să ridice piatra cine...

– De ce le iei apărarea? întrebă ea, încercînd din răsputeri să ignore felul ciudat și aproape dureros în care-i bătea inima.

Rostise „drăguță" pe un ton blînd și calm, dar trecuse atît de mult de cînd nu-i mai spusese așa! Ar fi dat orice să

poată afla dacă el mai simțea ceva pentru ea. Stătea în fața el atît de reținut și de adunat, netulburat de temperamentul el sau de încercările inutile de-al face să se enerveze...

– Nu iau apărarea nimănui, spuse el încet, dar cred că numai un laș i-ar întoarce spatele cuiva care încearcă să-și ceară scuze. O să fie nevoie de timp și de multă putere ca să le ierți pe prietenele tale, dar tu ai suficient din amîndouă.

– Nu mă interesează prietenia sau scuzele lor. Betta Hampton spune că mai bine aș uita de ele...

– Betta Hampton? Femeia aia care îmbătrînește urît și...

Heath se opri brusc. Pe Lucy o surprinse strălucirea de furie din ochii lui și felul în care strînsese brusc din dinți. Simți fiori de neliniște pe șira spinării. Săptămîni întregi fusese reținut, rece și aspru, iar acum, în sfîrșit, reușise să scoată o reacție vizibilă de la el.

– Ce altceva îți mai spune Betta? întrebă el, ridicîndu-se, punînd mîinile pe masă și aplecîndu-se spre ea. Te învață să mă duci de nas, la fel cum face ea cu soțul ei? Femeia aia e cunoscută drept cea mai necredincioasă nemernică din oraș. Da, am văzut-o și eu cum se plimbă pe strada principală cu părul ei cîrlionțat cu fierul și prins sub pălărie, însoțită de cei doi armăsari plătiți...

– Sînt servitorii ei, spuse Lucy în apărarea Bettei. Soțul ei este un bancher foarte important și ea trebuie să fie însoțită și apărată, ca nu cumva cineva...

– Atunci spune-mi, te rog, de ce nu poate să-și țină mîinile departe de acei servitori tineri și arătoși cînd iese cu ei în public. Nu e decît o stricată de rang înalt. Cele ca ea se hrănesc cu oameni ca tine și nu o să se oprească pînă nu o să reușească să te tragă și pe tine în noroi după ea.

Lucy se ridică furioasă de pe scaun.

– Tu nici măcar n-ai prieteni, spuse ea vehement. În afară de persoana asta pe care o tot vizitezi în Boston, care te fascinează atît...

– Ce naiba tot spui?

– Ai vrea să n-am nici eu prieteni, dar o să am! Nu poţi să faci nimic ca să mă opreşti să mă văd cu Betta şi cu celelalte doamne!

– Foarte bine, spuse el pe un ton scăzut şi rece, făcînd-o să se înfioare.

Se întoarse şi ieşi din cameră în timp ce ea striga după el, furioasă şi neajutorată.

– Şi nici nu o să poţi să mă faci să plec de aici! Ar fi nevoie să mă tîrăşti în jos pe trepte, urlînd şi dînd din picioare! Şi oricum, chiar dacă aş pleca, m-aş întoarce imediat!

Îi răspunse doar sunetul paşilor lui apăsaţi urcînd pe treptele care duceau la etaj. După cîteva secunde, obosită şi slăbită, ea se uită la vasele murdare de pe masă şi se întrebă cum ajunsese viaţa ei, odată atît de frumoasă, să se degradeze aşa. Oare era vina ei? Făcuse ceva atît de îngrozitor încît să merite ca Daniel să fie luat de lîngă ea şi în locul lui să vină acest străin îngrozitor?

Poate că Heath o să mă părăsească, se gîndi, cuprinsă de amorţeală. N-aveau cum să mai reziste mult. Poate că el o să decidă că îi ajunsese şi o să se întoarcă în Sud, acolo unde-i era locul. Ce ironic că gîndul acela, care ar fi trebuit s-o mai liniştească, o făcu doar să se simtă foarte singură.

De ce i se părea că nu mai înţelege nimic din ce i se întîmpla?

„Ţara şi cauza cea dreaptă". Cumpărase un exemplar din cartea scrisă de Heath şi îl strecurase în casă cu sentimentul de vinovăţie al cuiva care făcea un lucru interzis. Groasă şi frumos legată, cartea abia dacă scoase un sunet vag atunci cînd ea o deschise. Singură în salon, Lucy întorcea fiecare pagină de parcă ar fi căutat ceva ce-i scăpa despre bărbatul cu care se măritase. Romanul era povestea unuia dintre regimentele din Virginia şi era scris într-un stil curat şi simplu. Uneori semăna cu jurnalul cuiva, alteori, proza era clară şi plină de detalii.

Curînd, cartea o absorbi, iar ea începu să recunoască într-unele pasaje felul de-a fi al soţului ei. Pe alocuri erau mici fragmente amuzante la care nu te-ai fi aşteptat, fiindcă subiectul era unul foarte serios, dar şi descrieri uneori tulburătoare, alteori groteşti. Unele părţi erau povestiri de sine stătătoare, fără prefaţă sau concluzie, atît de greu de înţeles şi de personale încît Lucy se sperie şi se simţi stînjenită de francheţea lor. Cu cît citea mai mult, cu atît i se părea că-l înţelege mai puţin pe Heath. Bărbaţii pe care îi cunoscuse ea pînă atunci, Daniel, David Fraser, băieţii cu care fusese colegă la şcoală, tinerii timizi şi politicoşi pe care-i cunoscuse pe la petreceri, păreau cu toţii creaturi foarte puţin complicate. Le plăcea să flirteze cu domnişoare drăguţe, să vorbească între ei despre război şi să facă paradă de masculinitatea lor. Erau uşor de flatat şi de amăgit, majoritatea nu suportau să vadă o femeie plîngînd şi nici unuia nu-i plăcea tăcerea de gheaţă a doamnelor supărate.

Dar Heath era cu totul altfel. El rîdea cînd ea se supăra pe el sau, şi mai rău, făcea tot posibilul ca să o provoace şi mai mult. Nu-l deranjau absolut deloc tăcerile ei şi sub suprafaţa relaxată se ascundea cel mai usturător sarcasm pe care-l întîlnise vreodată. Lucy era sigură că avea şi el, ca oricine altcineva, o slăbiciune, ceva ce ar fi putut s-o ajute să-şi dea seama cum să-i vorbească. I-ar fi plăcut foarte mult să ştie cum să-l facă şi ea pe el să tresară şi să se simtă incomod. Şi-ar fi dat braţul stîng doar ca să ştie cum să-l facă să cedeze atunci cînd se certau, însă i se părea la fel de greu să vadă în sufletul lui cum i-ar fi fost să se uite printr-un perete de cărămidă.

Poate că exista ceva în cartea lui care s-o ajute să găsească nişte răspunsuri. Uitîndu-se cu atenţie la paginile tipărite, Lucy descoperi că nu reuşea să fie suficient de obiectivă ca să vadă clar lucrurile. Nu reuşea să înţeleagă decît că, pe măsură ce înainta în volum, scrupulele lui

Heath se împuținau. Scria despre faptele de eroism ale camarazilor lui într-un fel care-i făcea pe aceștia să pară niște proști plini de ei. Pe la mijlocul cărții, încheia un capitol chiar în mijlocul descrierii unei bătălii, iar următorul capitol începea cu rîndurile „scris din temnița de pe insula Governor".

– O închisoare, șopti ea, simțind fiori din cauza descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Heath nu-i vorbise despre perioada pe care o petrecuse în închisoare. De ambele părți, Nord și Sud, închisorile erau cunoscute drept cele mai dezgustătoare, murdare și periculoase locuri de pe pămînt. Sute de bărbați erau înghesuiți în locuri prea strîmte și obligați să supraviețuiască din cantități infime de hrană inadecvată. Bolile îi ucideau fără milă pe mulți dintre ei, iar accesul la medicamente le era interzis.

Cîteva cuvinte din capitolele următoare îi atraseră atenția lui Lucy, făcînd-o să se înfioare: „capturat în haine de vară", „este foarte frig aici", „bărbații mor de febră tifoidă", „o nouă epidemie de pojar", „schimbări, schimbări – veștile îți dau speranță sau te aruncă în prăpastia disperării", „apa nu e bună de băut"...

Lucy închise volumul cu mîinile tremurînd, neașteptat de tulburată. Nu voia să știe că Heath trecuse prin astfel de chinuri în timpul războiului, să afle cît timp fusese închis sau cum îl eliberaseră din închisoare.

„Ai fi surprinsă, doamnă Rayne, cîte lucruri nu știi despre bărbați și integritatea lor..."

Oare se gîndea el vreodată la închisoare, sau îngropase amintirile despre ea? Ce fusese nevoit să facă pentru a supraviețui? De ce nu-i povestise niciodată despre asta?

Nu voia să știe. Nu voia să-i fie milă de el. Nu voia să simtă o nevoie atît de mare să-l ia în brațe și să-i aline suferința pentru ceva ce se întîmplase atît de demult. Se terminase, își aminti sieși. Heath nu avea nevoie de alinarea sau de mila ei în acel moment și cu siguranță n-

avea nevoie ca ea să încerce să se apropie, să-i reintre în grații.

Se însera, iar cînd doamna Flannery sosi ca să prepare cina, Lucy intră în salonul în care Heath stătea pe o canapea, cu picioarele lui lungi întinse înainte, într-o poziție comodă. În jurul lui erau cîteva ziare așezate ordonat, unele peste celelalte. Heath lăsă din mînă ediția pe care o citea și se uită la ea cum se apropia, cu o privire prietenoasă, dar greu de descifrat.

– Ce citești? întrebă ea pe un ton neutru, uitîndu-se spre unul dintre teancuri și aplecîndu-se ca să ridice ziarul de deasupra.

Era o ediție din Vicksburg a *„Cetățeanului"*.

– Vechiturile astea... Ce ciudat! Ăsta nu e tipărit pe hîrtie obișnuită, este...

– Tipărit pe spatele unor bucăți de tapet, pe hîrtie de ambalaj, pe orice puteau să bage în prese. Iar cînd au terminat cerneala, au trecut la crema de pantofi.

Lucy zîmbi admirativ. Editorii din Sud erau hotărîți și persistenți.

– Presupun că se poate spune că noi nu sîntem la fel de încăpățînați, nu?

Se mai uită peste cîteva dintre ziarele din jurul lui.

– *„Mercury"*, din Charleston. Pe ăsta de ce l-ai păstrat?

– Citește titlul.

– *„Uniunea destrămată"*. Anunțul despre secesiunea Carolinei...

– Exact. La ora unu și cincisprezece minute, în data de douăzeci decembrie. Acela a fost momentul în care am știut cu toții că începuse războiul.

– Și pe celălalt de ce l-ai păstrat?

– Acela...

Heath întinse mîna să ia ziarul la care se referise ea, apoi se așeză la loc pe canapea și expresia i se îmblînzi. Își amintea lucruri demult uitate. Lucy înclină capul și-l privi, fascinată de zîmbetul amar care-i apăruse pe buze.

– Pentru el a murit tatăl meu.

– Cum adică? întrebă ea, emoționată de cuvintele lui.

– „Acest ziar", citi el cu voce tare, „care pînă acum n-a fost loial Uniunii, va fi condus de un director nou, care va respecta principiile Statelor Unite ale Americii..."

– Nu înțeleg.

– Era un ziar din Richmond, condus de unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tatălui meu. Tata era un bărbat loial şi credea în presa Confederată. Respecta cuvîntul tipărit şi jurase ca, atîta vreme cît presa din Sud va exista, sudiştii nu vor capitula. În ziua aceea s-a grăbit să ajungă la ziar, unde angajații începuseră să lupte pentru independență, ca să-şi apere libertatea şi să nu ajungă pe mîna yankeilor. Tata a fost omorît atunci, iar ziarul a fost pînă la urmă preluat de cei din Nord. Ediția unionistă a apărut a doua zi. Lupta a fost inutilă, iar tata a murit degeaba.

– Îmi pare rău...

– Să nu-ți pară. Există şi morți mai rele, mai lente. Mă bucur că el n-a aflat niciodată cum s-a terminat războiul.

Se priviră un moment, iar pe Lucy o cuprinse un sentiment de căldură şi de tandrețe, fiindcă găsise în sfîrşit ceva ce căutase toată după-amiaza. Acum înțelegea mai multe despre el. Lucrurile căpătau un sens.

– Felul în care ținea tatăl tău la cuvîntul scris... De asta ai devenit corespondent? întrebă ea timid. De asta ai scris o carte şi de asta te interesează atît de mult ziarele şi cărțile?

Heath se uită în altă parte şi ridică din umeri, tăcut.

– M-ar fi interesat oricum.

– Ai aflat despre moartea lui înainte sau după...

– Înainte sau după ce?

– Insula Governor, spuse Lucy, îndemnată de privirea lui deodată suspicioasă.

– Deci ai pus mîna pe un exemplar din cartea mea, spuse el căzînd pe gînduri şi trecîndu-şi mîna prin păr. Cum ți s-a părut?

– Mi s-a părut...

Tăcu, nesigură de sine.

– Am fost puțin revoltată.

– Da? o îndemnă el să continue, părînd fascinat de emoțiile care se perindau pe chipul ei.

Ce anume căuta? De ce era atît de absorbit de expresia ei?

– Mi-a părut rău că... ai fost închis.

– Mă bucur că spui asta, dat fiind că ești soția mea. Și altceva?

– Nu mi-a plăcut. Nu mă așteptam să fie atît de tristă, fără nici o speranță și fără nici un pic de blîndețe.

– Nu. Pe atunci nu prea speram la mare lucru și nu eram prea blînd.

Își ascunse zîmbetul cînd văzu că Lucy se încruntă.

– Dar asta nu înseamnă că n-am învățat cîte puțin din amîndouă în ultimii cîțiva ani. N-ai de ce să pari atît de speriată. Mai durează mult pînă la cină? Mi-e foame de ore întregi.

În locul întîlnirii lor obișnuite de joia, doamnele din clubul lui Lucy organizară în acea săptămîna un eveniment muzical. O mulțime de oameni, bărbați și femei, umpleau salonul impresionant al familiei Hampton, în timp ce mai mulți tineri muzicieni interpretau din operele unor compozitori germani. Betta, Alice, Olinda și restul *Cercului de Joi* erau binecunoscute pentru limbile lor ascuțite și toată lumea se temea să nu ajungă subiect de bîrfă, fiindcă doamnele ar fi fost în stare să distrugă reputația oricui, fără să stea pe gînduri. În timpul spectacolului, Lucy rămase aproape de Betta și de Olinda, fiindcă prezența lor o apăra de fostele ei prietene, care ar fi putut să încerce să se apropie și să-i vorbească.

Sally Hudson, care era atît de veselă și de prietenoasă, nu îndrăznea să se apropie de matroanele cu limba

ascuțită, de teamă să nu fie luată peste picior. Lucy se uita din cînd în cînd spre prietena ei, încercînd să ignore sentimentul de vinovăție pe care i-l provoca zîmbetul nesigur al micuței blonde. Cîndva, ele două fuseseră foarte bune prietene. Pe vremuri își spuneau orice, rîdeau împreună de băieți și de părinți, vorbeau despre modele de rochii și rețete de prăjituri, plîngeau una pentru tristețile celeilalte, dar în ultima vreme Lucy avea impresia că nici nu se cunosc. *M-am schimbat prea mult ca să mai pot să fiu prietenă cu ea,* se gîndi cu tristețe, știind că, indiferent dacă ele două făceau pace sau nu, oricum n-ar mai fi avut vreodată ce să-și spună. Lucy era prea mîndră ca să-i mărturisească despre relația cu Heath, care era aproape inexistentă, despre căsnicia care era o farsă, și nici nu voia să asculte problemele lui Sally, care erau cu siguranță mici și nesemnificative și le-ar fi făcut pe ale ei să pară cu atît mai dificil de rezolvat.

Agitată și absentă, Lucy atinse mărgelele negre pe care le asortase cu rochia albastră, de seară. Era una dintre cele mai îndrăznețe rochii pe care le purtase vreodată, cu un decolteu atît de adînc încît sînii îi păreau gata, gata să se reverse din el. Voia să atragă atenția tuturor și știa că foarte mulți dintre bărbații din salon o priveau. Numai unul dintre ei nu se uita la ea, fiindcă ochii lui erau îndreptați spre Sally, a cărei frumusețe era accentuată de rochia trandafirie cu volane albe pe care o îmbrăcase în acea seară. Daniel părea mult mai tînăr decît și-l amintea ea, era chipeș, frumos tuns și elegant, și o privea pe Sally ca și cînd... Ca și cînd...

Cîndva el n-avea ochi decît pentru Lucy. Văzînd-o că tresare, Betta Hampton se apropie și se uită în direcția privirii ei.

– De ce-i tot admiri pe Daniel Collier și pe blonda aia toantă? șopti ea.

– Cred că s-a înfiripat ceva între ei, spuse Lucy pe un ton crispat, uitîndu-se imediat la muzicienii din față.

Betta ridică din umeri, neinteresată de subiect, și se aplecă în cealaltă direcție ca să-i vorbească soțului ei. Lucy, care nu-l avea pe soțul ei alături, nu reuși să asculte nici măcar o notă tot restul serii, ocupată fiind să se întrebe ce era între cei doi. La finalul spectacolului toată lumea căzu de acord că fusese un succes răsunător. Cîțiva servitori aduseră vin și mai mulți dintre invitați rostiră cîte un toast în cinstea *Cercului de Joi*. Lucy dădu din cap și zîmbi alături de celelalte doamne atunci cînd li se mulțumi în repetate rînduri că organizaseră o seară atît de minunată. Înainte ca mulțimea să înceapă să se destrame, domnul Hudson, tatăl lui Sally, se ridică și merse în față, cu un pahar de vin în mînă, îmbujorat și fericit. Dîndu-și seama ce urma să spună acesta, Lucy se uită uimită la Sally, care roșise și privea în jos, stînjenită.

– Prieteni, spuse domnul Hudson gesticulînd cu mîna liberă, sînt sigur că există ocazii mai potrivite pentru anunțul pe care urmează să-l fac, poate într-un loc mai intim sau într-o companie mai restrînsă, așa cum se obișnuiește în Concord. Pînă la urmă știm și noi să facem lucrurile la fel de bine ca locuitorii din Boston, nu?

Toată lumea rîse și unii dintre bărbații din sală chiar hohotiră. Domnul Hudson lăsă paharul jos și întinse mîna spre Sally, care merse în față, alături de el.

– Oricum, bucuria familiei mele, mai ales aceea a lui Sally, este una pe care simțim nevoia s-o împărtășim cu toți cei adunați aici în această seară. Doresc să anunț logodna fiicei mele cu unul dintre cei mai de ispravă tineri din oraș, care face parte dintr-o familie foarte respectată în Concord, un tînăr a cărui inteligență și al cărui simț de răspundere m-au impresionat de multe ori – Daniel Collier. În cinstea lui Daniel și a lui Sally!

– Daniel și Sally! repetară cu toții, ridicînd paharele.

Daniel şi Sally. *Nu pot să cred,* gîndi Lucy bînd din vinul acru şi sec. *O să mă trezesc imediat şi o să fiu iar Lucy Caldwell, iar Daniel o să fie tot al meu, şi Heath Rayne n-o să apară niciodată la noi în oraş... Casa lui Emerson o să fie întreagă, iar eu o să-mi dau seama că sînt în patul meu de acasă şi tata îşi face de lucru prin camera lui...*

Simţi că lumea se uită la ea, iar privire lor curioase o readuseră la realitatea rece şi crudă. Nu avea să mai fie niciodată Lucy Caldwell. Era Lucy Rayne. Se opri, deşi abia ridicase paharul la gură, şi se uită la Sally, care avea o privire blîndă, ca de căprioară. Atunci începu în sfîrşit să înţeleagă cu maturitate care era de fapt situaţia. *Nu e vina ta, Sally. L-am pierdut din cauza propriilor mele greşeli. Nu pot să dau vina pe tine.* Îi tremură mîna şi strînse degetele pe piciorul paharului, apoi îl ridică într-un gest intim, menit doar pentru Sally, şi zîmbi. Ochii acesteia se umplură imediat de lacrimi de bucurie şi fata îi zîmbi la rîndul ei.

Lucy simţi furnicături în ceafă şi se uită spre uşa dintr-o parte a camerei. Heath ajunsese cu cîteva minute mai devreme, ca să o ia acasă, şi stătea cu picioarele încrucişate, sprijinit de tocul uşii într-un gest neglijent. Cineva îi dăduse un pahar de vin pe care el îl ţinea între degetele lungi. Îi zîmbi pe jumătate ironic şi ridică paharul spre ea. Ar fi putut să fie un compliment, sau cel mai sarcastic gest pe care-l făcuse vreodată cineva. Lucy nu ştia care dintre ele era şi se uită nedumerită la el, gata să-i rostească numele. El o privi încet, de la linia subţire a gîtului pînă la decolteul adînc, unde zăbovi puţin, apoi se uită din nou în ochii ei. O privise cu atîta căldură şi atît de intens încît ea roşi de parcă ar fi atins-o într-un fel intim acolo, în văzul tuturor, iar el continuă să se uite la ea chiar şi în timp ce sorbi din paharul de vin. Lui Lucy începu să-i bată inima foarte repede şi se înfioră.

– Ce remarcabil, murmură Betta cu un aer speculativ, făcînd-o să ia privirea de la Heath şi să întindă mîna spre mănuşile şi poşeta albastră de pe scaunul de alături.

– Ce e aşa remarcabil? întrebă încet, atît de tulburată încît scăpă programul între scaune şi nu mai reuşi să-l ridice.

– Soţul tău. În primul rînd că nu pare genul de bărbat care se însoară. Şi mi se pare remarcabil că te priveşte în felul ăsta.

– Este genul care se însoară, spuse Lucy, iar eu port inelul care dovedeşte asta. Şi de ce să nu se uite aşa la mine? Doar sînt soţia lui.

– Soţii nu se uită aşa la soţiile lor.

– Al meu se uită, spuse Lucy apărîndu-se şi privindu-l cu precauţie pe soţul ei cel chipeş şi enigmatic.

– După cum am mai spus, este remarcabil.

Lucy se întoarse cu spatele la Betta şi îşi luă la revedere de la celelalte membre ale *Cercului de Joi.* Heath îi luă pelerina neagră din braţele unei cameriste micuţe, îmbrăcată într-un şorţ alb, şi i-o puse pe umeri, iar ea îi petrecu o mînă înmănuşată pe sub braţ, lăsîndu-se condusă spre trăsura lor.

– Aşadar, s-a terminat, spuse Heath cînd calul porni la galop.

Ritmul copitelor le însoţea conversaţia.

– Da. Seara a fost un adevărat succes.

– Nu mă refeream la evenimentul muzical al *Cercului de Joi.*

Lucy ezită puţin, apoi răspunse:

– Atunci presupun că vorbeşti despre Daniel şi despre Sally.

– Am văzut ce-ai făcut pentru Sally şi mi s-a părut neobişnuit pentru tine. Din cînd în cînd, dai dovadă de coloană vertebrală.

– N-am făcut decît să ridic paharul în cinstea lor...

– În cinstea viitoarei căsătorii dintre fostul tău logodnic şi prietena ta cea mai bună de odinioară. Spune-mi, te rog, cît de tare a fost nevoie să strîngi din dinţi?

Lucy nu răspunse, iar el rîse blînd.

– Iartă-mă. Nu vreau să spun că gestul tău n-a fost unul nobil, dar sînt curios dacă te surprinde faptul că s-au decis să se căsătorească.

– Nu m-am întrebat niciodată dacă ei doi s-ar potrivi, spuse ea gînditoare, uitîndu-se în depărtare şi încercînd să-şi amintească lucruri de demult. Noi trei am petrecut mult timp împreună, dar Daniel n-a observat-o niciodată.

– Sînt sigur că nu. N-ar fi avut cum cît timp erai tu acolo. Bărbaţii te preferă întotdeauna.

– Cît de repede... s-au descoperit unul pe celălalt, la numai trei luni după ce m-am măritat cu tine.

– Înveseleşte-te, drăguţă. Daniel ar fi putut să facă o alegere mai proastă. Nu e ea cea mai răsărită fată din oraş, dar are suflet bun, iar lui asta îi trebuie.

– Presupun că eşti de părere că lui o să-i fie mai bine cu Sally decît i-ar fi fost cu mine.

– Presupun că tu nu eşti de aceeaşi părere.

– Aş fi putut să-i fiu o soţie bună.

– Dacă spui tu.

Ea se uită urît la el.

– Şi el ar fi fost un soţ bun pentru mine. Cel puţin nu m-ar fi lăsat tot timpul, ca să se ducă la altă...

Se opri la timp şi duse mîna la gît ca să oprească acolo acuzaţia. Simţea un impuls sălbatic în piept, ca o pasăre care se chinuia să scape. Deodată îi veni să-i strige toate supărările, frustrările şi temerile ei.

– O altă, ce? întrebă Heath privind-o printre gene. Ai curaj, Cinda, şi termină ce-ai început să spui.

– O altă femeie, rosti ea scurt, respirînd sacadat, uşurată că reuşise să-i spună exact ce simţea. Eşti plecat tot timpul şi nu te întorci decît seara tîrziu, aşa că... eu asta cred.

– Pe naiba! Tu crezi că eu mi-am petrecut timpul în Boston, cu altă femeie, în loc să muncesc? o întrebă pe un ton aspru.

– Nu-i adevărat? răspunse ea pe un ton scăzut, iar în suflet i se aprinse o rază de speranţă.

O clipă, Heath păruse foarte surprins şi puţin jignit, dar tăcu, iar ea aşteptă agonizînd ca el să-i spună ceva. Nu se aşteptase să-i pese atît de mult de răspunsul lui şi avea impresia că n-o să mai reziste şi o să ţipe dacă nu afla mai repede adevărul.

– Ar conta dacă eu aş împărţi patul cu altcineva?

– Deci am avut dreptate, spuse ea, înfuriată şi tremurînd. Ai fost cu altele...

– N-am spus nici că am fost, nici că n-am fost. Te-am întrebat dacă pentru tine ar conta.

– De ce să-mi pese? Sigur că nu contează, spuse ea lăios, dorindu-şi să poată să-l rănească atunci cînd văzu zîmbetul rece care-i apăruse pe buze. Cum de te-ai schimbat atît de mult? izbucni. Înainte erai mult mai amabil, mai blînd...

– Tu nu-mi dai voie să fiu blînd cu tine.

– Nu ştiu ce vrei de la mine, spuse Lucy tremurînd de supărare. Nu ştiu de ce eşti atît de diferit acum. Nu ştiu de ce... La început m-am gîndit că poate o să reuşim... Dar acum...

– Ce să reuşim? o întrebă el, iar dispoziţia i se schimbă. Înainte avea o atitudine batjocoritoare, însă acum o privea foarte serios. Lucy nu putea să răspundă, fiindcă vorbele îi rămăseseră în gît, aşa că îl privi tăcută. Heath clătină din cap şi se uită din nou la drum, iar tensiunea dintre ei crescu şi mai mult.

– Speram că o să putem să ne înţelegem, se auzi Lucy spunînd, pe un ton ciudat. Nu mă aşteptam ca tu să vrei să mergi la alte femei. Nu vreau aşa ceva şi nu-mi place deloc.

Se uită în jos, stînjenită. Nu-i venea să creadă că recunoscuse aşa ceva. Acum el avea s-o ia peste picior, fără îndoială, fiindcă ştia că fusese geloasă. Se uită la mîinile lui, care strînseră hăţurile, apoi traseră calul pe marginea drumului.

– Heath? Ce faci?

El o prinse strîns, trăgînd-o cu putere spre el. Buzele lui le desfăcură pe ale ei, şi o sărută cu pasiune, aproape violent, făcînd-o să tremure de surpriză. Cînd simţi că ea nu-i opune rezistenţă, Heath deveni mai blînd şi începu s-o sărute mai lent. Lucy nu mai putea să respire, dar nu putea nici să se îndepărteze de el. Gura lui era dulce şi fierbinte, pierdută în tandreţea gurii ei. Aplecă mai mult capul, pînă cînd ea se sprijini de umărul lui, răspunzîndu-i la sărut. Heath îi cuprinse obrazul în palmă şi continuă asaltul, iar ea se agăţă de reverul hainei lui, lăsîndu-se cu totul la mila sa, cuprinsă de pasiune şi simţindu-se copleşită de senzaţii. El se înfioră şi întrerupse sărutul.

– Ţi se pare că am fost de curînd la amantă? întrebă el răguşit, iar răsuflarea lui îi mîngîie buzele umede.

Lucy clipi ameţită, apoi îl apucă pe după gît.

– N-am mai fost cu o femeie de luni de zile, continuă el pe acelaşi ton aspru şi scăzut. N-a mai fost nimeni dinainte să mă însor cu tine. N-am vrut pe nimeni altcineva şi nici nu o să vreau pînă cînd n-o să mă satur de tine, oricînd o mai fi şi asta! În fiecare seară îmi promit că o să te fac să plăteşti pentru toate orele în care mi-a fost foame de tine şi în care nu te-am avut. Martor mi-e Domnul, nu voi mai răbda fără iubirea ta!

Aplecă din nou capul, căutîndu-i buzele şi astupîndu-i suspinul pierdut. Deodată, Lucy nu mai reuşi să separe sunetele, parfumurile şi texturile. Nu mai ştia dacă gustul de vin venea de la ea sau de la el şi nu îi păsa dacă inima pe care o simţea bătînd atît de tare era a lui sau a ei. În jurul lor, cerul se destrăma în fîşii întunecate, luminate de stele mici şi strălucitoare. Cuvintele şi gîndurile dispăruseră cu viteza luminii şi singurul lucru care rămăsese în urma lor era plăcerea pe care i-o ofereau buzele şi trupul lui Heath.

– Nu am fost cu nici o altă femeie, spuse el fără să-şi dezlipească buzele de ale ei şi făcînd-o să se înfioare. Nici

n-ar fi putut să fie vreuna, pentru că sînt prea obsedat de propria mea soție. Există un lucru pe care numai tu poți să mi-l dai, și orice s-ar întîmpla o să-l obțin de la tine, indiferent cît trebuie să aștept sau cît de mult trebuie să insist. Și nu mă refer numai la dreptul meu de soț, deși bine ar fi să începem cu asta.

– Heath...

Lucy încercă să se elibereze, cu privirea încețoșată și confuză, dar el o strînse mai tare.

– Ți-am dat cît timp mi-ai cerut, dar nici la început n-aveam prea multă răbdare, Cin, și acum chiar că am ajuns la capătul puterilor. Am încercat să facem lucrurile cum ai vrut tu și te-am așteptat, dar n-am reușit decît să punem și mai multă distanță între noi. N-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă pînă aici.

Dar și ea așteptase ca el să facă un pas! Lucy îl privi, neștiind ce să spună.

– De acum înainte o să facem lucrurile așa cum vreau eu, continuă el, apucîndu-i obrajii în palme. Dacă nu știi la ce mă refer, vreau să spun că începînd din seara asta o să fim soț și soție așa cum se cuvine. Trebuie să și vorbim despre unele lucruri, dar pot să aștepte pînă mîine.

Îi mîngîie sprîncenele cu degetele mari și se opri la tîmple. Nu se putu abține și o sărută din nou, iar focul pasiunii lui o cuprinse din cap pînă în picioare. Lucy se simțea ametită, de parcă ar fi băut prea mult vin și alcoolul i s-ar fi ridicat brusc la cap, așa că îl apucă de încheieturi și trase, încercînd să-l convingă să-i dea o clipă de răgaz. Apăsarea buzelor lui se opri. Heath o privi și îi mîngîie pielea luminată de lună. O sărută pe neașteptate pe vîrful nasului, apoi o puse la locul ei, unde ea se ghemui și îl privi uimită.

Cînd ajunseră în curtea circulară din fața casei, Heath coborî și o ajută și pe ea să coboare, apucînd-o de mijloc. De cum atinse pămîntul cu picioarele, ea se răsuci ca să

adune faldurile şi trena rochiei. Se ridică – el încă nu-şi luase mîinile de pe talia ei, şi tresări cînd văzu cum o priveşte. În întuneric, ochii lui erau albaştri, ca de cerneală, iar trăsăturile perfecte îi erau ascunse în umbră. O strînse la piept, forţînd-o să se ridice pe vîrfuri şi să se sprijine de el. Deşi diferenţa de înălţime dintre ei era destul de mare, se potriveau bine unul cu celălalt. Ea închise ochii cînd îl simţi căldura buzelor deasupra gurii ei, din nou şi din nou, sărutînd-o cu tandreţe, săruturi mici, care îi dădeau fiori. Senzaţiile erau şi mai puternice decît înainte, iar dulceaţa lui o ameţea. Se clătină puţin cînd Heath se opri, iar el îl dădu la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse pe tîmplă, apoi o privi şi spuse:

– Mergi şi pregăteşte-te de culcare cît mă ocup eu de cal. Nu durează mult.

Lucy dădu repede din cap, se întoarse şi intră în casă fără să se uite înapoi. Închise uşa în urma ei şi duse mîna la gură. Avea buzele sensibile şi moi. Urcă scările încruntată, copleşită de emoţii. Pe de-o parte era speriată, tremura, pe de altă parte se simţea uşurată că nu trebuia să mai aştepte şi că avea să afle tot ce nu ştiuse pînă atunci. Nu va mai era nevoie să se teamă şi abia aştepta să se întîmple ceea ce ştia că era bine să se întîmple.

Aşternuturile opuseră rezistenţă atunci cînd Lucy încercă să le dea la o parte, dar ea făcu o mişcare bruscă şi cearceaful cedă. Micşoră flacăra lămpii pînă aproape că o stinse, în aşa fel încît dormitorul să fie plăcut luminat şi îmbietor. Heath avea să urce curînd, iar Lucy voia ca totul să fie bine, nu ca în noaptea nunţii lor. Desfăcu fundele rochiei şi îşi scoase pantofii, trăgînd în acelaşi timp cu nerăbdare de agrafele din păr. Un nasture, încă unul... Doamne, parcă apăreau din ce în ce mai mulţi! Îşi scoase jupa din mătase, care era strînsă la spate cu o mulţime de funde, şi o lăsă să cadă pe podea într-o grămăjoară de material. Sub ea avea o crinolină îngustă, fabricată din oţel şi care se

prindea cu un brîu din bumbac alb. Tot ansamblul căzu ca o clătită la podea, iar ea îl lovi cu piciorul, dîndu-l la o parte. Agrafele îi zburară din păr. Oare unde era perla? Sări într-un picior, apoi în celălalt, scoţîndu-şi jartierele şi ciorapii.

Se repezi la oglindă, îmbrăcată doar în corset şi în pantalonaşi, şi se pieptănă pînă cînd şuviţele castanii îi căzură lin pe umeri şi pe spate.

– Fir-ar să fie! spuse ca pentru ea.

Parcă timpul trecea mai repede decît de obicei. Heath avea să ajungă sus cît de curînd, iar ea trebuia să-şi mai scoată şi corsetul, care îi lua mult timp, fiindcă era fabricat dintr-un material gros, apretat, strîns în jurul unui schelet din metal şi din os de balenă şi legat în faţă cu şireturi bine strînse. De obicei, Lucy le făcea fundă, însă în acea dimineaţă se grăbise, aşa că le înnodase, iar acum încerca din răsputeri să le desfacă, dar ele nu dădeau nici un semn că slăbesc strînsoarea. Îi veni să plîngă de supărare cînd auzi paşii lui Heath urcînd treptele. Chiar să nu-i meargă nimic bine?

– Nu sînt pregătită încă! strigă ea pe un ton mult mai ascuţit şi mai crispat decît de obicei.

– Bine. Lipsesc cîteva minute, ca să mă spăl puţin.

Lucy îşi puse mîinile peste corsetul strîns şi dur, apoi respiră adînc, ca să se calmeze. După aceea trase de şireturi cu şi mai multă energie, însă curînd renunţă şi începu să caute o foarfecă. Conţinutul unuia dintre sertare răsună zgomotos în timp ce ea răscolea în căutarea unui obiect ascuţit. Tot ce şi-ar fi putut dori vreodată era acolo, mai puţin foarfeca.

– Îţi trebuie ceva anume?

Se răsuci, tulburată şi agitată, cu ochii strălucind de supărare şi exasperare. Heath era în faţa ei, îmbrăcat într-un halat albastru închis, cu un aer calm şi adunat, ba chiar puţin amuzat, probabil din cauză că o găsea într-o astfel de stare de spirit.

– Să nu rîzi de mine, spuse Lucy scurt.

– Nici nu mă gîndesc să fac aşa ceva.

Ea se întoarse cu spatele şi reîncepu să caute prin sertar. Tresări cînd el o atinse pe umerii goi.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă încet.

Renunţă să mai caute şi oftă chinuită, ştiind că era mult mai agitată decît ar fi fost nevoie doar din cauza unor şireturi.

– Eu... Ştiam că o să se întîmple ceva rău pînă la urmă. Corsetul ăsta oribil... Nu pot să desfac nodul, aşa că am început să caut o foarfecă. Voiam să tai şireturile...

– Asta e tot? Întoarce-te. Recunosc că ştii să legi un nod de toată frumuseţea, dar ăsta nu-i un motiv ca să te enervezi.

Heath apucă şireturile şi încercă să le desfacă.

– Nu se poate. Mai bine mă ajuţi să caut foarfeca, spuse ea muşcîndu-şi buza de jos.

Heath zîmbi.

– Lasă-mă să încerc cîteva minute. Avem la dispoziţie o noapte întreagă.

Se aplecă şi se concentră să asupra nodului. Mirosul de săpun combinat cu parfumul pielii lui îi ajunse lui Lucy la nări, făcînd-o să tresară.

– De ce porţi un corset atît de tare? Credeam că ţi-ai comandat şi desuuri odată cu rochiile noi.

– Cele pe care le am sînt încă bune...

– Dă-mi voie să te contrazic. Albul nu te prinde. În plus, vreau să te văd în saten colorat şi în mătăsuri, dar se pare că o să fie nevoie să mă ocup eu însumi să ţi le cumpăr.

– Desuuri din saten colorat?

Lucy nu ştia vreo femeie binecrescută care să poarte altceva în afară de alb, gri sau cafeniu pe sub rochie.

– Doar nu ai îndrăzni să-mi comanzi aşa ceva. Nu?

– Ba o să-ţi cumpăr cu duzina. O să ai şi pantalonaşi negri, cu volane şi fundiţe roz.

Îi zîmbi, iar ea, în ciuda emoției, îi răspunse zîmbind la rîndul ei. Exact în acel moment nodul se desfăcu, iar Heath scoase șireturile corsetului din găicile metalice. Lucy închise ochii și răsuflă ușurată. Cînd trase aer în piept și își umplu plămînii cu oxigen, o cuprinse o amețeală binecunoscută.

– Te simți mai bine? murmură el.

Ea dădu din cap, ridicînd privirea spre el cînd simți că-i scoate corsetul. Sfîrcurile i se întăriră la atingerea materialului din care era făcut halatul lui Heath. Cît de ciudat și de plăcut era ca el s-o dezbrace încet și să se poarte de parcă ea ar fi fost un obiect prețios care s-ar fi spart dacă nu erai atent.

O atinse cu degetele pe spate, trecînd peste fire de păr invizibil și făcînd-o să se înfioare. Lucy înghiți în sec și duse mîinile la spate, ca să-și desfacă pantalonașii. În timp ce se chinuia cu nasturele, el o apucă de mîini și i le strînse puțin înainte să le dea la o parte și să descheie nasturele dintr-o mișcare. Îmbrăcămintea căzu pe podea.

Heath o ridică în brațe și o duse spre pat. Ea îl apucă pe după gît și se lipi de trupul lui, începînd să se bucure de ceea ce altă dată o speriase. Îi plăcea senzația că e lipsită de apărare și vulnerabilă, îi plăcea să fie în brațele unui bărbat care putea să o surprindă atît de ușor, un bărbat căruia nu-i era teamă să o contrazică și căruia nu-i era rușine de nimic. Lucy știa că, orice ar fi făcut, nu ar fi putut să-l șocheze.

Heath o așeză pe saltea și își scoase halatul. Pielea lui cafenie absorbi lumina, iar el se aplecă deasupra ei, privind-o de la vîrfurile degetelor de la picioare și pînă la chipul frumos. Ochii lui albaștri și înfometați se întîlniră cu ai ei, strălucind întunecat.

– Ești frumoasă, Lucy, îi șopti.

Îi mai spusese asta și altă dată, însă în acel moment ei i se păru că era prima dată cînd auzea cuvintele. Se uită în jos, coborînd genele cînd el începu să o sărute și o strînse

în brațe. Gura lui îi cerea un răspuns, iar mîinile o mîngîiau în cele mai secrete locuri. Toată ezitarea şi timiditatea pe care Lucy se aşteptase să le simtă dispărură, transformate în cenuşă de focul pasiunii lui. Oare chiar ale ei erau mîinile care-l trăgeau mai aproape? Oare sunetele acelea pierdute veneau de la ea? Nu visase, nu-şi imaginase niciodată cît de plăcută putea să fie atingerea pielii lui. Voia să-i cunoască fiecare părticică din trup. Mîinile îi alunecară în sus, spre umerii puternici, mîngîind cicatricele şi urmele rănilor de pe spatele lui, apoi întorcîndu-se spre talia subțire. Curajoasă, îl mîngîie şi mai jos, pe deasupra muşchilor tari, făcîndu-l să geamă peste buzele ei.

– A trecut atît de mult timp... Te doresc de atîta vreme...

Heath alunecă mai jos pe trupul ei şi o sărută în locul parfumat dintre sîni, iar gîndurile i se amestecară la întîmplare. Nevoia şi urgența cu care trupul îi cerea s-o posede luară locul grijii de mai devreme. Moliciunea corpului ei îl umplea palmele iar gura îi era însetată după gustul pielii ei. I se opusese şi îl respinsese, îi răsturnase lumea cu susul în jos, îi pusese în cale nenumărate obstacole, iar acum, deodată, era în brațele lui, supusă şi dornică. Toată dorința pe care o ținuse în frîu pînă atunci izbucni, iar el nu se mai putu opri, nu mai putu să se gîndească la nimic şi nu mai reuşi să se stăpînească. Parcă toată viața lui ar fi depins de acel moment, iar el ştia că ar fi murit dacă nu ar fi avut-o chiar atunci.

Ea suspină cînd Heath îi apucă unul dintre sfîrcuri între buze, i-l mîngîie cu limba, apoi îl muşcă delicat. Lucy simți cum mîngîierea lui amplifică pulsațiile pe care ea le simțea în adîncul ființei ei. Neajutorată, îl lăsă să-i desfacă pulpele. Era atît de amețită de dorință încît tremura. Heath o săruta peste tot, o atingea pe tot corpul, şi, cu blîndețe, îi desfăcu picioarele şi se aplecă între ele, apoi îi atinse interiorul coapsei cu buzele, sărutînd-o tot mai sus. Cînd îşi dădu seama ce avea el de gînd să facă, ea rosti:

– Heath, aşteaptă...

– Nu spune nimic, răspunse el, apoi îi sărută pielea fină din partea de sus a coapsei şi îi mîngîie triunghiul de păr moale şi cîrlionţat. Lasă-mă să fac asta. Eşti soţia mea.

Cînd ajunse la pielea fierbinte dintre pulpele ei şi îi atinse cu limba mănunchiul de nervi bine ascuns acolo, Lucy ridică genunchii şi degetele de la picioare i se curbară în aşternut. Heath îi cuprinse fundul în palme şi o ridică mai aproape, explorîndu-o delicat.

Ea suspină întretăiat şi strînse din dinţi, apoi întoarse capul într-o parte. Simţea fiecare atingere subtilă a gurii soţului ei, dar uitase cu totul de lumea dimprejur. Copleşită de plăcere, se încordă între palmele lui. Deodată, el o pătrunse cu limba, iar ea îşi arcui spatele fără să vrea. Senzaţiile se extinseră şi explodară într-un curcubeu de emoţii.

Lucy respira greu şi avea impresia că pluteşte într-o mare de linişte. Pleoapele i se îngreunară şi se uită ameţită la Heath, care se ridicase deasupra ei. Era prea epuizată ca să protesteze atunci cînd el o acoperi cu trupul lui greu.

– Nu te speria, îi spuse el pe un ton scăzut şi mîngîietor. O să am grijă de tine. Lasă-mă să te iubesc.

Lucy îl simţi între coapsele ei şi îşi schimbă poziţia ca să-l ajute să ajungă mai uşor la ea, apoi tresări cînd simţi cum o pătrunde. Urmă o clipă de durere, apoi îşi dădu seama că trupurile lor erau unite. Răspunzînd îndemnurilor lui blînde şi şoptite, ea desfăcu mai mult picioarele, iar el alunecă şi mai adînc. Părea imens şi foarte fierbinte cînd se mişcă înăuntrul ei. Lucy tresări din cauza senzaţiei necunoscute şi a disconfortului, dar el o mîngîie, vorbindu-i pe un ton blînd şi ciudat de crispat.

– Eşti atît de dulce, Cinda. Eram sigur că aşa o să fie. Ştiam. Ia-mă în braţe, Cin...

Mişcîndu-se într-un ritm controlat, el o strînse mai aproape şi îi arătă cum să se mişte odată cu el. Nu era

deloc inhibat şi se abandonă pasiunii, aşa cum Lucy îşi imaginase că o să facă, smulgîndu-i orice urmă de intimitate şi cerîndu-i cu mîinile şi cu gura să-i spună ce-i plăcea el mai mult. Privi trăsăturile frumos sculptate ale bărbatului cu care se măritase şi nu-şi putu imagina cum ar fi fost să fie atît de aproape de oricare altul. Ştia că după acea noapte nimic nu avea să mai fie la fel. Confuză, se sprijini de umărul lui şi simţi ceva cald în interiorul trupului, apoi Heath se opri şi rămase nemişcat, cu capul lipit de gîtul ei şi cu pumnii strînşi, lăsînd două văi mici în perna ei.

Orbeşte, ea se întinse să-l sărute. Orele se scurseră încet, iar ei doi continuară să se iubească, uneori cu pasiune, alteori încet, languros. Lucy era la fel de aprinsă ca şi el şi îi răspunse cu entuziasm, fără să se gîndească la nimic altceva, nici la ce urma, nici la ce fusese înainte. Nici unul dintre ei nu băgă de seamă cînd lampa se stinse, iar Lucy nu mai ştiu decît că, pe măsură ce noaptea se adîncea, ea devenea parte din întuneric, parte dintr-un vis care era departe de inocenţă, acoperit cu un voal de magie ce avea să se rupă la ivirea zorilor. Cu fiecare atingere, Heath o făcea mai mult a lui, iar în orele de după miezul nopţii Lucy începu să se teamă că soţul ei îi răpise mai mult decît inocenţa.

Capitolul şapte

Tulburată de întrebări cărora nu le găsea răspuns, Lucy îşi făcu de lucru toată ziua următoare, timp în care se gîndi la cît de complicată era situaţia lor. Fusese dezamăgită cînd se trezise şi văzuse că Heath plecase deja, dar fusese şi uşurată că putea să fie singură cu gîndurile ei. Totul păruse schimbat faţă de seara dinainte. Heath îi răpise multe dintre iluzii şi ar fi fost o minciună să spună că nu-i plăcuse ce se întîmplase între ei, iar asta o nedumerea, fiindcă ea crezuse multă vreme că singurul bărbat pe care-l putea dori era Daniel. Oare sentimentele ei pentru el nu fuseseră decît o obişnuinţă? Oare rămăsese atîta timp alături de Daniel pentru că fusese mai simplu şi mai sigur decît să-şi deschidă inima în faţa altcuiva? *Am ţinut la el din tot sufletul,* îşi spuse ea confuză, gîndindu-se la lucruri la care nu-şi dăduse voie niciodată pînă atunci să se gîndească. *Încă îmi mai pasă de el.* Dar oare fusese iubire, sau doar ceva ce ea confundase cu iubirea?

Începea să ţină la soţul ei într-un fel la care nu se aşteptase, chiar dacă Heath era cel mai exasperant, mai greu de înţeles şi mai complicat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. În ciuda faptului că el însuşi susţinea contrariul, Heath reuşea aproape de fiecare dată să obţină ceea ce dorea şi nu se ferea să uite de scrupulele unui domn atunci cînd ele îl împiedicau să facă aşa cum i se părea lui că e mai bine. Avea două feţe şi putea să fie un netrebnic la fel de uşor cum putea să fie domn, iar ea încă nu deprinsese arta necesară ca să-i facă faţă în amîndouă ipostazele.

Heath ajunse acasă la destul de multă vreme după ora cinei. Intră, iar Lucy îi luă haina şi o strînse la piept înainte să o agaţe în cuier. Pe figura lui se citea o expresie neobişnuită. Părea chinuit şi puţin obosit, dar avea un aer triumfător şi o energie pe care abia dacă reuşea să o ţină în frîu. Lucy îşi dădu seama că se întîmplase ceva important, judecînd după atitudinea lui, şi avu presimţirea că se putea ca noutăţile să nu-i fie tocmai pe plac.

– Trebuie să discutăm, Lucy.

– Veşti bune sau rele?

– Depinde cum priveşti lucrurile.

– Nu-mi sună prea promiţător.

Heath zîmbi scurt, apoi făcu semn spre canapea.

– Mai bine stai jos. O să fie o conversaţie lungă.

Aerul lui, calmul exagerat din voce, toate indicau fără îndoială că avea ceva important de spus.

– O conversaţie despre ce?

– Despre toate întîlnirile acelea pe care le-am avut în Boston. Ar fi trebuit să-ţi povestesc mai curînd despre ele, dar, cu cît trecea mai mult timp, cu atît îmi era mai greu să-ţi vorbesc. La cum au stat lucrurile între noi, mi-a fost mai uşor să amîn...

– Înţeleg, spuse Lucy aşezîndu-se brusc şi întrebîndu-se dacă nu cumva suspiciunile ei de dinainte fuseseră îndreptăţite.

Dacă într-adevăr el fusese la altă femeie în Boston? Era un gînd îngrozitor!

Heath se aşează alături de soţia lui şi ridică un pahar din care băuse ea înainte. Era gol, iar el începu să-l răsucească încet între degete.

– Nu eram sigur cum o să iasă, aşa că nu m-am grăbit să-ţi povestesc, dar acum este momentul potrivit şi trebuie să acţionez repede.

Ea dădu încet din cap. Încerca să-i vorbească despre cealaltă femeie? Oare era atît de crud încît să-i spună aşa

ceva după noaptea pe care o petrecuseră împreună? Dar, chiar dacă ar fi fost adevărat, nu avea nici un motiv să-i povestească despre altă femeie. Nu?

– Ai citit vreodată *„Examinatorul"* de Boston? întrebă el.

Întrebarea avea atît de mică legătură cu discuția la care se aştepta ea, încît Lucy îl privi surprinsă, fără să ştie ce să răspundă.

– Cum? Eu... Nu, nu cred.

– Am verificat toate ziarele din zonă. *„Herald"* are cea mai mare arie de răspîndire şi e cumpărat cam de nouăzeci de mii de oameni, iar *„Jurnalul"* are cam jumătate din abonații *„Herald"*-ului. După ele urmează restul, nici unul cu mai mult de şaptesprezece mii de cititori. *„Examinatorul"* este cel mai aproape de locul trei, chiar dacă la mare distanță de primele două.

Ziare. Vorbea despre ziare. Ce legătură aveau ziarele cu orice?

– Foarte interesant, spuse ea politicoasă, făcîndu-l să zîmbească din cauza lipsei de entuziasm de care dădea dovadă.

– *„Examinatorul"* a ajuns pe locul trei din cauza eforturilor combinate ale celorlalte două jurnale, care îi fură publicitatea şi abonații şi care întreprind tot felul de acțiuni subversive...

– Heath, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Nu vreau să aud despre toate astea. Vreau doar să ştiu ce aveai să-mi spui.

– Bine, răspunse el, iar ochii îi străluciră şi mai tare. Ziarul a fost scos la vînzare. După ce am vorbit cu redactorul şef şi m-am uitat peste contabilitate, am decis că *„Examinatorul"* ar putea să ajungă un competitor de temut. De astăzi, noi sîntem proprietarii lui.

Lucy îl privi uimită.

– Avem tot ziarul? Un ziar din Boston? Heath...

– De fapt, nu chiar pe tot. Dar mai mult de jumătate din el. Restul îi aparține lui Damon Redmond, care face parte dintr-o familie din Boston...

– Redmond? Din trioul Lowell, Saltonstall şi Redmond?

– Da, acea familie Redmond. Este al treilea fiu al lui John Redmond III. L-am cunoscut pe Damon cînd am fost în străinătate, înainte de război.

– Dar... Are vreunul dintre voi suficientă experienţă ca să conducă un ziar de succes? întrebă Lucy, prea uimită ca să-şi mai amintească să fie diplomată.

Heath zîmbi trist.

– În acest caz, nu cred că experienţa are legătură cu succesul. Cu cît ai mai multă experienţă, cu atît eşti mai înclinat să aplici metodele folosite în trecut, să urmezi tradiţia... Iar eu n-am de gînd să fac asta. Afacerile se schimbă şi felul în care se făceau lucrurile cu zece ani în urmă nu o să mai supravieţuiască mult. Unele ziare ţin pasul cu vremurile, ca de pildă „*Tribuna de New York*", iar cele care nu fac asta devin falimentare. Acum e momentul să profităm. Vreau să inventez un fel nou de jurnalist şi un fel nou de ziar.

– Pare periculos. Dacă nu o să meargă? Dacă pierdem toţi banii?

– Putem să locuim cu tatăl tău, deasupra magazinului.

– Nici să nu glumeşti cu aşa ceva!

– Nu-ţi face griji, Cin. Nu te las eu să mori de foame.

– Dar Redmond ăsta? Eşti sigur că poţi să ai încredere în el ca partener de afaceri?

– Nu mă îndoiesc. E ambiţios, inteligent şi poate să aibă grijă de sine însuşi. De fapt, cred că s-ar putea să fiu nevoit să-i amintesc că sîntem amîndoi implicaţi, ca o echipă. Lui îi place să facă după cum vrea el.

– Sînt sigură că o să dureze o vreme pînă cînd o să începeţi să faceţi profit.

– Depinde de cîteva lucruri. Dacă vrei într-adevăr să ştii, putem să ne uităm împreună la cifre şi estimări, peste cîteva zile.

– Nu, mulţumesc.

Pe Lucy nu o interesaseră niciodată numerele. Cu toate astea, o surprindea faptul că Heath era dispus să îi vorbească ei despre asemenea lucruri. De obicei, bărbaţii nu doreau să discute cu soţiile lor, sau cu oricare altă femeie, despre afacerile pe care le făceau, la fel cum femeile nu le spuneau bărbaţilor despre discuţiile şi activităţile lor private.

– Nu vreau decît să ştiu dacă o să avem destui bani din care să trăim.

– O să avem destui. Cel puţin destui ca să poţi să-ţi cumperi cîte pălării şi funde îţi doreşte inima.

– Să conduci un ziar atît de mare... O să fie nevoie să munceşti foarte mult, spuse ea, încruntîndu-se.

– O să fie vorba despre mai mult decît cîteva nopţi pierdute, recunoscu el.

– Tot drumul între oraşe... cum o să te descurci?

Urmă o tăcere lungă, apoi Heath ridică ochii de la paharul cu care se juca şi o privi în ochi.

– Mi-ar fi imposibil, spuse încet. Nu pot să locuiesc în Concord şi să conduc ziarul.

Implicaţiile răspunsului său o loviră pe Lucy ca o palmă. Dacă nu putea să conducă ziarul din Concord, însemna că vrea să se mute.

– Dacă vrei să conduci un ziar, spuse ea repede, poţi să cumperi unul local sau să fondezi tu unul aici. Nu e nevoie să te duci la Boston...

– Nu pot să fac ce vreau dintr-un ziar local şi nu intenţionez să scriu despre cîte ouă au făcut găinile familiei Brooks joia asta, sau despre Billy Martinson, pe care l-a înţepat o albină în genunchi...

– Dar...

– Dar, ce? întrebă Heath, aplecîndu-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

– Gîndeşte-te de unde ai venit şi unde eşti. Nu cunoşti Bostonul. Nu eşti aici de suficient timp ca să-i înţelegi pe oameni...

Ea tăcu, iar el puse paharul jos şi o luă de mînă, ţinînd-o strîns şi apăsîndu-i palma cu degetele de parcă ar fi vrut să scoată adevărul de la ea cu forţa.

– Continuă, o îndemnă. Nu vreau să încerc să ghicesc ce gîndeşti, Cin. Nu şi de data asta. Spune-mi.

– Tu ştii mai bine decît mine că sudiştii nu sînt bine primiţi aici. Cei din Boston vor să-i pedepsească pentru ce s-a întîmplat în timpul războiului, iar tu te gîndeşti să preiei unul dintre cele mai mari ziare din Nord? Nimeni nu o să te susţină, din nici o parte. Ai prea multe obstacole în cale, iar eu nici nu pot să-ţi spun cît de greu, cît de inimaginabil de dificil o să fie. Nimeni nu o să vrea să asculte ce ai tu de spus. Pe aici sînt mulţi intelectuali şi fiecare are alte idei despre reconstrucţie, pe care fiecare le susţine cu tărie şi pentru care toţi ar fi în stare să se certe la nesfîrşit. Ştiu, fiindcă am participat la suficiente discuţii politice şi la destule întîlniri încît să fiu sigură că nu greşesc.

– Aşa este, ai dreptate, nu o să fie uşor, dar asta este o bătălie care trebuie dusă aici, în Boston. Pot să îi ajut mai mult pe ai mei, şi pe ai tăi, aici, decît oriunde în altă parte. Aici se iau deciziile, aici sînt oameni bogaţi şi educaţi şi, Doamne, e ca şi cum aş încerca să ies dintr-un labirint. Toată lumea se învîrte în cerc, prinsă de probleme prea complexe ca să poată să fie înţelese uşor, dar nimeni nu este dispus să recunoască adevărul, să vadă situaţia aşa cum e ea. S-a terminat războiul, dar nu s-a rezolvat nimic. Nu avem drepturi separate pentru fiecare stat în parte, nu avem soluţii pentru sclavii eliberaţi, nu avem politici economice sau sociale...

– Dar orice le-ai spune tu, ei nu o să te asculte, rosti Lucy, devenind din ce în ce mai îngrijorată, pentru că el părea foarte hotărît. Nu o să te audă...

– O să fiu auzit, o asigură el cu un zîmbet rece. Şi o să mă asculte, pentru că o să-l folosesc pe Damon Redmond pe post de figură publică. O să-l numesc redactor şef şi prin

el şi editorialele lui o să spun fiecare lucru pe care îl am de spus. El are susţinerea şi influenţa uneia dintre cele mai renumite familii din Boston, iar eu o să găsesc o cale să mă folosesc de asta. Nu vreau să forţez pe nimeni să mă asculte şi nici nu o să fiu nevoit să fac asta. O să le strecor ideile mele treptat şi o să le fac uşor de acceptat. Intenţionez să conduc un ziar aşa cum n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Un ziar ademenitor, seducător. Chiar dacă trebuie să reinventez întreaga profesie de jurnalist, o să reuşesc.

Multe dintre cuvintele lui nici nu ajunseră la Lucy. Nimeni nu îi mai vorbise despre un ziar seducător, iar ea nu pricepea cum sau de ce avea el de gînd să se folosească de Damon Redmond. Nu reuşea decît să se concentreze la focul din privirea lui şi la entuziasmul din voce. Se decisese şi ar fi fost nevoie de un miracol ca să-l facă să se răzgîndească.

– Nu ai putea să mai aştepţi un an sau doi şi să nu te grăbeşti aşa? se rugă Lucy de el. Mi se pare prea curînd. Aşteaptă să începi să cunoşti zona...

– Ştiu destule ca să încep chiar acum, iar ce nu ştiu, o să aflu repede. Nu mai pot să aştept, pentru că o astfel de ocazie nu o să mai apară multă vreme de aici înainte. *„Examinatorul"* este un ziar de calitate, cu un număr mic, dar constant de abonaţi şi cu reputaţie bună. Are nevoie doar de puţină orientare, să fie puţin scuturat...

– De ce? întrebă ea, trăgîndu-şi mîinile din mîinile lui, furioasă. De ce trebuie să scuturi tu mereu lucrurile şi să le întorci cu susul în jos? De ce nu poţi să accepţi situaţia, aşa cum fac alţii?

– Pentru că „situaţia" nu face bine nimănui. Un bărbat trebuie să-şi ia în mîini propria viaţă, sau să o lase să-l doboare, iar eu nu plănuiesc să fiu doborît.

– Mie îmi plac lucrurile aşa cum sînt acum! Nu vreau să se schimbe nimic!

Heath auzi panica din glasul ei.

– Cinda, nu îți plac lucrurile așa cum sînt acum. Nu mai încerca să-mi spui că îți plac. Te cunosc mai bine decît oricine altcineva.

– Nu e adevărat...

– Cum să fii fericită? Tu ești menită să faci lucruri mai bune decît să trăiești toată viața în Concord. Tatăl tău și restul celor din oraș au încercat să te transforme în ceva ce nu o să fii niciodată, ce nu ai putea să fii, și te-au convins că asta este ceea ce-ți dorești, dar tu ai tot încercat să te opui într-o sută de feluri mărunte... Ai traversat rîul pe unde știai că nu trebuie, te-ai tot certat cu Daniel... Crezi că nu am știut că relația ta cu mine a fost un act de revoltă împotriva lor și a felului în care încercau să te schimbe?

– Nu mă cunoști deloc, spuse Lucy, ridicîndu-se și îndepărtîndu-se de el.

– Știu că nu ar trebui să fii uitată într-o casă mică de prin cine știe ce cătun, cu broderiile în brațe și cu întîlnirile de la club, visînd la lucrurile pe care n-ai să le faci și n-ai să le vezi vreodată. Nimeni nu ți-a cerut niciodată nimic altceva decît să stai la locul tău, dar eu vreau mai mult pentru tine.

– Tu vrei să mă iei de acasă, de lîngă oamenii care țin la mine.

– Dumnezeule mare, femeie! Nu ți-am spus că ne mutăm la Polul Nord. Bostonul nu e atît de departe de aici!

– Boston e în cu totul altă lume! E un oraș mare, plin de străini, și eu nu cunosc pe nimeni acolo...

– Adevărul este că nu ai de ales. Ne mutăm în Boston peste două zile.

– Două zile! repetă ea șocată.

– Astăzi am semnat actele de proprietate pentru ziar. Noua ediție a *„Examinatorului"* o să apară luni. Mîine o să caut o casă în Beacon Hill și, dacă ni se potrivește, ne mutăm imediat. Dacă nu, o să stăm la hotel pînă cînd găsim o locuință care să ne fie pe plac...

– Tu n-ai decît să te muţi la Boston, spuse ea pe un ton calm şi hotărît, uitîndu-se revoltată la el. Poţi să locuieşti acolo şi să mă vizitezi la sfîrşit de săptămînă sau să nu mă vizitezi deloc, dar orice o să decizi, să ştii că eu rămîn aici.

El o privi ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cît de hotărîtă era. În ochi îi apăru o sclipire periculoasă.

– Ba pe naiba.

– Ţi-am spus cîndva că nu o să poţi să mă obligi să plec de aici.

– Şi de ce, mă rog, eşti atît de hotărîtă să rămîi? Chiar îţi este aşa de frică? Sau ai de gînd să-i urmăreşti pe Sally şi pe Daniel şi să le faci viaţa un calvar?

– N-are legătură cu Daniel. Nu vreau să merg la Boston şi o să te părăsesc dacă încerci să mă obligi să vin cu tine.

Lucy vorbise prea repede şi judecase greşit. Îl contrazisese şi-l provocase, iar Heath strînse din dinţi şi se crispă. Cu o singură propoziţie reuşise să-l facă să nu mai fie deloc rezonabil.

– O să mergi cu mine chiar dacă trebuie să te leg şi să te tîrăsc pînă acolo în spatele trenului.

– O să mă întorc. Nu poţi să mă obligi să merg cu tine! Nu poţi să mă obligi să plec de aici!

El traversă spaţiul dintre ei şi o apucă de încheietură, ţinîndu-i mîna în faţa ochilor, în aşa fel încît ea să poată să vadă verigheta latră din aur care îi împodobea degetul.

– Vezi asta? Pot să te oblig să faci o sumedenie de lucruri pe care nu vrei să le faci. Inelul ăsta e dovada contractului pe care îl avem noi doi şi n-ai cum să dai înapoi după ce l-ai acceptat.

– Un contract poate să fie reziliat, spuse ea roşind furioasă.

– Ba nu, spuse el, strîngîndu-i dureros încheietura. Mi-ai promis că o să-mi fi credincioasă, aşa că ai să mergi cu mine.

– Dar nu ţi-am dat dreptul să abuzezi de mine! se răsti ea.

El slăbi strînsoarea, iar ea reuşi să scape şi să fugă de lîngă el. Se uitară unul la celălalt, respirînd greu.

– Eşti soţia mea. Ai jurat să-mi fii alături şi trebuie să-ţi onorezi jurămîntul.

– Nu am jurat să renunţ la tot doar pentru o toană de-a ta!

Lucy se uită la ziarele de lîngă canapea, amintiri şi părţi de istorie pe care el le păstrase cu sfinţenie. Ura tot ceea ce reprezentau ele.

– Toate astea, pentru un ziar! Viaţa mea o să fie distrusă numai ca unii să poată să citească la cafeaua de dimineaţă ştirile pe care le-au cumpărat pe patru cenţi...

– Care viaţă? Ţi se pare că merită să trăieşti îngropată aici pentru următorii cincizeci de ani, ascunsă de lume?

Furioasă, Lucy ridică teancul de ziare şi le aruncă în şemineu. Pieptul îi era scuturat de suspine seci în timp ce se uita cum flăcările cuprind paginile vechi şi îngălbenite. Deodată, focul se înteţi şi îi lumină chipul, şi atunci ea se uită la Heath, care o privea printre pleoapele îngustate. Cicatricea subţire şi palidă de pe tîmplă ieşea în evidenţă pe fondul pielii lui întunecate.

– Ar fi trebuit să faci asta demult, strigă ea, furioasă şi speriată. Abia aştepţi să-mi spui cît de mult greşesc eu, dar cum rămîne cu defectele tale? Odată mi-ai spus că nu crezi în poverile cărate o viaţă, dar tu ţi-ai purtat trecutul cu tine timp de opt ani, l-ai citit iar şi iar şi te-ai prefăcut că nu-ţi pasă de război, cînd de fapt îţi pasă foarte mult. Toţi ceilalţi oameni pe care-i cunosc au început să uite, dar tu încă mai jeleşti şi încă mai laşi trecutul să te macine. Încă te mai lupţi! Cine a mai auzit de un sudist care să încerce să conducă un ziar din Boston? E o nebunie... Pe care tu o faci doar ca să te răzbuni împotriva „yankeilor", sînt sigură. Nu vreau să trăiesc cu un astfel de bărbat. Nu vreau să trăiesc cu tine, aşa că n-ai decît să te duci în Boston şi să-ţi vezi de planurile tale. Eu rămîn aici.

Își ridică rochia și urcă treptele în fugă, intenționînd să se baricadeze în dormitor, dar Heath ajunse acolo aproape înaintea ei, o prinse de talie, o lipi de el și îi vorbi aspru la ureche:

– În următoarele două zile o să-ți miști posteriorul prin această casă și o să împachetezi orice intenționezi să iei cu tine la Boston. L-am rugat deja pe tatăl tău să te ajute cît sînt eu plecat. Dacă nu împachetezi nimic, n-ai decît să porți hainele de pe tine în următoarele șase luni. Și dacă nu-ți miști corpul tău mic acolo unde îți spun eu, cînd îți spun eu, o să vin și o să te iau eu însumi. Crede-mă că o să preferi să fi făcut singură ce ți-am cerut.

– Nu, spuse ea răgușit.

O strîngea atît de tare încît aproape că o durea și era atît de furios încît Lucy se temea că ar fi putut să-i facă rău. Brațele lui puteau să o strivească și, dacă ar fi strîns-o doar puțin mai tare, așa s-ar fi și întîmplat. Se sperie și teama o aprinse mai tare decît ardeau ziarele din șemineul de la parter. Vocea lui crudă șopti:

– Nu doar că o să locuiești cu mine, Lucy, dar o să te porți ca și cum ai fi atît de fericită din cauza asta încît toată lumea o să creadă că sînt singurul bărbat pe care-l iubești, chiar dacă noi doi știm că lucrurile nu stau chiar așa, și o să mă aștepți în pat, în fiecare noapte, cu brațele deschise și cu un zîmbet pe chip...

– Ești nebun dacă îți imaginezi că o să fac așa ceva.

– Nu îmi imaginez, ci mă aștept să faci așa. Nu mă interesează dacă o faci natural sau te prefaci, dar o să joci rolul doamnei Rayne nu doar pentru mine, ci și pentru restul lumii.

– Ar trebui să mă omori înainte!

– Nu mai fi așa melodramatică! N-ai tu prezența de spirit să te ții de cuvînt, drăguță.

– Te urăsc. Aș vrea să nu te fi lăsat niciodată să pui mîna pe mine.

Încercă să se gîndească la cel mai urît lucru pe care putea să i-l spună, ceva care să-l rănească.

– Aseară a fost ultima dată cînd m-ai atins. Nu pot să suport să pui mîna pe mine!

Heath încremeni.

– Ai mers prea departe, Lucy.

– Am spus doar adevărul!

– Nu, răspunse el încet, n-ai spus adevărul. Dar hai să vedem care e acel adevăr.

Lucy începu să se zbată, dar el o trase spre pat cu brațe de oțel.

– Tata o să vină după tine şi, dacă pui mîna pe mine...

– N-o să-i spui niciodată lui taică-tu ce-am eu de gînd să-ți fac acum, spuse el, împingînd-o pe saltea cu fața în jos.

O apucă de brațe şi o strînse dureros. Ea încercă să scape, dar el se urcă deasupra ei şi o prinse între genunchi, ținînd-o nemişcată. Îl simți cum îi desface nasturii rochiei şi se zbătu violent, speriată şi revoltată.

– N-ai nici un drept...

– Ba am toate drepturile.

Îi trase şireturile corsetului pînă cînd le scoase din găici; marginile veştmîntului cu întăritură se desfăcură, iar Lucy tresări auzind un sunet de material rupt. Heath îi rupea furoul şi jupa de parcă ar fi fost din hîrtie. Protestele ei înfundate abia dacă se auzeau şi nu-l împiedicară să o dezbrace. Orice ar fi făcut, nu putea să-l oprească.

– Eşti soția mea şi, de acum înainte, nu o să mai spui niciodată că vrei să mă părăseşti.

– Termină!

Lucy rămase nemişcată cînd îi simți mîinile calde pe spate, mîngîind-o pînă la baza coloanei şi cuprinzîndu-i fundul în palme. Degetele lui îi atinseră cu pricepere pielea sensibilă, iar ea îşi muşcă buzele, încercînd să se stăpînească şi să nu-i răspundă. El continuă să o mîngîie pînă

cînd ea gemu fără să vrea, apoi închise ochii şi-şi ascunse fruntea între cearceafuri.

– Orice sentimente ai avea faţă de mine, spuse el strecurîndu-şi mîna între picioarele ei, nici n-ai început să înţelegi de ce eşti capabilă de dragul lucrului ăstuia de aici. Ăsta este adevărul, Lucy, nu-i aşa?

Ea înghiţi în sec şi încercă să-i răspundă, însă nu reuşi decît să geamă înfundat. El îi dădu la o parte restul hainelor şi o atinse cu degetele, găsind cu pricepere punctul ei cel mai sensibil. Se aplecă peste ea şi o pătrunse cu un deget, sărutînd-o în acelaşi timp pe ceafă, apoi muşcînd-o încet. Ea rămase nemişcată, incapabilă să facă vreun gest, în timp ce el o mîngîia, aprinzîndu-i fără milă simţurile.

Tulburată, tremurînd, simţi cum mîna şi gura lui îi părăsesc trupul. Heath se ridicase şi îşi scotea haina şi cămaşa. O întoarse cu faţa spre el, iar imaginea corpului său bronzat, îmbrăcat doar în pantaloni, i se imprimă lui Lucy în minte ca un fier încins. Îl pălmui cu sete, dar el îi prinse încheieturile înainte ca ea să apuce să ridice din nou mîna şi îi prinse braţele deasupra capului cu o singură mînă de a lui, apoi îi ridică poalele rochiei şi se descheie la pantaloni. Corsetul îi rămăsese sub trup şi îi ridica şoldurile de pe saltea. Lucy se zbătu din răsputeri, dar Heath nu făcu decît să o privească sfidător, iar ea îşi dădu seama că nu avea rost să i se opună, aşa că strînse din dinţi şi nu mai făcu nici o mişcare.

– N-aş fi crezut că eşti în stare să obligi o femeie care nu te vrea, spuse cu ură.

– Dar tu mă vrei.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el o pătrunse dintr-o singură mişcare puternică, iar Lucy îşi arcui spatele şi scoase un ţipăt scurt. Un val de plăcere îi inundă tot corpul, uimind-o, iar el alunecă mai adînc, se mişcă o singură dată, apoi se retrase, lăsînd-o să tremure de dorinţă. Aplecat peste ea, îi sărută un sfîrc pe deasupra rochiei şi îl

muşcă blînd. Cînd Lucy îi rosti pînă la urmă numele, în semn de protest, aprinsă, deşi n-ar fi vrut, el trecu la celălalt sîn şi desenă cercuri cu limba pe deasupra sfîrcului ei pînă cînd ea se topi în braţele lui.

– Eşti soţia mea, îi spuse, desfăcîndu-i picioarele mai mult şi apăsîndu-i coapsele în sus, cu genunchii, şi de acum înainte o să-mi dai tot ce trebuie să-i dea o soţie bărbatului ei, fără să comentezi. Aşa e, Lucy?

Cîştigase, fir-ar el să fie! Îl dorea şi ar fi fost în stare să-i promită orice doar ca să nu se oprească.

– Sînt soţia ta, şopti supusă şi aproape înecîndu-se de uşurare cînd el o pătrunse din nou.

Dar în momentul în care simţi un nou val de plăcere, el se retrase din nou.

– Şi o să mergi cu mine, insistă.

Ea tăcu, dar îşi arcui trupul mic spre el.

– Te rog, gemu în sfîrşit.

– Mergi cu mine.

– Da, spuse ea cu vocea întretăiată. Da, o să merg cu tine.

– Şi nu o să mă mai minţi niciodată.

– Nu.

– Atunci spune-mi adevărul despre ce s-a întîmplat aseară, continuă el, făcînd o mişcare circulară cu şoldurile şi apăsîndu-o mai mult în saltea. Spune-mi.

– Te-am dorit, şopti ea.

– Aşa cum mă doreşti şi acum.

– Da.

El îi eliberă încheieturile şi se ridică puţin, privind-o fără nici o expresie. Nedumerită, Lucy îl privi la rîndul ei şi înţelese că avea de gînd să plece, să o lase singură, drept pedeapsă pentru ce spusese şi făcuse în timpul certii. O respingea acum, în cel mai intim moment posibil.

– Heath... Nu...

– Acum, că am rezolvat problema, cred că ar fi bine să încerci să dormi puțin, îi spuse el cu răceală. O să fii foarte ocupată în zilele următoare.

Heath se ridică de pe pat, iar ea înțelese că, într-adevăr, avea de gînd să plece. Se uită la el cu ochii ei căprui și luminoși, îmbujorată, iar în suflet i se prăbuși o barieră.

– Nu face asta, șopti. Nu mă lăsa așa, te rog.

Cînd văzu că el o privește cu indiferență, Lucy închise ochii, umilită, și se ghemui pe o parte, ascunzîndu-și fața în pernă. Deodată, Heath coborî privirea și încercă să-și amintească de ce făcea ce făcea, că încerca să-i dea o lecție soției lui, însă își dădu seama că, undeva, lucrurile luaseră o întorsătură urîtă. Blestemînd în șoaptă, își scoase pantaloni dintr-o mișcare, iar Lucy îi simți greutatea alături de a ei, pe saltea, apoi mîinile lui o întoarseră pe spate și o dezbrăcară de restul hainelor, mîngîind-o încet, fiindcă tremura.

– Îmi pare rău, Cin, șopti el îmbrățișînd-o. Iartă-mă.

Întinse mîna ca să-i desfacă picioarele, dar ea începuse deja să le deschidă pentru el, ridicînd șoldurile ca să-l primească. Heath o pătrunse încet, iar Lucy nu reuși să-și stăpînească un suspin cînd el îi oferi toată plăcerea pe care știa cum s-o ofere.

– Nu te opri, îl rugă, iar inima lui aproape că se frînse auzindu-o cum îl imploră disperată.

– Nu mă opresc, îi șopti tandru, ridicîndu-i șoldurile. Nici n-aș putea.

O îmbrățișă strîns și începu să se miște într-un ritm rapid, atent doar la plăcerea ei. O privi în ochi pînă cînd ea își coborî genele ca să-și ascundă tulburarea.

Cu grijă și răbdare el trecu de lipsa ei de experiență și o învățâ lucruri noi. Nu putea să-i dea decît puțin din tot ce știa că vor împărți mai tîrziu. Avea s-o facă să înțeleagă tot ce nu putea să-i spună cu voce tare. Că ea era făcută pentru el și că locul ei era alături de el, care o găsise în

sfîrşit. La rîndul lui, îi aparţinea numai ei, era o parte din el şi dorea ca ea să fie numai a lui.

Lucy îl luă pe după gît şi îşi împleti degetele în părul lui auriu, mişcîndu-se în acelaşi timp cu el. Blînd şi nestăvilit, tandru şi brutal, Heath o făcu a lui într-o furtună de mîngîieri disperate. Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi se lăsă consumată de explozia de senzaţii care o învăluia. El îi şopti cuvinte dulci deasupra pielii goale şi moi, apoi tăcu şi nu i se mai auzi decît respiraţia sacadată. Îi strînse şoldurile în palme şi o ridică mai sus, simţindu-i trupul cum se contractă în jurul lui. În extaz, ea gemu şi îl strînse în braţe, iar acel sunet simplu îl făcu să-şi piardă şi el controlul. Se afundă în trupul ei moale şi oftă adînc, apucînd-o de şuviţele castanii.

După aceea rămaseră multă vreme nemişcaţi. Tăcută, Lucy se odihni sub el, prinsă în braţele lui şi cu greutatea plăcută a unuia dintre picioarele sale deasupra picioarelor ei. Deşi ţinea ochii închişi, îl simţea cum o priveşte şi se gîndea stînjenită la cît de uşor îi cîştigase el supunerea. De ce trebuia să fie aşa cînd era cu el? De ce trebuia s-o înţeleagă el atît de bine? A doua zi el avea de gînd să-i ceară să-şi ţină promisiunile şi ştiau amîndoi că ea n-avea să le încalce.

Heath o mîngîie cu degetul mare pe fruntea încruntată, apoi o sărută pînă cînd de pe chipul ei se şterse orice urmă de supărare. Mîna lui alunecă spre sînul ei, iar ea făcu un gest mic de protest, încercînd să-i întoarcă spatele.

– Sînt obosită, spuse ea pe un ton arţăgos. Sau rolul de doamna Rayne înseamnă şi că trebuie să mă prefac că nu sînt?

– Fir-ar să fie!

Heath era exasperat de încăpăţînarea ei, aşa că îi acoperi protestele sărutînd-o pînă cînd buzele ei se desfăcură şi pînă cînd îşi aşeză braţele pe după gîtul lui, apoi ridică privirea şi oftă.

– Ştiu că nu o să fie uşor pentru tine să pleci din oraş, dar trebuie să ai încredere în mine şi să-ţi ţii în frîu mîndria suficient de mult cît să apuci dai o şansă acestui nou început.

– Nu mi-ai dat de ales. Îţi place să iei decizii de parcă...

– Nu există alternativă, pentru că lucrurile sînt deja în mişcare. N-aş putea să dau înapoi nici dacă aş vrea.

Lucy tăcu. *Trebuie să rămîn cu el sau să-l pierd definitiv,* se gîndi ea. Nu avea ce să facă, nu putea decît să cedeze. Nu putea să-l părăsească şi, în adîncul inimii, ştia că nici nu vrea să facă asta. Nu după tot ce împărţiseră. Cu toate astea, felul lui agresiv de-a fi nu era mai uşor de suportat. Heath crezu că ea tace pentru că e încăpăţînată, aşa că strînse buzele şi o trase mai aproape, intenţionînd să-i spulbere şi ultima fărîmă de opoziţie.

– Heath! protestă ea, făcînd un efort să scape. Ţi-am spus că sînt obosită şi...

– Nu uita ce-am vorbit mai devreme, doamnă Rayne, spuse el aproape de colţul gurii ei.

Lucy îşi amintea discuţia şi se enervă cînd îi auzi tonul arogant, dar imediat după aceea îi veni o idee care o făcu să zîmbească mulţumită. Avea să întoarcă situaţia în avantajul ei. Dacă trebuia să se mute la Boston şi să încerce să păstreze aparenţele, atunci n-avea să se opună. Heath se aştepta ca ea să accepte, dar să fie nemulţumită. În schimb, Lucy avea de gînd să facă mai mult decît atît – voia să îl uimească, jucîndu-şi la perfecţie rolul de soţie credincioasă. Dacă el o voia dulce şi supusă, ei bine, atunci ea o să fie ca o sfîntă, iar el n-o să ştie ce să mai creadă şi o să se lase dus de nas după cum îi va plăcea ei şi, cînd se va aştepta el mai puţin, o să-l facă să-i pară rău. Gîndul o încălzi şi o făcu să se simtă bine, dar curînd uită de toate planurile de răzbunare, fiindcă buzele şi mîinile lui îi furară orice urmă de raţiune.

De departe se auzea o bătaie puternică în uşă şi cineva o striga pe nume, enervant şi insistent.

– Lucy! Lucy!

– Heath, spuse ea adormită, întinzînd mîna ca să-l atingă. Răspunde la uşă. Spune-i că nu...

Se opri cînd degetele ei nu atinseră altceva decît aşternutul rece. Heath nu era alături de ea.

– Lucy! se auzi vocea de afară.

Era tatăl ei. Se răsuci şi blestemă cu obidă, apoi coborî din patul cald şi merse la fereastră. Da, era tatăl ei. Părul alb îi strălucea în lumina soarelui din acea zi răcoroasă de toamnă, în care un vînticel blînd răscolea frunzele veştejite de pe pămînt. Lucy auzea foşnetul copacilor prin fereastra pe jumătate deschisă. Tremurînd puţin, se îndreptă spre dulap şi scoase un halat gros, apoi, după ce se îmbrăcă, coborî în picioarele goale ca să-i deschidă tatălui ei. Îl invită pe Lucas să intre, iar acesta o privi revoltat. Dezaprobarea i se citea clar de pe chip. Se uită la ea din cap pînă în picioare şi scoase un sunet nemulţumit.

Deşi nu se uitase în oglindă, Lucy ştia cum arăta. Îşi simţea pleoapele umflate din cauza lipsei de somn, ştia că are părul încîlcit şi îşi simţea buzele sensibile şi roşii. Arăta ca o femeie care petrecuse întreaga noapte făcînd dragoste. În plus, simţea nişte împunsături în locuri secrete, era relaxată, obosită şi se simţea neaşteptat de mulţumită. Simţi cum un zîmbet îi înfloreşte pe buze, un gest intim, secret, pe care nu l-ar fi putut explica nimănui, nici măcar ei însăşi.

– Tată, te rog... Abia m-am trezit, n-am bătut cafea...

– Este ora unsprezece şi tu abia te-ai trezit? Dar nu dormeai niciodată pînă la ora asta dacă nu erai bolnavă sau...

– Am stat trează pînă tîrziu, spuse Lucy răsucindu-se pe călcîie şi pornind spre bucătărie.

Se frecă la ochi şi căscă. Probabil că nu dormise mai mult de două sau trei ore cu totul. Heath fusese insaţiabil.

– Te rog, ia loc cît timp fac eu cafeaua, îi spuse peste umăr lui Lucas, care o urmă în bucătărie. Vrei şi tu o ceaşcă?

– Da, răspunse el aşezîndu-se la masă şi mîngîindu-şi gînditor mustaţa. Am auzit că ai două servitoare care fac treaba în locul tău.

Tonul lui era dezaprobator.

– Mă bucur să văd că n-ai uitat cum se pregăteşte cafeaua.

Lucy rămase cu spatele la el şi se strădui să-şi aranjeze şuviţele încurcate, trecîndu-şi mîna prin păr.

– Ele vin abia după-amiază. Şi femeia pe care ai angajat-o tu? Te ajută?

– Face curăţenie destul de bine, dar nu găteşte ca tine.

– Mulţumesc, spuse Lucy, zîmbind cînd îl auzi că recunoaşte adevărul.

Puse ibricul pe foc şi observă că are o pată roşie, micuţă, pe interiorul mîinii, probabil o urmă de la barba lui Heath, şi duse mîna la baza gîtului, unde simţi alte semne ale iubirii lor. Prin faţa ochilor îi străluci amintirea lui aplecînd capul ca să o sărute şi roşi puţin, cuprinsă de un fior neaşteptat. Poate că, dacă nu ar fi plecat atît de devreme în acea dimineaţă, ar fi luat-o în braţe şi i-ar fi zîmbit aşa cum numai el ştia să zîmbească. Poate i-ar fi şoptit ceva despre noaptea trecută, poate ar fi tachinat-o puţin.

– Ce păcat că trebuie să plecaţi din Concord, spuse Lucas din senin. Heath a trecut aseară pe la mine şi mi-a spus. Poate că, totuşi, e mai bine să o luaţi de la început într-un loc nou.

– Poate că da. Nu cred că oamenii de aici o să uite vreodată ce-am făcut. Au memorii bune, aşa e?

Se întoarse şi-i zîmbi repede.

– Parcă mă văd, peste cincizeci de ani, mergînd pe strada principală şi pe cineva şoptind în urma mea „E Lucy Rayne. Mai ştii ce-a făcut în şaizeci şi opt?" Pînă atunci o

să fiu suficient de bătrînă încît să mă bucur de reputaţia mea proastă.

– Nu e nimic de rîs în asta.

– Heath spune că nu mi-ar strica să mă iau mai puţin în serios.

– Ai fost crescută ca să fii serioasă şi atentă...

– Am fost crescută să cred că o soţie bună trebuie să încerce să-i facă pe plac soţului ei.

Merse la dulap şi scoase două ceşti de cafea şi două farfurii, apoi îşi dădu seama că ideea plecării din oraş nu era atît de neplăcută pe cît crezuse la început. Poate că Heath avea dreptate. Dacă se gîndea mai bine, n-ar fi putut să spună că într-adevăr voia să trăiască tot restul vieţii într-un singur oraş.

– Lucy, îi spuse tatăl ei încruntîndu-se cu severitate, eu mi-am dat toată silinţa să te cresc cum trebuie. Nu mă aşteptam ca tu să arunci toate valorile astea la o parte odată măritată cu bărbatul ăsta, indiferent cum se poartă el cu tine şi chiar dacă te ia din locul căruia îi aparţii...

– Se poartă foarte frumos cu mine, spuse ea repede, devenind imediat serioasă şi începînd să-l apere pe soţul ei. Deşi mi-e puţin teamă să mă mut din oraş, m-am măritat cu el şi asta e situaţia. Trebuie să rămîn alături de el, indiferent unde merge.

Lucy îşi dădu seama în timp ce vorbea că nu spunea doar lucruri goale, ci credea fiecare cuvîntel. Lucas oftă, clătină din cap şi o privi cu reproş.

– Nu-mi vine să cred că pleci. Mi-am imaginat mereu că o să rămîneţi în Concord.

Adăugă pe un ton acuzator:

– Am crezut mereu că tu şi Daniel o să...

– La fel am crezut şi eu, îl întrerupse Lucy, apoi turnă cafeaua, cu mîinile tremurînd.

Dezaprobarea tatălui ei o supăra întotdeauna. El o văzuse trădîndu-l pe Daniel şi luase lucrurile foarte

personal, iar acum simţea că Lucy se răzvrătise împotriva tuturor valorilor pe care încercase el să i le transmită. Se întrebă dacă o să poată trece vreodată peste acel moment. Probabil că tatăl ei nu avea să uite prea uşor cum ea îi murdărise numele şi reputaţia pe care se străduise atît să le păstreze intacte.

– Poate că aşa e mai bine, spuse încet.

– Mai bine? Doar nu vrei să spui că, în loc să te măriţi cu un Collier şi să rămîi în Concord, tu preferi să fii măritată cu un...

– Nu are rost să mai vorbim despre asta. Ce rost are să-l critici pe Heath? Trecutul lui n-a contat deloc pentru tine cînd ai încercat să scapi de mine...

– Nu ţi-am permis niciodată să-mi vorbeşti aşa, spuse Lucas, surprins de tonul ei rece. Chiar dacă eşti măritată, tot nu am de gînd să tolerez un astfel de comportament din partea ta.

– Iartă-mă, spuse Lucy privindu-l fără să tresară, dar nu vreau să te aud cum îl critici.

– N-am spus nimic rău despre el.

– Dar ai sugerat că e mai puţin bun decît Daniel, ceea ce nu e deloc adevărat. N-aş da nici doi bani ca să fiu în locul lui Sally, să-l am pe Daniel de soţ şi pe Abigail drept cumnată. Aş fi chiar foarte nefericită! Daniel nu m-a înţeles niciodată şi nici n-ar fi putut s-o facă...

– Nu mai contează, spuse tatăl ei, privind supărat în ceaşca de cafea. Acum nu mai avem ce să facem.

Era clar că i-ar fi plăcut să insiste şi chiar să o dojenească, dar, dintr-un motiv sau altul, decisese să nu facă asta.

– Aş mai spune eu şi altele, dar nu are nici un rost.

– Aşa e, tată, spuse ea pe un ton ferm. Ce-a fost, a fost, şi toţi trebuie să suportăm consecinţele deciziilor noastre.

Cu ajutorul doamnei Flannery şi al fiicei acesteia, Lucy strînse de prin casă timp de două zile, împachetă haine,

veselă şi diverse lucruri care aveau să facă locuinţa din Beacon Hill să pară mai plăcută. Majoritatea obiectelor de mobilier rămăseseră în Concord, urmînd să fie vîndute odată cu casa. Aşa cum îi ceruse Heath, Lucas o ajută să împacheteze obiectele mai grele, timp în care magazinul rămase pe mîinile unui asistent, şi o conduse pe fiica lui la Boston.

În cele două nopţi pe care le petrecu fără Heath, Lucy dormi pe partea lui de pat, cu faţa ascunsă în perna lui, trăgînd adînc în piept parfumul masculin. Se miră de cît de mult îi lipsea soţul ei şi reuşi să uite de absenţa sa doar concentrîndu-se la toată munca pe care o presupunea plecarea.

Împachetatul lucrurilor din casa micuţă se dovedi a fi mai dificil decît se aşteptase ea. Pentru prima dată, pleca din oraşul în care crescuse şi care, în ciuda tuturor celorlalte lucruri, era, încă, locul pe care-l cunoştea cel mai bine. Curînd avea să se îndrepte spre o casă nouă şi o viaţă care părea înfricoşătoare şi neclară. Era sigură doar că îşi dorea să fie alături de Heath. Fără el, Concord părea gol, la fel ca şi casa lor, aşa că Lucy petrecu aproape tot timpul liber întrebîndu-se ce făcea soţul ei.

Lucas Caldwell închirie o trăsură acoperită ca să o ducă în Boston, şi toate pachetele şi cutiile ei fură urcate într-o căruţă pe care o conducea unul dintre băieţii familiei Hosmer, pentru un dolar. Lucy nu se uită în urmă cînd plecară din Concord, ci îşi concentră atenţia doar la batista mică şi tivită cu dantelă pe care o ţinea în poală. Din cînd în cînd se ştergea la ochi, oprind lacrimile care ameninţau să scape. Se simţea de parcă ar fi lăsat în urmă copilăria şi o durea inima ascultînd sunetul roţilor trăsurii care o ducea din ce în ce mai departe de tot ce cunoscuse vreodată.

Pe măsură ce se apropiau de Boston, Lucy începu să-şi aranjeze materialul rochiei, deşi nu era nevoie. Voia ca toate să fie în ordine cînd cobora din trăsură. Heath observa

aproape întotdeauna ce haine purta ea şi, pentru că nu-l văzuse de două zile, voia să fie cît mai frumoasă. Partea de deasupra a fustei era din lînă gri-argintie, tivită cu un material din aceeaşi culoare, care se ridica şi lăsa la vedere o altă fustă, iar mînecile lungi erau strînse pe încheieturi şi bufante la umeri. Pălăria ei frumoasă, o bernaise, era mică şi tivită cu o panglică de catifea, iar marginea de pai se potrivea perfect la culoarea rochiei şi îi acoperea puţin fruntea.

Uitîndu-se pe fereastră cînd trăsura trecu pe lîngă primăria din Boston, Lucy văzu Beacon Hill, cartierul numit în cinstea fostului far care fusese construit acolo în secolul al şaptesprezecelea ca să-i anunţe pe primii colonişti în cazul vreunui atac. Unele părţi din Beacon Hill, ca, de pildă, piaţa Louisburg, aparţineau „primelor" familii din Boston. Acestea, despre care se mai spunea că sînt şi crema oraşului, locuiau într-o lume separată. Printre ele erau nume ca Lodge, Cabot şi Peabody, sinonime cu regalitatea. Fiecare familie avea o avere şi o reputaţie cîştigate în primii ani în care locuiseră aici. Unii, ca de pildă familia Forbes şi familia Gardner, făcuseră bani din transport şi investiţii în calea ferată, iar alţii, ca familiile Whintorp, Lowell şi Redmond, cîştigaseră din textile sau afaceri bancare.

Contrar opiniei acestor familii, exista şi un alt sector important al oraşului Boston, format dintr-o clasă de oameni le fel de bogaţi, dar nu la fel de snobi. Era vorba despre antreprenori, afaceriştii care îndemnau oraşul să se dezvolte într-un ritm pe care, în lipsa lor, ceilalţi cetăţeni nu ar fi putut să-l susţină. Ei făceau din Boston un oraş model pentru dezvoltare şi călătoreau la New York, unde făceau tranzacţii elaborate, cu aplombul unor piraţi. Banii lor erau cîştigaţi de curînd şi nici unul nu se sfia să-i cheltuiască dînd petreceri minunate, umplînd teatrele, frecventînd magazinele şi monopolizînd cele mai bune restaurante. Familiile vechi nu puteau să sufere publicitatea, însă antreprenorii o iubeau

şi erau mîndri de propriile realizări. Erau sănătoşi, înfloritori şi uneori vulgari, ştiind că existau puţine lucruri pe care nu şi-ar fi putut permite să le cumpere. Adesea, familii ca Forbes, Redmond şi altele ca ele le permiteau fiicelor şi fiilor lor să-şi aleagă soţi şi soţii din rîndul copiilor de antreprenori, legînd astfel numele de elită de averi impresionante.

Lui Lucy îi trecu prin cap, exact între piaţa Louisburg şi Palatul Mt. Vernon, că şi ea era măritată cu un antreprenor. Ce combinaţie erau ei doi, un veteran de război cu vederi liberale, din Virginia, şi o tînără conservatoare care rar părăsea Concordul natal. Şi mai neobişnuită era echipa pe care Heath o făcea cu Damon Redmond. Oare cum ar fi putut soţul ei să se amestece cu locuitorii din Boston? Dacă Redmond era la fel de arogant şi elitist ca orice alt membru al familiilor de renume, atunci *„Examinatorul"* avea de înfruntat cîteva furtuni. N-ar fi fost mai uşor să găsească pe altcineva în afară de Redmond?

Trăsura se opri în faţa unei case mari, cu mansardă şi cu o curte mărginită de un gard din fier forjat. Era mult mai mare decît se aşteptase Lucy, de cel puţin două ori mai mare decît casa lor din Concord. Se uită nedumerită la clădire, cît timp tatăl ei o ajută să coboare din trăsură. Îi venea greu să creadă că va locui acolo. Heath nu-i spusese nimic despre casa lor cea nouă. Nici tatăl ei nu se obosi să ascundă faptul că era impresionat.

– Uite, spuse el, bătînd cu piciorul în trotuar.

Cărămida din faţa casei era aranjată într-un model complicat şi fusese smălţuită.

– Se numeşte trotuarul bogaţilor.

Se uită atent la Lucy şi ea aproape că văzu cifrele din mintea lui.

– Se pare că nu ţi-a spus chiar tot. Ce fel de investiţii a făcut? A fost...

– Ceva legat de calea ferată, răspunse Lucy, aranjîndu-şi după urechi cîteva şuviţe rebele şi ştergîndu-şi nasul

cu un colţ al batistei. Şi dacă felul în care te uiţi la mine înseamnă că ai vrea să afli dacă am ştiut despre banii lui înainte să mă mărit cu el, să ştii că răspunsul este nu.

– Nu mă gîndeam deloc la aşa ceva, spuse tatăl ei, părînd jignit.

– Foarte bine, răspunse ea obraznic. N-aş vrea să mă gîndesc că ai fi putut să crezi despre mine că sînt atît de mercenară încît să încerc să-l prind doar pentru că are ceva mai mulţi bani decît Daniel...

– Cu mult mai mulţi bani.

– Da, ei bine...

– Domnule Caldwell? se auzi o voce din spatele lui Lucas.

Era tînărul Hosmer, care se oprise cu căruţa în spatele trăsurii închiriate de ei.

– Să încep să descarc din lucruri?

– Unde e soţul tău? o întrebă Lucas pe fiica lui, fără să aştepte un răspuns. Ar fi trebuit să fie aici.

– Sînt sigură că e ocupat. Mă duc să-l caut înăuntru, răspunse Lucy repede şi urcă treptele în timp ce tatăl ei rămase să discute cu tînărul despre care bagaje trebuiau descărcate la început.

Casa, chiar aşa goală, era minunată. Din loc în loc rămăseseră piese de mobilier din lemn de alun, cu siguranţă de import, majoritatea avînd nevoie să fie retapiţate şi curăţate. Podelele din lemn masiv aproape că se rugau să fie lustruite, însă nu aveau urme şi zgîrieturi, iar tavanele înalte erau luminate de candelabre mari. Ferestrele imense lăsau să intre lumina soarelui, iar Lucy şi le imagină încadrate de draperii somptuoase. Şemineul din marmură şi pereţii trebuiau împodobite, totul trebuia spălat, şters de praf şi curăţat, dar casa avea să fie o locuinţă minunată. Cum să nu o iubească din prima clipă?

Trecu pe lîngă cîteva camere de la parter şi văzu oameni care lucrau de zor, scoţînd tapetul vechi, înlocuind

marmura ciobită, făcînd măsurători, urcînd pe scări de lemn, bătînd cu ciocane, însă Heath nu era nicăieri, şi, nesigură, Lucy se opri în pragul unei uşi, destul de mult timp încît să-i atragă atenţia unuia dintre lucrători.

– Domnişoară? întrebă el, scoţîndu-şi pălăria cînd ea se apropie.

– Sînt doamna Rayne, îl corectă ea zîmbind. Îl caut pe soţul meu. Ştiţi cumva unde este?

– Da, doamnă Rayne.

El îi arătă respectuos treptele care duceau la etaj, unde se auzea un zgomot puternic venind dintr-una din camere. Lucy se apropie curioasă şi se opri chiar după ce intră, zîmbind cînd îl văzu pe soţul ei. Neobservată, îl privi cum ridică un dulap mare cu sertare, ajutat de un bărbat îndesat, şi îl cară într-o altă parte a camerei. Muşchii puternici de pe umerii şi spatele lui Heath se încordară sub cămaşa subţire şi albă, iar pantalonii deschişi la culoare se strînseră pe coapsele lui puternice. Uneori, cînd îşi amintea cît de chipeş e soţul ei, Lucy tresărea uimită. Îl privi şi îşi dădu seama că se simte mîndră de el. Deşi uneori o scotea din sărite, avea anumite calităţi pe care nu le-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Dintre toate femeile care îl doriseră în trecut, şi toate acelea care aveau să-l dorească pe viitor, ea era singura care putea să-i pretindă atenţie în mod legitim.

Respirînd din greu, obosiţi, bărbaţii aşezară jos, în mijlocul camerei, obiectul de mobilier, şi îl priviră cu dispreţ.

– Îmi dau seama de ce nu l-au luat cu ei, remarcă Heath ridicîndu-şi una dintre mînecile care îi alunecase.

– Din cauză că e prea greu? întrebă celălalt.

– Nu. Din cauză că e prea urît.

– O să avem nevoie de mai mult ajutor ca să-l ducem jos, prin foaier, pînă afară, în stradă.

– S-ar putea să fie mai simplu să-l ducem la fereastră şi să-l aruncăm de acolo, răspunse Heath, făcîndu-l pe celălalt să rîdă.

– Nu se poate, la ce trotuar avem în față, spuse Lucy zîmbind, iar Heath se răsuci repede spre ea.

Deodată toată lumea tăcu, iar aerul vibră.

– Ești aici!

– Am ajuns ceva mai devreme.

Heath își luă ochii de la ea și se uită spre bărbatul de lîngă el.

– Domnule Flannigan, soția mea, doamna Rayne.

După ce înclină politicos capul spre Lucy, Flannigan își drese glasul, stînjenit.

– Ar fi bine să mă duc să văd cum se descurcă băieții de jos.

După ce acesta ieși, Lucy se apropie de soțul ei, ezitînd.

– Toți oamenii din casă...

– O să plece poimîine. Mai sînt cîteva reparații și cîteva modificări de făcut.

– Din ce am văzut pînă acum, casa este minunată.

– Nu avem prea multă mobilă în afară de un pat, niște mese, cîteva scaune și acest...

Își luă privirea de la ea și se uită amuzat la scrinul cu multe sertare.

– Această...

– Monstruozitate?

– Ești prea blîndă.

– Acest lucru grotesc? încercă ea, făcînd încă un pas către el

– Așa-i mai bine.

Oare ar fi fost necuviincios să-l sărute ea înainte să se apropie el? Se hotărî că nu, își puse mîinile pe pieptul lui, se ridică pe vîrfuri și își apăsă buzele pe obrazul proaspăt ras.

– Cum ai petrecut ultimele două zile? Ai fost înfiorător de ocupat? întrebă ea.

El o apucă de mijloc. Era prima dată cînd se apropia de el fără să fie forțată să facă asta. Heath se uită la chipul ei

şi amintirea propriilor lui cuvinte îi strică puţin bucuria momentului.

O să joci rolul doamnei Rayne pentru mine şi pentru tot restul lumii...

Heath regreta acele cuvinte mai mult decît orice altceva rostise vreodată şi ştia că şi ea îşi amintea ce-i spusese la fel de bine cum îşi amintea el, dar privindu-i ochii căprul deschis nu văzu în ei decît puţină curiozitate. I-ar fi plăcut să-şi dea voie să o creadă. Ce joc juca? Aparent, pe acela pe care i-l ceruse el.

O să joci rolul doamnei Rayne pentru mine...

Încruntat, se aplecă şi o sărută pe buze, explorîndu-i cu pasiune gura, pînă cînd îi deveni clar că ea răspunde sincer. O dulce magie se înfiripase între ei, mai amețitoare decît vinul, iar tensiunea pe care o simțea Heath slăbi cînd Lucy se topi în braţele lui. Era îmbujorată, privirea îi era pierdută şi avea buzele desfăcute.

– Tatăl meu aşteaptă jos, spuse ea, cu vesela, cu bagajele, cu căruța...

– Poate să mai aştepte cîteva minute.

– Dar...

– N-o să plece nicăieri.

Heath se aplecă, o privi pe sub borul pălărioarei şi o sărută din nou. Lucy îl strînse în braţe şi-l mîngîie pe spate cu o pasiune la fel de mare ca a lui, pînă cînd el se retrase, scoţînd un sunet chinuit.

– Îmi place să te îmbrăţişez, rosti, apucîndu-i obrajii în palme şi sărutînd-o cu blîndeţe. Fir-ar să fie! O să mai dureze pînă cînd o să putem să fim singuri. După ce pleacă tatăl tău şi restul oamenilor din casă, o să luăm cina, apoi...

– Am putea să sărim peste cină.

– Vai, doamnă Rayne, rosti el apăsat, prefăcîndu-se şocat.

Ea roşi cînd el îi zîmbi seducător.

– Aş vrea să putem, dar i-am spus lui Damon că o să fim nevoiţi să mîncăm la restaurant pentru următoarele cîteva zile, pînă cînd angajăm personal, iar el a insistat să ne întîlnim diseară la cină, la Parker House.

Lucy oftă. Îi părea rău că erau atît de ocupaţi în seara aceea. Avea să mai dureze ore bune pînă cînd puteau să fie singuri, iar ea descoperi că îşi dorea cu disperare să rămînă doar cu el. Abia aştepta să afle exact cît de frumos era acel nou început despre care-i vorbise el.

– Trebuie să mergem, spuse Heath, mîngîindu-i blînd bărbia cu degetul şi privind-o cu o plăcere abia reţinută, dar o să mă revanşez mai tîrziu. Îţi dau cuvîntul meu.

– Cuvîntul tău de domn?

– Sigur.

– Aş prefera ceva pe care să pot să mă bazez mai mult, răspunse ea, aruncîndu-i o privire jucăuşă care îl făcu să zîmbească încîntat.

– Mai tîrziu, murmură, apoi îi dădu drumul din braţe, deşi nu prea voia.

Damon Redmond era mai mult sau mai puţin cum se aşteptase Lucy să fie. Îl văzu imediat ce ea şi Heath fură conduşi la o masă aşezată discret în sala mare de la Parker House. Aici era locul de întîlnire al oamenilor cu avere şi influenţă, unul dintre puţinele localuri din ţară care servea un meniu „à la carte" la orice oră din zi. Clienţii lor aveau dreptul să mănînce oricînd doreau.

Damon îi luă mîna şi o duse spre buze cu un gest exersat, rostind politicos toate remarcile potrivite momentului. Educaţia sa deosebită şi încrederea în sine plină de aroganţă erau rezultatul mai multor generaţii de bărbaţi Redmond crescuţi în acest spirit şi ar fi fost evidente chiar dacă Damon ar fi fost îmbrăcat în pînză de sac. Cu hainele lui perfect croite, cu pantofii lustruiţi imaculat şi cu o cravată subţire, tînărul avea o strălucire comparabilă cu farmecul

lui Heath. Era înalt, cu numai cîțiva centimetri mai scund decît soțul ei, iar părul negru și trăsăturile dure îi dădeau un aer distant, dar atrăgător. Cînd zîmbea era și mai plăcut, însă în timpul cinei nici unul dintre zîmbetele lui nu păru să îi lumineze și privirea. Deși avea simțul umorului, maniera lui calculată dădea impresia că măsura, judeca și cîntărea încontinuu tot ce vedea, iar Lucy decise că aceea era o atitudine pe care ea, una, n-o aprecia la cei cu care lua cina, dar care nu era o însușire nepotrivită pentru un redactor de ziar.

După ce vorbiră despre nimicuri legate de ce se mai întîmpla prin Boston și comandară de mîncare, Damon se întoarse spre Lucy.

– Sper că nu ți-a fost prea greu să pleci din Concord și să te muți la Boston, doamnă Rayne.

– Absolut deloc. De fapt, a fost chiar foarte simplu.

Aruncîndu-i un zîmbet lui Heath, adăugă:

– Sper doar ca voi doi să reușiți să faceți ordine în redacția *„Examinatorului"* pe cît de repede am eu de gînd să fac ordine în afacerile care țin de casă.

– Din păcate, în cazul nostru o să dureze ceva, spuse Damon scurt, luînd o înghițitură de vin și aruncînd o privire dezinteresată prin încăpere.

Lucy înțelese că el nu intenționa să discute despre afaceri sau despre ziar cu ea de față și își aminti prea tîrziu că Heath îi spusese în drum spre Parker's că Damon avea tendința să considere femeile ca fiind creaturi fără minte. Se întoarse spre soțul ei, care ridică din umeri aproape imperceptibil, privind-o ca și cum i-ar fi spus: „Eu te-am avertizat".

– A fost nevoie să concediați mulți dintre foștii angajați ai ziarului? întrebă ea, hotărîtă să continue discuția despre *„Examinator"*.

Heath zîmbi blînd, apoi răspunse, știind că ea vrea să-i demonstreze ceva lui Damon:

– Am dat afară mulți dintre foștii redactori și pe cîțiva dintre reporteri. Trebuie să găsim oameni noi, cărora să nu le fie frică să rişte puțin.

– Şi unde o să-i găsiți?

Damon păru incomodat de întrebarea ei.

– Pe aici, pe colo, spuse el evaziv.

Heath era deja amuzat.

– Nu-i nevoie să ne ascundem de soția mea, Damon.

Se uită la Lucy, care îl privea, așteptînd.

– Reporterii sînt de găsit, de obicei, prin camerele din spate ale tipografiilor, Cin. Dar cred că o să avem mai mult noroc dacă o să căutăm prin alte locuri.

Continuă pe un ton scăzut, conspirativ, făcîndu-i cu ochiul:

– Dacă avem noroc, o să reuşim să-i furăm pe cîțiva de la *„Jurnal"* sau de la *„Herald".*

– Chiar așa? Dar nu este lipsit de etică să faceți asta?

– Ba da, foarte. Dar e mai ieftin și mai simplu decît să instruim noi înșine pe cineva. Nu există nici o școală de jurnalism și singurul atu al unui reporter este experiența. Cu cît găsim mai mulți oameni cu experiență, cu atît o să ieşim mai repede în față.

– Ce o să le oferiți ca să plece de la ziarele la care lucrează deja? Salarii mai mari?

– Da, și condiții rezonabile de muncă. Plus cîteva provocări profesionale.

– Ce fel de provocări?

Damon îi întrerupse politicos.

– Avem o listă lungă, doamnă Rayne. Sînt sigur că nu doreşti să te plictisim cu așa ceva.

– Ba din contră, domnule Redmond, spuse ea privindu-l în ochi. Mă interesează tot ce are legătură cu afacerile soțului meu...

– Iar eu, spuse Heath sec, am făcut prea puține ca să-i descurajez acest interes.

– Presupun că aşa este, murmură Damon cu răceală, tăcînd.

– Cum era cu reporterii? îl întrebă Lucy pe Heath, care zîmbi aprobator, în semn că-i plăceau întrebările ei atît de directe.

– În primul rînd o să scăpăm de proza asta ridicol de elaborată pe care cineva a decis s-o aducă la modă. Nu vreau să scriu cuvinte goale şi elevate. Îmi doresc ca orice cititor să poată să înţeleagă ce scrie în paginile ziarului meu. În general, reporterii nu sînt suficient de sceptici şi iau notiţe legate de ceea ce aud fără să pună întrebări, să caute mai în profunzime sau să analizeze. Mulţi cititori nu ştiu cum să interpreteze ceea ce citesc şi parte din responsabilitatea unui ziar este să îi ajute să înţeleagă ştirile.

– Dar de unde ştii că interpretarea voastră este cea corectă?

– În privinţa asta o să fie mereu vorba despre opinii personale. Teoretic, noi trebuie să fim obiectivi şi să nu luăm partea nimănui, însă puţine ziare pot să fie atît de nepărtinitoare. *„Examinatorul"* o să ridice standardele în privinţa asta şi ori o să avem un mare succes, ori o să dăm faliment în cîteva săptămîni.

Lucy rîse.

– Cît de optimist eşti! Abia am ajuns în Boston şi tu deja-mi vorbeşti despre faliment, spuse ea, apoi se uită la Damon. Dumneata eşti de acord cu noile politici ale ziarului, domnule Redmond?

El dădu scurt din cap.

– Dacă o să avem profit şi o să publicăm un jurnal pentru mase, da.

– Sînt sigură că oamenii de rînd o să vă fie recunoscători, răspunse ea pe un ton poate puţin prea amabil, închizînd gura imediat ce-l simţi pe Heath cum îi face semn cu piciorul pe sub masă.

Capitolul opt

– Cît de snob este acest Damon Redmond! exclamă Lucy aşezînd-se în pat şi încrucişînd braţele la piept, nemulţumită. Mă mir că n-a insistat să cer voie de fiecare dată cînd aveam ceva de spus! Crezi că o să poţi să lucrezi cu el? O să-i facă pe toţi angajaţii să-şi dea demisia într-o săptămînă cu atitudinea lui insuportabilă...

– Nu o să aibă de-a face cu ei la fel de mult ca mine.

Heath micşoră flacăra lămpii şi îşi descheie nasturii cămăşii.

– Eu mă descurc cu el şi să ştii că are şi părţi bune...

– Ca de pildă?

– Damon este inteligent şi îşi păstrează calmul dacă apare vreo urgenţă. Am nevoie de articolele lui pentru ziar, fiindcă sînt clare, analitice, te provoacă să gîndeşti şi, ca să fiu sincer, are un cerc de prieteni şi cunoştinţe de care aş putea să am nevoie mai devreme sau mai tîrziu.

– De ce s-a implicat el în afacere? Doar face parte din familia Redmond şi n-are de ce să se preocupe din cauza banilor.

– Ăsta e un punct sensibil.

Heath îşi scoase cămaşa şi se aşeză pe marginea patului, ca să-şi descalţe cizmele. Greutatea lui strînse cearceaful de pe şoldurile lui Lucy, făcînd-o să se înfioare din cauza senzaţiei de strînsoare şi siguranţă pe care o simţi în camera intimă şi slab luminată, în prezenţa liniştitoare a bărbatului de lîngă ea.

– Motivul pentru care face toate astea este că el şi familia lui sînt, aşa cum a spus-o chiar el, puţin stînjeniţi financiar. Dacă ziarul nu o să devină o afacere bănoasă, atunci familia lor n-o să aibă destul resurse ca să-şi păstreze statutul pe care-l are în Boston. Nu multă lume ştie, aşa că...

– N-o să spun nimănui, bineînţeles.

Lucy se jucă gînditoare cu marginea cămăşii de noapte.

– Cred că, dacă n-ar fi fost atît de arogant, mi-ar fi fost puţin milă de el. Toată familia depinde de el ca să-şi salveze averea... Probabil că îi e greu.

Uitîndu-se cu şiretenie la soţul ei, scoase un sunet dezaprobator.

– Şi cînd mă gîndesc că succesul sau eşecul depind de un sudist radical şi de ideile lui nebuneşti despre jurnalism...

– Ţi-arăt eu ţie, fato!

Deodată, Lucy se trezi prinsă sub el, pe spate, şi începu să rîdă şi să se agite, iar el îşi strecură mîinile sub cuverturi şi se răzbună cu vîrf şi îndesat.

– Nu! Termină! Nu pot să sufăr să mă gîdile cineva!

Rîse şi ţipă, apoi spuse răguşit:

– O să te gîdil şi eu!

– La mine nu merge.

– Vrei să punem pariu?

Ezitînd, ea îşi trecu degetele peste pielea lui bronzată, deasupra mijlocului, apoi mai sus, spre subţioară. Heath nici nu tresări.

– Vezi? Eu am pielea tăbăcită de prea multe cicatrici din bătălii şi nu mai simt gîdilăturile.

Ea se întristă.

– Nu mă minţi?

El rîse încet.

– Nu, drăguţă, glumeam. Nu mă gîdilam nici înainte de război.

– Nu-mi place să glumim cu asta.

Lucy se uită la cicatricele pe care le lăsaseră bătăliile pe pielea lui. Răni de demult, pe care ea nu mai putea să le îngrijească acum. Gîndul că el fusese rănit, că sîngerase, îl făcea stomacul să se strîngă şi inima să o doară. Îl privi cu atenţie, înregistrînd în memorie toate semnele acum vindecate pe care le avea pe trup. Nu erau atît de multe pe cît i se păruse înainte. Avea cicatricea lungă şi subţire care ajungea de la gît pînă la claviculă şi altele, mult mai mici, care îi desenau un model cadrilat pe mijloc şi abdomen, şi o linie care se întindea din talie pînă la marginea pantalonilor. Încet, Lucy întinse mîna şi-l atinse pe umăr, mîngîind mai întîi pe deasupra urmei şterse a unei lovituri de glonţ, apoi alunecînd cu degetele spre claviculă. Mîna ei era mică şi albă pe pieptului lui bronzat.

– De ce sînt atît de multe? se întrebă cu voce tare.

Heath nu răspunse şi se lăsă atins, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce ea urmărea cu mîna contururile cicatricelor, în jos, spre abdomen.

– Aşa se întîmplă pe cîmpul de luptă, drăguţă. Toţi bărbaţii încearcă să...

Se opri cînd simţi că ea îi desface nasturii pantalonilor, apoi, cînd continuă să vorbească, vocea îi tremură puţin.

– Toţi încearcă să se găurească unii pe ceilalţi. Cinda, ce naiba... Doamne, ce bine e!

– Ştiu că e normal să ai cîteva răni, spuse ea, aplecîndu-se şi sărutîndu-l la baza gîtului.

Atinse repede cu limba adîncitura de deasupra sternului şi strecură mîna mai jos. Simţi cum el înghite în sec sub sărutul ei, în timp ce trupul i se trezea sub atingerea ei.

– Dar tu parcă ai fi fost principala lor ţintă.

– Trag în oricine apare primul, iar eu, fiind mai mare decît majoritatea...

– Mult mai mare, aprobă ea cu un aer nevinovat, iar el rîse pierit, apucînd-o de încheietură şi trăgîndu-i degetele la o parte.

– Diavoliță ce ești! În seara asta ai foarte multe inițiative.

– Nu voiam decît să-ți alin suferința...

– Rănile-mi sînt deja vindecate, mulțumesc. Mă bucur că nu ai fost lîngă mine pe front, că m-ai fi omorît cu atențiile tale. Spre finalul războiului, numai gîndul la o femei frumoasă îmi dădea amețeli.

– Deci ți-a fost dor de doamnele din Virginia.

Zîmbetul lui Lucy dispăru brusc. Îi venise o idee care o neliniști.

– Ți-a fost dor de... cineva anume?

El ezită un moment înainte să răspundă.

– De nimeni în mod special.

Ea deveni și mai interesată.

– Heath, femeile dinainte de mine... Vreodată...

– Nu-mi amintesc.

– Ce?

– Nu-mi amintesc nimic despre ele.

– Adică nu vrei să-mi spui. Dar vreau să știu dacă ele...

– Drăguță, nu te obosi să mă întrebi lucruri despre femeile dinaintea ta. Un domn nu vorbește despre așa ceva cu soția lui.

– Dar nu mai ești un domn. Chiar tu mi-ai spus asta.

– N-o să vorbim despre ele.

– Heath... spuse ea pe un ton rugător.

– Și tu ai răspunde la fel dacă eu te-aș întreba ce făceai cu Daniel. Ai spune că nu-ți amintești...

– Dar îmi amintesc!

El se prefăcu indignat și se ridică într-un cot ca să o privească mai bine.

– Chiar așa? Și ce anume îți amintești? O plimbare la lumina lunii, pe strada principală, și un sărut sau două? Nu cred că ați făcut mai mult de-atît.

– Ei bine, spuse ea privindu-l printre gene, trebuie să recunosc că nimeni nu m-a sărutat vreodată cum mă săruți tu.

Mai liniştit, Heath începu să se joace cu panglicile cămăşii ei de noapte.

– Pentru că înainte de mine n-ai cunoscut decît yankei cu sînge rece.

– Doamne, ce-ţi mai place să generalizezi. Şi eu sînt yankee, dar nu am sîngele rece!

Rostise ultimele cuvinte cu accentul lui, imitîndu-l la perfecţie, zîmbindu-i larg apoi.

– Sau vrei să spui că şi asta ţi se datorează tot ţie?

– Ai devenit tare obraznică, doamnă Rayne.

– Înseamnă că e nevoie să mă pedepseşti puţin.

– Să ştii că da!

În următoarele cîteva săptămîni, noul lor început se dovedi mai bun decît orice ar fi putut să spere Lucy. Amîndoi aveau de cucerit lumi noi şi fiecare dintre ei se lansă cu entuziasm la atac. Zilele erau scurte şi ocupate, iar nopţile erau pline de pasiune. În unele privinţe, totul era perfect.

Însă între ei existau încă bariere şi, ce era mai rău, nimeni nu vorbea despre ele. Piedicile erau mereu acolo, neclare, nerostite, iar Lucy simţea uneori că se loveşte de ele exact cînd s-ar fi aşteptat mai puţin. Oricînd încerca să afle mai multe despre viaţa lui dinainte de război, el găsea nenumărate căi ca să evite să-i răspundă. O tachina, făcea dragoste cu ea, uneori chiar se certau doar ca să schimbe subiectul. La fel se întîmpla şi cînd Lucy îi punea întrebări prea personale sau prea insistente. El îi răspundea lucruri fără sens sau tăcea ursuz. O durea să înţeleagă că soţul ei nu avea de gînd să-i dea acces în inima lui, că nu voia să-şi împartă secretele şi durerea cu ea. Se bucura de ea, o apăra şi o proteja, dar era clar că nu voia să o iubească, iar Lucy nu înţelegea de ce şi nici nu avea pe cine să întrebe.

Ca să se apere, ridică şi ea propriile ziduri. Dacă nu voia să-i dea nici măcar o parte din inima lui, atunci şi ea avea de gînd să-l ţină pe el la distanţă. Era drăguţă şi afectuoasă

cu el, rîdea şi îi vorbea, îi răspundea fără rezerve atunci cînd făceau dragoste, dar nu îi vorbea niciodată despre ceea ce gîndea sau despre ce-şi dorea. Nu-l lăsa să se apropie prea mult.

Între ei nu putea să existe iubire, fiindcă iubirea aştepta în afara zidurilor, neprimită, temută, respinsă. Astfel că momentele lor împreună erau, uneori, lipsite de consistenţă. Rîsul, plăcerea şi afecţiunea nu erau suficiente întotdeauna.

Heath îi lăsase ei responsabilitatea să redecoreze şi să mobileze casa, să aleagă şi să instruiască personalul. Îi deschisese conturi la *Jordan, Marsh & Co.,* la *C.F. Hovey* şi la alte magazine mari, unde Lucy ajunsese în scurt timp o persoană foarte cunoscută. După ce cumpărase cantităţi ameţitoare de produse de la fiecare dintre ei, era suficient să intre pe uşă ca să audă exclamaţii încîntate din partea tuturor, de la portar pînă la vînzători.

– Doamnă Rayne, bună dimineaţa!

– Bună ziua, doamnă Rayne!

– Doamnă Rayne, cît mă bucur că aţi revenit aşa de curînd la noi!

Da, îi plăcea că ajunsese aşa de cunoscută într-un timp atît de scurt, avînd în vedere faimoasa atitudine rezervată a magazinelor din Boston. Îi povestea mereu soţului ei despre atenţia vînzătorilor şi proprietarilor de magazine, amuzîndu-l nespus.

De multe ori, însă, ea se chinuia în secret din cauza deciziilor pe care trebuia să le ia. Nu fusese crescută ca să cheltuiască fără chibzuinţă şi nici nu avusese vreodată atît de multe responsabilităţi. Una era să alegi o canapea sau un set de porţelanuri şi cu totul altceva era să decorezi o casă întreagă, mai ales una atît de mare. Îşi dorea ca rezultatul străduaniei să îi placă şi soţului său, nu numai ei, iar asta înrăutăţea situaţia. I se părea terifiant să comande mobilă şi covoare în valoare de mii de dolari şi să-şi facă griji că, poate, nu a ales culoarea sau stilul potrivit. Casa

trebuia să fie destul de banală ca să se potrivească gusturilor conservatoare ale locuitorilor din Boston care aveau să-i viziteze, însă Heath îi spusese clar că el nu vrea să locuiască într-o casă tipică pentru New England, care să-i amintească de un cavou. Gusturile lui erau, cu siguranţă, moderne. Lucy se văzu nevoită să facă multe compromisuri între cele două stiluri, iar piesele de mobilier care să se potrivească şi unuia, şi celuilalt erau greu de găsit. În mare parte din timp se simţea pe teren străin, dar, fiindcă nu avea cine s-o critice, începu, treptat, să se bazeze pe gustul şi pe instinctul ei.

Nu îi plăceau foarte mult stilurile moderne, care erau atît de elaborate, aşa că folosi culori uni şi modele nepretenţioase. Pentru ferestre alese nişte draperii simple şi drepte, din catifea, care aveau să fie înlocuite cu perdele subţiri de muselină pe timpul verii. Uşile fiecărei camere erau acoperite cu draperii legate cu şnururi ce aveau la capete ciucuri. Pe timpul iernii aveau să fie desfăcute ca să-i ferească pe cei din casă de curent.

Salonul familiei era decorat în nuanţe de albastru palid şi trandafiriu, cu draperii din dantelă şi brocart exotic, numit Chateau Sur Mer. Fondul ţesăturii era de un crem foarte deschis, iar modelul înfăţişa trandafiri înfloriţi, frunze verzi şi orhidee delicate. Culorile din salonul pentru oaspeţi erau mult mai aprinse – albastru regal, roşu închis şi verde smaragd, şi ofereau un fundal strălucitor pentru mobila din lemn de nuc.

Cel mai mult dură renovarea dormitorului. Lucy se decisese asupra unui ivoriu pentru fond, cu accente de piersică şi albastru-cenuşiu. Patul de modă veche, cu stîlpi, era acoperit cu draperii subţiri de aceeaşi culoare cu acelea de la ferestre. Lucy cumpără mai multe feluri de mătase brodată şi de dantelă pentru perne şi pături. Avea să dureze ceva vreme, dar pînă la urmă dormitorul avea să fie împodobit cu lucruri lucrate manual, ca atmosfera să fie mai

plăcută şi mai îmbietoare. Figurina care-i aparţinuse cîndva mamei ei ocupa locul de onoare pe poliţa de deasupra şemineului. Lucy era foarte mulţumită de toate detaliile muncii ei şi avea în sfîrşit senzaţia că este acasă. Simţea promisiunea viitorului aici, în camerele frumos decorate, cu aerul lor de linişte care, parcă, îţi ura bun venit.

După ce-şi aranjase biroul de la *„Examinator"*, Heath descoperise că drumul pe care mergea era mai dificil şi mai întortocheat decît îşi imaginase. Majoritatea locuitorilor din Boston priveau ideile şi abordările noi cu suspiciune, ceea ce însemna că el era nevoit să fie atent la linia fină de demarcaţie dintre a fi inovator şi a întrece măsura. Ceea ce lui i se părea liberal, alţii considerau de-a dreptul radical, iar Heath învăţă asta curînd şi începu să se bazeze mai mult pe judecata lui Damon.

Acesta, cu înţelegerea înnăscută pe care o avea pentru temperamentul celor din New England, era dispus să fie creativ, dar ştia şi cînd se abăteau prea mult de la tradiţie. Ştia cum stau lucrurile în partea lui de lume, iar articolele sale erau ireproşabile. Din păcate, angajaţii ziarului nu prea-l aveau la inimă. Era nevoie de un talent anume ca să-i inspiri pe ceilalţi să dea ce era mai bun din ei, talent pe care el nu-l avea, aşa rezervat cum era, nerăbdător cu încetineala celorlalţi şi prea puţin flexibil. Heath fusese educat să considere că acel aer superior le era caracteristic tuturor celor din New England, dar, oricum i-ai fi spus, această trăsătură nu-i făcea pe angajaţi să-l îndrăgească pe Damon.

Heath, pe de altă parte, crescut într-o societate în care şarmul era la fel de necesar ca aerul, ca mîncarea şi ca somnul, ştia exact cum să-i împace pe cei supăraţi şi cum să le mîngîie orgoliul rănit. De el depindea să-şi folosească tot talentul ca angajaţii lor să dea ce aveau mai bun, aşa că petrecea nenumărate ore discutînd cu reporterii despre

stilul lor şi despre ideile pe care le aveau, îi conducea pe drumul pe care şi-l aleseseră pînă cînd trăgeau concluziile pe care dorea el ca ei să le tragă. Pentru că ştia care e valoarea laudei, Heath căpătase obiceiul să fie cinstit, dar amabil cu angajaţii săi.

Articolele puternice şi bazate pe realitate aveau să aducă *„Examinatorul"* pe culmile succesului şi, odată stabilită o fundaţie solidă pentru asta, el avea de gînd să construiască mai departe, cît mai sus. Intenţiona să tipărească şi o ediţie de duminică a ziarului şi să-l reorganizeze în aşa fel încît publicitatea să apară în interior şi nu pe prima pagină. Se întreba dacă nu cumva ar fi fost bine să mărească literele titlurilor, ca să nu mai fie late cît o singură coloană sau cît două, ci duble sau chiar de trei ori mai mari. Voia ca ziarul lui să fie mai arătos decît *„Herald"* şi *„Jurnalul"*, astfel ca, atunci cînd toate trei ar fi stat alături, *„Examinatorul"* să fie primul care să atragă privirea. Aveau să treacă luni bune pînă cînd eforturile lui vor avea rezultate, însă vînzările jurnalului nu scăzuseră după ce ei cumpăraseră afacerea, ba chiar crescuseră pe alocuri şi, influenţaţi de Heath, oamenii lui începeau să înveţe să lucreze împreună. Chiar şi Damon, care la început era independent şi agitat ca un bidiviu pur-sînge, acum începea să fie mai paşnic.

– Intră, spuse Heath, recunoscînd felul scurt în care bătea Damon la uşă.

Biroul lui era în singura cameră privată de pe întregul etaj. Partenerul lui lucra în acelaşi spaţiu cu reporterii. Pe pereţii acelui loc erau hărţi, în colţuri erau rafturi cu cărţi şi toată lumea stătea la birouri mici, de culoare verde. Cu toate că scopul principal pentru care Damon lucra acolo era ca el să pară mai puţin distant şi rece, acest lucru îi permitea şi să fie atent la ce se petrecea în redacţie. Pentru că îi plăcea să-şi dezmorţească muşchii la fiecare jumătate

de oră, Damon se plimba prin încăpere şi observa nenumăratele detalii ale muncii celorlalţi.

– Ai să-mi spui ceva nou? întrebă Heath fără să ridice privirea de la articolul pe care-l avea în faţă.

– Lumea e încă supărată din cauza celui de-al patrulea amendament. Se aude ceva despre un cutremur la San Francisco, unul mare. Şi găleata de apă din colţ are o îndoitură nouă.

– Ştii, Damon, m-aş simţi ceva mai bine şi aş crede că poţi să priveşti lucrurile în perspectivă dacă nu mi-ai vorbi în aceeaşi frază despre cutremurul din San Francisco şi despre găleata cu apă din colţ.

Damon îi oferi unul dintre rarele lui zîmbete.

– Ştiu sigur care dintre lucrurile astea două este mai important în viaţa mea.

– Nu-mi dau seama cum poţi să fii atît de milos.

– Probabil că temperamentul meu ar fi mai amabil dacă n-ar trebui să lucrez pînă la trei dimineaţa ca să scot ziarul ăsta.

– Cînd o să ai o nevastă care o să te aştepte acasă, o să încep să mă simt vinovat din cauza asta.

– Atunci o să te anunţ imediat ce găsesc o femeie care să merite să fie luată de soţie.

– Sînt sigur că există una, pe undeva, care te aşteaptă, răspunse Heath sec, dar cred că ai găsi-o mult mai repede dacă, în loc să le studiezi arborele genealogic, te-ai gîndi la celelalte calităţi ale lor.

– Eu am fost crescut cu un respect sănătos pentru liniile de sînge. Sîngele rău iese întotdeauna la iveală.

– Nu te supăra, dar nu contează cine a fost bunicul ei, fiindcă nu lîngă el te culci în fiecare noapte.

– Presupun că nu, rosti Damon neîncrezător.

Brusc, Heath schimbă subiectul.

– Despre ce voiai să discutăm?

– Despre transport. Nu avem decît o singură trăsură cu care să se deplaseze reporterii în misiuni speciale, şi de

Cele mai multe ori o foloseşte Ransom ca să meargă la poliţie, ceea ce înseamnă că nimeni altcineva nu are parte de ea. Noi le-am tot spus să descopere ei înşişi ştirile, să fie în locul respectiv chiar cînd se întîmplă totul şi să nu aştepte să audă de la alţii, dar, dacă povestea nu e la distanţă scurtă, nici nu putem să începem...

– Înţeleg. O să mai cumpărăm o trăsură.

– Încă un lucru, spuse Damon fără nici o emoţie. Am fost abordat de mai mulţi oameni care preferă să rămînă anonimi, dar care m-au rugat să-ţi vorbesc despre ceva ce toată lumea jurnalistică are, mai puţin *„Examinatorul"*.

– Despre ce naiba ar putea să fie vorba?

– Despre portar.

– Portar? repetă Heath nevenindu-i să creadă ce aude.

– Care să ia cărţile de vizită ale celor care vin la noi.

– Măi să fie!

– E o chestiune de prestigiu...

– Spune-le, rosti Heath pe un ton scăzut şi ameninţător, că o să angajăm un portar cînd o să scriem un ziar care să poată să fie folosi şi la altceva decît la ştersul posteriorului în toaletele de prin curţi.

Lucy avea de înfruntat şi ea propriile dificultăţi. În picioare, în foaier, printre oamenii care cărau mobila şi printre metri întregi de tapet, devenise ţinta unui adevărat asalt de întrebări.

– Doamnă Rayne, unde să punem masa asta?

– Doamnă Rayne, tapetul ăsta este pentru salonul de la etaj, sau pentru sufrageria de la parter?

– Doamnă Rayne, mă scuzaţi, dar vreţi să punem sofaua lîngă perete sau mai aproape de centrul camerei?

– Doamnă Rayne, vreţi să zugrăvesc tavanul din sala de mese în albastru sau în crem?

– Opriţi-vă! strigă ea deodată, ridicînd mîinile de parcă ar fi încercat să se apere de ei.

Trase aer în piept, se uită de la unul la altul şi vorbi repede:

– Locul mesei este între scaunele tapițate cu catifea, din salon. Tapetul e pentru camera de la etaj, sofaua trebuie aşezată la perete iar tavanul trebuie zugrăvit cu vopsea crem.

Mica mulțime se împrăştie şi alți doi bărbați apărură dinspre hol, ducînd nişte pachete.

– Doamnă Rayne...

– Doamnă Rayne...

Dacă îşi mai auzea numele o singură dată, Lucy era convinsă că avea să înceapă să țipe!

– Domnule Rayne, doriți să-mi vorbiți?

– Da, spuse Heath punînd stiloul jos şi încrucişînd brațele deasupra biroului. la loc, Bartlett.

– Da, domnule.

– Îți aminteşti de discuția pe care am avut-o ieri, cea despre interviuri?

– Da, domnule.

– Este un domeniu nou şi nimeni nu ştie bine cum se face, cu excepția celor de la *„Chicago Sun"* şi, poate, a celor de la *„New York Tribune"*, dar interviurile o să devină foarte importante pentru ziarul nostru, Bartlett. Oamenilor le place să citească despre alți oameni.

– Îmi amintesc că mi-ați spus...

– Cînd te implici trup şi suflet, munca ta e destul de satisfăcătoare, motiv pentru care te-am rugat să-i iei un interviu primarului Shurtleff.

Bărbatul mai tînăr se mişcă stînjenit pe locul lui, iar Heath îi aruncă o privire directă şi neînduplecată. Pe măsură ce se simțea mai în largul lui ca director, combinația dintre acea privire şi cuvintele spuse pe un ton blînd, cu accentul lui din Sud, îi intimida din ce în ce mai mult pe reporteri şi pe ceilalți angajați ai ziarului, chiar şi pe cei mai îndrăzneți.

– Domnule, pot să vă explic...

– Ceea ce, poate, nu ţi-ai amintit, Bartlett, este un alt lucru pe care eu ţi l-am spus.

– Care anume?

– Oamenilor nu le place să citească ştiri răsuflate.

Heath făcu o pauză, apoi lovi masa cu palma, pentru efect, făcîndu-l pe Bartlett să tresară. Nu-l deranja să fie teatral, dacă asta îl ajuta să se facă înţeles.

– Fir-ar să fie, toată lumea ştie că Shrutleff a studiat la Harvard. Toată lumea ştie că a construit cîteva străzi pe ici, pe colo. Toţi ştim că este membru în aproape toate societăţile istorice din ţară. Ce sens are să mai scriem iar despre toate astea? După ce am citit interviul pe care mi l-ai adus, am înţeles foarte clar că nu l-ai întrebat de ce petrece mai mult timp ocupîndu-se de istorie decît de parcurile de pe domeniul public, ce părere are despre actul Morrill Tariff şi ce s-a întîmplat cu săracii în urma lui sau ce crede despre atitudinea celor din oraş legată de legea reconstrucţiei. N-ai pus nici una dintre întrebările astea!

– Dar, domnule... mai erau şi alţii de faţă.

– Şi ce-are a face asta cu orice? întrebă Heath pe un ton atît de răbdător încît era clar că nu prevestea nimic bun.

– Un domn nu poate să-l facă pe altul de rîs de faţă cu egalii lui.

– Bartlett, se răsti Heath, Doamne! Asta e treaba ta, omule! Nu pricepi? Nu, sigur că nu.

Oftă, se gîndi cîteva clipe, apoi se uită din nou la reporterul stînjenit.

– Bine, dar o să înţelegi ce-ţi spun acum. Întoarce-te la Shurtleff şi spune-i că vrei să clarifici cîteva lucruri...

– Dar...

– Dacă e nevoie, aminteşte-i direct că nu ar vrea să scriem de rău despre el. Şi, cînd ajungi la el, întreabă-l despre pompieri, despre actul Tariff sau despre ceva la fel de controversat. Dacă poţi să vii înapoi cu răspunsul la

numai una dintre întrebările jenante pe care ţi le-am pus, numai una, îţi cresc salariul cu zece procente. Am fost destul de clar?

– Da, domnule!

– Acum du-te şi, pentru zece procente, sper să-i pui o întrebare foarte dificilă.

Casa era aproape gata şi o suită întreagă de servitori fuseseră angajaţi, inclusiv un vizitiu, o bucătăreasă, două cameriste şi un majordom, iar Lucy avea mai mult timp liber la dispoziţie, aşa că acceptă invitaţia unei doamne pe care o cunoscuse la cumpărături de a li se alătura acesteia şi prietenelor ei la un prînz sponsorizat de „*Clubul femeilor din New England*". Se simţi foarte bine acolo, îşi făcu multe cunoştinţe şi începu chiar să meargă la alte întîlniri de salon şi adunări sociale. Cît de diferit era totul faţă de întîlnirile la care mersese în Concord! Moda, bîrfele şi poveştile de iubire nu făceau niciodată subiectul discuţiilor din Boston. Acolo, femeile discutau despre literatură, politică, ascultau discursuri ale marilor figuri sociale şi se contraziceau, politicos, desigur, asupra moralei şi a schimbărilor ce aveau să vină. Lucy asculta absorbită, fascinată de dezbaterea dintre doi profesori la Harvard, de pildă, sau de monologul unui diplomat străin care vorbea cîteva minute, în timp ce ele mîncau pandişpan şi beau ceai din ceşti fragile precum scoicile.

Lucy absorbea cu sete ideile şi informaţiile, bucurîndu-se cînd putea să-l surprindă pe Heath cu cît de mult înţelegea ea din problemele despre care scriau reporterii lui în ziar.

Din cînd în cînd, Heath îl invita pe Damon să li se alăture la cină, de obicei atunci cînd lucrau pînă tîrziu. După prima dată cînd apăruse însoţit de oaspetele neaşteptat, Lucy îi spusese în particular că nu era de acord şi că ar fi vrut să fie anunţată dinainte, mai ales că nu ţinea prea mult la

compania lui Damon Redmond. Soţul ei îi explicase că partenerul său nu avea o soţie care să aibă grijă de el şi că, fiindcă nu ajungea la ora cinei acasă, la familia sa, era nevoit să mănînce la restaurant sau să nu mai mănînce deloc. Ei îi păruse rău pentru Damon şi se simţise puţin vinovată fiindcă nu-l dorise alături, aşa că după aceea se străduise să-l facă să se simtă cît mai binevenit cu putinţă.

Ocaziile în care cinau toţi trei erau, trebuia să recunoască, mult mai plăcute decît prima lor masă împreună la Parker House. De cînd se obişnuise cu maniera ei dezinhibată de-a fi şi cu interesul viu pentru ziar, Damon învăţase să li se alăture în discuţii, ei şi lui Heath. Îi povestea lucruri care să o amuze şi o făcea să rîdă cu umorul lui inteligent. Se relaxă în preajma ei, deveni mai puţin reţinut şi începu să zîmbească mai mult. Nu-l înţelegea. Deşi avea o familie atît de cunoscută şi un nume distins, părea să nu aibă o casă sau rude apropiate. Era un singuratic, aşa cum fusese şi Heath înainte să se însoare cu ea. Pentru că simţea asta, Lucy se purta frumos chiar fără să-şi dea seama, iar el era mai degajat şi mai prietenos cu ea.

Deşi el n-ar fi recunoscut în veci şi nu voise să accepte recunoştinţa lui Lucy, ea şi Heath fuseseră invitaţi la una dintre seratele dansante organizate în cinstea alegerii unui nou şef al poliţiei datorită influenţei lui. În mod oficial, nu erai recunoscut ca parte a înaltei societăţi din Boston decît după un an în care locuiai acolo, deci în mod normal o astfel de invitaţie nu li s-ar fi făcut unor nou-veniţi. Damon apăruse la cină într-o seară cu două invitaţii ascunse în haină şi i le întinsese lui Lucy de cum se aşezaseră la masă.

– Vai, domnule Redmond! exclamase ea, zîmbindu-i, apoi uitîndu-se uimită la invitaţii. Cît de frumos din partea ta! Ce atent eşti... Nici nu ştiam că sînt transferabile! Cum ai reuşit...

– Am făcut-o din motive egoiste, recunoscu Damon ridicînd din umeri şi vorbind direct, ca de obicei. Am sufi-

cientă experiență cu astfel de serate ca să știu cînd una dintre ele promite să fie deosebit de plictisitoare. Plănuiesc ca voi doi să-mi ușurați povara și să mă însoțiți.

Lucy îl privi pe Heath și îi zîmbi, întinzîndu-i invitațiile.

– Să acceptăm darul acum, cînd a recunoscut că nu e dezinteresat? întrebă ea.

Soțul ei îi răspunse amuzat:

– Nu știu cum ești tu, drăguță, dar ai mei mi-au spus să nu caut la dinți calul de dar.

Ca să aibă destul timp să se pregătească pentru serată, Lucy nu merse la discursul din acea vineri. Cu ajutorul uneia dintre cameriste, își spălă părul, îl clăti cu apă și zeamă de lămîie, apoi, după mai multe exclamații supărate și ceva chin din partea amîndurora, reușiră să-l prindă cu agrafe în stilul atît de la modă pe atunci, ridicat de pe frunte și cu cîrlionți curgînd la spate. Rochia era o creație complicată, din brocart negru și saten brodat cu frunze aurii și argintii, cu trenă și volane care foșneau la fiecare mișcare pe care o făcea, iar corsetul decoltat îi scotea în evidență linia perfectă a trupului și pielea albă a umerilor. Talia, strînsă foarte mult cu șireturi rezistente, era accentuată de un cordon brodat, iar materialul din partea de jos a rochiei era strîmt sus, pe șolduri. Lucy se privi în oglindă, își aranjă arcadele întunecate ale sprîncenelor cu vîrful degetului umezit, apoi își mușcă buzele ca să le înroșească.

– Nu face asta, lasă-mă pe mine să te ajut, se auzi vocea lui Heath din cadrul ușii.

Ea se răsuci ca să-i zîmbească. Era foarte chipeș așa îmbrăcat în alb și negru, culori care-i scoteau în evidență ochii albaștri-verzui și părul auriu.

– La ce mă ajuți? întrebă ea.

În loc de răspuns, el se apropie, îi apucă umerii goi în palme și o sărută atît de apăsat încît îi forță buzele să se desfacă. Vîrful limbii lui îi atinse cerul gurii, găsind cel mai sensibil loc și mîngîind acolo pînă cînd Lucy se zbătu să scape și rîse, tresărind.

– Heath! Dacă aveam nevoie de ajutorul tău, ți-l ceream.

Se întoarse repede cu fața la oglindă, certîndu-se în gînd fiindcă-l lăsa să o tulbure atît de uşor. Avea obrajii aprinşi şi buzele moi şi trandafirii.

– Credeam că vrei să fii mai îmbujorată.

– Da, dar nu să arăt de parcă abia am căzut din patul tău!

El rîse amuzat şi se apropie mai mult, apucînd-o de talie.

– Dacă aş avea timp...

– Da, ştiu, spuse Lucy, dîndu-i mîna la o parte şi prefăcîndu-se enervată.

Întinse mîna ca să ia pudra de pe masa de toaletă.

– Lasă-mă în pace cinci minute, ca să termin pregătirile.

Prefăcîndu-se supus, Heath se aşeză pe scaunul ridicol de mic din apropierea ei şi îşi întinse nepăsător picioarele, uitîndu-se atent la ea.

– Nu ai altceva de făcut? întrebă Lucy, oprindu-se din pudrat buclele. Stai acolo ca un motan leneş.

Tăcu şi îşi pudră nasul, uitîndu-se cu coada ochiului spre el.

– Eşti foarte chipeş, spuse pe un ton mai blînd decît înainte.

El îi zîmbi puţin, se ridică şi se îndreptă spre fereastră, de parcă l-ar fi stînjenit privirea ei.

E atît de elegant şi de aranjat... E perfect, se gîndi Lucy, uitîndu-se din nou spre el, apoi întorcîndu-se la oglindă. Chiar dacă soţul ei părea prea chipeş ca să fie adevărat, cicatricea de pe tîmpla lui îi amintea că, deşi semăna cu un înger, el era departe de-a fi perfect. Cicatricea îi amintea mereu că Heath fusese rănit în feluri pe care ea nu avea cum să le mai aline. Cîndva, în trecut, el construise în sine nişte ziduri de apărare peste care ea nu putea să treacă, şi nu voia să renunţe la ele, deşi acum nu-i mai foloseau la nimic. Din cînd în cînd Lucy avea impresia că Heath

păstrează distanța dintre ei chiar și în cele mai intime momente. Dacă ar fi avut suficientă încredere în ea încît să se arate vulnerabil, dacă ar fi putut să-i arate că o dorește și pentru altceva decît pentru plăcere și amuzament...

Din afară, ei doi păreau să aibă o căsnicie perfectă, iar Lucy știa că sînt invidiați de mulți pentru prietenia și pasiunea pe care le împărtășeau. Relația lor era una liberă. Își dădeau unul celuilalt voie să crească și erau, într-o măsură, sinceri unul cu celălalt. Poate că n-ar fi trebuit să-și dorească mai mult decît atît. De ce o deranja așa de mult sentimentul de nemulțumire care creștea și nu dădea semne că avea de gînd să dispară?

Pentru că ținea la soțul ei, ba chiar mai mult decît ar fi vrut să recunoască fie și doar pentru sine. După ce-și puse cerceii lungi, din onix, care atîrnau pînă la jumătatea distanței dintre ureche și umăr și îi atingeau din cînd în cînd gîtul, Lucy oftă scurt, apoi rosti:

– Sînt gata de plecare.

– Cinda.

Ochii întunecați ai lui Heath aveau o privire serioasă. Se apropie încet, iar inima ei bătu mai tare auzind ezitarea din vocea lui.

– Înainte să plecăm, vreau să mă ocup de ceva. M-am gîndit la asta de acum cîteva săptămîni, și... E ceva ce ar fi trebuit să fac imediat după ce ne-am căsătorit.

– Nu-mi dau seama despre ce-ar putea să fie vorba, spuse ea zîmbind temător.

– Încerc să-mi cer scuze pentru că am trecut cu vederea peste...

Vocea lui se stinse cînd privirile li se întîlniră.

– Ce e? șopti ea.

Tăcere. Secundele trecură fără nici un zgomot, una după alta. Degetul lui mare îi mîngîie obrazul, apoi, cu dosul palmei, îi atinse gîtul delicat. Ce încerca să-i spună cu atingerile lui blînde? Heath întinse mîna și îi apucă palma.

Ea nu se opuse deloc. El îi sărută palma, încă privind-o în ochi, iar pielea lui proaspăt bărbierită îi gîdilă degetele.

Nu fi tandru! îi venea ei să strige. *Nu pot să mă apăr împotriva tandreţii tale.*

Ceva rece şi alunecos i se strecură pe deget, oprindu-se la baza lui. Lucy îşi privi mîna, prinsă în palma soţului ei, şi văzu strălucirea unui diamant mare, în formă de pară, minunat şi luminos. Un inel de logodnă. Un simbol a ceea ce ei nu pretinseseră niciodată că ar fi simţit unul pentru altul.

– Tu..., încercă ea să spună, dar vocea abia dacă i se auzi. Nu era nevoie să...

– Ar fi trebuit să ţi-l dau demult.

– Dar nici nu mi-a trecut prin cap...

– Ştiu. A fost o logodnă scurtă şi nu am avut timp...

– Heath, nu ştiu ce să...

– Îţi place?

– Da, sigur.

– Dacă vrei altceva, putem să...

– Nu. E foarte frumos. Este...

Ochii îi străluceau mai ceva ca diamantul. Nu îl întrebă de ce se gîndise la asta sau de ce îi dăduse inelul tocmai acum, ca nu cumva motivul lui să nu fie diferit de acela pe care ar fi vrut ea să-l audă.

– Mulţumesc.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar el o prinse la jumătatea drumului, sărutînd-o.

– N-am vrut să te fac să plîngi.

– La ce altceva te aşteptai? întrebă ea, înecîndu-se de rîs şi căutînd o batistă în buzunarul hainei lui.

Dar înainte să apuce să-şi şteargă lacrimile, gurile li se întîlniră într-un sărut disperat, uimitor. Confuzia ei dispăru, topită de focul insistent al buzelor lui. Dorinţa puternică şi arzătoare i se răspîndi în tot corpul, iar Heath aplecă mai mult capul şi o trase mai aproape de pieptul lui puternic.

Ceva cald şi tandru înflori în inima ei, desfăcîndu-se şi lăsînd-o expusă şi dureros de vulnerabilă.

Cînd el se retrase puţin, ea văzu o şuviţă blondă care-i căzuse pe frunte şi ridică mîna ca s-o aşeze la locul ei, cu degetele tremurînd.

– Heath, şopti ea, ameţită de privirea ochilor lui albaştri.

Nu reuşi să termine ce voia să spună, aşa că îl privi fără cuvinte, dar citi întrebarea din ochii lui. În sfîrşit, el era cel care nu înţelegea tăcerea ei, iar Lucy era recunoscătoare pentru asta.

– Trebuie să plecăm, spuse încet.

El dădu din cap aprobator.

Seara se dovedi cu totul altfel decît prezisese Damon. Printre invitaţi erau cei mai cunoscuţi oameni de afaceri, comercianţi, bancheri şi politicieni din oraş. Conversaţia de la cină era mai reţinută, pentru că erau şi doamne de faţă, iar adevăratele discuţii despre politică şi evenimentele sociale aveau să se desfăşoare după aceea, între bărbaţi. Cu toate astea, compania era fascinantă. Lucy vorbi cînd cu doamna din stînga ei, cînd cu domnul din dreapta. Heath stătea puţin mai departe, iar Damon şi doamna de alături, o blondă cu aer sofisticat, purtau o conversaţie chiar în faţa ei. Da, Damon părea rezervat ca de obicei, iar Lucy, hotărîtă să-l scoată din starea lui obişnuită de detaşare, făcu nişte remarci isteţe, cărora el le răspunse pe tonul prietenos şi jucăuş la care ea sperase. Mai tîrziu, cînd începu partea dansantă a serii, Damon o invită la vals, informîndu-l pe Heath că doreşte să primească răsplata pentru dezastrul pe care ea îl provocase în timpul cinei.

– Ce dansator bun eşti! spuse Lucy în timpul valsului, zîmbindu-i viclean.

Nimeni nu dansa la fel de bine ca Heath, însă şi paşii lui Damon erau aproape perfecţi.

– E cumva o însuşire comună tuturor celor din familia Redmond?

Fațada lui politicoasă se dizolvă într-un zîmbet amuzat de șarmul ochilor ei căprui deschis. Lucy își dori ca el să zîmbească mai des așa, fiindcă atunci cînd zîmbea se transforma dintr-un bărbat atrăgător într-unul atît de chipeș că-ți tăia răsuflarea.

– Am învățat cu toții de la același profesor. Ultimele trei generații de bărbați Redmond au fost obligați, mici fiind, să la lecții de dans de la Signor Papanti, un conte italian care are o academie de dans pe strada Tremont.

– Am auzit de el.

– Nu mă mir, fiindcă e popular.

– Am auzit că este foarte strict...

– Da. Îmi amintesc că, ori de cîte ori intram în sala de bal, trebuia să facem o plecăciune adîncă în fața lui, iar el stătea cu un arcuș de vioară deasupra noastră și, dacă nu era mulțumit, ne lovea peste umeri.

Lucy rîse văzîndu-i expresia amuzată.

– Săracul domn Redmond. Și te lovea des?

– De fiecare dată cînd intram în sală.

– Ar fi trebuit să-i spui tatălui tău...

– Tata a fost un mare împătimit al disciplinei, spuse Damon pe un ton vesel, zîmbind larg. Ar fi fost în stare să mă lovească și el, pentru că mă plîngeam.

Impresionată, Lucy nu-i răspunse la zîmbet, și văzu o emoție străină pe chipul lui Damon. Valsul deveni mai alert, iar degetele lui înmănușate o strînseră mai tare pe Lucy, ca să poată să o răsucească mai repede.

– Cine era femeia cu care discutai la masă? întrebă ea.

– Alicia Redmond.

– Redmond?

– O verișoară de departe. Fiindcă eu sînt ultimul fiu neînsurat al familiei, toată lumea mi-a sugerat că o căsătorie între mine și ea n-ar fi o idee rea. Tu ce părere ai?

– Nu sînt de acord, spuse ea imediat, făcîndu-l să zîmbească din cauza tonului hotărît pe care-l folosise.

– De ce?

– Nu cred că e bine să-ți spun, fiindcă nu sînt sigură că accepți cu ușurință comentarii legate de viața ta personală.

– Ba dimpotrivă, le accept, doar că lumea îmi vorbește foarte rar despre așa ceva, așa că n-am ocazia să arăt cît de ușor le accept.

– Atunci...

Lucy vorbi puțin mai încet.

– Mie mi se pare că tu ai nevoie de o altfel de femeie. Verișoara ta nu pare o domnișoară prea interesantă. N-ai prefera pe cineva mai vesel? Nu mi s-a părut că te face să zîmbești.

– Nu, așa este, spuse Damon gînditor. Dar eu n-am fost educat să consider că veselia este o calitate necesară pentru o soție. Și nu e atît de important să zîmbesc ca să pot să-mi fac datoria de...

– N-ai dreptate! spuse Lucy convinsă. Insist să te însori cu o femeie... O femeie naturală și veselă, care te face să rîzi și nu se teme...

Damon zîmbi larg.

– Ce voiai să spui? O femeie care nu se teme de mine?

Ea roși.

– N-am vrut să...

– Dar cui ar putea să-i fie frică de mine? întrebă el, tachinînd-o cu blîndețe.

– Ai un fel de-a te uita la oameni.

– Un fel care-i sperie?

– Nu îi sperie neapărat, spuse Lucy, apoi se opri, văzînd că privirea lui nu mai era veselă.

– Spune-mi, rosti el.

Deodată, ei i se păru că Damon îi cere ajutorul, că așteaptă să afle un secret pe care numai ea-l știa. Vrăjită de îndemnul întunecat din vocea lui, Lucy îl privi în tăcere.

– Te rog, adăugă el foarte încet, de parcă nu ar fi fost obișnuit să rostească acele cuvinte.

– Felul în care te uiți la oameni, murmură ea, îi face să fie conștienți de neajunsurile lor. Îi face să creadă că, pentru a te impresiona, trebuie să fie altfel decît sînt în realitate, deși nu cred că tu intenționezi să se întîmple așa.

– Nu.

Lumina i se juca în părul întunecat cînd el clătină din cap.

– De asta cred că ar trebui să aștepți pe cineva care nu se teme de tine. S-ar putea să fie singura femeie pe care să o poți cunoaște cu adevărat, așa cum un soț trebuie să-și cunoască soția.

Cît de neobișnuit de intimă și de personală devenise discuția lor! Lucy simți că roșește și se întrebă dacă nu cumva o luase gura pe dinainte.

– Mulțumesc, spuse Damon încet. Îți sînt recunoscător că ai fost atît de sinceră cu mine.

Dansară în tăcere tot restul valsului și abia spre final Lucy reuși să-l privească din nou în ochi.

– Domnule Redmond... Mai am de făcut o remarcă personală.

– Spune-mi.

– Aș prefera să-mi spui Lucy cînd sîntem între prieteni. Știu că pe Heath nu l-ar deranja.

Pentru o clipă, în ochii lui se putu citi o privire tulburată, plină de dor, sau nu, poate de... singurătate, pe care el o ascunse imediat.

– Foarte frumos din partea ta să-mi oferi prietenia ta, spuse încet. O să accept, dacă-mi dai voie, cu speranța că și tu o să o accepți pe a mea, dar aș prefera să nu-ți spun pe nume.

– Cum dorești, spuse Lucy zîmbind, fără să-și dea seama cît de greu era să-i fii prieten lui Damon Redmond și cîți eșuaseră în încercarea de-a cîștiga acel privilegiu, fără să știe că, odată trecută pe lista prietenilor lui, el avea să-i fie credincios o viață.

Pentru bărbații ca el, prietenia era o legătură mai durabilă decît iubirea. Lucy nici nu-şi imagină în acel moment cîtă nevoie avea să aibă de prietenia lui Damon.

El rămase neobişnuit de departe de ea tot restul seril, însă Lucy abia dacă observă; pentru că, imediat ce Heath puse din nou mîna pe ea, îi ocupă tot timpul şi îi atrase cu totul atenția. Dansară cu atîta uşurință încît ea abia simți că atinge podelele. Cînd dansa cu soțul ei, muzica şi mişcarea se transformau în magie şi totul părea că străluceşte. Mîinile lor erau separate de mănuşi, dar ea îi cunoştea oricum căldura pielii. Ochii lui, albastrul-verzui cald ca mările tropicale, o mîngîiau cu privirea, încet, iar din cînd în cînd el îi zîmbea. Pierdută în vraja lui, Lucy îşi dădu toată silința să îl tachineze fără milă, privindu-l printre genele coborîte cu sfială şi lipindu-se cu sînii moi de pieptul lui, prefăcîndu-se că se apleacă doar ca să-i şoptească la ureche.

Pentru toți cei care-i priveau, conversația lor părea nevinovată, însă, dacă i-ar fi auzit cineva, aceluia i s-ar fi înroşit urechile de ruşine. Lucy îi vorbea cu un accent sudist prefăcut, făcînd observații neruşinate, şoptindu-i prostioare şi făcînd apropouri despre pantalonaşii ei din mătase neagră, pe care, îl asigură, îi purta chiar atunci.

– Nici măcar nu ai aşa ceva în garderobă, spuse Heath, amuzat de comportamentul ei.

– Ba sigur că am. I-am comandat special, pentru că ai spus că ție nu-ți plac desuurile simple, albe. Am şi un corset asortat...

– Măi să fie, aproape că te cred.

– O să mă crezi mai tîrziu, spuse ea pe un ton cald, făcîndu-l să rîdă.

– Ce e cu tine în seara asta?

– Nimic. Doar că m-am decis în sfîrşit.

– Chiar aşa? Te-ai decis să ce?

– Este ceva personal şi nu pot să-ți spun.

– Atunci probabil că are legătură cu mine, fiindcă altfel nu ai vrea să păstrezi secretul.

– Are foarte mare legătură cu tine, răspunse ea, apoi îi zîmbi într-un fel care-l făcu să-şi ţină respiraţia.

Capitolul nouă

Lucy murmura un colind şi se chinuia să întindă nişte beteală de-a lungul balustradei care mărginea scara principală.

– Bess, îi spuse ea cameristei care stătea în capătul de sus al scărilor, dacă poţi să prinzi beteala asta acolo cu o fundă din aia mare şi roşie... Da, şi facem aşa pînă jos.

– Să nu căderi, îi atrase atenţia camerista, îngrijorată de echilibrul precar al lui Lucy şi nu foarte atentă la decoraţiuni.

– Sigur că n-o să cad, spuse Lucy încurajator. Funda aia arată foarte bine.

– Dar mergeţi cu spatele...

– Nu o să cad. Mă sprijin de balustradă.

– Doamnă Rayne, mai bine întind eu beteala şi prindeţi dumneavoastră fundele.

– Bess, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Conversaţia fu întreruptă de cineva care intră trîntind uşa. Amîndouă femeile se uitară spre baza scărilor. Heath îşi scutura zăpada de pe haina care-i ajungea pînă la genunchi. Cînd termină, îşi aruncă pălăria din lînă cafenie într-un colţ, cu o mişcare plină de dispreţ. Se uită la cele două perechi de ochi care-l priveau nedumerite din capătul scărilor şi dădu scurt din cap în semn de salut.

– Ei bine, spuse Lucy, se pare că spiritul Crăciunului te-a ocolit anul ăsta.

Heath spuse ceva, prea încet ca să-l audă, apoi începu să urce treptele, trecînd pe lîngă ea fără nici un cuvînt. Se opri aproape de Bess, care se făcu mică sub privirea lui.

– Vreau o sticlă de Old Forester şi un pahar, se răsti el. Acum.

Camerista tremură speriată şi se repezi în jos pe scări.

– Heath, ce s-a întîmplat? întrebă Lucy, supărată şi enervată de felul brutal în care se purta soţul ei. Orice ar fi, nu e nevoie să mă ignori pe mine şi să sperii... Heath, unde te duci?

Îl urmă în dormitor, neputînd să-şi imagineze ce s-ar fi putut întîmpla ca să-l facă să se poarte cum se purta.

– Ai avut probleme la ziar?

El rîse fără umor.

– Se poate spune şi aşa.

– Ai venit devreme...

– Nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să răspund la nici o întrebare. Unde naiba e camerista aia? Fir-ar să fie, ai reuşit să angajezi şi pe cineva mai iute de picior?

– Te-ai certat cu Damon? întrebă Lucy răbdătoare, ştiind că Heath voia să povestească, fiindcă altfel nu ar fi făcut atîta spectacol.

Cînd trîntea uşa, era clar că trebuie să discute ceva.

– Damon, spuse Heath cu dezgust. La dracu', bineînţeles că m-am certat cu el.

– Nu este nevoie de un astfel de limbaj, îl dojeni ea.

– Credeam că el înţelege ce încerc să fac, dar azi mi-am dat seama că nu e omul care credeam că este. După luni întregi în care am fost de aceeaşi parte şi am lucrat pentru acelaşi scop, astăzi el a stat acolo, în birou, şi mi-a vorbit ca un străin... Deschide uşa. A venit cu whisky-ul.

– N-ai vrea să-mi spui povestea mai întîi?

Singurul răspuns pe care-l primi fu o privire urîtă din partea lui. Lucy oftă şi merse la uşă.

– Mulţumesc, Bess.

– Doamnă Rayne, şopti camerista uitîndu-se la silueta înaltă şi subţire a lui Heath, care păşea de colo, colo ca o panteră agitată, sînteţi în siguranţă? Să chem...

– Totul e în regulă, spuse Lucy zîmbindu-i cu căldură şi luînd tava argintie din mîinile ei. Ce-ar fi să termini tu de decorat cît discut eu cu domnul Rayne?

Bess dădu din cap, nu prea convinsă, iar Lucy împinse uşa cu piciorul şi puse tava pe masa de toaletă.

– Nu lucrează aici decît de o săptămînă, Heath. Nu e obişnuită cu temperamentul tău şi o sperie, aşa că, dacă nu încerci să te controlezi...

– Ar face bine să se obişnuiască, sau n-are decît să se ducă să lucreze pentru altcineva.

Heath îşi turnă băutură în pahar şi luă o înghiţitură.

– Ce a făcut Damon de te-a înfuriat aşa?

– Lui Damon nu-i pasă de ziar. Pentru el e doar un exerciţiu de gîndire. Se uită la ceva, cîntăreşte avantajele şi dezavantajele, apoi alege partea cîştigătoare. Binele şi răul sînt doar o ecuaţie matematică pentru el. Să fiu al naibii dacă eu pot să lucrez cu un astfel de om!

– Sînt sigură că nu e chiar aşa. Damon e un om integru şi de onoare...

– Pe naiba!

Heath dădu băutura peste cap şi îşi mai turnă un pahar, înclinînd nepăsător sticla. Lucy nu-l văzuse niciodată bînd atît de mult într-un timp atît de scurt.

– De ce v-aţi certat?

Deodată, toată furia păru că se scurge din el, iar Heath clătină din cap şi mai luă încă o înghiţitură din licoarea aspră, apoi strînse cu putere paharul între degete. Lucy tăcu şi se aşeză pe marginea patului, nefăcînd decît să-l privească. Suferea, iar ea nu putea să îl ajute dacă el nu-i dădea voie. *Cere-mi să te îmbrăţişez. Uite, sînt chiar aici, gata să te iau în braţe. Inima mea e lîngă tine. Nu trebuie decît să ceri.*

Heath se ridică şi merse la fereastră, tăcut, retras în fortăreaţa lui interioară. Respiră adînc, scutură iar capul şi ridică din umeri într-un gest de neajutorare.

– Astăzi... începu, apoi tăcu, fiindcă nu putea să rostească vorbele.

Se apropie de sticlă, dar Lucy ajunse înaintea lui şi îşi puse mîna peste mîna lui.

– Nu mai bea, spuse, ridicînd privirea spre el.

Heath văzu ceva în ochii ei, iar acel lucru îl făcu să lase sticla. Încet, îşi retrase mîna şi se întoarse la fereastră, nu înainte ca ea să apuce să vadă expresia chinuită de pe chipul lui. Îşi dorea cu ardoare să poată să-l consoleze.

– Ce s-a întîmplat astăzi?

– Veşti rele.

– Reconstrucţia?

Nu ştia ce altceva ar fi putut să-l afecteze în aşa măsură.

– Firește.

– Heath, nu mă obliga să ghicesc. Spune-mi pur şi simplu.

– Începuserăm în sfîrşit să progresăm. Pînă azi, guvernul federal slăbea tot mai mult din controlul asupra Sudului. Deciseseră să înceapă cu Georgia...

– Da, se grăbi ea să umple tăcerea, ştiu cîte ceva despre asta. Georgia şi alte cîteva state au fost reprimite în Congres.

– Iar regimul militar fusese ridicat în sfîrşit, şi eu am crezut că restul Sudului o să urmeze şi că războiul o să se termine cu adevărat, că nu o să mai fie soldaţi pe stradă, că nu o să mai avem reguli arbitrare, comisioane militare şi nemernici profitori. Ni s-ar fi dat înapoi pămînturile, am fi primit drepturile noastre cetăţeneşti... Drepturi pe care le meritam.

Heath oftă şi îşi sprijini fruntea de cadrul ferestrei.

– Dar acum, că guvernul federal s-a retras din Georgia, toate lucrurile despre care ai vorbit o să se întîmple.

– Ba nu, spuse el sec. Astăzi, Georgia a refuzat accesul negrilor în consiliul legislativ, iar guvernul a interpretat asta ca pe un act de rebeliune.

– Heath... Nu se poate!

Lucy îl privi nevenindu-i să creadă.

– O să îi pedepsească aspru...

– Au făcut-o deja. Georgia a fost dată afară din Congres şi nu o să mai fie primită pînă cînd nu se votează al cincilea amendament. A fost reinstituit controlul militar. Ştii cît regresează tot Sudul din cauza asta?

– Dar conducătorii Georgiei aveau idee ce o să se întîmple dacă le refuză accesul în politică tuturor acelor oameni.

– Cin, toate schimbările astea le-au fost îndesate prea repede pe gît! Trebuia să fie luaţi mai uşor. Ei încearcă să-şi păstreze mîndria intactă. Ani întregi n-au avut nici un cuvînt de spus, nici un control asupra a ceea ce li se întîmpla. Nu încerc să găsesc scuze pentru ei, dar trebuie să aibă dreptul să-şi spună părerea în legătură cu deciziile care îi privesc. Georgia face parte din ţara asta la fel de mult ca şi Massachusetts sau New York, iar georgienii merită aceleaşi drepturi ca şi restul cetăţenilor, însă acum n-au să le mai primească. De fiecare dată cînd o să se retragă trupele federale, o să se întîmple ceva asemănător, iar Georgia o să fie iarăşi strivită în pumnul guvernului federal. N-o să se mai termine niciodată.

– Heath.

– Am plecat pentru că nu mai suportam să văd asta, continuă el, ignorînd încercare ei de-a spune ceva. Frustrarea... se simţea oriunde m-aş fi dus. Era în aerul pe care-l respiram şi nu aveai cum să scapi de ea. Eram înfrînţi, dar aveam ceva speranţă că, poate, totul o să fie bine, că poate o să putem să ne refacem vieţile, că, poate, nemernicul vostru de domn Lincoln nu a minţit cînd a spus că o să ne ajute să reconstruim...

– Dacă ar fi trăit destul...

– Dar a murit, şi acum îl avem pe Johnson, un prost incompetent, şi pe Grant, căruia nu-i pasă de nimic atîta

vreme cît nimeni nu-l deranjează de la afacerile lui. Cum s-a terminat războiul, mii de yankei au năvălit în Sud ca să ne fure şi să ne abuzeze şi fac asta de ani de zile, fără oprire. Noi sîntem singurii americani care au fost vreodată înfrînţi şi luaţi în stăpînire de inamic. Nu poţi să stai nemişcat la nesfîrşit, la un moment dat trebuie să începi să te lupţi în singurul fel în care ştii cum s-o faci, şi nu contează dacă e bine sau rău, atîta timp cît nu rămîi imobil...

– Ştiu, spuse Lucy încet. Ştiu că vrei să vorbeşti în apărarea oamenilor tăi şi că vrei să ajuţi pe toată lumea să se înţeleagă, dar nu poţi să te aştepţi ca Damon să scrie în favoarea Sudului.

– Nici nu i-am cerut aşa ceva. Nu voiam decît un editorial moderat, nimic radical...

– A refuzat să-l scrie?

– Dimpotrivă. L-a scris, dar este de acord cu guvernul federal şi a spus-o răspicat.

– Ai încercat să te înţelegi cu el?

– Ar fi mai puţin dureros dacă m-aş da cu capul de un zid din cărămidă. Nu-i dispus să discute.

– Şi, cînd ai văzut aşa, tu ai explodat, rosti Lucy pe un ton drăgăstos.

Heath se apropie de masa de toaletă şi îşi mai turnă un pahar de whisky, privind-o cu coada ochiului, parcă încercînd s-o provoace să protesteze. Lucy tăcu, înţeleaptă.

– I-am spus că o să scriu chiar eu editorialul, dar el a spus că părăseşte ziarul dacă fac asta.

– Heath...

Lui Lucy i se făcu rău la gîndul că toate planurile lui, toate speranţele, ar fi putut să dispară atît de repede.

– Nu pot să public articolul ăla aşa cum e acum, Cin, spuse el răguşit, dînd peste cap al treilea pahar. Ar însemna să renunţ la tot ceea ce cred. Nici nu pot să ignor vestea. Pentru asta e ziarul, ca să discute despre probleme ca asta. Pentru asta mi l-am dorit.

Ea îşi puse mîinile în poala rochiei şi le privi, tulburată. Ce ar fi putut să facă? Ce să-i spună?

Un sunet puternic, ascuţit, o sperie. Heath aruncase paharul în şemineu, iar sticla se spărsese într-o mie de cioburi strălucitoare, făcînd să zboare scîntei din lemnul care ardea. Tresărind, pe jumătate speriată de furia lui, se uită din nou în jos.

– Spune-mi cum să te ajut, rosti pe un ton scăzut. Nu ştiu ce să fac.

Simţi că soţul ei se apropie, îi simţi umbra deasupra ei. Îi văzu strălucirea întunecată a cizmelor care se opriseră în faţa ei.

– Nici eu nu ştiu, rosti el gutural, cu un accent mai pronunţat din cauza ameţelii. Ştiu doar că m-am săturat de tot. Am obosit să mă lupt ca să cîştig un centimetru de teren, cînd nu are ce să mai oprească potopul. Nu mai vreau să iau nici o decizie. Am plecat din Sud pentru că mă săturasem să tot fiu învins. Of, Doamne, Cinda, sînt lucruri... lucruri pe care nu ţi le-am spus...

Oftînd, căzu în genunchi şi îşi ascunse capul în poala rochiei ei, cu mîinile prinse în materialul bogat. Lucy încremeni. Auzi un sunet slab, spart, şi privi în jos, spre capul lui blond, speriată şi uimită. Heath Rayne cel lipsit de griji, insolent şi temperamental stătea cu capul în poala ei, strîngînd-o de faldurile rochiei.

Deodată, nu mai avea de ce să se îngrijoreze că nu are ce să-i spună, fiindcă un noian de cuvinte i se revărsă de pe buze, prea rapide ca să le mai poată opri. Se aplecă deasupra lui, mîngîindu-i părul şi murmurîndu-i repede:

– Sigur că ai obosit. Lucrezi atît de mult... Sigur. Ştiu că nu mi-ai spus tot, dar nu contează.

– Am plecat pentru că nu o să se termine pînă cînd nu o să fie strivite toate sufletele din Sud. N-am putut să mai rămîn acolo ca să văd asta.

– Nu, sigur că nu, îl consolă ea, fără să încerce să-l contrazică sau să-l convingă de altceva.

Mai tîrziu avea să încerce să-l liniştească, dar acum era prea obosit, se simţea învins şi nu voia decît cîteva ore în care să nu se gîndească la nimic. Îşi amintea şi ea sentimentul acela, din noaptea în care fugise la el după ce o respinsese Daniel. Heath o ajutase şi o lăsase să ia din puterea lui. Oare avea ea suficientă putere ca să-l susţină în acelaşi fel?

– Nu am avut ce să fac...

– Linişteşte-te. O să fie bine.

– Nu ştii cum era...

– Ba da. Înţeleg, spuse ea, atingîndu-i ceafa cu degetele reci.

– M-am întors şi i-am văzut. Erau toţi acolo. Raine era acolo. Clay fusese rănit, îi cedase spatele. Aveau nevoie de mine. Aş fi putut să-i ajut. Aş fi putut să am grijă de ei toţi. Nu aş fi pus mîna pe ea. Jur.

– Heath? întrebă Lucy, atît de aproape încît răsuflarea ei îi atinse şuviţele blonde. Cine e Raine? Despre ce vorbeşti?

El clătină din cap, prinzîndu-i mîna mică şi apăsîndu-i-o pe cicatricea de pe tîmplă. Încurcată, Lucy se întrebă ce fusese între el şi acea Raine, oricine ar fi fost ea. Iubire? Ură? Se strădui să accepte că, în trecut, el ar fi putut să iubească o altă femeie şi să-i fi dat ceva ce nu-i dăduse şi ei. Poate că acea femeie fusese această Raine. Pînă în acel moment, Lucy nu cunoscuse gustul cu adevărat amar al geloziei.

– Nu a recunoscut că are nevoie de mine...

Îşi şterse ochii cu mîneca hainei, frîngîndu-i inima soţiei sale, apoi îşi ascunse din nou capul în rochia ei. Tăcută, ea îl ascultă, ruptă între speranţa că o să continue şi dorinţa să nu mai afle nimic.

– Nu a recunoscut niciodată. Niciodată.

Lucy îi mîngîie tîmpla cu dosul palmei, ezitînd.

– Te-am dorit de cînd te-am văzut prima dată, rosti el pe un ton spart şi scăzut. Ţi-am spus asta vreodată?

– Nu.

– Ploua, iar tu traversai strada. Ți-a luat mai mult decît oricui altcuiva, pentru că încercai să ocoleşti fiecare băltoacă. Te-am dorit imediat.

– Heath...

– După ce te-am scos din rîu, tu-mi tot spuneai Daniel, dar eu eram cel care te ținea în brațe...

– Ştiam că tu eşti.

– Dar mi-ai tot...

Oftă şi tăcu, iar capul şi mîinile îi deveniră mai grele pe măsură ce se destindea mai mult. Lucy ştia că, dacă ar fi adormit acolo, ea n-ar fi reuşit să-l ridice pe pat. Gîndul că avea să fie nevoită să ceară ajutor o făcu să reacționeze.

– Heath, ridică-te şi lasă-mă să-ți scot cizmele.

– Nu trebuie...

– Ba da, pentru că tu nu poți să le scoți singur.

Blestemînd, Heath se îndepărtă de corpul ei cald şi primitor şi se ridică pe pat, cu un picior îndreptat spre ea, ca să-i scoată cizma. Lucy apucă încălțămintea şi încercă s-o scoată, dar el voia să o ajute, aşa că mişca din picior, îngreunînd lucrurile. După ce se chinui cîteva minute, reuşi să-l descalțe de amîndouă cizmele.

– Probabil că n-ai mîncat nimic toată ziua.

Se agită pe lîngă el, iar Heath se întinse cît era de lung pe saltea, cu brațele în lateral.

– Nu.

– Aşa se întîmplă cînd umpli stomacul direct cu un litru de whisky tare, din porumb.

Se aşeză alături de el şi începu să-i desfacă eşarfa de la gît.

– N-am mai văzut pe nimeni care să bea aşa ceva ca pe apă. Ți-am spus să te opreşti.

În timp ce-l certa cu blîndețe, se chinuia să-l dezbrace.

– Scoate mîna din mîneca asta...

– Nu pot.

– Heath, încearcă...

– Nu pot. N-ai descheiat nasturii.

– Mă bucur că nu bei des, fiindcă nu mi-ar plăcea să fac asta tot timpul.

– Nu prea te pricepi, spuse el, apucîndu-i posesiv o șuviță de păr, în timp ce ea îi scotea cămașa din pantaloni.

– N-am de gînd să-mi cer scuze pentru lipsa mea de experiență la dezbrăcat bărbați. Doamne, ce greu ești!

Numai cu multă hotărîre și cu mare efort reuși Lucy să-i dea jos toate hainele, oprindu-se puțin ca să-i admire pieptul, apoi întinzînd mîna după o pernă.

– Dacă reușim să te învelim cu păturile astea...

– Cinda, spuse el cu o voce tremurată, ți-am spus să te porți ca soția mea, dar voiam să spun să faci asta doar dacă... Știi că n-am vrut să zic...

– Știu, șopti Lucy, tulburată de grija pe care i-o purta el.

Oare chiar se întrebase dacă ea făcea totul din simțul datoriei? *Bărbat imposibil ce ești,* se gîndi, cuprinsă de un val de afecțiune, *cum de mă cunoști atît de bine într-unele privințe și atît de puțin într-altele?*

Ridică ochii, iar el îi prinse privirea. Se uită la ea cu pasiune, cu căldura cerului de vară, iar ea simți o pulsație tandră în adîncul ființei. Heath se răsuci și o trase sub el cu o ușurință surprinzătoare.

– Ai nevoie de somn, spuse ea împingîndu-l, cu palmele pe pieptul dezgolit și puternic.

– Ba nu.

O sărută cu parfum fierbinte de whisky, făcînd-o să tacă. Lucy simți sub palmă bătăile violente ale inimii lui și cuvintele nesigure cu care intenționase să-l refuze se destrămară ca un nor de fum. Corzile prea întinse ale stăpînirii lui de sine plesniră. Gura lui nerăbdătoare o posedă pe a ei, apoi Heath o prinse sub el și o apucă de obraji, sărutînd-o dur, cu disperare. O ținea cu brațe prea puternice și o iubea cu sete, ca un supraviețuitor plin de răni care vrea să trăiască, agățîndu-se de unicul adevăr pe care-l cunoștea.

În sfîrşit, Lucy recunoscu pentru sine că îl iubea. Simţea în tot trupul dragostea pentru el, care îi umplea pieptul şi gîtul şi o făcea să ameţească. Iubirea i se scurgea din vîrful degetelor cu care îi mîngîia soţului ei umerii. Cu siguranţă că el putea să simtă dragostea pe buzele şi în interiorul trupului ei. Lui Lucy nu-i venea să creadă cît durase pînă cînd îşi dăduse seama ce simte. Toată viaţa ei fusese doar un preludiu pentru acel moment.

– Am nevoie de tine, Cin, spuse el răguşit, sărutînd-o din nou şi din nou, apăsat, dur, tăindu-i răsuflarea.

Plămînii ei încercară să reziste fără aer, să le ajungă o singură respiraţie adîncă, dar corsetul o strîngea ca o bandă de oţel. Lipsită de apărare, strînsă în propria-i îmbrăcăminte, îi oferi lui Heath corpul ei, încercînd să-i arate că e numai a lui. Nu voia să-l refuze, dar dorinţa soţului ei era prea sălbatică, prea primitivă ca să poată să fie ostoită. Lucy încercă să-şi desfacă nasturii din talie, dar nu reuşi, iar el sfîşie materialul dintr-o singură mişcare. Pentru prima dată, corsetul i se desfăcu fără să se opună.

Lucy se dezbrăcă de ceea ce mai rămăsese din partea de sus a hainelor ei şi de corsetul strîmt şi se înfioră cînd îi atinse pielea bronzată cu sînii dezgoliţi. Mîinile lui o mîngîiară lacome, apăsîndu-i şi întărindu-i sfîrcurile. Respiraţia lui inegală îi atinse chipul, iar ea se întoarse cu faţa spre el, sărutîndu-i obrazul curat şi căutîndu-i orbeşte buzele. Cînd el o sărută, ea gemu pe jumătate înfundat, iar sunetul îi mîngîie lui Heath pielea sensibilă a feţei. Se cunoscuseră deja ca soţ şi soţie de nenumărate ori, el o strînsese la piept cu pasiune şi cu tandreţe, dar nu fusese niciodată atît de sălbatic.

Restul trupului ei era acoperit cu nesfîrşiţi metri de material, iar el, nerăbdător, rupse şi trase pînă cînd o eliberă de masa nedefinită de ţesături şi îi văzu pielea palidă strălucind în lumina înserării. Lucy se lipi cu totul de el, apăsîndu-şi şoldurile în locul umflat şi nerăbdător pe care îl simţea prin materialul pantalonilor lui.

– Te vreau, îi şopti cu faţa ascunsă în umărul său. Vreau să-ţi dau orice ai nevoie, orice vrei...

El o mîngîie pe şold, apoi mîna îi alunecă spre locul secret dintre coapse, care pulsa, şi îşi strecură vîrful degetului în ea, mîngîind-o. Lucy suspină, desfăcînd coapsele şi ascunzîndu-şi chipul în umărul său, rugătoare. Îl mîngîie cu palmele umede peste muşchii spatelui, strîngîndu-l cînd degetul lui o exploră mai adînc. Heath fusese mereu conştient de fragilitatea ei şi o atinsese cu grijă, de parcă s-ar fi temut să n-o rănească, însă în acel moment orice reţinere dispăruse şi toată deliberarea atingerilor sale se dizolvase. O pătrunse violent, trimiţîndu-i valuri de plăcere prin trup. Lucy gemu şi se mişcă sub el, primindu-l şi strîngîndu-l în ea cu pasiune. Scufundaţi într-o mare de plăcere fără sfîrşit, se iubiră, sărutîndu-se şi mîngîindu-se. Heath îi ridică genunchii şi o îndemnă să-l cuprindă cu pulpele, apoi îi şopti numele de parcă ar fi fost o declaraţie de dragoste şi sărută lacrimile care îi curgeau pe obraji. Ele nu voiau să-şi dea în vileag secretele, dar dragostea dintre ei...

Dragostea, deşi nerostită, nu putea fi negată. Se completau, trup şi suflet, şi fiecare mişcare era o nouă descoperire, fiecare secundă, o emoţie veşnică. *Să dureze,* şoptea în întuneric inima ei. *Să dureze pentru totdeauna.*

O voce blîndă îl ajunse prin ceaţa somnului, insistentă, deşi el încerca s-o ignore.

– E şapte dimineaţa, Heath. Trezeşte-te. Nu te las să mai dormi, aşa că deschide ochii. Micul dejun e aproape gata.

Doamne. La gîndul că trebuie să se ridice şi să dea piept cu toate sarcinile complicate pe care le avea de dus la bun sfîrşit în acea zi, la deciziile neplăcute, la vocile ridicate şi la micul dejun care-l făcea să-i vină rău, ceva din interiorul lui se crispă neplăcut. Simţi că Lucy îl sărută cu blîndeţe pe obraz şi se răsuci pe burtă, scoţînd un sunet

nemulțumit. Ea luă cealaltă pernă de pe pat înainte ca el să apuce să-şi ascundă capul sub ea şi spuse ceva drăgăstos, deşi el nu înțelese prea clar ce era.

Lucy se aşeză alături de el şi-i desenă o linie de-a lungul şirei spinării, apoi îl sărută pe spate şi începu să-i maseze umerii.

– Nu fi dificil, îl îndemnă ea, apăsîndu-i muşchii încordați cu mişcări ritmice, adînci. Ştii că ar fi fost mai rău dacă nu te trezeam şi ți-ai fi dat tot programul peste cap. Trebuie să ajungi devreme la ziar, fiindcă ai munți de mutat din loc şi o grămadă de lucruri de făcut...

– Dacă încerci să mă convingi, spuse el pe un ton nemulțumit, treaz acum din cauză că se gîndise la ziar, al face bine să alegi altă tactică, nu să-mi spui cîte am de făcut.

Oftă cînd ea atinse un muşchi care-l durea, chiar între omoplați.

– Mai jos... acolo!

– Ți-am pregătit o baie fierbinte. O să te simți mult mai bine după ce stai în apă cîteva minute. Şi ți-am adus nişte cafea proaspăt făcută. E pe noptieră.

El scoase un alt sunet nemulțumit.

– Ce-ar fi să iei doar cîteva înghițituri cît stai în cadă? Îți aduc eu cafeaua.

El aprobă cam fără voie şi tresări din cauza unei dureri de cap care amenința să-l chinuiască toată ziua, apoi se ridică, gemînd. Lucy îi întinse un halat din mătase, cu model în dungi albastre şi vişinii. El se îmbrăcă, apoi se coborî din pat şi o privi cum îi leagă cordonul în jurul taliei. Cînd termină, Heath o trase mai aproape şi îşi ascunse capul în umărul ei, apoi se gîndi cît de mult i-ar fi plăcut să adoarmă aşa, în picioare, sprijinit de pielea ei moale.

– Azi nu mă duc nicăieri, spuse cu o voce înfundată.

– De ce nu?

El deschise ochii şi se uită spre fereastră printre pleoapele îngustate. Lucy dăduse la o parte draperiile din catifea bej ca să lase să intre lumina dimineţii.

– E prea mult soare afară.

Ea rîse şi îi dădu drumul din îmbrăţişare, iar el se îndreptă spre baie. Pentru că era deja îmbrăcată şi coafată, Lucy nu avea altceva de făcut decît să aibă grijă de soţul ei. În ciuda problemelor de la *„Examinator"*, care cu siguranţă puteau să fie rezolvate pe cale amiabilă, astfel încît şi Heath, şi Damon să rămînă cu orgoliul intact, ea era minunat şi delicios de fericită. Îi era greu să nu-l copleşească pe soţul ei cu o mulţime de gesturi de iubire. Voia să treacă peste zidurile în spatele cărora se ascundea el şi voia să-l înconjoare cu iubire, dar dacă ar fi rostit cuvîntul şi i-ar fi cerut să i se dezvăluie, ar fi însemnat să-i ceară mai mult decît era el dispus să dea. Lucy avea de gînd să-şi ţină sentimentele în frîu cît putea de mult şi să aştepte cu răbdare ca el să-i poată spune ce simţea. După tot ce spusese şi făcuse în seara dinainte, ştia că şi el ţine la ea. Îi spusese că avea nevoie de ea. Cît de plăcut fusese!

Îşi potoli exuberanţa şi adoptă o expresie aproape obişnuită, apoi luă ceaşca de cafea neagră, aburindă, atentă să nu verse nici o picătură pe farfurioară. În baie, Heath stătea cu capul sprijinit de marginea căzii, cu ochii închişi, de parcă ar fi adormit din nou. Cu grijă, ea se aşeză pe capacul closetului, iar el deschise un ochi şi întinse mîna după cafea.

Tăcută, îi întinse ceaşca, rezistînd impulsului de a-şi trece degetele prin şuviţele umede şi uşor ondulate care-i căzuseră lui Heath pe frunte.

– Nu e aşa rea, spuse el cam fără voie.

Luă săpunul şi făcu spumă între palme.

– Poate că puţin mai tîrziu o să ţi se facă şi foame.

– N-aş pune pariu.

Ea îi zîmbi înţelegător, iar el nu o privi, atent la săpun.

– Eu... sper că n-am vorbit prea mult aseară, spuse pe un ton degajat. Nu-mi amintesc mare lucru.

Lucy ignoră gîndurile despre Raine, oricine ar fi fost ea. Nu voia să se gîndească la acea femeie şi, în plus, nici nu conta cine era, pentru că făcea parte din trecutul lui Heath, în timp ce ea era acum soţia lui, prezentul şi viitorul lui, şi nu avea de gînd să permită nimănui să schimbe acest lucru.

– Nu, răspunse ea pe un ton la fel de calm. N-ai vorbit despre mare lucru.

– Aha.

Uşurarea lui nu era greu de ghicit. Îşi continuă tacticos baia, iar Lucy îi privi cu discreţie şi cu plăcere trupul frumos. Heath îşi săpuni şi îşi clăti pieptul. După cîteva minute se opri şi luă o gură de cafea, apoi zîmbi obosit.

– Mai ştii cînd mi-ai spus că e o nebunie ca un sudist să conducă un ziar din Boston? E posibil să fi avut...

– N-am avut dreptate.

– Cum aşa?

– M-am înşelat amarnic.

El o privi sceptic.

– Se pare că am pierdut ceva la un moment dat. Cînd ai ajuns la concluzia asta?

– Imediat ce am început să citesc ziarul. Îmi plac ideile tale şi îmi place ziarul. Curînd, şi alţii vor începe să gîndească la fel ca mine. Ştiu că, odată ce atrageţi mai multă publicitate, o să cîştigaţi şi mai mulţi bani.

El începu să zîmbească.

– Mă bucur că ai încredere în mine, dar, din păcate, ziarul o să fie distrus de un al doilea război civil.

– Atunci o să fie nevoie să găseşti o cale de compromis. Tu şi cu Damon n-aţi avut prea multe neînţelegeri înainte...

– Ba da, şi toate au pornit de la faptul că înclinaţiile noastre politice, sociale şi morale sînt cu totul diferite.

– Sînt sigură că exagerezi...

– Nu-l cunoşti pe Damon la fel de bine ca mine, spuse Heath sobru. Dacă l-ai cunoaşte, ai fi de acord că o să ne

mai certăm şi pe viitor, fiindcă discuţia nu e doar despre Georgia, ci despre credinţele lui, care sînt opuse credinţelor mele. N-o să ne înţelegem niciodată...

– Puteţi să găsiţi teren comun. Nici unul dintre voi nu vrea să ia războiul de la capăt şi cred că ar fi bine să-i aminteşti de asta. Eşti unul dintre cei mai convingători oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ştiu că poţi să-l faci să adopte o poziţie mai moderată.

– Acum cine e cea convingătoare?

Trase dopul căzii şi întinse mîna spre un prosop, în timp ce apa se scurgea. Îşi şterse părul cu mişcări rapide şi ieşi din cadă, înfăşurîndu-şi prosopul peste şolduri.

– Şi dacă nu reuşesc să-l fac să rescrie editorialul? Dacă îl scriu eu, Damon o să plece.

– Atunci n-are decît să plece.

– S-ar putea să pierdem ziarul în lipsa lui.

– Atunci toată lumea o să piardă, dar mie îmi pasă doar de tine. Trebuie să faci orice e nevoie ca să-ţi păstrezi mîndria şi stima de sine. E ziarul tău, aşa că poţi să-l conduci cum îţi place, atîta timp cît îl ai.

El îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetelor, dîndu-i fiori.

– Trebuie să ştii că, dacă pierdem ziarul, o să fie nevoie să vindem casa.

– Asta e.

– Şi mobila.

– Nu mă interesează.

– Şi...

– Putem să amanetăm, să vindem sau să dăm la schimb tot ce avem, dar dacă îndrăzneşti să spui ceva despre inelul meu cu diamant, o să regreţi tot restul căsniciei noastre. Este al meu şi nu-l scot de pe deget.

El zîmbi cînd auzi vehemenţa din glasul ei.

– Nu voiam să spun nimic despre inel, drăguţă.

Se aplecă şi o sărută, lăsînd urme umede pe talia şi corsetul rochiei ei, însă ea era prea absorbită ca să protesteze.

– Ai gust de cafea, şopti Lucy cînd el îşi ridică buzele de deasupra buzelor ei.

– Mi-ar mai trebui...

– Cafea sau sărutări?

– Întotdeauna e loc de mai multe sărutări...

Îi atinse încet colţul gurii cu buzele.

– Dar acum mă refeream la cafea. Tu ai mîncat de dimineaţă?

– Te-am aşteptat pe tine.

– Atunci ce-ar fi să cobori cît mă îmbrac eu? Vin în cîteva minute.

– Să nu stai prea mult, spuse ea.

Se opri în prag şi îl măsură cu privirea, tulburîndu-l, apoi îi zîmbi sugestiv.

– O să se răcească... brioşele.

Ea plecă, iar Heath se întrebă amuzat cum reuşise ea să înveţe să spună lucruri atît de simple, dar atît de încărcate de înţelesuri. Se mai întrebă şi cum era posibil ca ea să-l dorească din nou cînd petrecuseră toată noaptea făcîndu-şi plăcere unul celuilalt.

Cînd Lucy ajunse în capătul scărilor, cineva tocmai bătea nerăbdător la uşa de la intrare. Majordomul apăru de pe un coridor ca să-l primească pe oaspetele matinal. Părea neobişnuit de grăbit, iar Lucy îşi dădu seama că nici el nu mîncase de dimineaţă.

– Deschid eu, Sowers, spuse ea.

– Dar, doamnă Rayne...

– Bănuiesc cine ar putea să fie. Poţi să te întorci în bucătărie.

Majordomul recunoscător dispăru fără să mai spună nimic, iar Lucy merse şi deschise uşa exact cînd cel din afara ei bătea din nou, insistent. Aşa cum bănuise, vizitatorul era Damon Redmond, imaculat ca de obicei, dar cu ochii roşii şi cu urme de oboseală pe chip. Se sprijinea de tocul uşii ca şi cum ar fi avut nevoie să fie susţinut.

– Bună dimineața, spuse ea.

– Fiecare cu părerea lui, doamnă Rayne.

– Vai de mine, rosti Lucy dîndu-se la o parte ca să-i facă loc să intre. Te rog să ni te alături la micul dejun.

– Mulțumesc, dar...

– Măcar bea o ceaşcă de cafea, îl îndemnă ea, iar el zîmbi obosit.

– Există vreun om care să poată să îți refuze ție ceva? Nu prea cred.

Damon îi dădu haina fără să se mai opună şi o urmă în camera unde era servit micul dejun. Lucy se gîndi cu milă că, probabil, şi el era la fel de tulburat ca şi Heath de discuția din ziua precedentă. Părea că nu dormise mai mult de o oră sau două. Îi dădu lui Bess haina, îi şopti să mai pună masa pentru încă o persoană, apoi îi dădu voie lui Damon să o ajute să se aşeze la masă.

– Heath coboară şi el în cîteva minute, spuse ea în timp ce Redmond se aşeza într-un scaun din fața ei. După ce se îmbracă...

Tăcu, văzînd că ochii lui întunecați fug spre corsetul rochiei ei. Se uită şi ea în jos şi-şi dădu seama că una dintre urmele umede ale mîinilor lui încă se mai vedea sub sînul ei. Simți că roşeşte.

– A avut nevoie de ajutor la baie, spuse pe un ton stînjenit.

– Sigur, răspunse Damon politicos ca întotdeauna, deşi ea văzu strălucirea întunecată din ochii lui.

– Este într-o dispoziție foarte bună, avînd în vedere... tot ce s-a întîmplat.

Nu voia să mai spună nimic altceva pînă nu-şi dădea seama dacă Damon venise ca să ajungă la un compromis sau ca să abandoneze afacerea. El păru că se trezeşte din reverie.

– Nu puteam să aştept să vină la ziar. M-am gîndit că, dacă vorbim înainte...

– Mi se pare o idee foarte bună.

– Mi-ar plăcea să cred că putem să găsim o cale de mijloc.

– E un om foarte rezonabil, domnule Redmond. Ştiu sigur că şi lui i-ar plăcea să ajungă la un compromis.

– Cu tot respectul, doamnă Rayne, spuse Damon pe un ton sec, ieri nu mi-a lăsat această impresie.

– Sînt sigură că mulţi îl consideră foarte... progresist...

– Eşti diplomată.

– Poate prea progresist, dar el crede cu tărie în ceea ce face şi se simte foarte responsabil pentru concetăţenii lui. Sînt sigură că înţelegi.

– Nu am venit aici ca să dezbat cu tine...

– Încerc să-ţi spun, insistă Lucy pe un ton blînd, că dacă o să vadă că-i înţelegi poziţia, o să fie mult mai înclinat să asculte ce ai de spus. Aşa cum ştii deja, dacă încerci să-l convingi cu argumente directe, nu o să facă decît să se încăpăţîneze şi mai tare.

– Mulţumesc pentru sfat, spuse Damon încet. O să încerc să ţin minte.

Deciseră în mod tacit să schimbe subiectul cînd Bess reveni ca să pună masa şi pentru oaspetele lor. Camerista se fîstîci puţin cînd aşeză tacîmurile în faţa acestuia, uitîndu-se atît de des la figura lui întunecată şi atrăgătoare încît Lucy aproape că o admonestă pentru că era atît de neîndemînatică. Damon nu păru să observe interesul tinerei, atent numai la Lucy, într-un fel flatant, dar care pe aceasta o tulbura puţin. Îi întinse coşul în care erau brioşe proaspăt scoase din cuptor, încurajîndu-l să aleagă una mai mare, şi îi zîmbi mulţumită cînd el luă două brioşe.

– Mă bucur că nu numai mie mi-e foame în dimineaţa asta.

– Doar pentru că am o criză personală şi mă confrunt cu potenţialul dezastru financiar nu înseamnă că pe deasupra trebuie să şi mor de foame.

Damon desfăcu o brioşă şi începu s-o ungă cu unt.

– Cît de practic din partea ta.

– Bineînţeles. Nici n-ar trebui să te aştepţi la altceva din partea unui Redmond. Cei din familia Cabot sînt direcţi, cei din familia Forbes sînt perverşi, cei din familia Lawrence sînt zgîrciţi, iar cei din familia Lowell sînt reci. Noi, cei din familia Redmond, avem spirit practic.

– Cît de ridicol, spuse Lucy, zîmbind şi gîndindu-se că majoritatea tradiţiilor din familiile mari ale oraşului erau doar prostii.

Cum ar fi putut un membru al acestor familii să aibă o viaţă doar a lui? Pentru Damon, totul fusese trasat dinainte să se nască şi pînă în ziua în care avea să moară, inclusiv educaţia, prietenii, afacerile, viitoarea soţie, ba chiar şi personalitatea. Ştia că mulţi erau şocaţi de decizia sa de-a cumpăra un ziar în loc să urmeze paşii fratelui său mai mare şi să intre în afacerile bancare. Lucy spera ca el să continue să se îndepărteze de modelul familiei Redmond, fiindcă avea impresia că în interiorul lui exista un Damon cu totul diferit de tînărul sobru pe care familia intenţionase să-l crească.

– Şi eu am fost educată să am spirit practic, îi mărturisi, turnîndu-şi frişcă în cafea şi amestecînd cu linguriţa, încet. Pentru mine, totul a fost mereu organizat şi predictibil. Deciziile nu erau greu de luat, iar problemele erau simplu de rezolvat.

Clătină din cap şi rîse încet.

– După aceea l-am cunoscut pe Heath şi nimic n-a mai fost la fel. Acum nimic nu e simplu. E greu să fii practic în preajma cuiva care poate să facă şi cel mai de bun simţ lucru să pară absurd.

– E adevărat că-i place să abordeze lucrurile altfel decît noi, restul, recunoscu Damon cu tristeţe. Într-un fel mult mai complicat, de fapt. Ar fi trebuit să învăţ cum să evit problemele de felul celei pe care o avem acum, dar cred că încă nu am reuşit să-l înţeleg prea bine.

Lucy nu trebui să-i răspundă, fiindcă Bess se întorsese cu o tavă de mîncare, aşa că ea duse la gură ceaşca de cafea, gînditoare. Lichidul era atît de fierbinte încît nu reuşi să soarbă decît cîteva picături. I se părea interesant că ea şi Damon întîmpinau aceleaşi dificultăţi în relaţia lor cu Heath, prea greu de înţeles pentru cineva pragmatic. Odată, şi ei i se păruse foarte important să-l înţeleagă, însă pe soţul ei nu puteai să-l încadrezi în vreo categorie, fiindcă avea atît de multe laturi complicate. Ei îi era mai simplu să-l accepte cu ambiguităţile lui cu tot şi să se bucure că avea nevoie de o femeie ca ea, constantă, echilibrată, care să-i menţină lumea ordonată.

Chiar atunci, Heath intră în cameră, oprindu-se în prag cînd dădu cu ochii de oaspetele neaşteptat. Lucy se uită de la el la Damon, cu răsuflarea tăiată.

– Nu mă mir că te găsesc aici, spuse Heath pe un ton sec. Nu am auzit de nici un yankeu căruia să-i fie teamă să se aventureze pe teritoriul inamic.

Damon ridică şervetul alb şi-l flutură ca pe un steag, în semn de capitulare.

– Am venit să întreb, domnule general, dacă nu cumva am putea să facem pace.

Heath zîmbi puţin, trăgîndu-şi un scaun şi aşezîndu-se alături de soţia sa.

– S-ar putea. Pentru început, ai putea să-mi dai brioşele.

– Da, domnule.

Lucy răsuflă uşurată şi zîmbi. Începuseră negocierile şi curînd avea să se ajungă la un compromis. Nici unul dintre cei noi nu era atît de inflexibil încît să sacrifice ziarul de dragul mîndriei. După părerea lui Lucy, nici unul dintre ei nu voia să renunţe la afacere. *„Examinatorul"* însemna mai mult decît bani, mai mult decît hîrtie şi cerneală, cuvinte şi articole. Era o ocazie pentru doi bărbaţi umblaţi prin lume să fie idealişti, şi nici unul dintre ei nu era dispus să renunţe la asta.

După nenumărate ore în care Lucy încercase să-l convingă pe Heath să meargă la petrecerea de Crăciun a familiei Hosmer din Concord şi nu la gala anuală a familiei Redmond, acesta cedase pînă la urmă. Sărbătoarea era diferită într-un oraş mic. Mai puţin strălucitoare, sigur, dar tradiţională şi specială, cu decoraţiuni frumoase, din conuri de brad şi beteală, cu fiecare cameră mirosind a scorţişoară, cu tocurile uşilor împodobite cu vîsc şi panglici colorate. Oricine era prins sub ele trebuia să ofere un sărut.

Oamenii din Concord dădeau cu toţii petreceri în cinstea sărbătorilor de iarnă, iar prietenii de-o viaţă să adunau ca să mănînce, să bea şi să vorbească. Pe mese erau pîine irlandeză cu stafide, cu glazură şi cu cireşe, boluri de punci, budincă, fructe confiate şi ceşti delicate de lichior de ouă deasupra căruia era presărată nucşoară.

Ştiind că avea să-şi întîlnească prietenii mai vechi, pe care nu-i văzuse de luni întregi, Lucy îşi alesese cu grijă toaleta. Purta o rochie verde din catifea, cu mîneci lungi şi ascuţite, şi un cordon brodat cu fir auriu. Crinolina era neobişnuit de îngustă, doar pe jumătate cît se purta în mod obişnuit, iar materialul în plus era adunat la spate şi forma un fel de trenă. Heath aprobase din toată inima acel nou model de rochie. Crinolinele mai convenţionale erau atît de mari încît ocupau o întreagă canapea şi nu-i permiteau nimănui să se apropie la o distanţă mai mică de un braţ.

Heath o conduse pe Lucy spre uşa de la intrare a familiei Hosmer, unde doamna Hosmer îi primi cu surprinzătoare căldură, se miră de rochia lui Lucy şi îi ceru unuia dintre fii ei să aducă nişte lichior pentru cei doi oaspeţi, timp în care domnul Hosmer îl trase pe Heath la o parte şi-l prezentă celorlalţi invitaţi.

– Lucy, spuse doamna Hosmer cu o privire mai blîndă decît oricînd înainte, nu am auzi nici o veste de la tine de cînd ai plecat la Boston. Cum ţi se pare oraşul?

– Eu şi soţul meu credem că e foarte aglomerat, dar ne place, răspunse aceasta uitîndu-se în urma domnului Hosmer şi a lui Heath.

– Cred că aşa este, mai ales că soţul tău conduce un ziar. Nici unul dintre noi nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, înţelegi...

– Înţeleg, spuse Lucy zîmbind puţin. Şi eu m-am mirat să aflu că a cumpărat ziarul.

– Chiar aşa? întrebă gazda pe un ton care spunea clar că nu o crede. Se pare că a devenit destul de influent în Boston, în ciuda trecutului său.

– Da? răspunse Lucy luînd ceaşca de lichior pe care i-o adusese fiul doamnei Hosmer. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta!

– Te-ai descurcat mai bine decît ne-ai făcut să credem.

Replica o luă prin surprindere pe Lucy.

– Nu am intenţionat să amăgesc pe cineva, spuse ea atent, iar cealaltă femeie avu delicateţea să roşească.

– Sînt sigură că nu, draga mea.

Se uită peste umăr, la cuplul care tocmai intrase.

– Doamne, spuse ea, sînt chiar cei mai frumoşi tineri din Concord! Sally, ce-ar fi să... Vai!

Doamna Hosmer deveni stacojie şi privi de la Lucy la Daniel şi la Sally. Lucy se întoarse şi îi privi cu un aer calm, găsind că nu era chiar atît de tulburător să-l revadă pe Daniel după atîta timp.

– Crăciun fericit! spuse ea zîmbind puţin. Sînteţi un cuplu foarte frumos.

– Lucy! exclamă Sally, cu buclele aurii mişcîndu-se vesel cînd se apropie s-o îmbrăţişeze. Cît de elegantă eşti! Abia dacă-mi vine să cred ce rochie modernă ai, şi părul...

– Nu te prosti, Sally, spuse Daniel absent, aruncîndu-i lui Lucy o privire posacă.

Ea abia reuşi să se abţină şi să nu zîmbească. Daniel nu se schimbase.

– Arătați bine amîndoi, spuse ea, uitîndu-se de la Sally cea blondă şi drăguță la chipul lipsit de expresie al lui Daniel.

Era chipeş şi elegant, iar mustața îi crescuse şi era acum răsucită la vîrfuri. Deşi stilul era prea bătrînesc pentru cineva atît de tînăr, lui i se potrivea perfect. Era îmbrăcat într-un costum „ditto", cu haina, vesta şi pantalonii fabricate din acelaşi material. Calm şi sigur de sine ca întotdeauna, el îi zîmbi rezervat şi o măsură din cap pînă în picioare. Se schimbase. Deşi nu mai simțea pentru el decît o afecțiune distantă, Lucy se bucură că arăta bine şi că era aranjată impecabil.

Se întrebă dacă el îşi mai amintea de scena teribilă dintre ei doi, cînd ea era ocolită de toată lumea şi îl rugase să nu-i întoarcă spatele. „Nu o vreau pe femeia care ai devenit", îi spusese el. Pe atunci, Lucy nu înțelesese ce voia el să spună, dar acum ştia.

Cît trecuse de atunci! Lucy se bucura atît de mult că nu se măritase cu Daniel încît simți că ameteşte. Era un bărbat bun şi blînd, cu emoții echilibrate şi un caracter civilizat, dar, dacă ar fi ajuns să se mărite cu el, n-ar fi trăit niciodată tot ce trăise cu Heath – pasiunea lui agresivă şi tandră în acelaşi timp, afecțiunea lui dură şi grija pe care i-o purta, felul în care o tachina, aşteptările, ambițiile şi secretele lui.

Expresia lui Daniel se schimbă puțin în timp ce o privea, ca şi cînd şi-ar fi amintit zilele demult trecute. Lui Lucy i se părea ciudat să-l vadă aici şi să se gîndească că, odată, îl iubise, dar că acum distanța dintre ei nu mai putea să fie traversată decît în amintiri.

– Vă căsătoriți curînd? îl întrebă ea.

– Mai tîrziu anul acesta, în primăvară, răspunse el pe un ton scăzut.

Ea dădu din cap. Întotdeauna răspunsul era acelaşi. „Mai tîrziu". Pe ea o păcălise timp de trei ani cu astfel de promisiuni. Simți un fior de milă pentru Sally.

– Ai face bine să-i ceri să se țină de cuvînt, spuse ea, iar tînăra cu bucle blonde rîse timid, fără să înțeleagă implicațiile și avertismentul subtil al acelor cuvinte simple.

Pe de altă parte, Daniel pricepu și roși puțin.

– Așa am de gînd, spuse Sally rîzînd, iar Lucy zîmbi, apoi se răsuci pe călcîie și plecă.

Simțea nevoia să-l găsească pe Heath. Aruncă o privire într-un salon decorat în galben și verde palid. Cineva o apucă de mijloc, o trase în camera goală, și o voce plăcută îi mîngîie auzul.

– Vă iubiți și mai mult după atîta vreme în care ați fost despărțiți. Ce frumos!

Lucy se liniști, recunoscîndu-l pe cel care o capturase.

– M-ai speriat.

Heath o lăsă să se întoarcă spre el, iar ea văzu aerul autoironic și iritarea din ochii lui. Nu-i luă prea mult ca să-și dea seama care era cauza.

– M-ai văzut cumva vorbind cu Sally și cu Daniel?

– Daniel era? Nu mi-am dat seama din cauza cîrligului de sub nas.

– Nu-i nevoie să-ți bați joc de mustața lui.

Heath îi dădu drumul imediat.

– Te rog să mă scuzi. Am uitat că ție ți-a plăcut întotdeauna mustața aia.

– Ce Dumnezeu te-a apucat?

Fără să aștepte răspunsul, ea se îndreptă spre ușa întredeschisă.

– O să vadă lumea că am dispărut și nu vreau să creadă...

El o prinse de braț cu o mișcare ușoară și o răsuci spre el.

– Vreau să știu despre ce ați vorbit.

Lucy îl privi surprinsă.

– Nu înțeleg de ce ești atît de furios.

– Nu-mi spune că n-ai văzut cum se uita la tine.

– N-am nici o vină că mă privea aşa, protestă ea, încercînd fără succes să scape din strînsoarea lui.

– Şi tu, care te-ai uitat la el cu ochii tăi mari... Ţi se tăiase răsuflarea!

– Nu e adevărat!

– Imaginea perfectă. Un Crăciun în New England, cu doi iubiţi din copilărie care împărtăşesc amintiri vechi...

– Fii rezonabil!

– Aţi fi fost un cuplu frumos. Vă potriviţi destul de bine.

– Mie nu mi se pare, spuse ea repede, punînd o mînă pe pieptul lui.

– Cum aşa?

Gelozia din ochii lui nu păru să dispară.

– Nu-mi place deloc genul ăla de bărbat. E prea scund, în primul rînd. Nu mi-am dat seama înainte cît de scund este. Şi părul lui... E prea închis la culoare. Mie-mi place părul mai deschis.

Heath începu să-i dea drumul, un semn care o încurajă să continue.

– E prea tăcut, prea previzibil... prea simplu. Aş muri de plictiseală după cinci minute în compania lui. Nu-i place să se certe sau să blesteme, nu bea niciodată prea mult şi nu-şi pierde cumpătul. Nu e genul căruia să-i placă pantalonaşii din mătase neagră.

– Are o familie respectabilă, pe care toată lumea o iubeşte.

– Nu mă interesează ce gîndesc ceilalţi.

Heath o trase mai aproape, abia stăpînindu-şi supărarea. O strînse de umeri, dar nu suficient de tare încît să lase vînătăi. Genele groase şi aurii coborîră peste ochii de azur cînd el se uită la buzele ei.

– L-ai dorit de cînd erai doar o copilă, spuse supărat.

– Pînă cînd m-am maturizat şi mi s-au schimbat gusturile.

– E un adevărat domn.

– Da, şi ăsta e cel mai mare defect al lui.

Fără să se gîndească la uşa pe jumătate deschisă şi la posibilele priviri indiscrete, el o trase în sus, obligînd-o să se ridice pe vîrfuri, şi o sărută. Presiunea blîndă a buzelor lui crescu pînă cînd ea le desfăcu pe ale ei, exclamînd înfundat şi cedînd cererii lui nerostite. Prin venele lui Lucy curgea un foc întunecat iar ardoarea lui dulce îi ajungea pînă la suprafaţa pielii, făcînd-o să roşească şi să-l răspundă cu atîta pasiune încît orice gînd coerent dispăru şi toate barierele pe care ea le construise ca să se apere se topiră. Gura lui alunecă într-o atingere catifelată de-a lungul gîtului ei, spre umăr, şi Heath o muşcă încet, trezind la viaţă nervii sensibili de sub pielea delicată. Lucy aproape că-şi pierdu echilibrul cînd el îşi strecură mîna pe sub rochia ei, apucîndu-i în palmă sînul gol. Sfîrcul i se trezi la viaţă sub atingerea lui, strîngîndu-se dureros.

– Heath, şopti Lucy, numai pe tine te vreau. Nimeni altcineva... Nimeni...

– Te-am adus aici pentru că aşa ai vrut tu, spuse el încet, pe un ton aspru. Mie nu mi-ar păsa nici cît negru sub unghie dacă n-am mai călca niciodată în Concord.

– Dar eu am crescut aici. Trebuie să mai vin în vizită din cînd în cînd.

El o sărută într-un loc sensibil de pe gît, iar ea îşi sprijini fruntea de umărul lui.

– Nu e un orăşel rău.

– Tu ai fost cel mai bun lucru din el. Numai pentru tine am stat aici atît de multă vreme.

Ea zîmbi tulburată.

– Nu mă minţi?

– După ce s-a întîmplat la rîu şi după cele două zile în care ai stat la mine, am decis să aştept ca să văd cît de legată erai de Daniel.

– Ai făcut mai mult decît să aştepţi.

– Nu puteam să te las în pace.

– Lipsa ta de stăpînire de sine nu a fost o scuză ca să-mi distrugi logodna.

El o sărută pe buze de mai multe ori, cu săruturi mici, mai dese spre colţurile gurii.

– Regreţi vreodată că am făcut asta?

Ea îşi arcui spatele, împingîndu-şi sînul în palma lui, încercînd să se apropie mai mult.

– N-ai fi întrebat dacă n-ai fi ştiut că n-am nici un regret.

Heath îi zîmbi, retrăgîndu-şi cu tristeţe palma de sub rochia ei.

– Răspunde-mi oricum.

Recăpătîndu-şi deodată energia, ea se răsuci şi scăpă din braţele lui, rîzînd şi ferindu-se. Se ascunse în spatele unei mese mici şi rotunde şi apucă uşor de marginea ei, provocîndu-l:

– Îţi cam place să dai ordine, aşa e?

– Îmi place şi cînd tu le urmezi.

Se aplecă spre una dintre laturile mesei, apoi se repezi în cealaltă parte, ca să o prindă. Deşi ar fi putut s-o oprească fără prea mare efort, el o lăsă să scape şi zîmbi amuzat cînd o văzu cum fuge triumfătoare spre cealaltă parte a camerei.

– Eu nu ascult ordine decît dacă vreau, îl informă Lucy, ascunzîndu-se într-un colţ cînd îl văzu că se apropie.

– Răspunde-mi la întrebare, îi ordonă el cu o figură ameninţătoare. Regreţi vreodată că te-ai măritat cu mine şi nu cu Daniel?

Ea se lipi cu spatele de perete. Ochii îi străluceau de veselie, dar refuză să spună vreun cuvînt.

– Cu cît mă faci să aştept mai mult, doamnă Rayne, cu atît e mai mare pericolul să fiu nevoit să te pedepsesc.

Lucy îi oferi un zîmbet larg şi neruşinat.

– Parcă mi te şi imaginez, încercînd să ajungi la mine prin toate hainele astea...

– Drăguţă, dintre toate lucrurile care mi-au stat vreodată în cale, hainele tale au fost întotdeauna pe ultimul loc.

– Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa soţiei tale? exclamă ea, ferindu-se de el şi rîzînd cînd Heath o prinse de talie şi-o răsuci spre el.

Amuzamentul le fu întrerupt brusc atunci cînd din prag se auzi o voce:

– Lucy?

Doamna Hosmer îi privea dezaprobator. Nu îi plăcuseră niciodată astfel de lucruri şi nu voia să le accepte în casa ei. Erau un exemplu rău pentru fii familiei şi îi ofensau doamnei sensibilitatea.

– Lucy, tocmai a sosit tatăl tău şi te caută. Sînt sigură că ar fi destul de supărat dacă nu l-ai saluta imediat.

– Sînt convins că ar fi devastat, îi şopti Heath la ureche, iar ea se chinui să nu izbucnească în rîs.

– Mulţumesc, doamnă Hosmer, răspunse ea, scăpînd din braţele soţului ei şi aruncîndu-i o privire plină de reproş, aşa cum se cuvenea.

– Mergem să-i vorbim chiar acum.

– Vom face întocmai, spuse şi Heath, zîmbind sec pînă cînd doamna Hosmer îi aruncă o privire supărată şi ieşi din încăpere.

Atunci expresia lui se schimbă:

– Hai să-i arătăm tatălui tău ce influenţă nefastă am eu asupra fetiţei lui.

– N-o să ne creadă. Te-a adorat întotdeauna pentru că i-ai salvat fiica din dizgraţie.

– Dar fiica lui? Ea ce părere are?

– Ea crede că...

Lucy se opri şi se uită la el peste umăr.

– Ea crede că nici n-ai observat că s-a oprit sub vîsc.

El rîse încet şi o făcu să se înfioare. O privi în ochi şi ridică mîna ca să rupă o crenguţă de vîsc de deasupra uşii, apoi o ascunse în buzunar.

– Pentru mai tîrziu, îi spuse zîmbind.

Capitolul zece

Heath încă nu se obişnuise cu vremea exagerat de rece şi blestema clima de fiecare dată cînd ieşea din casă. Frigul iernii din Nord i se strecura în oase, iar vîntul îi ajungea la piele chiar şi prin multe straturi de îmbrăcăminte. Lucy trăise în Massachusetts toată viaţa ei şi era obişnuită cu asprimea iernii, care nu i se părea cu nimic mai bună sau mai rea decît altă dată, însă pentru Heath ea era aproape de nesuportat. Pe măsură ce se apropia luna ianuarie, frigul se înteţea. Pînă la urmă ajunse să fie imposibil să ieşi din casă mai mult de cîteva minute. Heath insista ca toate camerele să fie încălzite şi toate şemineele să ardă mereu, ceea ce pe Lucy o supăra, fiindcă ea fusese crescută în spiritul economiei, mai ales în ceea ce privea încălzirea. Oricum, de dragul lui şi ca el să nu-şi piardă cumpătul, se chinui să înveţe să arunce cărbune şi lemne, fără să clipească.

Într-una dintre săptămînile cu vreme deosebit de rea, în care grămezile de omăt cenuşiu de pe marginea străzilor din Boston se topiseră pe alocuri, apoi îngheţaseră cînd se făcuse iarăşi frig, ajunsese să fie foarte dificil şi neplăcut să te deplasezi, iar în unele locuri din oraş era de-a dreptul imposibil. Heath veni acasă de la ziar foarte înfrigurat şi cu părul ud din cauza viscolului.

– Nu porţi pălărie, spuse Lucy încruntîndu-se şi ajutîndu-l să-şi scoată haina.

– Astăzi am uitat de ea, răspunse el tremurînd. Mare greşeală.

– Foarte mare, aprobă soția sa, scoțîndu-i fularul și privindu-l cu îngrijorare. De ce ești ud?

– Strada Washington e prea înghețată ca să se poată merge cu trăsura pe ea. Am mers pe jos pînă la colț. E frig ca în fundul unuia care sapă fîntîni.

– Ai mîinile și fața înghețate, exclamă ea, încercînd să le încălzească frecîndu-le cu palmele ei mici.

Efortul inutil îl făcu pe Heath să zîmbească scurt.

– Nu doar mîinile și fața îmi sînt înghețate.

Ea era prea îngrijorată ca să rîdă și îl conduse nerăbdătoare la etaj, insistînd să-l dezbrace de hainele ude și să-i dea imediat un halat încălzit. Heath rămase multă vreme în fața șemineului, bucurîndu-se de căldură ca un motan înfrigurat.

Luară cina în dormitor, la o masă mică din fața focului. Lumina flăcărilor trimitea umbrele departe, în colțurile camerei. Lucy îi povesti despre discursul pe care-l ascultase în acea zi. El bea coniac și o asculta în tăcere, părînd foarte îngîndurat. Degetele lui lungi strîngeau paharul și-l mîngîiau încet. În astfel de momente, mișcările lui aveau o grație languroasă, care pe Lucy o fascina. Ar fi putut să-l privească ore întregi.

– Apoi Gowen a spus... Heath, mă asculți?

– Te ascult, o asigură el lent, așezîndu-se mai bine în fotoliu și ridicînd piciorul gol pe unul dintre mînere. Cu dificultate, își luă privirea de la chipul ei în lumina lumînărilor și se concentră la conversație.

– Ce a spus Gowen?

– A vorbit despre cum trebuie să apărăm industria navală a țării și să întărim forțele marine.

– Foarte bine, fiindcă aspectul a fost neglijat de la război încoace.

– Și a mai spus că în anii cincizeci, cînd navele erau construite din lemn, am avut un avantaj, dar acum, că se fac din fier, britanicii ne-au luat-o mult înainte. Gowen crede

că ar trebui să dăm mai multe fonduri industriei navale şi să punem o taxă pe toate materialele pe care le importăm pentru construcţia vapoarelor.

– Continuă, spuse el încet, sprijinindu-şi bărbia în palmă şi uitîndu-se la ea.

– Dacă vrei să ştii ce a mai spus, eu... am notat cîte ceva. Ai putea să citeşti ce-am scris.

Ridică din umeri cu nepăsare prefăcută.

– Sau pot să-ţi povestesc eu. Nu contează.

– Ai notat, repetă Heath devenind deodată foarte curios.

Se întrebă ce punea la cale soţia lui, aşa că făcu un efort conştient ca să nu zîmbească din cauza aparentei ei lipse de interes pentru subiectul notiţelor.

– Mi-ar plăcea să citesc.

Bineînţeles că acela era răspunsul pe care şi-l dorea Lucy, care se ridică imediat şi se îndreptă spre masa de toaletă.

– Aici am notiţele.

Deschise un sertar din care scoase cîteva foi subţiri.

– Sînt doar nişte mîzgăliturі.

Îi întinse hîrtiile, apoi imediat o asaltară părerile de rău. Îi venea să ia notiţele înapoi înainte ca el să apuce să le citească. Nu ştia de ce-i venise să scrie despre discurs. Dimineaţă i se păruse o idee bună, dar acum îi părea rău că o pusese în practică. Heath povestea mereu despre reporterii lui, despre realizările şi greşelile lor, iar ea voia să vadă dacă era în stare să scrie un articol. Se întrebă nefericită dacă nu cumva eforturile ei aveau să-l dezamăgească. Numai teama că o să se simtă şi mai prost decît se simţea deja o făcu să nu spună nimic. Îşi duse mîinile la spate, prea agitată ca să stea jos.

La jumătatea primei pagini, Heath se uită brusc spre ea.

– Astea nu sînt deloc cîteva mîzgăliturі, Cin.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă prefăcută şi se uită în altă parte, iar el continuă să citească. După ce termină,

Heath puse articolul pe masă, cu grijă. Pe chip i se citea o expresie ciudată, pe care ea nu reuşea s-o descifreze.

– E perfect. N-am nici măcar o singură sugestie. Cît ţi-a luat să-l scrii?

– Doar o oră sau două.

Scrisese toată după-amiaza, dar nu voia să recunoască.

– Structura, lungimea, stilul... Sînt exact aşa cum...

Se opri şi îi zîmbi nelămurit.

– Ştii cît de mult ne chinuim eu şi cu Damon ca să-l facem pe reporterii noştri să scrie aşa?

Simţindu-se tare mîndră de ea la auzul laudelor lui, ea făcu un efort să nu zîmbească larg, prosteşte.

– Am vrut doar să fac o încercare.

– Mi-ar plăcea să i-l arăt lui Damon.

– Ca să-l publicaţi în *„Examinatorul"?*

– Da, aşa aş vrea.

– Nu cred că e destul de bun, se opuse ea.

– Nu e cazul să fii modestă, spuse el sec. E suficient de bun.

– Crezi? întrebă ea zîmbind fericită. Dacă vrei, atunci dă-i-l lui Damon, dar nu-i spune cine la scris. Semnează-l cu nişte iniţiale inventate şi, dacă nu îi place, nu trebuie să ştie nimeni adevărul.

– Nu-i spun cine l-a scris, o asigură el, dar probabil că o să bănuiască.

– Încerci să nu mă superi, sau chiar ţi-a plăcut?

– Chiar mi-a plăcut.

Heath se uită la notiţe, încă uimit de precizia şi claritatea cu care scrisese soţia lui. Era mîndru de ea.

– De fapt, mi-e şi ruşine să recunosc că mă mir.

– Ruşine?

– N-ar fi trebuit să mă mir că tu ai talent la scris.

Se ridică şi se apropie de ea, ridicîndu-i bărbia spre el. Ştia, oare, cît este de diferită de fata cu care se însurase? Cu un an înainte, în ochii ei se putea citi ceva special, ceva

care-l atrăsese împotriva voinţei lui. Acum, acel strop de magie se transformase în ceva mult mai puternic. Dumnezeu să-l apere din clipa în care ea avea să înveţe să-şi folosească forţa.

– Cît de minunată eşti! spuse el zîmbindu-i lent. Te rog să faci ceva pentru mine, Lucy.

– Ce?

– Să nu cumva să crezi că eşti doar partenera mea de joacă.

– E periculos să fac asta?

El aruncă o privire cu subînţeles spre pat.

– Mă tem că, apreciindu-ţi unele talente, le-am trecut cu vederea pe celelalte.

– Atunci, ce spui, pot să te consider pe tine doar partenerul meu de joacă?

El zîmbi din colţul gurii.

– Întotdeauna.

Trase de halatul ei şi îi mîngîie sînii cu buricele degetelor, conştient de sunetul slab pe care-l scoase ea drept răspuns.

– Te-ai săturat să vorbeşti? şopti el, apoi îi prinse lobul urechii între dinţi. Atunci hai în pat să ne jucăm, Cinda. Vreau să te învăţ ceva nou în seara asta.

Ea îl urmă, vrăjită de promisiunea zîmbetului său păcătos.

Articolul lui Lucy apăru în ziar. Nu după multă vreme, Heath o încurajă să mai scrie încă unul. Al doilea se dovedi mult mai dificil decît primul, dar ea descoperi că soţul ei abia aştepta să-i răspundă la întrebări, aşa că îi veni din ce în ce mai uşor să-i ceară ajutorul. Se aşeza alături de ea şi-i dădea sugestii despre cum ar fi putut să-şi îmbunătăţească munca, iar ea reuşea să se abţină şi să nu se supere cînd paragrafele ei preferate nu ajungeau să fie publicate. Îşi dădu seama cît de bine se pricepea el la jurnalism şi cum

transforma perspectiva de-a rescrie un articol într-o plăcere, nu într-o corvoadă. Nici nu era de mirare că Damon îi lăuda într-atît calităţile de redactor.

Heath avea darul să explice clar, iar acesta era un talent valoros. Majoritatea scriitorilor nu reuşeau să exprime exact ce voiau să transmită, dar el nu era aşa. Heath ştia exact ce vrea să spună şi ştia exact ce voia să înţeleagă ceilalţi. *„Examinatorul"*, în opinia lui, trebuia să reflecte acelaşi principiu, să fie curajos şi direct. Voia ca reporterii lui să fie îndrăzneţi şi le cerea să scrie despre lucruri despre care alţi jurnalişti, de la alte ziare, nici măcar nu auziseră. Majoritatea jurnalelor aveau doar articole care să umple spaţiul din jurul editorialului, dar ziarul lui punea foarte mare preţ pe eforturile reporterilor săi şi nu aştepta ca ştirile să se întîmple, ci îi trimitea pe aceştia să le caute, să le scrie, să le definească. Numai cîţiva dintre angajaţi înţelegeau cu adevărat ce voia Heath de la ei şi aceia munceau din greu ca să-i facă pe plac.

Lucy, care locuia cu el, avea un avantaj faţă de restul. Ea înţelegea mai multe despre el, despre ce simţea soţul ei pentru limbaj şi pentru munca lui, lucruri pe care ceilalţi reporteri nu aveau cum să le ştie. Un jurnalist era considerat, în mod tradiţional, martorul vremurilor sale, dar ea ştia că Heath dorea să fie mai mult decît atît, deşi n-o spusese niciodată cu voce tare. El voia să fie cel care influenţa evenimentele, pe oameni şi deciziile lor, prin puterea simplă a cuvintelor din ziar, iar cauzele în care credea el nu erau simplu de susţinut. De aceea, principalul lui obiectiv era ca *„Examinatorul"* să ajungă cel mai informat şi mai puternic ziar din oraş. Lucy credea în acest vis al lui şi avea de gînd să facă tot posibilul ca să-l ajute pe soţul ei să obţină ce-şi dorea. Mai important, ea avea legături cu persoane foarte influente din Boston, la care nici Heath, nici Damon nu aveau acces. Nu îi cunoştea pe marii jucători, dar se împrietenise cu soţiile acestora.

Lucy îşi dovedi de mai multe ori valoarea ca sursă de informaţie, ca, de pildă, în ziua cînd nimeni nu reuşise să scoată nici un cuvînt de la un oarecare senator, legat de propunerea de preluare a feribotului din Boston de către primărie. Lucy aflase toate detaliile de la soţia acestuia, la o întîlnire a clubului din care făceau parte amîndouă, în timp ce luau ceaiul împreună.

Cu ajutorul doamnelor cu care se împrietenise, ea reuşi să afle cine, ce pune la cale şi cine, unde merge, transmiţîndu-i apoi discret informaţia soţului ei. Reporterii de la *„Examinatorul"* începură să apară unde te-ai fi aşteptat mai puţin, exact la timp ca să afle cele mai noi veşti, iar articolele lor erau din ce în ce mai des considerate mai informate decît ale oricăror altor jurnalişti. Oricum, Lucy păstra pentru sine cele mai interesante poveşti, despre care scria chiar ea.

Îi plăcea să împartă cu Heath din munca lui şi se bucura să afle că, uneori, puteau să comunice doar la nivel intelectual. Din experienţa ei cu alţi bărbaţi, Lucy aflase că lor nu le plăcea să descopere inteligenţa unei femei, însă Heath nu se simţea deloc ameninţat şi îi făcea plăcere să schimbe idei cu ea. De fapt, soţului ei părea să-i placă totul la ea, chiar şi ocazionalele momente de iritare sau temperamentul ei vulcanic. Uneori chiar se străduia să o enerveze, să o facă să nu mai fie atît de diplomată şi o provoca să se certe cu el. Îi plăcea să o irite, ca apoi s-o tachineze şi s-o recucerească. Cheia tuturor pasiunilor ei era la el şi Heath se asigura că Lucy trăieşte fiecare zi cu aceeaşi poftă ca şi el. Amintirile de dinainte de căsătorie se estompaseră şi ajunseseră să fie o palidă reflexie a vieţii ei alături de el. Ce ştia ea despre iubire pe atunci? Ce ştiuse, de fapt, despre orice altceva?

În a douăzeci şi şasea zi a lui ianuarie, Virginia, care acceptase al cincilea amendament, fusese din nou primită în Uniune. Vestea provocă foarte multă activitate în birourile

tuturor ziarelor de pe strada Washington. Toată lumea vorbea despre jurămîntul de încredere destul de îndoielnic pe care îl ceruse senatul tuturor oficialilor şi despre dreptul la vot, despre alegeri pentru funcţiile publice şi despre şcoli. După aceea, în februarie, statul Mississippi respinsese amendamentul şi totul se întorsese cu susul în jos, iar pe străzi avuseseră loc foarte multe incidente de violenţă împotriva negrilor. Erau multe ştiri de scris.

Heath începu să lucreze ore suplimentare şi să vină acasă epuizat în fiecare noapte. Nici una dintre rugăminţile lui Lucy nu-l înduplecă să încetinească ritmul în care muncea şi să se odihnească. Părea neobosit şi îndemna pe toată lumea să îi urmeze exemplul ba chiar începuse să tipărească o ediţie de duminică a ziarului şi adăugase două pagini la ediţia din timpul săptămînii. Toată lumea se bucură cînd numărul abonaţilor crescu la cinci mii de cititori, ajungînd la acelaşi nivel cu *„Jurnalul"*.

Heath şi Damon erau foarte fericiţi pentru că ziarul lor progresase atît de mult. Nu mai încercau doar să supravieţuiască, ci deja erau competitivi. În oraş se glumea că patronii de la *„Herald"* începeau să se uite peste umăr, temîndu-se de *„Examinator"*.

Lucy se bucura pentru succesul soţului ei, dar în acelaşi timp o îngrijora ritmul în care lucra acesta, în fiecare oră în care era treaz. La final de săptămînă o ducea pe ea la evenimente sociale şi refuza să doarmă prea mult, de parcă somnul i-ar fi fost la îndemînă oricînd. Chiar şi Damon recunoscuse la ultima lui vizită că nu putea să ţină pasul cu Heath. Treptat, programul lui atît de încărcat începu să-şi arate dezavantajele. Se enerva mult mai repede decît înainte şi era răguşit mai tot timpul, din cauză că era mereu plecat prin frig, iar accentul lui plăcut fusese înlocuit de o asprime care parcă nu mai dispărea. Cînd văzu cît e de tras la faţă şi de slab, Lucy puse piciorul în prag.

– Cin, spuse Heath intrînd în dormitor şi aranjîndu-şi cravata, eşti pregătită? O să întîrziem...

Se opri cînd o văzu încă îmbrăcată în halat, stînd pe marginea patului.

– În seara asta eu nu merg, spuse încăpăţînată.

El făcu o grimasă nerăbdătoare.

– Drăguţă, ţi-am explicat deja că nu avem de ales. Este o cină a *Associated Press* şi acolo o să fie nişte oameni cu care trebuie să vorbesc...

– Mi-am spus şi că Damon o să fie acolo. Poate să vorbească el cu ei.

– Nu avem timp să ne certăm...

– Atunci hai să n-o facem.

Se uită la el şi nu mai reuşi să-şi ascundă lacrimile. Era la fel de chipeş şi de bine îmbrăcat ca întotdeauna, dar strălucirea şi vitalitatea îi dispăruseră din cauză că muncea prea mult, iar ochii albaştri îi erau încercănaţi. Avea o expresie aspră şi obosită. De ce era atît de nemulţumit? De ce încerca să se sinucidă, muncind atît? Oare făcuse ea ceva? Oare îl îngrijora vreun lucru despre care nu putea să-i spună ei?

– Nu-mi place să ies în oraş la fiecare sfîrşit de săptămînă, spuse, cu vocea tremurînd. N-am mai avut timp să fim pur şi simplu împreună.

– Nu o să fie aşa mereu, spuse el încet. Acum trebuie să fac unele lucruri, şi...

– Dar nu trebuie să le faci singur! ţipă ea. Nu ai încredere în nimeni altcineva să preia din munca ta. Eşti arogant dacă-ţi imaginezi că numai tu poţi să faci lucrurile bine!

– Lucy...

Cînd o văzu cu ochii în lacrimi, el oftă şi-şi frecă tîmplele.

– Bine. Încă vreo cîteva săptămîni, după care o să încerc să las şi altora din responsabilităţile mele.

Ea nu se arătă mulţumită, ba dimpotrivă, îi veni şi mai tare să plîngă.

– Nu ştiu cît timp poţi tu să o mai ţii aşa, dar mie mi-a ajuns!

Blestemînd încet, el îşi scoase pantofii, haina şi cravata, o luă în braţe şi se aşeză pe marginea patului cu ea în poală. Lucy se ghemui la pieptul lui, ascunzîndu-şi chipul înlăcrimat pe umărul său. El era cald şi o făcea să se simtă în siguranţă, iar inima îi bătea sacadat sub palma ei.

– O să fie bine, îi spuse, strîngînd-o în braţe. Nu mai mergem în seara asta. Rămînem acasă.

– Nu mai sînt la fel de fericită cum eram înainte...

– Ştiu, drăguţa mea. O să repar lucrurile. De acum înainte totul o să fie bine.

– Nu mai rîzi la fel de mult ca înainte.

– O să rîd. Începînd de mîine.

– Îţi consumi toată energia pentru ziarul ăla, şi la mine vii doar cînd eşti epuizat.

– Doamne, spuse el, zîmbind şi sărutîndu-i părul şi urechea. Îmi pare rău. Nu plînge aşa, scumpa mea...

Îi murmură, o strînse în braţe şi o mîngîie pînă cînd ea se opri din plîns. Lucy se simţi ceva mai uşurată cînd se întinseră împreună pe pat. Totul era bine atîta timp cît el o ţinea în braţe.

– Rămîi cu mine, spuse ea strîngîndu-l mai tare cînd simţi că se mişcă. Nu pleca. Hai să ne odihnim o vreme şi să mîncăm de seară aici.

Pentru că era încă devreme, se aşteptase ca el să spună nu. Soţul ei avea mereu de citit cîte un ziar sau cîte un articol înainte de culcare, dar în acel moment se lăsă foarte uşor convins şi nu protestă cînd ea micşoră flacăra lămpii. Cînd se întoarse alături de el, Heath scoase un sunet adormit şi o trase aproape, apoi puse capul pe pieptul ei. Lucy se bucură să-l simtă deasupra ei şi îi mîngîie părul auriu, uitîndu-se pierdută la flăcările din şemineu. Trupul lui deveni din ce în ce mai greu, pe măsură ce se Heath se destindea. Pînă la urmă adormi, dar somnul îi era altfel decît de obicei. Nu se mişca deloc, dormea adînc, era epuizat. Căzuse într-un somn care-l consuma. Nici măcar

nu se mişcă atunci cînd la uşa dormitorului se auzi o bătaie uşoară.

– Da? răspunse Lucy pe un ton scăzut, privind spre uşă. Ce este?

Bess băgă cu grijă capul pe uşă.

– Doamnă Rayne, vizitiul...

– Mulţumeşte-i pentru efort şi spune-i că în seara asta nu avem nevoie de el, rosti Lucy fără să zîmbească. Spune-i să bage trăsura la adăpost, apoi asigură-te că nu ne mai deranjează nimeni în seara asta.

Ştia că nu era nevoie să vorbească aşa cu Bess, dar camerista nu se supără.

– Da, doamnă Rayne.

Uşa se închise la loc iar camera rămase în întuneric, luminată numai de cărbunii înroşiţi din şemineu. Nu se auzea prea mult zgomot. Doar lemnele din foc pocneau din cînd în cînd, acompaniate de respiraţia adîncă a lui Heath. Lucy rămase treaz pînă după miezul nopţii, ca şi cum soţul ei nu s-ar fi odihnit bine decît dacă ea îl veghea. Poate că, într-o zi, avea să poată să rîdă de tensiunea şi nesiguranţa pe care o simţise în acele ore, de felul în care se lăsase pradă temerilor lipsite de raţiune şi-l strînsese în braţe de parcă ar fi încercat să-l apere de lumea care-i aştepta afară. Poate că, într-o bună zi, avea să-şi amintească de toate emoţiile din acea seară şi să rîdă, însă nu în acel moment. Nu atunci.

– Ai febră, insistă ea, mergînd în urma lui în timp ce el se îmbrăca şi se pregătea să plece.

– S-ar putea să am, da, răspunse el pe un ton sec, îşi şterse cu un prosop obrazul proaspăt ras, apoi se întoarse în dormitor.

– E iarnă şi toată lumea face temperatură din cînd în cînd, dar asta n-o să mă împiedice să lucrez.

Lucy scoase un sunet exasperat.

– Dacă aş fi ştiut că o să fii aşa de încăpăţînat, te-aş fi legat de pat în timp ce dormeai!

El îi zîmbi larg şi se întinse. Avea mai multă energie decît avusese de săptămîni bune.

– Mă bucur că am rămas acasă ieri seară. Puţină odihnă în plus era exact ce-mi trebuia.

– Încă îţi mai trebuie. Dacă tu crezi că o singură noapte de somn bun o să şteargă săptămîni întregi în care ai abuzat de tine însuţi, te înşeli.

Văzîndu-l atît de nepăsător, Lucy se enervă şi nu găsi altă soluţie decît să se răstească la el. Cum altfel ar fi putut să-l convingă?

– Dacă nu vii acasă devreme în seara asta şi nu te ţii de cuvînt...

– Nu mă bate la cap, drăguţă.

O sărută pe nas şi ieşi din dormitor, îndreptîndu-se spre scară.

Lucy strînse pumnii, străduindu-se să păstreze un ton rezonabil şi să nu ţipe la el.

– Nu iei micul dejun? reuşi să întrebe pe un ton suficient de controlat.

Vocea lui răguşită ajunse pînă la ea de jos, din foaier:

– N-am timp, Cin. Ne vedem diseară.

În ciuda faptului că ziua lui începuse bine, buna dispoziţie a lui Heath dispăru la numai o oră după ce ajunse la birou. Se aşeză la masa de lucru ca să citească, şi o durere mică de cap, pe care n-o simţise pînă atunci, înflori într-o migrenă de toată frumuseţea, care părea să îi ajungă la fiecare os, pînă în călcîie, dar el o ignoră şi continuă să se concentreze la cuvintele de pe hîrtie pînă cînd acestea începură să-i joace în faţa ochilor. Lucră cu greu pînă la prînz, cînd la uşa sa se auzi ciocănitul cunoscut al lui Damon. Cu fiecare bătaie, migrena lui Heath creştea.

– Nu-i nevoie să dărîmi uşa, spuse el uitîndu-se urît.

Damon păşi timid în birou.

– Iartă-mă. Văd că nu vrei să fii întrerupt în dimineaţa asta, dar am de discutat cu tine cîteva idei pentru editorialul din ediţia de mîine.

– Nu-mi amintesc să fi avut ceva împotriva vreunuia. Am ales-o pe...

Heath se opri şi se frecă la ochi.

– Despre ce naiba era vorba? Despre Hiram Revels?

– Nu, asta a fost ieri.

Damon îl privi cu ochii lui reci şi curioşi, iar pe Heath îl cuprinse enervarea.

– Acum o să scriu despre revoluţia cubaneză, continuă acesta mai rar, şi o să-l laud pe secretarul Fish pentru că nu l-a lăsat pe preşedinte să-i declare beligeranţi pe cubanezi. Mă gîndeam să includ şi un paragraf despre nemernicii care conduc Spania. S-ar putea să suscite ceva simpatie pentru cubanezi.

– Foarte bine. Scrie-l aşa.

– Bine.

Damon porni spre uşă, apoi se opri şi îi spuse pe un ton scăzut:

– A reuşit soţia să te ţină acasă seara trecută?

– Evident, răspunse Heath cu vocea sa răguşită.

– Bravo ei. Nu prea te-ai odihnit în ultima vreme. Nu te teme, n-ai pierdut mare lucru aseară. Mă descurc şi eu să conduc ziarul, să ştii. Dacă ai slăbi hăţurile, aş putea să te mai ajut din cînd în cînd.

Heath îl privi de parcă nu l-ar fi auzit bine. Febra îi făcea ochii să strălucească şi să pară atît de albaştri încît Damon încremeni.

– Dumnezeule!

Pentru cineva atît de greu de tulburat cum era Damon, acea exclamaţie scurtă era echivalentul unui ţipăt speriat.

– Nu te simţi bine. Chem pe cineva care să te conducă acasă.

– Nu fi prost. Am nevoie doar de nişte... apă.

Heath îşi lăsă capul pe braţe.

– Mă face prost, spuse Damon ca pentru sine. Minunat.

Ieşi din biroul mic şi se întoarse în mai puţin de cinci minute. Heath îşi sprijinea obrazul de suprafaţa rece a biroului şi încerca să-şi recapete puterea. Ar fi jurat că trecuse o oră de cînd stătea acolo.

– Am chemat trăsura, spuse Damon. Probabil că o să fie nevoie să mă mai ajute unul sau doi dintre reporteri ca să te car pînă la ea, aşa că, dacă eşti amabil...

– O să merg singur, răspunse Heath ridicînd capul şi privindu-l fix pe partenerul său, cu ochii lui neobişnuit de albaştri.

– Ai nevoie de ajutor.

– Nu în faţa lor.

Damon ştia că Heath se referă la personalul *„Examinatorului"*, în faţa căruia nu voia să pară decît invincibil. El era tentat să-l contrazică, dîndu-şi seama că, dacă insista, l-ar fi convins. Era periculos să-l lase să plece singur, dar Damon începea să înţeleagă mîndria sudiştilor şi le admira prostia plină de eleganţă. În plus, Heath nu l-ar fi iertat niciodată dacă nu l-ar fi lăsat să iasă singur.

– Bine. Poţi să încerci să ieşi fără ajutor, spuse Damon cam fără voie. Dar o să merg alături de tine în caz că ţi se face rău şi, dacă Doamne fereşte cazi peste mine, o să mă răneşti destul de grav încît să pot să te dau în judecată pentru daune fizice.

Heath spuse ceva jignitor despre yankei şi se ridică, apucînd marginea biroului cînd simţi că se învîrte camera cu el.

– Rebel încăpăţînat, nu se putu abţine Damon să şoptească. Ce ţi-ai făcut?

Speriată de ciocănitul insistent, Lucy se grăbi în foaier. Ajunse acolo exact cînd Sowers deschidea uşa.

– Heath! ţipă ea, îngrozindu-se cînd îl văzu că se sprijină de tocul uşii, palid.

Damon era alături de el, îl susţinea.

– N-am nimic, spuse Heath.

– E bolnav, adăugă Damon scurt, făcîndu-i semn majordomului să-l ajute. Am trimis după medicul familiei mele. Ajunge şi el în cîteva minute.

– Am nevoie doar de odihnă...

– Ai naibii sudişti, spuse Damon, nu ştiu deloc cînd e momentul să se dea bătuţi.

Deşi afirmaţia fusese rostită în stilul lui caracteristic, rece şi fără intonaţie, în tonul lui aproape că se simţea afecţiune.

Toţi trei îl duseră pe Heath în dormitor şi îl culcară pe pat, iar Sowers coborî să-l aştepte pe medic. De obicei, Lucy s-ar fi simţit foarte stînjenită la gîndul că trebuia să-l dezbrace pe soţul ei în prezenţa altcuiva, dar acum nu ezită să-i dea jos haina şi cizmele, dîndu-şi abia tîrziu seama că Damon o privea atent. Heath tremura, aşa că, speriată, ea îl înveli şi-i şopti ca să-l aline, mîngîindu-l pe umeri.

– Doamnă Rayne?

Recunoscu vocea lui Bess şi răspunse fără să ridice privirea:

– Adu nişte pături, Bess.

– Vreţi şi cărămizi fierbinţi, înfăşurate în cearceaf?

– Da, dar grăbeşte-te, spuse Lucy, apoi îşi muşcă buzele.

Camerista plecă într-un suflet, iar Heath îşi sprijini obrazul de palma lui Lucy, închizînd ochii şi adormind înfricoşător de repede. Ei îi veni să plîngă. Pielea lui era foarte fierbinte, cum de tremura atît de tare? Se uită la Damon, iar în ochii ei se putea citi vinovăţie şi nefericire.

– A muncit prea mult, şopti. Ar fi trebuit să-l opresc.

– N-aveai cum, răspunse Damon încet. Am încercat cu toţii, dar omul ăsta are un demon pe umăr, şi nu-l are de ieri, de azi. Nu aveai cum să-l opreşti.

Uimită, Lucy îl privi mai atent. Ce voia să spună? Oare Heath îi mărturisise ceva ce ea nu ştia, sau pur şi simplu Damon ghicise vreun motiv ascuns pentru care soţul ei muncea în ritmul acela neobosit? Dar înainte ca Damon să poată să-i spună ceva, sosi medicul.

Oricît de blînzi şi de încredere ar fi părut, doctorii o înspăimîntaseră mereu pe Lucy. Simpla lor prezenţă însemna că lucrurile mergeau foarte prost. Erau nişte oameni direcţi întotdeauna, chiar şi atunci cînd nu era nevoie şi, pentru ea, simplul fapt că ei vedeau atîta durere în fiecare zi, îl făcea să fie foarte diferiţi de restul lumii. Doctorul Evans, cel după care trimisese Damon, era mai amabil decît mulţi alţii şi se purta ca un bunic, părînd să înţeleagă temerile lui Lucy. O asigură că nu e nimic în neregulă cu Heath, doar că are febră şi este epuizat, îi prescrise tonice şi odihnă la pat, apoi plecă în grabă, ceea ce pe ea o făcu să se simtă mult mai bine. Îl conduse la uşă, apoi se întoarse spre Damon, care aştepta în salonul de la parter.

– Cum se simte? întrebă el.

– Mult mai bine decît mă temeam, răspunse ea rar. Are nevoie de odihnă. Nici nu ştii ce uşurată mă simt şi cît îţi sînt de recunoscătoare pentru...

– N-ai pentru ce.

Lucy nu se lăsă păcălită de tonul lui indiferent. Poate că Damon încerca să-şi ascundă sentimentele, dar ea văzuse îngrijorarea din privirea lui cînd îl duseseră sus pe Heath.

– Îţi sînt recunoscătoare, îi repetă, dorindu-şi să spună mai mult, dar temîndu-se să nu-l facă să se simtă stînjenit.

– Trebuie să mă întorc la ziar.

– Pot să-ţi ofer ceva de mîncare sau de băut înainte să pleci? întrebă ea, dîndu-şi seama că trecuse ora prînzului. Nişte ceai?

– Nu, mulţumesc. Am multă treabă.

– O replică demnă de soţul meu.

Remarca ei îl făcu să zîmbească.

– Probabil că dragostea lui pentru muncă e contagioasă.

Lucy rîse încet.

– Atunci ai grijă. Nu vrem să te îmbolnăveşti şi tu.

– Nu.

Zîmbetul întunecat din privirea lui deveni dulce-amar cînd se uită la ea.

– Te rog să-i spui soţului tău ceva din partea mea, doamnă Rayne. Spune-i să nu-şi facă griji pentru ziar. O să păstrez eu ordinea în locul lui.

– Ştiu că are încredere în tine.

– Dar tu ai?

Expresia de pe chipul lui Damon se înăspri, iar tînărul o privi cu un aer ironic şi trist. Lucy nu înţelegea prea bine de ce voia el să afle aşa ceva şi avea impresia că nici el nu prea ştie.

– Şi eu am încredere în tine, spuse ea încet. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să urc în camera lui Heath. Te conduce Sowers.

Nedumerită, Lucy urcă treptele fără să se uite înapoi. Intuiţia îi spunea că nu are de ce să se teamă de Damon Redmond, dar el o trata cu o politeţe atît de grijulie încît parcă s-ar fi temut să nu-i dezvăluie un secret bine păstrat. Nu voia ca ea să-i fie recunoscătoare, deşi o urmase toată ziua, ca o umbră discretă, şi se ocupase de tot ce era nevoie, ba chiar aşteptase pînă cînd fusese sigur că nu mai putea să o ajute cu nimic.

În acea noapte Lucy avu un somn agitat, atentă la orice mişcare a lui Heath, şi se trezi de mai multe ori ca să-i dea din tonicele prescrise de medic şi ca să-l învelească, fiindcă el tremura. Obosită şi agitată, reuşi să aţipească abia spre dimineaţă. Se trezi şi descoperi că cearceafurile erau umede şi reci, şi că părul soţului ei era ud de la rădăcină la vîrfuri. Cămaşa de noapte i se lipi de piele, rece în aerul dimineţii.

– Heath?

Îl înveli, încercînd să-l încălzească pînă cînd avea să vină cineva care să schimbe cearceafurile. El mişcă puţin capul pe pernă şi genele dese i se ridicară de peste ochii luminoşi.

– Nu, spuse el încercînd să dea păturile la o parte. E cald...

– Ştiu, spuse ea blînd, punîndu-i o mînă pe frunte.

Avea pielea fierbinte ca flăcările şemineului.

– Stai liniştit, te rog. Pentru mine.

El răspunse ceva neclar şi închise ochii, după care se întoarse cu spatele la ea. Din fericire, Bess, care fusese măritată cîndva, nu era prea sensibilă la lucruri personale şi avu o atitudine pragmatică şi eficientă. Lucy îi era recunoscătoare pentru că o ajutase să se ocupe de confortul soţului ei şi să schimbe aşternuturile.

– Doctorul a spus că starea lui o să se îmbunătăţească peste o zi sau două, îi spuse ea cameristei cînd intrară împreună în cameră, ducînd în braţe aşternuturi curate.

– Foarte bine, răspunse Bess, uitîndu-se nesigură la Heath.

Agitaţia lui de mai devreme dispăruse ca prin farmec şi acum dormea adînc, ca într-un leşin.

– Soţului tău i s-a întîmplat vreodată aşa ceva? întrebă Lucy, palidă şi supărată, dar, cumva, foarte calmă.

– Da, doamnă Rayne.

– Şi presupun că febra e întotdeauna mai mare a doua zi?

– Nu întotdeauna.

Se priviră în ochi, iar Lucy citi adevărul pe chipul cameristei. Febra lui Heath era mai gravă decît văzuse aceasta vreodată.

– Cred că mai tîrziu o să încercăm să-l tentăm să mănînce o supă simplă, spuse Lucy rar, ignorînd vocea din mintea ei care îi spunea că medicul se înşelase şi că Heath era, de fapt, foarte grav bolnav.

Nu, îşi spuse ea, el avea să fie bolnav doar cîteva zile şi după aceea avea să-şi revină. Dar febra nu cedă nici în ziua următoare, ba chiar crescu, iar Heath deveni incoerent. Delira, transpira şi tremura, iar Lucy îl spălase, schimbase cearceafurile şi-i dăduse medicamente de atîtea ori, încît i se părea că făcea acelaşi trei lucruri de o veşnicie. Trimise din nou după doctorul Evans, care de data asta rămase la el mult mai multă vreme. După ce-l examină pe Heath, el o luă pe Lucy deoparte şi îi vorbi încet, cu o expresie gravă pe chip.

– Dacă febra nu dispare curînd o să fie nevoie să-i facem împachetări cu gheaţă. E periculos să aibă temperatura atît de mare.

Puseră gheaţă într-un material impermeabil şi îl împăturiră în el, însă nimic din tot ce încercau nu reuşea să-i scadă febra.

Lucy stătea singură cu Heath în dormitorul întunecat, uitîndu-se la un străin a cărui mintè delira încontinuu şi ale cărui buze rosteau nume pe care ea nu le recunoştea, vorbind pe tonul unui om care-şi pierduse minţile. Bărbatul care suferea atît şi tremura aşa de violent nu era Heath, soţul ei cu părul auriu şi cu ochii albaştri. Numai în scurte momente reuşea să-l recunoască, iar acele momente erau dureros de rare. Îi vorbea, dar el nu o auzea. Punea întrebări, dar nu înţelegea răspunsurile ei. Părea să se fi întors în timp, într-o perioadă în care nu o cunoştea, iar pe ea o durea faptul că el nu-i rostea niciodată numele.

Damon o trimisese pe una dintre angajatele familiei lui ca să o ajute pe Lucy să aibă grijă de Heath. Cu toate astea, ea pleca rar de lîngă patul lui, fiindcă nu voia să-l lase cu o necunoscută. Trebuia să fie obligată să mănînce şi să doarmă, dar cum ar fi putut să adoarmă ştiind că în fiecare clipă soţul ei aluneca din ce în ce mai departe de ea?

Adesea, Heath vorbea ca şi cum s-ar fi crezut în închisoare, în timpul războiului. Prima dată cînd se întîmplase asta, Lucy tocmai îl ştergea pe frunte de sudoare. Se uită la el. O privea pierdut. Tresări, crezînd că o recunoscuse.

– Apă, şopti el.

Ea îl sprijini ca să se ridice şi tremurînd îi duse o ceaşcă la buze. Heath bău cu sete şi scoase un sunet dezgustat, înecîndu-se de parcă ar fi băut otravă.

– Meritäm mai mult decît mizeria asta, spuse cu răsuflarea tăiată. De orice parte a baricadei am fi, nu sîntem animale.

Fără să înţeleagă ce se întîmplase, ea îi luă ceaşca şi făcu un pas înapoi, şocată de ura din glasul lui. Heath tremura incontrolabil.

– Nu ne daţi pături... Nu vedeţi că oamenii ăştia mor aici? Yankei netrebnici! Ne luaţi mîncarea şi o vindeţi ca să vă îmbogăţiţi, şi ne lăsaţi grăsime şi resturi...

Credea că Lucy era un gardian din închisoare.

– Hîrtia, rosti pierdut. Ziarele.

– Ce e cu ziarul? întrebă ea, crezînd că se referă la *„Examinator"*.

– Mai am nevoie de hîrtie. Îţi dau mîncare în schimb. Facem un tîrg.

Îi cerea să-i dea hîrtie ca să poată să scrie ce i se întîmplase în timpul războiului. El continuă să delireze, iar Lucy începu să plîngă.

– Heath, spuse ea cu lacrimile şiroindu-i pe chip, sînt eu, Lucy. Te iubesc. Nu mă vezi? Nu ştii cine sînt?

Sunetul plînsetului ei ajunse la urechile lui şi, pentru cîteva clipe, el se opri, confuz, agitat.

– Nu, spuse. Nu plînge.

– Nu pot să mă abţin.

– Te rog, Raine. Fac orice pentru tine. Nu pleca. Raine... Ştii că am nevoie de tine. Nu...

Lucy păli, simţindu-se de parcă ar fi primit o palmă. Iar Raine. Durerea din vocea lui Heath îi sfîşia inima. Căută o

cîrpă uscată şi se şterse pe faţă, apăsînd materialul la colţurile ochilor, ca să absoarbă lacrimile.

– Mama, am şaptesprezece ani, rosti el încet. Sînt bărbat de-acum. Ştiu ce crezi, mama, dar o iubesc.

Deodată, scoase un fel de rîs sugrumat.

– E atît de frumoasă... Nu poţi să spui că nu-i aşa, nu?

Lucy se aplecă deasupra lui şi îl şterse pe frunte cu o cîrpă umedă.

– Raine, spuse el, dînd materialul la o parte şi prinzînd-o de încheietură, fir-ai tu să fii! Nu-l iubeşti! Doamne!

Degetele lui se încleştară pe încheietura ei, pînă cînd ea îşi trase mîna din strînsoare, speriată. Tot trupul lui tresări şi Heath scoase un strigăt, apoi duse mîna la tîmplă.

– N-am venit ca să-ţi fac rău. N-aş putea niciodată să-ţi fac rău.

Doamne, gîndi Lucy, *dă-mi putere să rezist.*

– Doamnă Rayne, a venit domnul Redmond.

Lucy se spăla pe faţă. Se opri şi luă un prosop cu care să se şteargă. Femeia pe care o trimisese Damon tocmai îi luase locul la căpătîiul lui Heath.

– Ar trebui să mă schimb, murmură, uitîndu-se în jos, la rochia de pe ea.

Era murdară şi obosită şi îşi simţea părul lipit de faţă şi de gît.

– A spus că nu vrea să stea mult, rosti Bess. E vorba de ziar.

– Atunci presupun că n-am timp să mă schimb. Găseşte-mi repede un pieptăn.

Amorţită, Lucy făcu un efort ca să-şi aranjeze părul şi să-şi pună hainele în ordine, apoi coborî în salon. Damon se ridică de cum o văzu. Era îmbrăcat într-un costum apretat, negru, şi era aranjat şi ferchezuit, ca întotdeauna. Lucy avu un sentiment ciudat de confort cînd dădu cu ochii de el. Era atît de sănătos şi de calm încît prezenţa lui păru

să reducă aura de coşmar care plutea deasupra casei lor. Pe chipul lui nu se citi nici un pic de şoc sau de tulburare la vederea ei, ci numai linişte.

– Îmi pare rău că te deranjez.

Ea dădu scurt din cap.

– S-a mai schimbat ceva în starea lui? întrebă încet.

– Nu. E la fel.

– Ai nevoie să te ajute cineva din familia ta. Să trimit vorbă cuiva?

– Nu ai cui, în afară de tata, iar el nu ar putea să mă ajute. N-ar face decît să se simtă prost, iar eu nu vreau să-l văd acum.

Lucy se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să îl refuze altfel. Poate că era un păcat să nu-şi vrea tatăl alături şi, oricum, nu era frumos să recunoască aşa ceva de faţă cu Damon. Se gîndi la Lucas, mulţumit şi absorbit de afacerea sa, la părul lui argintiu şi la capul aplecat deasupra registrelor contabile. Tatălui ei nu-i făcuse niciodată plăcere să aibă de-a face cu emoţiile profunde, indiferent dacă erau ale lui sau ale altcuiva. Nu ştiuse niciodată ce să facă atunci cînd ea plîngea şi îi plăcuse cel mai mult să-i dea sfaturi sau s-o dojenească din cînd în cînd şi să-i dea bănuţi sau dulciuri cînd se purta frumos. N-ar fi ştiut cum să o ajute într-o astfel de situaţie. Îşi drese glasul şi spuse stînjenită:

– Bess mi-a spus că vrei să discutăm despre ziar.

– Da. Heath a luat acasă un articol, ca să se uite peste el. Ai idee unde ar fi putut să-l pună?

– Probabil la el în birou. Dacă eşti amabil să aştepţi puţin aici, o să încerc să-l găsesc.

– Ţi-aş fi recunoscător.

La vederea biroului soţului ei, frumos aranjat, cu plicurile tăiate îngrijit şi cu cărţi peste tot, Lucy zîmbi trist. Ultima dată cînd îl văzuse stînd acolo, intrase ca să-l certe că lucrează pînă tîrziu, iar el o întrerupsese luînd-o în braţe şi sărutînd-o cu pasiune. Ar fi dat orice ca s-o sărute din nou.

Ce n-ar fi făcut ca el să se uite la ea şi să-i spună pe nume!

Căută prin sertare după articol, bucuroasă că avea ceva de făcut şi putea să uite cîteva clipe despre frustrare şi oboseală. În al doilea sertar din dreapta găsi un teanc de plicuri mici, legate cu sfoară şi ascunse în spate. Cel de deasupra îi era adresat lui Heath, cu scrisul unei femei.

Simţindu-se vinovată, fiindcă nu mai căutase niciodată prin biroul lui, Lucy se uită la scrisori. Politicos ar fi fost să le ignore şi să uite că le văzuse. Roşi, apoi păli, apoi aruncă o privire prin încăpere, înainte să le ridice şi să le ascundă în buzunarul rochiei. Avea de gînd să arunce numai o privire, doar ca să afle cine i le trimisese. *Sînt soţia lui şi am dreptul să aflu,* îşi spuse. *Nu ar trebui să existe secrete între noi, iar el cu siguranţă ştie totul despre mine!* Cu toate astea, conştiinţa o apăsa cînd închise sertarul şi reîncepu să caute articolul. Cînd îl găsi, se întoarse în salon şi i-l dădu lui Damon, foarte conştientă de umflătura din buzunar.

– Mulţumesc, spuse acesta, parcă privind-o altfel decît înainte.

Oare citise vinovăţia de pe chipul ei? Oare îşi dăduse seama că ea găsise ceva în biroul lui Heath? Poate că expresia nu i se schimbase, totuşi. Poate că i se păruse ei.

– Dacă ai nevoie de ceva sau dacă pot să te ajut cumva, spuse el, te rog să-mi spui.

– Aşa o să fac, răspunse Lucy, deodată grăbită să-l vadă plecat.

Era o neruşinată, dar acum, că deja făcuse ceva greşit, putea măcar să afle ce descoperise de fapt. Abia aştepta să rămînă singură ca să citească scrisorile.

După ce plecă Damon, Lucy trase draperiile de la uşa salonului şi închise ochii o secundă, ca să nu mai simtă usturimea. Nu-i venea să creadă că face aşa ceva. Soţul ei zăcea sus, grav bolnav, iar ea era la parter, citindu-i corespondenţa. *N-ar trebui să fac aşa ceva. N-ar trebui, dar am nevoie să ştiu.* Desfăcu repede sfoara cu care erau

legate plicurile şi începu să se uite printre ele. Toate erau scrise de aceeaşi mînă, a aceleiaşi femei. Oare era mîna lui Raine?

Nu. Se linişti după ce scoase prima scrisoare şi se uită la numele cu care era semnată. Amy, sora vitregă a lui Heath. Rîndurile erau inegale, scrise cu litere atent formate, ca ale unui copil, trădînd tinereţea celei care trimisese scrisorile. Prima dintre ele era datată cu an înainte, în iunie 1868 şi vorbea despre plantaţia Price şi despre cei care locuiau acolo. Numele de Clay, fratele vitreg al lui Heath, era menţionat cel mai des, dar era şi o referire scurtă la Raine, însă nimic care să-i dea măcar o idee despre cine era aceasta. Nerăbdătoare, Lucy băgă scrisoarea la loc în plic şi o scoase pe următoarea. Le citi una după alta, uitîndu-se mai atent doar la acele fraze sau propoziţii care-i atrăgeau atenţia.

„Astăzi, mama mi-a spus că nu mai am voie să-ţi mai rostesc numele, dar eu şi Raine vorbim despre tine, în secret. Ea spune că-i lipseşti, chiar şi după tot ce s-a întîmplat."

„Pe Clay îl doare rău spatele şi nu se simte bine deloc."

„Mama e supărată mereu. Spune că n-ar fi trebuit să plece niciodată din Anglia şi nici să se mărite cu tati. Acum, că el a murit, ea ar vrea să se întoarcă acolo. Săracul Clay! Ştie că mama n-are de ales, că e forţată să rămînă aici ca să-l ajute pe el. Doctorul Collins a spus că trebuie să rămînă la căldură."

„Raine mi-a arătat prima floare pe care i-ai adus-o tu. A păstrat-o presată, între paginile *Bibliei* ei."

„Raine şi Clay s-au certat iar..."

„Uneori îmi place Raine, dar se enervează foarte repede. Acum nu mai vrea să aibă de-a face cu Clay. Cred că mama are dreptate cînd spune că nu-i e o soţie bună."

Lucy îşi ţinu răsuflarea cînd citi ultima frază. Raine era soţia lui Clay? Atunci probabil că se măritase cu el, deşi ştia

că Heath o iubeşte. Dar de ce să-l fi ales pe Clay în locul lui Heath? Pentru moşie? Pentru bani? Poate pentru că Heath nu era un copil legitim? Da, probabil că acela fusese motivul.

„Le-am spus lui Clay şi lui Raine despre scrisoarea ta. Clay a rîs cînd a aflat că te-ai însurat cu o yankee şi a spus că aşa-ţi trebuie. Raine a fost supărată o vreme, dar după aceea s-a înfuriat. Cred că încă te mai iubeşte. De ce te-ai însurat cu o yankee? E foarte bogată? Aici sînt multe fete bune de măritat, care au nevoie de soţi. Cred că ţi-ar fi fost mai bine cu una dintre ele."

„Raine nu mai împarte patul cu Clay. Acum doarme în camera în care stăteai tu cînd veneai în vizită."

„Cred că Clay e pe moarte."

Tăcerea fu întreruptă de vocea lui Bess:

– Doamnă Rayne?

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lucy, stînjenită să-şi audă vocea atît de tăioasă.

Se simţea ca o hoaţă prinsă asupra faptului şi, ca să ascundă vinovăţia, se enervă.

– Vă cheamă domnul Rayne.

Lucy se ridică imediat, iar scrisorile îi căzură din poala rochiei. Le privi supărată.

– Le strîng eu, spuse Bess.

– Nu, le adun eu mai tîrziu. Lasă-le, te rog.

Îşi duse mîna la gură, apoi ezită, privind spre scară. Se temea. De ce o chema Heath acum? Oare Dumnezeu îi dădea ocazia să-l mai audă rostindu-i numele încă o dată, înainte să... Scuturâ din cap. Nu voia să se gîndească la aşa ceva.

Privirea lui Bess o făcu să se mişte din loc. Strînse din dinţi, apoi făcu un pas înainte, şi altul, iar pînă la urmă urcă treptele, lăsînd teama în urmă. Era calmă şi aproape că nu-i mai păsa. Inima i se oprise din bătut, suspendată în mijlocul pieptului, ca o pendulă.

Femeia trimisă de Damon o aştepta la uşa dormitorului, cu o expresie solemnă şi tristă.

– Se simte mai rău, spuse ea.

– O să mă ocup eu de el. Lasă-ne, te rog.

Heath se mişcă puţin şi gemu cînd o văzu apropiindu-se.

– Lucy. O vreau pe Lucy.

Ea îşi puse cu tandreţe palma pe obrazul lui.

– Sînt aici.

El nu o recunoscu şi continuă să o strige pe nume. Lucy se aplecă şi îi vorbi încet, întrerupîndu-i litania cu vorbe drăgăstoase, pînă cînd el se linişti. Ea rămase cu mîna pe obrazul lui şi se aplecă deasupra sa pînă cînd tot corpul începu s-o doară. Obosise şi se săturase de tot. Nu mai voia să fie mereu speriată şi lipsită de speranţă. Obosise să fie singură, îşi dorea soţul înapoi, şi se săturase să se tot teamă că nu-l va recăpăta niciodată.

Treptat, lăsă capul în jos, pînă cînd ajunse să-l sprijine pe braţ, apoi închise ochii şi în spatele pleoapelor îi apăru un întuneric colorat. Imagini din trecut îi plutiră prin faţa ochilor. Adormi şi îl visă pe Heath rîzînd şi flirtînd cu ea, făcînd dragoste cu ea, ascunzîndu-şi capul în poala rochiei ei şi făcîndu-i o confesiune la beţie, zîmbindu-i în lumina lumînărilor, ţinînd-o în braţe cînd plîngea. După aceea braţele lui se topiră, dispărură, iar ea se luptă ca să-i rămînă alături, dar el aluneca din ce în ce mai departe în întuneric, iar ea nu-l mai găsi. Rămasă singură, se zbătu în întuneric, căutînd printre umbre şi încercînd să-l atingă, dar fără să reuşească. Soţul ei dispăruse. Îl pierduse fără să apuce să-i spună cît de mult îl iubea.

Deschise ochii şi tresări, cu inima bătînd să-i sară din piept. Avusese un coşmar. Clipi şi se ridică, apoi se uită la Heath. Genele lui aruncau umbre lungi pe pielea palidă. Îl atinse pe obraz, apoi pe gît, ca să-i ia temperatura. Pulsul de sub degetele ei era regulat, iar pielea avea o tempe-

ratură normală. Oare încă mai visa, sau el chiar scăpase de febră? Tremurînd din tot corpul, nevenindu-i să creadă, Lucy se asigură că pulsul îi era într-adevăr stabil şi că soţul ei respira, că nu mai avea febră. Se convinse, uită de toată oboseala, de toate durerile şi simţi cum o copleşeşte bucuria. Era din nou al ei.

Capitolul unsprezece

– Heath, ce faci?

Lucy se opri în mijlocul dormitorului. Intrase să îl vadă imediat cum ajunsese acasă şi rămase uimită să-l găsească aproape complet îmbrăcat, după săptămîni întregi în care stătuse doar în pat. El se întoarse spre ea, încheindu-se la butoniere şi privind-o cu ironie.

– Mă îmbrac, nu asta se vede?

– N-ar fi trebuit să te ridici din pat.

– Am stat acolo două săptămîni, am înghiţit sticle întregi de tonic şi am dormit mai mult de paisprezece ore pe zi. Am mîncat toate mîncărurile de spital pe care mi le-aţi adus, aşa că mi se pare că am dreptul să cobor din pat cîteva ore.

Se uitară unul la altul, el, cu o privire hotărîtă, ea, speriată şi îngrijorată. Lucy îşi dădu seama că oricît ar fi insistat sau s-ar fi rugat de el, tot nu ar fi putut să-l convingă, aşa că ridică mîinile într-un gest de neajutorare.

– Tu ai ales întotdeauna să-ţi testezi limitele, dar acum e prea curînd...

– De data asta, alegerea nu e a mea. Nu pot să mai fac pe invalidul, fiindcă au apărut probleme la ziar.

– Domnul Redmond poate să se ocupe de...

– Damon a venit ieri în vizită, cît ai fost tu la club. În ultima vreme a avut ceva probleme...

Heath făcu o grimasă dezgustată, apoi adăugă:

– Mai ales pentru că a fost nevoit să-mi ţină şi mie locul. O să vină şi azi, ca să ne gîndim cum să facem cu ziarul pînă cînd o să pot eu să mă întorc la birou.

– Nu ştiam că a venit ieri pe aici, spuse ea, simţindu-se exclusă.

– N-aveai de ce să ştii, răspunse el încet.

Ea trase aer în piept.

– Aha, spuse, apoi rîse tulburată, încercînd să ascundă durerea pe care i-o provocaseră cuvintele soţul ei. Vrei să spui că e treaba ta. N-am vrut să fiu indiscretă... Probabil că ai impresia că încerc să te ţin sub papuc.

– N-am spus aşa ceva.

Dar ştiau amîndoi că era adevărat. Încet, Lucy se apropie de masa de toaletă şi se aşeză în faţa oglinzii, prefăcîndu-se că trebuie să-şi aranjeze părul. Avea sprîncenele încruntate. *Probabil că nu mai suportă să fie nevoit să stea în pat şi să nu aibă nici un pic de intimitate. Dar, oare, aş fi putut să fac ceva diferit în tot timpul ăsta? Aş fi putut să nu fiu intruzivă, îngrijorată, să nu-l bat la cap?* Doar dacă l-ar fi iubit mai puţin. Aproape că-l pierduse, iar acum se temea să-l lase singur prea mult timp. Voia să profite de toate clipele alături de el şi să-i cunoască fiecare gînd. Voia să-l aibă numai pentru ea. Dacă nu se stăpînea, posesivitatea ei ar fi putut s-o transforme într-o scorpie geloasă. Trebuia să-l lase să fie şi singur, ca să nu-l îndepărteze.

Heath îi spusese odată că toate cerinţele şi aşteptările ei puteau să fie prea mari pentru unii oameni. Lucy iubea cu toată inima şi avea nevoie mereu de cel la care ţinea, şi trecuse mult timp de cînd se simţise încrezătoare în dragostea lor. Intuiţia îi spunea că trebuie să profite de orice ocazie ca să se apropie de Heath şi să caute noi şi noi căi de-a întări legătura dintre ei, dar adevărul era că ar fi fost mai bine să îi dea libertate, aşa cum îşi dorea şi aşa cum avea nevoie.

Se întoarse şi-l privi, zîmbind forţat.

– Să le cer să pună masa pentru încă o persoană?

El îi zîmbi la rîndul lui, nu prea fericit.

– Te rog.

După ce soțul ei ieși, Lucy continuă să se uite la locul în care stătuse el. Heath Rayne, directorul unui mare ziar din Nord, arăta și vorbea foarte diferit de bărbatul cu care se măritase ea, era mai puțin vesel decît atunci cînd îl cunoscuse și devenise mai autoritar. Aerul lipsit de griji fusese înlocuit cu o aură formidabilă de putere și responsabilitate. Chiar și blondul strălucitor al părului său devenise mai întunecat pe timpul iernii, făcîndu-l să pară mai în vîrstă decît cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea. Acum părea mai misterios, mai puternic, mai enigmatic și mai puțin abordabil decît păruse vreodată.

Lucy oftă, supărată. Era prima dată cînd își dădea seama cît se schimbase el, nu doar în exterior, și că ea nu avea decît să încerce să îl accepte așa cum era. De ce nu îi spusese nimeni că bărbații se schimbă după căsătorie?

Se așteptase ca lui Heath să-i facă plăcere să fie îngrijit, iar faptul că presupunerea ei fusese greșită era o dovada că-l cunoștea foarte puțin. Soțul ei suportase cu greu atenția și mila ei. Uneori, cînd îl atingea sau îl săruta pe obraz ca să se asigure că se simte bine, el nici măcar nu îi răspundea. Palid, tăcut și controlat, își acceptase odihna la pat cu stoicism, cel puțin pînă în acel moment.

Ca răspuns la întrebările pe care i le pusese Lucy, doctorul îi spusese că felul în care se purta soțul ei era absolut normal și că îi va lua cîteva săptămîni ca să revină la felul lui plăcut de-a fi, dar ea era sigură că schimbările din comportamentul lui Heath, stările de neînțeles pentru ea, tăcerea cu care nu era obișnuită, erau doar în parte urmări ale bolii lui. Cealaltă cauză era mult mai tulburătoare. Probabil că în timpul delirului el ajunsese la o concluzie care-l tulburase profund și despre care ei nu voia să-i spună nimic, ba chiar părea că încearcă din răsputeri să evite subiectul.

Raine. Deși nici unul dintre ei nu îi spusese numele, el plutea între ei și îi împiedica să vorbească așa cum

vorbiseră înainte. Lucy nu era sigură că Heath îşi amintea ceva din delirul în care fusese prins atîta timp. Oare ştia că vorbise aşa des despre Raine? Oare bănuia măcar?

Poate că lui Lucy i-ar fi fost mai uşor dacă soţul ei n-ar fi tratat-o cu atîta indiferenţă. Dormeau în camere separate, în paturi separate şi, deşi ar fi putut foarte bine să-şi reia obiceiul de-a dormi împreună, Heath nu dăduse nici un semn că ar fi vrut să schimbe situaţia. Lucy plănuise să se întoarcă în dormitorul mare la un moment dat, însă toate planurile i se năruiseră în ultimele cîteva zile. Trecuse prea multă vreme, iar acum ar fi fost dificil şi stînjenitor să se întoarcă în patul lui. Oare era nevoie să-l seducă doar ca să ajungă în poziţia care i se cuvenea? Cu siguranţă că nu. Atunci de ce se temea că el o s-o refuze? Nici ea nu ştia sigur, dar alese calea laşului. Avea de gînd să aştepte pînă cînd el îi va spune că o doreşte din nou. Încrederea ei în sine era rănită şi nu voia să rişte să fie umilită şi mai mult.

Damon îi vizita adesea, ca să discute cu Heath despre ziar. Chiar dacă observase că lucrurile nu mergeau bine între ei doi, nu spuse nimic. Era preocupat de „*Examinator*", care devenise mai important decît orice altceva. Pentru că Heath nu era acolo ca să-i îndrume şi să-i motiveze, angajaţii erau mai neatenţi atunci cînd îşi scriau articolele. Damon era un conducător dur, cu aşteptări mari, sarcastic şi nerăbdător cu slăbiciunile celorlalţi. Recunoştea chiar el că nu avea răbdarea lui Heath sau capacitatea să-i determine pe reporteri să dea ce aveau mai bun în ei.

Toată lumea se bucură cînd Heath reveni la lucru. Cînd paşii lui răsunară în redacţie, toţi izbucniră în urale şi începură să-i pună întrebări, la care el răspunse doar ridicînd mîinile ca să se apere şi zîmbind larg.

– La mine în birou. Vorbesc cu voi pe rînd. În ordine alfabetică, dacă aţi auzit de aşa ceva pînă acum.

Damon ridică din sprîncene cînd Heath trecu pe lîngă biroul lui.

– Mă aşteptam să revii cu ceva mai mult fast.

Heath se opri şi îl privi, zîmbindu-i prieteneşte.

– Crezi că ar fi trebuit să ţin un discurs?

– În nici un caz. Mă bucur că te-ai decis să-ţi mişti trupul indolent din pat şi să revii la treabă, fiindcă în ultimele săptămîni nu prea ţi-ai cîştigat salariul.

– După ce am citit ediţia de ieri şi am văzut cum te descurci în lipsa mea, am decis că e momentul să revin.

– Crezi că tu ai fi putut tu să scoţi o ediţie mai bună? întrebă Damon cu o expresie atît de condescendentă încît i-ar fi făcut mîndri pe ceilalţi membri ai clanului Redmond.

– Ba bine că nu! Mă dureau ochii de cît am căutat măcar un cuvîntel despre echipa Red Stocking din Cinncinati.

– Nu mi s-a părut o ştire faptul că o echipă de baseball trece în liga profesionistă...

– Şi pleacă în turneu timp de opt luni, din New York pînă pe Coasta de Vest. Am citit în *„Jurnal"*, care are o rubrică dedicată sportului.

– Baseball-ul nu e un sport de viitor.

– Cum să nu? Baseball-ul este un sport american. O să îl pun pe Bartlett să scrie un articol de o pagină despre echipa asta.

– Şi săptămîna viitoare eu o să merg pe patine cu rotile, spuse Damon nemulţumit.

– Oricît de snob ai fi tu, să ştii că oamenilor le place să citească despre sport.

– Încă o teorie despre ce le place oamenilor să citească. Dacă ai de gînd să scrii despre sport, hai să scriem despre crichet, care e un joc pe placul domnilor.

Heath făcu o grimasă, prefăcîndu-se indignat.

– Tipic pentru tine, un adevărat locuitor al Bostonului. Nu ştiu cum ai reuşit să conduci ziarul ăsta în lipsa mea.

– Dacă vrei să ştii, m-am bucurat de liniştе fără tine aici, îl informă Damon, apoi se uitară urît unul la celălalt, bucuroşi că lucrurile reveniseră la normal.

Toţi ceilalţi redactori prezenţi în cameră se simţiră energizaţi de schimbul dintre cei doi. Nu era nimic mai plăcut decît să lucrezi cu Rayne şi cu Redmond. Separat, fiecare dintre ei ar fi dus ziarul la o extremă. Fără influenţa lui Damon, Heath ar fi fost tentat să se aventureze în dezastre mult prea creative, iar fără Heath, Damon ar fi scris despre cele mai banale şi mai neinteresante subiecte. Împreună, însă, conduceau un ziar ca nimeni alţii, cu iniţiative îndrăzneţe, dar şi cu suficientă moderaţie încît să nu-şi piardă cititorii.

Obosită după o zi lungă în care asistase şi participase la nesfîrşite discuţii despre evenimentele actuale, Lucy tăcu mai mult decît de obicei în timpul cinei. Heath, în schimb, era foarte preocupat de evenimentele care aveau legătură cu *„Examinatorul"*. Rezultatul dispoziţiilor lor atît de diferite fu o masă ca de afaceri, în urma căreia Lucy se retrase în salon, ca să citească, iar Heath merse în bibliotecă, să lucreze.

Cînd ceasul de deasupra şemineului bătu ora doisprezece, Heath puse în sfîrşit creionul jos şi începu să aranjeze materialele de pe birou, apoi se ridică şi ieşi din bibliotecă. Cînd trecu pe lîngă uşa salonului, văzu cu coada ochiului puţin din materialul vişiniu al rochiei soţiei sale. Dintr-un impuls, intră în încăpere, apoi zîmbi cînd văzu că Lucy adormise, ghemuită pe divanul micuţ. Revista pe care o citea îi căzuse pe podea şi mîinile i se odihneau în poală. Părea tînără şi foarte vulnerabilă. Heath se apropie de ea şi zîmbetul îi dispăru.

Trecuse atît de multă vreme de cînd o ţinuse în braţe! Deodată, simţi o dorinţă atît de puternică încît aproape că-i putu simţi gustul pe limbă. Îi venea s-o strîngă la piept pînă

cînd o strivea. Ştia că ea nu înţelesese de ce, în ultimele săptămîni, el simţise nevoia să pună distanţă între ei. Adevărul era că fusese orgolios. Nu voia să depindă de nimeni, iar faptul că ea îi dominase fiecare moment din timpul bolii fusese greu de acceptat. Ca să nu îşi descarce supărarea pe ea, Heath se retrăsese. Poate că o rănise, dar era mai bine decît să o fi supus dispoziţiei sale proaste.

O umbră de regret apăru în ochii lui albaştri. Se apropie de ea şi îi mîngîie absent şuviţele care-i alunecaseră din coafură. Faptul că în ultimele săptămîni se ocupase şi de el, şi de ea însăşi era o dovadă a forţei ei, iar lui îi plăcea asta, deşi mulţi bărbaţi l-ar fi considerat nebun pentru că o încuraja să fie independentă. Uneori, Heath se îndoia că face bine lăsînd-o să poarte pe umeri atîtea responsabilităţi. Oare făcuse bine că o expusese astfel, luîndu-i apărările care o însoţiseră toată viaţa? Oare chiar era ea mai fericită acum, faţă de cum ar fi putut să fie dacă lucrurile ar fi stat altfel?

– Lucy, fată dragă... Nu prea ţi-am uşurat povara, nu-i aşa?

Ea dormea adînc şi nu-l auzi. Heath zîmbi, apoi se aplecă şi o apucă pe după umeri şi de sub genunchi. Trupul ei era destins şi incredibil de cald. Lucy scoase un sunet şi clipi de cîteva ori.

– Nu te speria, Cin... Eu sînt. Te duc sus.

Înţelegînd doar pe jumătate ce-i spusese el, Lucy îşi sprijini capul pe umărul lui şi adormi la loc, ascunzîndu-şi chipul şi oftînd obosită. Heath o duse în dormitor şi, blînd, ignoră comentariile ei nemulţumite cînd o puse în picioare şi începu să îi descheie rochia. Lucy aplecă din cap şi se şterse la ochi, căscînd. Gestul ei copilăros îl înduioşă pe Heath şi îi distrase puţin atenţia de la dorinţa pe care o simţea pentru ea.

Aveau la dispoziţie tot restul vieţii, iar el putea să o mai aştepte o noapte. După ce îi descheie corsetul şi aruncă

invenția blestemată pe podea, o ridică din nou în brațe și o întinse pe pat, zîmbind cînd Lucy se ascunse sub așternut și adormi la loc.

Privirea lui rămase ațintită asupra ei cît timp își scoase hainele. Era atît de natural s-o vadă în patul lui încît își spuse că fusese un prost că n-o adusese înapoi mai curînd. Gol, se strecură lîngă ea și o trase aproape, punînd o mînă pe abdomenul ei și pe cealaltă sub perna pe care se odihnea ea. Căldura trupurilor lor care se atingeau sub cuverturi îi dădea un sentiment de confort care nu se compara cu nimic altceva. Se gîndi că un bărbat ar trebui să se însoare măcar pentru asta, dacă pentru nimic altceva. Să dormi cu aceeași femeie în fiecare seară, să-i cunoști parfumul, trupul, felul în care respiră... Lucruri de care ajungeai să fii dependent. El, care nu-și dorise niciodată să capete prea multe obiceiuri stabile, acum avea destule, și toate în legătură cu Lucy.

Se obișnuise ca ea să-l aștepte la ușă atunci cînd se întorcea acasă de la ziar și, în rarele ocazii cînd nu se întîmpla așa, era confuz și nervos, de parcă ar fi fost trecută cu vederea o sarcină foarte importantă. Îi plăcea rutina din casa lor, adora plăcinta cu măr pe care o mîncau la desert în fiecare duminică, lumînările mereu aprinse pe masă, la cină, felul răbdător în care ea îl asculta atunci cînd el povestea despre ziar. Îi plăcea s-o tachineze spunîndu-i că este o împătimită a manierelor. Grija ei pentru etichetă era o trăsătură dobîndită datorită educației din New England, pe care n-avea s-o piardă niciodată. Într-o bună zi, aveau să-și crească acolo copiii, iar el abia aștepta s-o vadă ocupîndu-se de ei, învățîndu-i să pronunțe corect cuvintele și spunîndu-le să stea cu spatele drept. În schimb, el avea de gînd să le dea fiicelor lui bani pe ascuns, ca ele să-și cumpere panglici și funde, și să-și învețe băieții cum să blesteme ca niște adevărați sudiști.

O strînse mai aproape și își ascunse fața în părul ei moale și parfumat. Lucy cea dulce, practică și pasională,

care încă nu ştia cît este de atrăgătoare şi cîtă nevoie avea el de ea. O mîngîie posesiv şi se simţi reconfortat de senzaţia familiară a trupului ei alături de al lui.

Lucy se răsuci şi se întinse, bucuroasă şi mulţumită să descopere unde se află. Nu-şi amintea prea multe din seara dinainte. Ştia că adormise în salon şi că Heath o adusese în braţe aici, sus. Dacă el n-ar fi plecat de dimineaţă, înainte să se trezească ea... Dar era aici, înapoi în patul lor, unde îşi amintea bine de tandreţea soţului ei. Nu se îndoia că în acea seară aveau să-şi reia relaţia trupească. Roşi, apoi se întoarse cu faţa în aşternut şi zîmbi în pernă, imaginîndu-şi toate lucrurile pe care aveau să le facă după o perioadă atît de lungă de abstinenţă. Voia să facă totul cu el. Singura întrebare era cu ce să înceapă. Ce gînduri neruşinate! Mai rămase în pat cîteva minute, respirînd parfumul lui masculin de pe perne şi dorindu-şi să vină mai repede seara. Prima parte a zilei trecu încet, dar tot timpul Lucy avu senzaţia neliniştitoare că urma să se întîmple ceva, iar teama n-o părăsi nici o clipă, chiar dacă ştia că nu există nici un motiv raţional ca să fie speriată. De ce i se părea totul atît de diferit în acea zi? Curînd după amiază, neliniştea ei îşi găsi o explicaţie. Bess intră grăbită în salon, ca să-i spună că Heath tocmai pusese piciorul pe treptele de la intrare. Lucy lăsă ţesătura pe care o avea în mînă şi se repezi spre uşă, ştiind că soţul ei n-ar fi avut de ce să vină acasă dacă n-ar fi fost vorba despre o urgenţă.

– Cin, tocmai am primit o telegramă, spuse el fără alt preambul. N-am prea mult timp ca să-ţi explic şi trebuie să plec cît mai repede.

– Să pleci? Unde să pleci?

– În Virginia.

Se uită neliniştit prin foaier, apoi o luă de braţ şi o trase în sus pe scări.

– Hai să mergem în dormitor. Poţi să mă ajuţi să împachetez cît vorbim.

– De ce? Ce s-a întîmplat? întrebă Lucy cu răsuflarea tăiată, chinuindu-se să țină pasul cu el.

– Lucrurile stau tare prost acolo. Fratele meu vitreg, Clay... Ei bine, ieri, s-a stins în sfîrșit...

– Heath, îmi pare atît de rău! Cînd o să fie înmormîntarea?

– L-au înmormîntat în dimineața asta.

– Atît de repede? N-a fost destul timp ca să pregătească totul așa cum trebuie.

– Îmi imaginez că n-au făcut o ceremonie prea fastuoasă, spuse Heath pe un ton posomorît.

Îi dădu drumul cînd ajunseră în dormitor.

– Fir-ar să fie! Unde ținem valizele cafenii?

Lucy se grăbi spre ușă și o strigă pe Bess.

– Bess, adu geamantanul cafeniu, de piele, cu inițialele domnului Rayne, te rog. E în debaraua de sub scară.

Se întoarse spre Heath.

– Nu-ți împacheta așa cămășile, o să se mototolească. Lasă-mă pe mine și, te rog, nu mai blestema atît. Doamne, cîte ai de gînd să iei la tine? Nu stai prea mult, nu?

– Nu știu cît stau, răspunse el supărat.

Începu să-și aranjeze cravatele.

– Telegrama a venit din partea surorii mele vitrege, Amy. Se pare că Victoria, mama ei, a decis să o lase să se ocupe de tot și să plece imediat în Anglia.

– La numai o zi după moartea fiului ei? Fără fiica ei? Nu mi se pare o decizie rațională.

– Exact. Asta e Victoria. N-a fost niciodată o ființă rațională și nu i-a păsat nici cît... Nu i-a păsat de nimeni, niciodată, nici măcar de propria ei fiică. Singurul pe care l-a iubit a fost Clay, iar acum, că el nu mai este, n-o reține nimic în America. Familia ei e în Anglia și probabil că o s-o primească înapoi. Între timp, Amy e singură, cu o plantație în paraginâ, pe care trebuie să o vîndă, și cu o mie de decizii de luat.

– Singură? Dar cum rămîne cu Raine?

Heath încremeni, iar în cameră se lăsă tăcerea. O privea uimit, cercetător şi supărat, de parcă ar fi încercat să treacă de ochii căprui deschis şi să-i pătrundă-n minte. Chiar atunci dădu buzna Bess, trăgînd valiza după ea cu amîndouă mîinile.

– Pune-o lîngă pat, te rog, spuse Lucy foarte încet, privindu-l pe Heath fără să tresară şi ştiind că el încearcă să-şi dea seama cît de mult aflase ea.

– Ce ştii despre Raine? întrebă el direct, după ce camerista ieşi.

Deci nu intenţiona să fie subtil.

– Ai vorbit despre ea în somn, de cîteva ori.

Cum poţi să-mi faci aşa ceva? Cum poţi să încerci să păstrezi secretă iubirea dintre voi? Voia să ţipe la el, deodată furioasă. *De ce nu eşti sincer cu mine?* Nu-i veni să creadă cînd se auzi vorbind pe un ton calm, puţin curios:

– Înţeleg că este cumnata ta? Sau ai cumva vreun secret întunecat pe care nu eşti dispus să-l discuţi cu mine?

– E cumnata mea, răspunse Heath scurt, întorcîndu-se la cravate.

– Şi răspunsul la întrebarea mea? Nu e şi ea cu Amy?

– Se poate. Vrei să împăturești tu pantalonii ăştia? Da, Raine e cu Amy, dar probabil că o să se ducă să stea la rudele ei, aşa că numai de sora mea trebuie să avem grijă.

– Nici nu intenţionam să am grijă de altcineva, spuse Lucy cu răceală, dîndu-şi seama că Heath o privea din nou curios şi nedumerit în timp ce ea îi împăturea cu prea multă grijă pantalonii.

– Ce-ai de gînd să faci? O să vindeţi plantaţia şi după aceea...

– E mică, Cin, şi nu a avut niciodată o mamă. Victoria a fost un părinte de nimic. Cred că aş putea să rog pe cineva din familia Price să o ia, dar tata ajunsese un paria printre ai lui şi, la cum sînt vremurile, nu cred că Amy o să fie

primită cu brațele deschise. Poate că ar fi bine să găsesc un internat...

– Acolo? întrebă Lucy, făcîndu-i-se milă de fată.

Heath nu ştia, dar ea citise toate scrisorile surorii lui vitrege şi o cunoştea destul de bine din ele, iar acum îi părea rău pentru ea. Probabil că era înfricoşător să fii singură la o vîrstă atît de fragedă.

– Dar cu cine o să-şi petreacă sărbătorile? Are pe cineva în Sud sau e singură?

– Ce altceva aş putea să fac? întrebă Heath lipsit de expresie.

Lucy oftă şi mai împături o pereche de pantaloni, încruntată.

– Mă întrebi de parcă n-ai şti care e cealaltă soluție. Ştii foarte bine că ar fi mult mai simplu să îi găseşti un internat aici. Un loc mai la îndemînă, unde să poți să o supraveghezi. E sora ta, iar eu n-o să mă împotrivesc dacă o să vrei să vină în vacanță pe la noi.

Ar fi însemnat să aibă încă un motiv de îngrijorare, iar Lucy prefera să nu mai intervină încă o persoană între ea şi Heath, dar cum ar fi putut să îi refuze lui Amy o părticică oricît de mică din viața lui? Oare avea ea vreun drept să stea în calea lor? Sigur că nu. Dacă nu ceda cu eleganță, el ar fi ajuns s-o urască pentru că se arătase lipsită de compasiune.

– De ce să n-o aduci aici? spuse încet, dîndu-şi seama din privirea lui că Heath îşi dorea mult să facă exact asta.

– Mulțumesc, rosti el.

Lucy ridică din umeri şi se uită în altă parte, bucuroasă că soțul ei adoptase o atitudine pragmatică în ceea ce privea compromisul pe care-l făcea ea. În acel moment n-ar fi suportat ca el să-i fie excesiv de recunoscător. Nu cînd era atît de supărată.

– N-o să fiu plecat mai mult de o săptămînă, Cinda.

– Nu m-ar deranja să vin cu tine.

Ştiind că el avea s-o refuze, spusese cuvintele mai mult ca să fie dificilă. Nu spera cu adevărat ca el să fie de acord, dar s-ar fi sufocat dacă tăcea. De ce nu putea să fie blîndă, binevoitoare şi înţelegătoare? De ce îşi dădea voie să fie furioasă pe el, în loc să-l consoleze?

– E destul de rău că trebuie să plece unul dintre noi. Tu rămîi, ocupă-te de tot ce-i de făcut aici.

– Şi ziarul?

– Nu-mi place că trebuie să-l las, spuse el supărat. Fir-ar să fie! N-aş vrea, dar trebuie să mă bazez din nou pe ajutorul lui Damon.

– O să ai nevoie de o cămaşă de noapte, spuse ea pe un ton sec, uitîndu-se cu un ochi critic prin valiză. Ştiu că nu-ţi place să dormi îmbrăcat, dar, fiindcă pleci la drum...

– Nu ştiu dacă am vreo cămaşă de noapte.

– Ai, răspunse ea scurt. Una singură, pe undeva. Am văzut-o odată, cînd căutam nişte batiste.

Se opri, apoi adăugă cu grijă:

– Mă mir adesea de lucrurile pe care le găsesc prin casă.

Tăcere. Lucy aranjă din nou conţinutul valizei, cu meticulozitate, ştiind că el o priveşte bănuitor. Se uită la el şi ridică puţin sprîncenele, într-o expresie întrebătoare. Jocul de-a şoarecele şi pisica era ceva nou între ei. Heath părea pregătit să îi pună cîteva întrebări directe şi să încheie discuţia, dar, în loc de asta, preferă să caute într-un sertar, din care scoase cîteva perechi de ciorapi pe care le aruncă pe pat.

– Dacă ai nevoie de ceva în lipsa mea, spuse el, familia Marksham e chiar vizavi, iar David îmi e dator cu o favoare. Mergi la ei dacă ai vreo problemă.

– De ce nu la familia Redmond?

– Damon o să fie ocupat cu ziarul.

– Dar înainte, cînd ai fost bolnav, mi-a spus că, dacă am vreodată nevoie de...

– Nu te duce la el, o întrerupse el pe un ton tăios. Nu te certa cu mine. Nu te duce să-i ceri ajutorul lui Damon şi să nu cumva să faci altfel decît îţi spun.

Pe Lucy o înfurie tonul lui. Continuă să împacheteze furioasă, îi ascultă instrucţiunile furioasă şi rămase furioasă pînă cînd veni clipa să-şi spună la revedere. Atunci, cînd trăsura aştepta în curte şi ei erau la uşă, servitorii se retraseră, iar Lucy simţi cum furia i se topeşte ca prin minune. Privindu-i reverele hainei, conştientă de distanţa dintre ei, se gîndi că ea trebuia să facă primul pas, să nu-l lase să plece fără nici un cuvînt.

– N-ai fost de mult în Virginia, spuse pe un ton crispat.

– De trei ani.

– Dacă o să vrei să rămîi?

Vorbise pe un ton sec, dar în glasul ei ascundea o îngrijorare reală.

– Acolo, femeile nu ştiu să prepare plăcintă cu măr ca în New England.

Lucy zîmbi, cu inima strînsă.

– Ăsta nu e un motiv destul de bun.

– Adevărul este că am făcut o alegere cînd m-am însurat cu tine. Înainte s-o fac, m-am asigurat că asta e ce vreau, spuse el.

– La fel şi eu.

Se gîndiră amîndoi la noaptea de dinainte şi la ce ar fi putut să însemne seara aceea, dacă ar fi putut să o petreacă împreună.

– Momentul nu e tocmai potrivit, remarcă Heath.

– N-ai mai plecat niciodată de lîngă mine, rosti ea fără să-l privească. Nu atît de multă vreme.

– Nici acum n-aş pleca, dacă aş avea de ales.

– Să te întorci curînd.

– Da, doamnă.

O apucă de umeri şi se aplecă să o sărute. Voia să fie un sărut plin de afecţiune, dar, cînd buzele ei fremătară sub

ale lui, Heath scoase un sunet gutural şi o strînse în braţe. Speriată de scînteia subită dintre ei, Lucy încercă să se retragă, dar el o ţinu pe loc şi o forţă să desfacă buzele. Plăcerea, dulce şi irezistibilă, o copleşi aproape imediat. Îi mîngîie spatele, lipindu-şi sînii de pieptul lui, iar el o sărută apăsat, cu buzele catifelate. Lucy înghiţi în sec şi respiră repede, scurt, iar plămînii i se umplură de aer fierbinte. Tot trupul îi era aprins şi uşor în braţele lui. Tremura de dorinţă şi voia să fie cît mai aproape de el. Chiar şi după ce Heath îi dădu drumul din braţe, ea avu în continuare impresia că trupurile lor sînt legate de un curent invizibil care îi trăgea unul spre celălalt.

Soţul ei murmură ceva, pe un ton nemulţumit, apoi plecă repede, închizînd uşa neobişnuit de uşor. Lucy merse la fereastră şi se uită după el, în timp ce trăsura se îndepărtă şi dispăru în zare.

Heath lipsi aproape două săptămîni. În tot acest timp, Lucy nu îl văzu pe Damon, deşi primi un bilet scurt în care el îşi exprima compasiunea şi o încuraja să-i spună dacă are nevoie de ceva. Lucy nu ştia de ce Heath nu dorise ca ea să îi vorbească partenerului său. Poate că era gelos? Cu siguranţă ştia că între ea şi Damon era doar prietenie. Atitudinea lui o pusese însă pe gînduri.

Se pregăti cu hărnicie pentru sosirea lui Heath şi a lui Amy. Cameristele făcură curăţenie şi pregătiră cîteva camere, ca tînăra să poată să-şi aleagă dormitorul pe care-l prefera. Oricît de multe lucruri erau de făcut, Lucy tot se surprinse visînd şi întristîndu-se din cînd în cînd.

Singurătatea o apăsa, iar zilele şi nopţile treceau greu, dîndu-i suficient timp să se gîndească la viaţa ei din ultima vreme şi la toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă altfel. Ajunsese şi la cîteva concluzii legate de sine şi de căsnicia cu Heath. Avea de gînd ca, de atunci înainte, să fie mai sinceră cu el şi chiar să-i spună că-l iubea. Nu avea de ce

să aştepte să-i spună el cuvintele, dat fiind că, probabil, el ar fi fost în stare să nu le rostească încă cincizeci de ani de atunci înainte.

Era aproape sigură că o iubeşte. Împărtiseră prea multe lucruri şi deveniseră mult prea apropiaţi, trupeşte şi sufleteşte, ca să nu o iubească. În dimineaţa în care plecase chiar îi spusese că nu vrea s-o lase. Acel moment şi toate celelalte îi spuneau lui Lucy că, probabil, soţul ei simţea pentru ea la fel cum simţea ea pentru el, dar ar fi vrut să poată să-i vorbească despre iubirea ei, aşa că se hotărî ca, odată ce el va reveni din Virginia, să nu-şi mai ascundă sentimentele.

Heath trimise vorbă că vor ajunge în Boston sîmbătă la amiază, iar Lucy petrecu întreaga dimineaţă pregătindu-se. Era atît de emoţionată şi atît de bucuroasă încît tremura, aşa că o chemă pe Bess ca să o ajute să se îmbrace şi să se coafeze. Rochia ei din catifea avea o nuanţă frumoasă de trandafiriu şi un corset strîmt, care-i scotea în evidenţă formele, iar mînecile erau decorate cu dantelă. Îşi împletise părul în două cozi prinse la ceafă, şi îmblînzise cîrlionţii de pe frunte cu puţină colonie.

Lucy îşi ciupi obrajii pînă cînd ajunseră de aceeaşi culoare cu rochia şi se învîrti de mai multe ori prin faţa oglinzii, prea agitată ca să citească sau să coasă. Pînă la urmă, una dintre cameriste, o fată abia trecută de adolescenţă, bătu la uşă. Lucy deschise cu atîta forţă încît o făcu pe aceasta să sară înapoi, speriată.

– Au venit?

– Acum a oprit trăsura, doamnă Rayne.

– Atunci hai să coborîm. Nu uita să-i iei mai întîi domnişoarei Price haina şi abia după aceea domnului Rayne.

Lucy îşi simţea inima bătînd tare în piept. Sowers o aşteptă şi deschise uşa abia cînd ea ajunse pe ultima

treaptă. În primele clipe, nu văzu decît multe rochii şi pelerine, apoi toată atenţia i se îndreptă spre Heath.

– Cinda, spuse el.

Se opri ca să o privească, zîmbindu-i din colţul gurii. Timpul pe care-l petrecuse în Sud părea să fi făcut miracole. Era din nou cuceritorul pe care şi-l amintea din primele luni în care se cunoscuseră, cu mersul plin de vitalitate şi cu privirea veselă. Soarele îi bronzase pielea şi îi deschisese culoarea părului. Lucy uitase cît de chipeş era soţul ei. Cum de avea Sudul un efect atît de puternic asupra lui? Era vorba de oameni? De soare? De vreme?

– Bine ai venit acasă, reuşi ea să spună.

– Ce-ai mai făcut? rosti el cu un accent mult mai pronunţat decît înainte, pe tonul sacadat care ei îi plăcea atît de mult.

Mi-a fost dor de tine, spunea privirea lui, iar mesajul tăcut o făcu să se intimideze.

– Bine, răspunse ea începînd să-i zîmbească.

Deodată, o mişcare din apropiere îi atrase atenţia şi se întoarse, pregătită să îi ureze bun venit surorii lui vitrege. O tînără blondă şi înaltă, subţire, atrăgătoare şi modestă apăru în faţa ei. Amy. Avea figura mult mai blîndă decît a lui Heath, dar asemănarea era evidentă, şi se uita la ea timid, nesigură.

Alături de ei era însă şi o altă femeie, iar Lucy o recunoscu imediat.

Dar cum se poate? De ce?

Furie şi neputinţă, indignare... avea să simtă toate acele emoţii mai tîrziu. În acel moment, Lucy era prea şocată ca să aibă vreo reacţie. Simţi cum păleşte şi cum îi amorţeşte tot trupul. Era mai bine decît să fie furioasă şi mult mai bine decît să se teamă. Cu cît Raine putea să citească mai puţine pe chipul ei, cu atît mai bine.

– Îmi cer scuze că nu te-am anunţat din vreme, spuse Heath pe un ton voit egal. Am adăugat pe cineva anturajului

nostru, în ultimul moment. Lucy, ea este Amy, sora mea, iar ea este Laraine Price, cumnata mea.

– Amy, doamnă Price, îmi pare bine să vă cunosc. Condoleanțe, murmură Lucy automat.

Raine se apropie de ea cu pași atît de ușori încît rochia păru că-i plutește pe podea. Subțire și extraordinar de frumoasă, avea genul de grație care le făcea pe toate celelalte femei să pară neîndemînatice și stingherite. Ochii de un albastru palid, înrămați de gene lungi și răsucite, aruncau umbre lungi pe pielea ei albă. Părul șaten deschis îi era frumos coafat în bucle lungi pînă la umeri. Era destul de scundă, însă era atît de subțire încît părea înaltă.

– Soția lui Heath...

Îi luă lui Lucy mîna între palmele ei reci și albe și o strînse cu blîndețe.

– Nu ne-a spus că ești atît de drăguță. Te rog să-mi spui Raine.

Lucy se mîră cînd simți tremurul din mîinile celeilalte femei. Se pare că era emoționată, supărată sau amîndouă, deși nu s-ar fi spus. Avea chipul liniștit și zîmbea cu dulceață. Nu semăna deloc cu femeia pe care o descria Amy în scrisorile ei.

– Amy, continuă Raine după ce-i dădu drumul lui Lucy și se întoarse spre tînăra tăcută din spatele ei, nu te teme de noua noastră soră. Vino și mulțumește-i pentru ospitalitate.

Ascultătoare, Amy se apropie, cu privirea coborîtă și cu mîinile împreunate. Se temea de străini sau, poate, doar de Lucy. Era clar că se întreba cît de amabilă trebuie să fie cu soția yankee a fratelui ei.

Deodată, Lucy uită cu totul de Raine, de Heath și de gelozie și se uită la fata înaltă și timidă, simțind multă compasiune pentru ea. Amy tocmai își pierduse tatăl și fusese părăsită de mama ei, iar acum era într-un ținut necunoscut și de temut, în Nord. *Pare foarte singură și speriată. Nici eu*

n-aş vrea să mă împrietenesc cu o străină dacă aş fi în locul ei.

– Îmi imaginez că eşti tare obosită, spuse Lucy pe un ton egal, iar Amy o privi temătoare.

Avea ochii de aceeaşi culoare cu ai lui Heath, nu la fel de adînci şi cu gene ceva mai deschise la culoare, dar profunzi şi atenţi.

– Aşa este. Nu-mi place să călătoresc.

– Nici mie, răspunse ea, în timp ce tînăra îi măsura rochia elegantă.

Lucy nu putu să nu observe că Amy şi Raine aveau rochii învechite, deşi curate şi bine păstrate.

– Heath mi-a spus că eşti micuţă, comentă Amy. A zis că trebuie să porţi mereu pantofi cu tocuri.

– Amy!

Remarca fetei primi imediat o dojană din partea lui Raine.

– Chiar port tocuri, zîmbi Lucy. Tot timpul.

– E micuţă, îi spuse Amy lui Heath, iar el îi zîmbi larg.

– Ţi-am spus.

– Îmi cer scuze, spuse Raine părînd stînjenită. Se poartă ca un copil.

– Eu n-aş îndrăzni să spun despre nimeni care e mai înalt ca mine că-i copil, rosti Lucy, simţind-o pe Amy că zîmbeşte puţin.

Era atît de agitată încît mai tîrziu nu-şi putu aminti ce se întîmplase în următoarele minute. Ştia că rămăsese politicoasă şi calmă, ba chiar reuşise să mai zîmbească de cîteva ori cît timp cele două musafire fură conduse în camerele lor. Heath dispăruse, ca să se spele şi să se schimbe, iar Lucy încercase din răsputeri să se adune înainte să intre în camera lor ca să discute cu el.

După cîteva minute hotărî să urce, dar se opri în faţa uşii deschise a lui Amy, fiindcă o văzu pe fată stînd pe marginea patului şi uitîndu-se în gol, cu privirea aţintită spre tapetul de pe perete.

– Amy? rosti Lucy, uimită de încremenirea tinerei. Ai nevoie de ceva? Poate nişte ceai cald...

– Nu, mulţumesc, răspunse aceasta pe un ton reţinut. E o cameră frumoasă.

Încăperea era decorată în nuanţe de galben palid, iar tapetul avea flori pastel.

– Mă bucur că îţi place.

Încet, Lucy intră şi se îndreptă spre fereastră, întrebîndu-se dacă Amy se bucura de companie sau dacă o deranja prezenţa ei.

– Sper că nu e prea cald aici. Lui Heath îi place să încălzească fiecare cameră destul cît să te sufoci în casă, dar, dacă vrei puţin aer curat, fereastra...

– Nu, e în regulă, spuse Amy înfiorîndu-se. În Massachusetts e tare frig.

– O să-ţi placă mai mult la primăvară.

– Heath a spus că o să caute o şcoală cu internat pentru mine.

– Nu-ţi surîde ideea?

Amy o privi fără să clipească.

– Nu mă deranjează. Îmi place să citesc şi să merg la cursuri.

Era încurajator.

– Aici, în Massachusetts, sînt unele dintre cele mai bune şcoli de fete din ţară, spuse Lucy cu căldură. În Wellesley există chiar şi un seminar. Peste cîţiva ani, dacă vrei să-ţi continui educaţia, ai putea să mergi la facultate, cum fac bărbaţii.

Ultimele ei cuvinte îi atraseră atenţia lui Amy.

– Eşti feministă? întrebă ea, evident interesată de idee.

– Poate, în unele feluri, recunoscu Lucy. Cu siguranţă sînt de părere că femeile ar trebui să aibă voie să înveţe. Nu cred că ar trebui să fim tratate ca şi cum minţile noastre ar fi inferioare.

– Mama şi Raine spun că un bărbat nu se însoară cu o femeie despre care crede că e mai inteligentă decît el.

– Asta spune cu siguranță ceva despre fratele tău, murmură Lucy.

– Poftim?

– N-am spus nimic, Amy. Mă gîndeam că ar trebui să vorbesc cu Heath.

– Despre Raine?

Ochii aceia albaştri, cu privirea lor isteață, îi aminteau lui Lucy de Heath.

– Despre multe lucruri, răspunse ea. N-am vorbit de două săptămîni şi avem multe de discutat.

– Să ştii că el n-a ştiut că vine şi Raine cu noi, spuse Amy fără să se lase păcălită de cuvintele ei. Nici unul dintre noi n-a ştiut. În dimineața în care trebuia să plecăm, ea ne-a spus că rudele din Goochland nu vor s-o primească şi că nu are pe nimeni în Henrico.

Iar acum e chiar unde îşi doreşte să fie, gîndi Lucy, simțind cum o cuprinde un val de furie. Ce uşor de păcălit erau bărbații! Era suficient să laşi să curgă cîteva lacrimi şi să te arăți neajutorată, în dulcele stil din Sud. Probabil că fusese ridicol de simplu pentru Raine, iar acum Lucy o adăpostea chiar sub propriul acoperiş! Părea o farsă bine pusă la cale.

– Ce-ar fi să dormi puțin? îi sugeră ea calm lui Amy, observînd umbrele de sub ochii acesteia. O să vin să te trezesc înainte de cină.

Fata dădu din cap cu un aer serios. Lucy ieşi din încăpere şi închise uşa în urma ei.

Heath o aştepta în dormitor, îmbrăcat în haine curate şi cu părul proaspăt spălat, strălucitor şi încă umed. Bronzul pielii lui era un contrast neaşteptat pentru albul cămăşii. Se uitară unul la celălalt fără să zîmbească şi în spațiul dintre ei parcă începură să treacă semnale invizibile. El era tensionat, iar ea era furioasă. Amîndoi aveau de gînd să-şi susțină cu încăpățînare punctul de vedere, iar în aer se simțea supărarea şi neputința amîndurora. Nu făcuseră

dragoste de săptămîni întregi şi toate canalele de comunicare dintre ei, odată larg deschise, erau acum ferecate. Dorinţa şi furia construiseră un fel de barieră de netrecut.

– Aş vrea să vorbim jos, în bibliotecă, spuse Lucy pe un ton crispat. De acolo e mai puţin probabil să fim auziţi.

– Asta înseamnă că ai de gînd să ţipi, spuse el sec.

– Sper să nu se va ajunge la asta, dar, dacă nu o să mă asculţi altfel, atunci o să ţip, şi dacă te decizi să mă iei peste picior, atunci o să ies pe uşă şi nu o să mă întorc pînă cînd ea n-o să plece din casa asta.

De pe chipul lui dispăru orice urmă de umor.

– O să am grijă să nu te supăr, doamnă Rayne, dacă o să faci şi tu la fel pentru mine. Să coborîm?

Începea să se însereze, iar în bibliotecă era o lumină trandafirie care se amesteca frumos cu lumina lămpilor. Heath îşi turnă ceva de băut, observă mîna întinsă a lui Lucy şi, schiţînd un gest din colţul gurii, îi turnă şi ei din băutură, îndoind-o cu apă. Ea se bucură de efectul întăritor al licorii, din care bău pînă cînd reuşi să nu mai tremure. Închise ochii şi aşteptă ca focul lichid să-i ajungă în stomac, apoi îl privi pe soţul ei. În ochi îi jucau o mulţime de emoţii.

– Cum ai putut să o aduci aici?

– Ţi-aş fi spus că vine cu noi, dacă aş fi apucat, dar în dimineaţa în care am plecat...

– Am auzit despre problemele ei cu familia. Mi-a spus Amy, rosti Lucy. Păcat. Eu şi rudele lui Raine avem multe în comun. Nici eu nu o vreau la mine acasă.

Heath lăsă capul pe spate şi bău ultimul strop de whisky cu o mişcare masculină şi elegantă. După aceea o privi fix pe soţia lui.

– N-o să stea mult. Cînd a plecat Victoria, a vrut să le ia cu ea pe Amy şi pe Raine, dar ele au refuzat. Mama mea vitregă are familie acolo şi ei le-ar fi primit. Amy ştia că eu o să vin s-o iau la mine, iar Raine... Cred că nu voia să se

mute în altă țară, dar nu s-a gîndit prea mult la ce o să facă după aceea.

Lui Lucy îi venea să-l sugrume. *Ba s-a gîndit foarte mult. Raine ştia exact ce face şi ştia că o să te revadă pe tine. Vrea să afle dacă poate să te recîştige, idiotule!*

– Acum, continuă Heath, se gîndeşte serios să plece în Anglia. O să stea la noi cîteva zile, pînă cînd îi găsim lui Amy o şcoală, şi după aceea o să plece la Victoria.

– De ce n-a rămas în Sud pînă cînd se hotăra ce-o să facă?

– Nu avea unde să stea şi mie mi s-a părut că e mai bine pentru Amy dacă vine şi Raine cu noi. Eu şi cu tine sîntem ca nişte străini pentru ea, iar cumnata mea e singura familie pe care...

– Nu mă lua cu aşa ceva, îl întrerupse Lucy, răsucindu-se pe călcîie şi mergînd spre fereastră. Nu ai adus-o aici pentru binele lui Amy. În plus, ai fi putut să te ocupi ca Raine să rămînă cîteva zile la un hotel.

– Da, cu siguranță aşa s-ar fi cuvenit şi ar fi fost bine să fac. Să las o tînără văduvă singură într-un hotel...

– Ştim amîndoi că n-ai adus-o acasă fiindcă eşti vreun mare domn.

– Atunci spune-mi de ce crezi tu că am adus-o, spuse el pe un ton exagerat de amabil.

Lucy îşi lipi fruntea de fereastra rece şi înghiți în sec.

– Cînd erai bolnav şi aveai febră, începu ea, iar în cameră nu se mai auzi deodată nici un alt sunet în afara glasului ei, credeai că eşti în alte vremuri, înainte de război şi cîndva în timpul lui. Ai vorbit din cînd în cînd despre bătălii, despre părinții şi prietenii tăi... dar mai ales despre ea. Despre Raine.

Rîse forțat.

– Mi-e scîrbă de numele ăsta, atît de des l-am auzit. Ai implorat-o să nu se mărite cu Clay. Ai vorbit despre cît de frumoasă era şi ai spus... ai spus că o iubeşti.

Se întoarse încet spre el. Chipul lui Heath era lipsit de expresie, ca al unei statui.

– De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea? întrebă Lucy pe un ton scăzut şi chinuit.

– N-a fost niciodată nevoie.

– Ce s-a întîmplat între voi? De ce s-a măritat cu Clay?

– Pentru că el făcea parte din familia Price. Era un copil legitim. Familia Price era mare şi avea multă influenţă pe atunci, înainte de război. Eu nu eram decît un fiu nelegitim. Ţineam unul la celălalt, însă a fost o greşeala să i-o prezint fratelui meu. N-a durat mult pînă cînd s-au logodit.

Doamne! Dacă putea s-o ierte pentru aşa ceva, însemna că o iubeşte cu adevărat. Lucy se simţi indignată de o aşa nedreptate. Cum s-o mai vrea el pe Raine, după ce-l tratase în felul acela?

– Nu mi se pare că eşti prea supărat că l-a ales pe Clay în locul tău, spuse tăios.

– La început am fost supărat, răspunse Heath zîmbind cu tristeţe. Da, am dat vina pe ea, am blestemat-o şi m-am gîndit la o mie de feluri în care s-o fac să plătească, dar, cu timpul, sentimentele mele s-au schimbat, iar acum înţeleg de ce-a făcut ce-a făcut. Nu am ştiut niciodată cît de lipsite de putere şi de dependente sînt femeile... Raine a luat singura decizie pe care putea s-o ia. Nu avea cum să facă altfel. Era clar că fratele meu, cu banii şi numele lui, putea să aibă grijă de ea într-un fel în care eu n-aş fi putut niciodată.

– Îi găseşti scuze. Nu trebuia să-l aleagă pe Clay. Numele lui, banii, familia... Toate astea n-ar fi trebuit să conteze...

– Nu credeam că o s-o consideri vinovată pentru ce-a făcut. Tu te-ai fi măritat cu Daniel din acelaşi motive pentru care ea l-a ales pe Clay.

– Nu-i adevărat! spuse Lucy surprinsă. E o mare diferenţă. Eu l-am iubit pe Daniel.

– Chiar aşa?

Heath se ridică şi zîmbi obosit.

– Nu mai contează acum. În închisoare am înţeles tot. Am aflat multe acolo, inclusiv cum e să fii neputincios. Nu aveam nici un control asupra lucrurilor care mi se întîmplau. Acceptam ce mi se dădea şi profitam atît cît puteam de orice situaţie, dar eram oricum neputincios, pentru prima dată în viaţa mea. La fel a fost şi Raine şi la fel ai fost şi tu.

– Eu nu mai sînt neputincioasă!

– Nu, nu mai eşti. Tu te-ai schimbat, dar Raine, nu. Ea o să fie întotdeauna neajutorată.

– De ce o aperi? Vrei cumva să ai grijă de ea pentru tot restul vieţii?

– Nu. O să găsească în curînd pe cineva care să aibă grijă de ea, fiindcă asta ştie să facă cel mai bine. Nu-ţi cer decît să o suporţi cîteva zile, nu pentru totdeauna.

– Presupun că tu o să mergi la serviciu ca de obicei, nu?

Heath dădu scurt din cap, iar Lucy făcu o grimasă dispreţuitoare.

– Aşa mă şi gîndeam. Spune-mi, eu ce să fac cu Amy şi cu Raine? Ce să-i spun lui Raine? Cum s-o privesc şi cum să-i vorbesc civilizat? De fiecare dată cînd o văd îmi amintesc cum ai vorbit despre ea timp de două zile, cît ai avut febră!

– Aminteşte-ţi şi asta, spuse el pe un ton scăzut şi ameninţător. Între mine şi Raine nu e nimic şi n-a mai fost de ani întregi. Aminteşte-ţi că ea a trecut prin iad în ultimii ani. Aminteşte-ţi că, în timp ce tu stăteai lîngă borcanul cu bomboane din prăvălia tatălui tău şi flirtai cu clienţii, ea se temea că yankeii o să-i incendieze casa, o s-o violeze sau o să-i ia viaţa. Soţul ei a murit, iar ea şi-a văzut prietenii şi vecinii omorîndu-se unul pe altul în numele reconstrucţiei, în timp ce tu discuţi despre asta la cafea sau la desert, din cînd în cînd. Cînd o să începi să-ţi plîngi de milă, aminteşte-ţi de toate astea.

– Ce norocoasă e că te are pe tine s-o aperi de mine! răspunse Lucy privindu-l cu răceală.

Heath înjură şi îşi trecu mîna prin păr, apoi se întoarse cu o mişcare bruscă şi-şi mai turnă un pahar.

– Poate că nici n-o să fie atît de greu să găsim un subiect de discuţie. Noi două avem multe în comun, nu-i aşa, Heath?

Îl privi pînă cînd el lăsă paharul din mînă şi se uită la ea întrebător.

– Ce vrei să spui?

– Eu şi Raine te avem pe tine în comun, Heath.

Oare vocea aceea scăzută şi otrăvită era a ei?

– Dar cît de multe avem în comun? Cît de bine te cunoaşte? La fel de bine ca mine? Aţi fost vreodată amanţi?

El o privi de parcă n-ar fi recunoscut-o.

– La naiba cu tine pentru că mă-ntrebi aşa ceva.

– Aţi fost amanţi?

– Dacă asta contează pentru tine, n-ai decît să te duci naibii!

– Aţi fost? şopti ea.

– Nu, spuse el, respirînd sacadat şi părînd mai jignit decît îl văzuse ea vreodată. Nu. N-am fost nici atunci şi nu sîntem nici acum.

– Poţi să nu te mai uiţi la mine aşa indignat. Tu ai început, cînd ai adus-o aici. Ţi-ai făcut-o cu mîna ta, aşa că nu da vina pe mine pentru că pun întrebări.

– Eşti incredibilă, spuse el pe un ton scăzut.

Nu era un compliment.

– Mă mir că te-am crezut vreodată slabă.

– Ai prefera pe cineva mai... neajutorat?

Chiar şi ea îşi dădu seama că întrecuse limita. Heath se întoarse cu spatele şi strînse pumnii, atît de furios încît văzu roşu în faţa ochilor. Speriată, Lucy îl ocoli şi se opri lîngă uşă, apoi se uită spre spatele lui rigid.

– Nu vreau să dureze la nesfîrşit, Heath. Pot s-o tolerez aici cîteva zile, dar atît. Dacă ajungem să concurăm ca să vedem cine rămîne ultima în casă, află că ea o să cîştige, fiindcă eu n-o să pot să rezist prea mult.

– În ce naiba te-ai transformat?

Într-o femeie care te iubeşte. O femeie care se teme că o să te piardă.

– Încerc din răsputeri să fiu sinceră cu tine, spuse ea.

– Ba pe naiba! De ce nu recunoşti că eşti geloasă? Dacă eşti atît de nesigură şi ai atît de puţină încredere în mine, atunci nu te cunosc pe cît credeam. Mi se părea că înţeleg destul despre tine ca mariajul nostru să funcţioneze.

– Mariajul nostru funcţiona foarte bine înainte s-o aduci pe ea aici. Crezi că e rezonabil să-mi ceri aşa ceva? Crezi că e cinstit?

– Nu, spuse el sec. Nu cred asta.

Lucy tăcu o clipă, uimită.

– Atunci nu înţeleg de ce îmi ceri să tolerez aşa ceva.

Heath tăcu multă vreme, iar cînd vorbi, glasul îi era scăzut şi egal, făcînd-o să se simtă ca un copil prea emotiv.

– N-o să pot să-ţi explic întotdeauna motivele pentru care fac ce fac, dar nici nu-ţi cer ca tu să-mi explici mereu motivele tale. Cine a spus că între noi lucrurile o să fie cinstite? Nu aşa funcţionează o căsnicie. N-avem nici un contract şi singurele garanţii pe care pot să ţi le ofer sînt acelea pe care ţi le-am dat cînd ţi-am pus inelul pe deget.

Capitolul doisprezece

Lucy se gîndi că, dată fiind situaţia, se descurca destul de bine să facă pe gazda primitoare. Se asigurase că manierele şi casa ei erau ireproşabile şi că în exterior nu se întrezărea nici un semn al lipsei de armonie dintre ei patru. Conversaţiile erau minunat de politicoase, uneori atît de politicoase încît părea că joacă toţi într-o piesă de teatru ieftină. Lucy avea să-şi amintească mereu cu dezgust de acea săptămînă. Trebuia să recunoască, totuşi, că învăţase destule în acele zile. Aflase multe, inclusiv despre cît de mari erau diferenţele dintre femeile din Sud şi cele din Nord.

Amy şi Raine erau mereu delicate şi fermecătoare, iar Lucy se minuna de fiecare dată cînd vorbeau, pe jumătate dezaprobîndu-le, pe jumătate invidioasă. Nu doar atît, dar aveau şi talentul să te determine să le flatezi şi să le complimentezi, o artă pe care chiar şi Amy, abia o adolescentă, o stăpînea aproape la perfecţie. Oricum ar fi început conversaţia, ele deveneau, mai devreme sau mai tîrziu, subiectul ei. Nici o femeie din Nord nu ar s-ar fi uitat vreodată cu ochii mari la un bărbat, ca apoi să-i spună „Ce gîscă sînt!" sau „Nu ştiu mare lucru", dar Raine aşa făcea, iar asta o enerva pe Lucy, deşi era nevoită să recunoască farmecul celeilalte femei.

Deşi nu putea să spună că-i înţelegea pe bărbaţi, Lucy era sigură că oricare dintre ei, oricine ar fi fost, ar fi găsit-o atrăgătoare pe Raine. Oare Heath admira astfel de comportament la o femeie? Ar fi dezamăgit-o să afle că da.

Pe ea de ce o încurajase să-şi folosească mintea, dacă voia o femeie căreia să nu-i placă să discute despre lucruri importante? De ce o provoca să-l contrazică, dacă voia pe cineva care să zîmbească şi să fie de acord cu tot ce spunea el? Oare fusese o probă pe care ea n-o trecuse?

Heath nu i se păruse niciodată mai greu de înţeles. Tot ce ştia despre el, atitudinile sale, simţul umorului, lucrurile în care credea, toate păreau acum diferite, odată cu sosirea celor două femei din trecutul lui. Cu ele se purta altfel decît cu ea. În mod obişnuit, discuţiile fără importanţă îl enervau. De ce le tolera acum?

Nu mai discutau despre politică şi despre *„Examinator"*, pentru că Raine şi Amy nu voiau să audă ce se mai întîmplase prin ţară, ci să vorbească despre lucruri mărunte de acasă, din Sud, de parcă lumea s-ar fi învîrtit în jurul comitatului lor mic din Virginia. Heath nu părea deranjat, le asculta cu indulgenţă, rîdea cînd ele imitau pe cîte cineva şi le complimenta oricînd se ivea ocazia. Lucy nu avea o părere prea bună despre astfel de cuvinte rostite din obişnuinţă şi se bucura că soţul ei nu încerca să se poarte şi cu ea în felul acela. Ar fi însemnat să-i insulte inteligenţa. Asistă în tăcere la nenumărate conversaţii lipsite de importanţă şi se întrebă ce gîndea Raine, ce ascundea în spatele ochilor ei argintii.

Lucy ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, ele două vor avea ocazia să vorbească între patru ochi. Se întrebă şi sîmbătă, şi duminică dacă Raine avea să se schimbe în lipsa lui Heath. Oare va continua să facă pe frumoasa din Sud, sau o să aleagă să-şi arate adevăratele intenţii?

Luni dimineaţa, Heath plecă devreme spre birourile de pe strada Washington, iar Amy se scuză de la masa în jurul căreia erau aşezate toate trei, pentru micul dejun, lăsîndu-le pe Lucy şi pe Raine singure.

Lucy îşi mai puse puţin zahăr în cafea şi amestecă încet în ceaşcă, măsurînd-o din priviri pe cealaltă femeie. Raine

arăta minunat în rochia ei trandafirie de dimineață. Printre buclele perfecte era împletită o panglică de catifea. Îi zîmbi discret. Aveau să-şi vorbească pentru prima dată între patru ochi.

– Se pare că am fost părăsite, spuse Lucy, aşezînd linguriţa pe masă şi luînd o înghiţitură de cafea.

– Mă bucur că sîntem numai noi două. Vreau să-ţi mulţumesc din nou pentru bunătatea pe care ne-o arăţi, mie şi lui Amy. Nu dorim să vă creăm neplăceri.

Lucy zîmbi ca răspuns la apropoul delicat.

– Te rog să nu-ţi faci griji. Nu aţi creat absolut nici o neplăcere.

– Ba nu e deloc aşa, spuse Raine, apoi rîse melodios. Musafirii nepoftiţi deranjează întotdeauna, însă eu o să plec curînd în Anglia, şi atunci o să-ţi recapeţi casa şi soţul.

Lucy se crispă. Raine insinua că ar fi putut să-i submineze poziţia ca soţie a lui Heath.

– Sînteţi binevenite în casa mea, şi nu mă deranjează dacă soţul meu doreşte să petreacă timp cu vreuna dintre surorile sale, spuse Lucy, accentuînd puţin cuvîntul „surori".

După cîteva secunde în care o lăsă pe Raine să se gîndească la ce-i spusese, continuă pe un ton degajat:

– Cît de încîntătoare trebuie să fie ideea că o să locuieşti în Anglia!

– Aş vrea eu să fie aşa, dar un sudist în orice altă parte decît în Sud e o imagine foarte tristă. De fapt, dacă mă gîndesc mai bine, şi la cum îl cunosc pe Heath, pur şi simplu nu înţeleg ce caută el aici, în New England.

Privirea ei limpede o măsură pe Lucy.

– Ar fi trebuit să-l vezi cînd a ajuns pe plantaţie... S-a uitat în jur, a respirat adînc şi după aceea ne-a spus cît se bucură că simte soarele din nou. Săracul, nu l-am văzut niciodată atît de nefericit. Era de-a dreptul deprimat, dar, după cîteva săptămîni în Virginia, aproape că-şi revenise. Îmi amintesc de ceva ce-mi spunea mama mereu. Sudiştii

nu sînt făcuți să locuiască în alte părți. Nu-mi dau seama ce-a fost în mintea lui Heath cînd s-a mutat în Nord. Oamenii de aici nu-i înțeleg pe cei ca el. Nu spun că tu nu știi cum să-i faci pe plac. E nebun după tine. Dacă există cineva care poate să-l facă fericit în Nord, aceea ești tu.

– Pînă acum ne-a mers bine, răspunse Lucy, căreia îi era greu să nu vorbească pe un ton defensiv. Își croiește drum aici. Realizările de la *„Examinatorul"* sînt extraordinare.

– Ah, ziarul ăla... Se poate spune că trăiește visul tăticului lui, dar sper ca într-o zi să-și urmeze propriile vise.

– Pare destul de mulțumit de viața lui.

Raine se uită în jos, sfioasă.

– N-am vrut să spun că n-ar fi așa. Sigur că este fericit. Sigur.

Tonul ei avea o notă care o irită pe Lucy peste măsură. Cumnata lui Heath vorbise așa cum i-ai vorbi unui copil supărat, pe care vrei să-l împaci. Probabil că măcar puțin din ce simțea i se citi lui Lucy pe chip, fiindcă Raine zîmbi satisfăcută.

Încercă să găsească niște cuvinte potrivite, care să-i arate că ea, Lucy, era măritată cu Heath și că intenționa ca lucrurile să rămînă așa. *Eu sînt soția lui. Nu poți să schimbi asta, oricît ai vrea și, dacă l-ai cunoaște la fel de bine ca mine, n-ai fi renunțat niciodată la el ca să te măriți cu Clay.* Acest gînd îi dădu din nou încredere în ea însăși.

– Mi se pare normal să-ți faci griji pentru Heath, spuse ea. Ești cumnata lui...

– Și îl cunosc de ani întregi.

– Dar nu știi cum trăiește acum. Are tot ce-și dorește și își urmează propriile visuri, nu pe ale altcuiva. Are idealuri noi. Visurile vechi au murit demult.

Raine nu mai zîmbea.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Lucy nu-şi imaginase vreodată că bătălia cea mai aprigă din viaţa ei avea să se dea în faţa unei mese sau că armele ei aveau să fie cuvintele alese cu grijă.

– Multe lucruri din viaţa lui Heath s-au schimbat.

– O să rămînă mereu sudist, insistă Raine cu blîndeţe.

– Da, dar nu e numai sudist. A avut atît de mult succes aici fiindcă poate să se schimbe. Acum face parte din New England.

În ciuda faptului că discuţia era atît de serioasă, lui Lucy aproape că-i venea să zîmbească ascultîndu-se. Heath ar fi murit de rîs dacă le-ar fi auzit.

– Poate că pe tine te face fericită să gîndeşti aşa, spuse Raine tremurînd. Poate chiar e adevărat ce spui, dar tu nu ştii ce-şi doreşte el. Dacă acum e între două lumi, atunci eu ştiu în care dintre ele îi e locul şi ştiu că într-o bună zi o să se întoarcă acolo.

– Iar eu o să-i fiu alături, spuse Lucy, privind-o fără să clipească. O să-l urmez peste tot, oriunde s-ar duce.

– Tu n-ai ce să cauţi acolo unde-i e lui locul şi nu te-ai adapta nici dacă ai rămîne acolo o sută de ani.

Deodată, Raine îşi pierdu controlul şi începu să vorbească pe un ton plin de dispreţ, care o făcea să pară foarte tînără.

– Cum l-ai convins să se însoare cu tine? Nu semeni deloc cu femeile alături de care a crescut el. N-a fost niciodată interesat de cele ca tine...

– Pînă cînd nu s-a decis să se însoare.

Raine rămase fără cuvinte. O privi multă vreme pe Lucy, apoi de pe chipul ei dispăru orice expresie, de parcă ar fi tras un oblon.

– Te rog să mă ierţi, Lucinda. Nu am vrut să spun tot ce am spus. Nu ştiu ce-i cu mine. Am fost foarte... supărată de cînd a murit Clay. Nu sînt în apele mele.

Lucy dădu din cap, ridicîndu-se. Încet, Raine îi urmă exemplul.

– Hai să uităm de discuția din dimineața asta. Sper că nu o să spui nimănui ce-am vorbit, adăugă aceasta.

– Dacă nu e nevoie, n-am să spun.

Raine își muşcă buzele. Părea învinsă şi pierdută.

– Iartă-mă pentru ce am spus. Orice prost poate să vadă vă îi eşti o soție bună lui Heath.

– Nu e nimic de iertat, răspunse Lucy, dîndu-şi seama cu dezgust că nu putea decît să fie politicoasă cu Raine cînd se arăta atît de stingheră.

Ah, dacă ar fi putut să spună ce gîndea cu adevărat!

– Ai trecut prin multe. Nu pot decît să-mi imaginez cum ar fi să-mi pierd soțul.

Făcu deliberat o pauză înainte să adauge:

– De fapt, numai gîndul la asta mă face să apreciez şi mai mult ceea ce am.

– Mă bucur să aud că-l apreciezi pe Heath. E un bărbat foarte special. Eu aşa am considerat întotdeauna.

– Amy spune că şi tu ai fost măritată cu un bărbat foarte special.

– Da. Clay a fost un om valoros.

Pe chipul ei nu se citea nici o emoție.

– Cîndva, Clay şi Heath semănau, dar războiul i-a schimbat pe amîndoi. Clay a apucat într-o direcție, Heath, în cealaltă. Amîndoi ne-au surprins.

Înfiorată de răceala din privirea celeilalte femei, Lucy dădu din cap şi se răsuci pe călcîie. S-ar fi înfiorat şi mai mult dacă ar fi văzut zîmbetul care-i înflori lui Raine pe buzele moi imediat ce ea plecă din salon.

În acea noapte, Lucy recunoscu pentru sine că situația avea să fie mai dificilă decît îşi imaginase. Dorea cu disperare să fie singură cu Heath, dar nu aveau nici timp, nici ocazia să facă asta. Musafirele lor îl țineau ocupat mai tot timpul, iar ea abia dacă schimbase zece vorbe cu el de cînd se întorsese de la ziar. Cînd se retraseră cu toții în

camerele lor, Lucy ieşi din cadă, îmbrăcă un halat şi intră în dormitor cu intenţia să-i vorbească soţului ei. Ajunse la timp ca să vadă figura subţire a lui Raine în semi-întunericul de pe coridor. Din camera lui Heath se auzeau sunetele înfundate ale sertarelor prin care căuta ca să se pregătească de culcare. Fără să-şi dea seama că Lucy o priveşte şocată, Raine deschise cu grijă uşa dormitorului lui.

Pe Lucy o traversă un val de indignare. Ce credea femeia aceea că face? Ce încerca să obţină? Era deja prea mult! Niciodată, în toată viaţa ei, nu-şi dorise atît să lovească pe cineva, dar în acel moment jinduia să-şi înfigă degetele printre buclele lui Raine şi să tragă.

– Raine, spuse ea.

Tonul scăzut şi aspru o făcu pe aceasta să încremenească în prag.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Vai, spuse ea roşind violent şi uitîndu-se nedumerită în jur. Doamne, eu... Nu mă descurc deloc pe aici. Sînt atîtea camere şi... Cred că am greşit direcţia. Îmi pare atît de rău...

Uşa se deschise brusc, iar Heath apăru în prag, îmbrăcat în pantaloni, cu picioarele goale şi cu cămaşa desfăcută. I se vedeau pieptul şi abdomenul plat. În ochii lui se putu citi surpriză cînd o văzu pe Raine, apoi privirea îi fugi către Lucy.

– Ce se petrece?

– Raine a uitat că dormitorul ei e în cealaltă direcţie, spuse ea încet. Presupun că e greu să te descurci cu atîtea uşi în jur. Plus că avem o casă foarte mare.

Se uită la cealaltă femeie.

– Camera ta e în direcţia aceea, Raine. Data viitoare nu uita că trebuie să faci dreapta cînd ajungi la etaj.

Raine roşi, murmură nişte scuze şi se grăbi spre camera ei, lăsînd în urmă un parfum floral delicat. Lucy aşteptă pînă cînd silueta graţioasă dispăru, apoi se uită acuzator la Heath. El oftă scurt.

– Nu începe.

Trecu pe lîngă el şi intră în dormitor, apoi se îndreptă cu nasul în aer spre măsuţa de toaletă, apucă o perie grea din argint şi începu să se pieptene cu atîta forţă încît îşi zgîrie pielea capului. Heath se aşeză pe pat şi o privi fără să spună nimic, admirîndu-i trupul îmbrăcat în mătase, apoi uitîndu-se din nou la chipul ei.

– Presupun că o să-mi spui că nu are simţul direcţiei, rosti ea strîngînd din dinţi.

Trînti peria pe măsuţă şi îşi împărţi părul în cîteva şuviţe, pe care apoi începu să le împletească.

– Toată situaţia asta e ridicolă, iar eu sînt o proastă fiindcă o accept.

Heath spuse ceva foarte încet, iar ea îi aruncă o căutătură urîtă.

– Ce-ai spus?

După ce o privi cu ochii lui albaştri şi reci, el vorbi pe un ton care-i dădu fiori:

– O să plece amîndouă peste cîteva zile. Am făcut o listă de şcoli pentru Amy, iar săptămîna viitoare o să înceapă cursurile la una dintre ele...

– Nu Amy e problema. Nu pe ea vreau s-o văd plecată.

– Raine o să plece în Anglia imediat ce o ducem pe sora mea la şcoală.

– De ce nu chiar acum?

– Vrea să o ştie pe Amy instalată...

– Ţi-aş fi recunoscătoare, îl întrerupse Lucy supărată, dacă ţi-ai face la fel de multe griji şi pentru ceea ce vreau eu.

– Nu mi-am dat seama că eşti atît de sensibilă.

– Vreau să-mi spui ce se petrece între voi şi de ce insişti să rămînă aici cînd ştii ce părere am despre asta!

– Nu e nimic între noi! se răsti Heath, supărat. Pentru Dumnezeu, de ce o tot împingi spre mine? Am impresia că mă provoci să...

– Să ce?

– Lucy, rosti el, atent să nu ridice tonul. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Înţeleg că nu eşti fericită deloc şi văd că ne faci amîndurora viaţa grea. Te cunosc destul de bine şi ştiu că tu nu eşti aşa de obicei. Eşti una dintre puţinele femei cu bun simţ dintre cîte cunosc, dar iată-te acum, complet înnebunită fără nici un motiv.

– Fără nici un motiv! exclamă ea supărată. Cum poţi să-mi spui că nu am nici un motiv?

– Bine, spuse el cu blîndeţe, atunci te rog să mă ajuţi să înţeleg.

– Ai înţelege mai bine dacă ai fi auzit ce conversaţie am avut cu ea de dimineaţă.

Privirea lui deveni mai aspră.

– Despre ce aţi vorbit?

– Despre tine, bineînţeles, răspunse ea scurt. Numai despre tine. Despre unde, şi cu cine, e locul tău.

– Ce ţi-a spus?

Deodată, pe Lucy o cuprinse teama că lucrurile pe care le spusese Raine de dimineaţă erau adevărate şi, dacă erau, atunci ea nu se simţea în stare să i le spună în faţă lui Heath. Oare avea dreptate? Oare el n-o să poată să renunţe la visul din trecut tocmai acum, cînd era atît de aproape de el? Dacă se hotăra că nu poate să fie fericit în altă parte şi se întorcea în Sud? Lucy ştia ce efect avea asupra lui Sudul. Plecase din Boston palid şi obosit şi se întorsese cu totul transformat. Poate că era adevărat, şi locul lui chiar era printre ai săi, în lumea în care se născuse şi crescuse.

– Ce ţi-a spus? repetă el pe un ton sec.

Lucy simţi că nu poate să-i facă faţă, lui şi întrebărilor lui. Avea nevoie să se retragă, să se mai gîndească.

– N-ai decît s-o întrebi. Eu sînt obosită şi am nevoie de odihnă.

Se ridică de la măsuța de toaletă şi se îndreptă spre uşă, fiindcă nu mai suporta să stea în aceeaşi cameră cu el. Heath se mişcă atît de repede încît ea nici nu-l auzi. O răsuci cu faţa spre el şi o apucă de umeri.

– Termină, spuse, scuturînd-o puţin. Vorbeşte cu mine.

– Nu am ce să-ţi mai spun. Nu pune mîna pe mine! Mă duc să mă culc.

– O să te culci, doamnă Rayne, dar aici, în camera asta.

– Nu vreau!

Lucy încercă să se elibereze din mîinile lui, furioasă. El o mai scutură o dată, scurt, cu forţă, strîngînd-o tare.

– Potoleşte-te, viespe mică, nu te mai agita atît. Nu ştiu cît mai rezist înainte să-ţi dau o mamă de bătaie.

– Şi asta o să le rezolve pe toate!

Lucy se înecă. Simţea un gust metalic în gură.

– Dă-mi drumul!

Orbită de o ceaţă vişinie, îşi dădu seama că pierduse controlul. Tremurînd violent, încercă să-l lovească, dar era neputincioasă ca un copil în faţa puterii lui. Umilinţa şi furia i se adunaseră în piept şi o împiedicau să respire.

– O aduci aici, şi vrei să mă bucur! Nu pot! Nu trebuie să suport aşa ceva. Nu! Asta e casa mea, eu sînt soţia ta şi nu o vreau aici! Mă auzi?

Ridică mai mult tonul şi vocea îi deveni ascuţită.

– S-o dai afară de aici. Vreau să plece!

Prin ceaţa furiei, îşi dădu seama că Heath era tulburat de vehemenţa ei. Oare la ce se gîndea, se întrebă ea, privindu-l prosteşte, deodată epuizată. *Că mi-am pierdut minţile. Îl îndepărtez. Nu ştiu cum să mă opresc. Ce să fac? Ce urmează acum?*

Heath avea privirea întunecată şi tulbure. Pe chipul ei se putea citi teamă, de ce, nu ştia, dar încercă să o liniştească fără să ezite. O trase la piept şi o strînse în braţe, ca şi cum ar fi apărat-o de un vînt puternic. Lucy se zbătu, dar el o ţinu mai bine, lipită de pielea lui caldă. Ea se înfioră

şi se destinse, respirînd parfumul lui masculin. Abia atunci înţelese cît de mare nevoie avea de acea atingere simplă, de protecţia pe care i-o oferea trupul lui. Nimeni altcineva în întreaga lume nu putea să-i dea ce-i dădea el.

– Heath...

– Taci, stai cuminte, spuse el, iar ea simţi atingerea plăcută a obrazului său neras pe tîmpla ei fierbinte.

Îl îmbrăţişă, iar panica începu să se topească. Fără cuvinte, se sprijini de el, dîndu-şi seama că Heath n-avea de gînd să-i dea drumul pînă cînd nu-i spunea ce o doare. Era o uşurare să-l lase pe el să preia controlul şi să aibă grijă de ea, măcar o vreme. Cînd simţi că e pregătită să vorbească, Heath slăbi puţin strînsoarea.

– Tu ai fost puternică pentru mine atunci cînd am avut nevoie de tine, spuse pe un ton scăzut şi calm. Lasă-mă să fiu şi eu puternic pentru tine acum. Spune-mi de ce ţi-e frică şi eu o să-ţi spun de ce n-ai nici un motiv să te temi.

Ea abia dacă ştia cu ce să înceapă.

– Nici nu te cunosc cînd eşti cu ele. Te transformi într-un... într-o fiinţă condescendentă, iar ele te privesc ca pe un zeu şi te ascultă de parcă tu ai şti tot...

– Îmi pare rău, răspunse Heath, apoi zîmbi, văzînd uimirea şi indignarea de pe chipul ei.

Ar fi trebuit să se aştepte ca felul în care se purta cu Raine şi cu Amy să i se pară ciudat lui Lucy, care nu ştia cum fuseseră ei crescuţi. În Virginia, înainte de război, el nu ştia că femeile şi bărbaţii puteau să se poarte şi altfel. Un bărbat trebuia să menţină aparenţa că ştie tot, iar o femeie se prefăcea natural că îl crede. Unei femei din Sud nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-i rănească unui bărbat orgoliul, indiferent ce părere ar fi avut despre el. Totul era plăcut, comod şi foarte la îndemînă.

Se întrebă cum ar fi putut s-o facă pe Lucy să înţeleagă că valorile lui se schimbaseră, că ajunsese să-şi dorească sinceritate din partea femeilor. Odată, o pierduse pe Raine,

femeia de care credea că e îndrăgostit şi, după ce se terminase totul, iar el apucase să se gîndească, îşi dăduse seama că nu voia o femeie pe care s-o trateze ca pe un copil şi nici nu voia să fie venerat. Voia o femeie care să-i fie parteneră.

– E greu de explicat, rosti încet. Aşa se vorbeşte în comitatul Henrico. Bărbatul trebuie să joace un anume rol, iar femeia, un altul. Chestie de obişnuinţă.

– Mi se pare că-ţi place cam prea mult.

El rîse gutural.

– Te temi că o să-ţi cer să-mi cruţi orgoliul de acum înainte? Dimpotrivă. Deja a început să mă deranjeze că trebuie să mă port aşa cu ele.

– Mie nu mi se pare.

El o mîngîie încet pe spate.

– Dar e adevărat. În ultimul an m-am obişnuit să mi se spună verde în faţă cînd încep să mă cred prea important. Dacă nu m-ai ţine tu în frîu, aş ajunge să fiu îngrozitor. Şi aşa o să fie nevoie să munceşti mult după ce pleacă ele.

– Am auzit că locul sudiştilor e numai în Sud.

– Locul meu este aici.

– Nu ţi-e dor de cei ca tine...

– Cei ca mine? repetă el, apoi rîse cu blîndeţe, deşi Lucy nu-şi putu imagina de ce. Nu, nu mi-e doar de oamenii din Sud. Tu eşti genul de femeie pe care mi-o doresc. Damon e genul de partener de afaceri cu care-mi place să lucrez. Avem prieteni buni şi vecini care-şi văd de treaba lor. Nu cred că se poate mai bine de-atît.

– Dar te-ai întors din Virginia mai fericit şi mai puternic decît erai cînd ai plecat...

– Nu uita că am plecat din Boston după ce abia trecusem de o boală gravă. Puţin soare nu-i strică nimănui.

– N-a fost numai soarele. Cînd ai intrat în casă, zîmbeai şi... străluceai, iar eu am fost sigură că e din cauză...

– Mă bucuram că mă întorc la tine, prostuţo. Abia aşteptam să te văd, chiar dacă eram sigur că o să te enervezi cînd o să dai cu ochii de Raine.

– Tot nu o vreau aici.

– Îţi jur că o să plece foarte curînd şi nu o s-o mai vezi niciodată. Între timp, nu uita că n-ai de ce să te temi de ea.

Lucy dădu puţin din cap şi încercă să se retragă.

– Aşteaptă, spuse el apucînd-o de sub coate şi ţinînd-o pe loc, deşi ea apucase să facă un pas înapoi. Unde vrei să te duci?

– În celălalt dormitor. Te rog să nu te opui.

Pe el îl irită încăpăţînarea ei.

– Dormi aici.

– Nu... Ştiu ce s-ar întîmpla dacă aş dormi aici, şi nu vreau asta. Nu acum.

– Cin, au trecut săptămîni, luni...

– Nu e vina mea! Ai fost bolnav şi după aceea...

– Calmează-te. Nu te acuz de nimic. În ultimele luni nu ne-a fost prea bine şi nu e vina nimănui. Circumstanţele ne-au stat în cale de fiecare dată, dar acum n-avem de ce să dormim separat şi eu nu vreau să mai aştept.

Vocea îi deveni blîndă, ademenitoare.

– Ai uitat cum era. Lasă-mă să am grijă de tine în noaptea asta. Lasă-mă să-ţi aduc aminte. Totul o să ţi se pară mai bine, promit.

– Nu pot, spuse ea nefericită. Mă simt goală, secată. Nu am ce să-ţi ofer în noaptea asta şi nu vreau ca prima dată după atîta timp să fie aşa. N-ar fi plăcut şi n-ar fi bine.

– Lucy...

– Te rog, dă-mi voie să fiu singură în noaptea asta.

El îi dădu drumul cu regret.

– Să fiu al naibii dacă o să mă rog de tine.

– Nu vreau să te rogi de mine. Vreau doar să fiu singură.

Heath o urmă pînă la uşă şi puse mîna pe toc, oprind-o să iasă. Ea se uită în ochii lui turcoaz şi îşi strînse braţele

în jurul taliei, stînjenită de criza pe care o făcuse şi temătoare că el n-o va lăsa să plece.

– Mai ştii cum a fost după ce ne-am mutat în Boston? spuse el, apoi o privi într-un fel care, parcă, îi fură toate apărările lui Lucy şi îi atinse inima. O vreme, lucrurile au mers bine între noi. Foarte bine.

– Aşa e, spuse ea, fascinată de expresia care se citea pe chipul lui.

– Orice problemă am fi avut, tu nu m-ai respins niciodată ca să te răzbuni pentru ceva ce am spus sau am făcut.

– Nu! Sigur că nu...

– Nu te-aş lăsa să pleci acum, Cin, dacă aş crede că încerci să mă pedepseşti în vreun fel.

Citi răspunsul direct pe chipul ei revoltat şi dădu din cap, mulţumit. Luă mîna de pe tocul uşii, apoi răsuci clanţa şi îi deschise.

– Du-te. Ai mai cîştigat nişte timp.

Recunoscătoare, ea plecă, strîngîndu-şi halatul pe trup şi îndreptîndu-se spre dormitorul de alături.

– Aici erai! spuse Lucy, intrînd în bibliotecă şi zîmbind.

Amy căuta entuziasmată printre cărţile din rafturi. Se opri cînd o văzu. Avea pe braţul stîng un teanc de cărţi.

– Raine doarme şi nu ştiam unde te-ai ascuns tu.

– M-am gîndit să caut nişte cărţi...

– Îţi place să citeşti, aşa e?

– Îmi plac romanele, spuse Amy, iar Lucy rîse încîntată.

– Dă-mi să văd ce-ai ales. Cîteva dintre favoritele mele! *„Înzăpeziţi"*, *„Mîna ascunsă"*, *„La răscruce de vînturi"*...

– Asta e preferata mea!

– Ai citit *„St. Elmo"*? Nu? Stai s-o caut. Trebuie neapărat s-o citeşti. E vorba despre o iubire pasională şi despre o fată săracă ajunsă bogată. Văd că te-ai uitat numai la cărţile de pe rafturile de aici...

– Celelalte par plicticoase.

– Da, spuse Lucy strîmbînd puţin din nas. Acelea sînt rafturile lui Heath. Aici sînt cărţile mele.

– Ai atîtea cărţi noi, spuse Amy admirativ, uimită, privind rîndurile de volume frumos legate.

– Cînd eram mai mică, tata mă certa fiindcă dădeam atîţia bani pe cărţi, în loc să cumpăr lucruri mai practice.

Lucy zîmbi şi se aşeză în scaunul de la biroul soţului ei.

– Slavă Domnului că Heath nu spune nimic, indiferent cîte cumpăr.

– Clay spunea că citesc prea mult. Noi nu puteam să ne permitem să cumpărăm cărţi. Aveam nevoie de bani pentru... alte lucruri.

– Pentru medici? întrebă Lucy pe un ton scăzut, gîndindu-se la toate scrisorile în care Amy vorbea despre problemele lui Clay şi despre cum acesta era mai mereu bolnav.

– Şi pentru servitori. Nu puteam să ne descurcăm fără ei, spuse Amy, aşezînd cărţile pe biroul lui Heath şi sprijinindu-se de marginea lui. Eram doar eu, Clay, Raine şi cu mama pe plantaţie şi nici unul dintre noi nu se pricepea să muncească. L-am plătit pe băiatul vecinilor ca să ne ajute. Era leneş, dar, dacă-l împingeai de la spate, făcea treabă bună.

– Îmi pare rău, spuse Lucy, întinzînd mîna şi atingînd-o pe fată.

– Pentru ce?

– Îmi pare rău că v-a fost greu, că nu ai avut cărţi şi...

– Pe atunci nu mi se părea greu. Nu ştii cît de dificil e un lucru pînă cînd nu te gîndeşti la el după ce a trecut. Sigur, ar fi fost mai uşor dacă era şi Heath acolo ca să ne ajute... dar n-a fost.

Probabil că atunci se mutase el în Nord. Lucy simţi nevoia să îl apere.

– Nu e el genul care să întoarcă spatele cuiva care are nevoie de ajutor, spuse. Poate că, dacă ar fi încercat cineva să-l facă să înţeleagă...

– Nu a fost vina lui. El a vrut să ne ajute. A venit la plantație după război, dar nu l-au lăsat ei să rămînă.

Amy o privi surprinsă.

– Nu ți-a povestit?

– Nu chiar, recunoscu Lucy, încercînd să găsească o cale ca s-o facă pe Amy să-i spună mai mult.

Dacă reușea s-o convingă, era sigură că ar fi aflat foarte multe.

– Știu că Heath, Clay și Raine au avut ceva probleme...

– Și mama a fost implicată. Ea nu l-a plăcut niciodată. Știi de ce, nu?

– Pentru că era... pentru că era fiul altei femei? întrebă Lucy, ezitînd.

– Chiar așa. Eu și Clay făceam parte din familia Price. Mama spunea mereu că noi eram copiii adevărați. Și...

Amy se uită în jur, apoi vorbi pe un ton mai scăzut.

– Spunea că Heath este o greșeală. Îi spunea chiar și în față de multe ori.

– Și el ce făcea?

– Zîmbea, fiindcă știa că o înfurie... Nu putea să-l sufere. Îi trebuiau zile întregi ca să se calmeze după ce tati îl aducea pe Heath în vizită.

– Și tu și Clay ce simțeați pentru el?

– Eu l-am plăcut întotdeauna. Clay nu-l plăcea, dar nu se certau niciodată. Cel puțin nu înainte să apară Raine.

– Ea cine era? întrebă Lucy, cu grijă să nu pară prea nerăbdătoare sau prea curioasă. O vecină de-a voastră?

– Nu tocmai, dar familia ei locuia în comitat. Raine făcea parte din familia Stanton și era a doua dintre patru surori, cea mai frumoasă. Așa spuneau toți. Îi plăcea să flirteze și să tachineze, dar nu o interesau băieții din comitat.

Lucy se aplecă spre fată, ascultînd-o cu atenție. Încurajată de interesul ei, Amy începu să vorbească mai liber.

– După aceea a murit mama lui Heath, iar el a venit să locuiască la noi. Avea șaptesprezece ani. Mama ar fi

preferat să moară decît să-l aibă sub acelaşi acoperiş cu ea, dar tati n-a băgat-o în seamă, fiindcă-l iubea foarte mult pe Heath, aşa că ea a trebuit să-l suporte. Toate prietenele ei o înţelegeau şi tuturor le părea rău pentru ea. Şi oricum nu trebuia să-l vadă prea mult, fiindcă el era mai mereu plecat cu prietenii lui.

– Nu era prea ascultător, nu?

– Cred că nu, recunoscu Amy. Heath era... sălbatic. Intra mereu în bucluc şi fermeca pe toată lumea ca să-l ierte, apoi o lua de la capăt. Toţi îl plăceau, dar nimeni nu voia să-l aibă drept ginere... înţelegi de ce. Raine spune că Heath ar fi putut să fie unul dintre cei mai căutaţi tineri din comitat dacă ar fi avut o familie cum trebuie. Ştia să călărească, să tragă cu puşca şi să blesteme mai bine decît oricare altul, şi era iute la minte. Din cîte ştiu, toate fetele îl plăceau. Raine spune că era cel mai chipeş din comitat, însă toate domnişoarele se temeau să nu fie văzute prea des în compania lui, fiindcă le-ar fi ruinat reputaţiile.

Lucy ascultă în tăcere. Heath fusese mereu un străin, chiar şi în Virginia. Nu se mai mira de felul hotărît în care-şi croise el drum în Nord. Sigur că nu voia să se întoarcă în Sud. Nici acolo nu simţise că aparţine.

– Cum au ajuns Heath şi Raine... începu Lucy, apoi îşi dădu seama că nu poate să continue.

Fraza care conţinea numele lor, unul lîngă altul, i se oprise în gît. Nu-i plăcea gîndul că el şi cu Raine ar fi putut să fie împreună, dar voia să afle ce se întîmplase între ei. Amy păru să înţeleagă exact care era întrebarea.

– Din clipa în care Heath a pus ochii pe ea, n-a mai lăsat-o în pace. Familiei ei nu-i plăcea că o curtează, dar aveau patru fete de măritat, iar el avea o moştenire destul de mare. Într-o zi, Raine a plecat cu Heath la plimbare, cînd una dintre surorile ei i-a spus că n-are curaj să iasă cu el. Raine n-a vrut să ne spună exact ce s-a întîmplat, dar recunoaşte că la începutul după-amiezii abia dacă scotea

o vorbă, iar la final acceptase să se mărite cu el. După aceea l-a cunoscut pe Clay, şi, sincer, pe vremea aia el şi Heath semănau mult, numai că el făcea parte din familia Price, iar Heath...

– Era nelegitim, spuse Lucy scurt. Probabil că i s-a părut un tîrg bun.

– L-a iubit pe Clay, răspunse Amy defensiv. Era chipeş şi amabil şi...

– Sînt sigură că aşa era, încercă Lucy să-şi repare greşeala. Îmi pare rău, am spus-o altfel decît intenţionam. Te rog, continuă... voiai să-mi spui ce s-a întîmplat după ce s-au cunoscut Raine şi Clay.

– S-au căsătorit. Heath a încercat să-i oprească, dar nu a reuşit. Atunci s-a certat cu Clay şi i-a spus ceva urît. Orice ar fi fost, de atunci ei n-au mai fost prieteni, iar după nunta lor Heath a devenit atît de rău încît nimeni nu mai putea să-l stăpînească. Bea şi făcea tot felul de nefăcute. Pînă la urmă, tăticul l-a trimis peste hotare, sperînd să-l transforme într-un dom. Imediat după aceea a început războiul.

– Dar după război? De ce nu l-au lăsat să rămînă la plantaţie?

– Clay a fost de vină. Se rănise la spate şi era mereu bolnav. Credea că, dacă o să vină Heath să stea cu noi, o să îi ia locul la plantaţie şi o să i-o fure pe Raine, iar mama nu voia să-l vadă pe Heath. Raine... a stat pe verandă şi s-a certat cu Heath, i-a spus în toate felurile, el s-a înfuriat şi...

– Şi? întrebă Lucy, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

Amy roşi.

– A rîs de ea fiindcă s-a măritat cu Clay pentru avere şi pentru plantaţie. I-a spus că averea era în acţiuni care nu mai aveau valoare, iar plantaţia ajunsese în paragină. A rîs de ea, atîta tot. Raine a apucat un bici de călărie uitat pe verandă şi l-a lovit cu el. De acolo are cicatricea de pe tîmplă, de lîngă ochi...

– Dumnezeule, şopti Lucy, ducînd mîna la gură.

Toată gelozia pe care o simţise din cauza lui Raine se transformă într-un val de milă pentru Heath. Tresări. Să fii rănit astfel de cineva pe care-l iubeşti, mai ales dacă erai atît de mîndru ca Heath... N-ai fi putut să treci niciodată peste aşa ceva. Raine lăsase urme adînci şi dureroase. Lucy îşi dorea ca ele să nu fie doar pe pielea lui, dar se temea că n-are cum să afle adevărul despre asta.

– Amy părea fericită după ce ai vorbit, spuse Lucy oprindu-se din ce făcea, adică din cititul unei scrisori compuse de soţul ei.

Stăteau împreună la biroul lui, iar ticăitul blînd al ceasului le amintea că se apropia miezul nopţii. Focurile din şeminee fuseseră stinse, iar casa întunecoasă se răcea. Cu toate astea, Lucy se simţea bine aşa, lucrînd la lumina lămpii alături de soţul ei.

– O să meargă la *Academia Winthorp*. Are recomandări bune, atît academice cît şi... de alte feluri. Am fost asigurat că e genul de loc în care cineva ca Amy o să se descurce foarte bine.

– Cînd spui „cineva ca Amy" te referi la o sudistă dezrădăcinată?

El zîmbi şi o trase cu tandreţe de o buclă de păr castaniu. Nu putuse să reziste.

– Da, la asta mă refer.

– Crezi că ar fi preferat să plece cu mama ei?

– Nu. Absolut deloc.

Lucy lăsă din mînă scrisoarea şi trecu absent cu degetele peste ea.

– Cînd o s-o duci la academie, să-i spui că e binevenită aici oricînd vrea.

– O să mă asigur că ştie. Vreau să facem un tîrg. Dacă mîine o duci tu la cumpărături şi îi iei orice are nevoie, poimîine eu o duc la şcoală. După aceea o să rămînem

numai noi doi şi, Doamne, mi-e şi frică s-o spun, totul o să revină la normal.

Lucy bătu cu degetele în biroul de lemn, apoi îşi împreună mîinile în faţa ei.

– Între timp, spuse Heath ridicîndu-se şi trăgînd-o cu el, e încă devreme...

– De fapt, răspunse Lucy rîzînd forţat şi încercînd să scape de el, e foarte tîrziu, iar mie mi-e atît de somn încît aş putea să adorm în picioare.

– Ştiu eu cum să te trezesc.

Heath aplecă puţin capul, dar ea se răsuci repede pe călcîie.

– Nu acum, te rog.

Nu putea. Nu cu Raine sub acelaşi acoperiş. I s-ar fi părut că dragostea lor e pîngărită de prezenţa cumnatei lui Heath. Avea nevoie să ştie că a plecat definitiv şi că nici unul dintre ei nu are nici un motiv să-şi mai amintească de ea.

Heath rămase nemişcat şi buna dispoziţie i se topi văzînd cu ochii. Acum avea un aer nemulţumit şi părea plin de resentimente.

– Cît o să mai dureze? întrebă încet. Pînă cînd o iau razna?

– Nu am poftă să...

– Ştiu bine că nu ai poftă, dar eu am, iar asta nu e numai problema mea, e şi a ta.

Supărată de atitudinea lui, ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urît la el. În ultima vreme se enerva foarte repede. Se întrebă de ce nu putea bărbatul ei să se abţină?

– Nu pot să mă forţez să simt ceva ce nu simt, Heath.

– Atunci prefă-te că simţi, se răsti el. Sau nu aşa ai făcut mereu?

Lucy rămase şocată de cruzimea cuvintelor lui. Îşi dădu seama că îi păruse rău imediat ce rostise vorbele, se vedea

pe chipul lui, dar, înainte ca Heath să mai adauge ceva, ea răspunse cu răceală:

– Dacă eşti atît de nerăbdător, atunci, sigur, hai să terminăm odată. Ce-ai zice s-o facem chiar aici? Te rog, pofteşte, dar să te grăbeşti.

Se priviră un moment lung. Nici unul dintre ei nu era dispus să renunţe.

– N-o să te mai întreb, spuse Heath pînă la urmă, pe un ton tăios. Nu o să te mai deranjez. Cînd te decizi că vrei să fii cu mine, sau cînd ô să fie lună plină, sau orice naiba aştepţi tu, atunci să mă anunţi.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse spre ea:

– Şi, poate, atunci o să mă gîndesc dacă te mai vreau.

Lucy rezistă impulsului să bată din picior în urma lui. Dacă soţul ei aştepta ca ea să facă vreun pas după ce el îi vorbise în felul acela, ei bine, avea de aşteptat multă vreme!

Uitîndu-se pe geam, Lucy îşi dădu seama că se apropia primăvara. Întotdeauna venea greu şi niciodată nu zăbovea prea mult. Trebuia să te foloseşti de intuiţie ca să-ţi dai seama că a venit. După ce devenea clar că n-o să mai ningă şi n-o să mai plouă cu gheaţă tot restul anului, nu mai dura mult şi venea o vară fierbinte, care trimitea pe toată lumea la Cape Cod, la scăldat, la cules de scoici şi alge. Zîmbi cînd şi-l imagină pe Heath la malul apei. Ochii lui erau la fel de albaştri ca oceanul. La vară, avea de gînd să-l ademenească pentru cîteva zile la Cape Cod. Încă nu-şi petrecuseră nicăieri luna de miere şi acela ar fi fost locul perfect. Mulţumită, aruncă o privire spre uşă, fiindcă din prag se auzeau paşii uşori ai lui Raine.

– Sper că o să iei micul dejun înainte să pleci, spuse Lucy, descoperind cît de uşor îi era să fie amabilă cu Raine cînd ştia că aceasta avea să dispară din viaţa ei în mai puţin de jumătate de oră.

– Poate nişte cafea, spuse Raine aşezîndu-se cu seninătate la masă. Nu-mi place să călătoresc cu stomacul plin.

– Ai, cu siguranţă, o călătorie lungă de făcut.

Raine nu răspunse, ci se uită la Lucy printre genele ei dese.

– Sînt sigură, continuă aceasta pe un ton plăcut, turnînd cafea din serviciul de argint, că lui Heath îi pare rău că a trebuit să plece fără să te conducă, dar trebuie să recupereze timpul pe care l-a pierdut cu Amy ieri.

– Ştiam că trebuie să plece foarte devreme, aşa că neam luat la revedere aseară.

Felul în care vorbise o făcu pe Lucy să se gîndească la o despărţire lungă şi tandră. Iritată, îşi reaminti că Raine avea să plece curînd. Oare limbile ceasului încremeniseră, sau chiar atît de greu trecea timpul de obicei?

– Îţi dorim amîndoi tot binele în Anglia...

– Şi eu vă doresc vouă numai bine, spuse Raine, iar ochii ei reci şi cenuşii străluciră cu o lumină misterioasă.

Luă ceaşca pe care i-i întindea Lucy şi continuă:

– Îmi eşti dragă, Lucinda. S-ar putea să nu mă crezi, dar aşa este. Nici nu e greu, fiindcă ştii să te faci plăcută. Înainte să te cunosc credeam că, dacă l-ai cucerit pe Heath, trebuie să fii alunecoasă precum untura de gîscă. M-am înşelat, Heath s-a însurat cu tine pentru că eşti veselă şi zîmbeşti frumos... Astea au fost singurele lucruri calde pe care le-a găsit în locul ăsta rece, printre oamenii reci de aici. L-ai prins la momentul potrivit şi în locul potrivit. Ăsta a fost norocul tău. Dar mie tot mi-e milă de tine. Voi doi nu vă potriviţi, iar asta n-o să se schimbe niciodată.

– S-a însurat cu mine dintr-un singur motiv. Pentru că-l fac fericit. Asta e ce nu o să se schimbe niciodată.

– Presupun că, în timp, vom vedea dacă am sau nu dreptate.

– Nu ai dreptate.

– S-ar putea să n-am.

Raine se ridică, lăsînd cafeaua neatinsă.

– Oricum ar sta lucrurile, îți doresc mult noroc, Lucinda. Îmi pare rău pentru tine. Eu înțeleg mai mult decît oricine altcineva ce simți pentru el.

Încremenită, Lucy se uită pe fereastră, ignorînd-o pe Raine pînă cînd aceasta ieşi, tăcută.

În ziua de după plecarea ei, i se păru că mariajul lor avea să revină repede la normal. Aşa cum făceau înainte ca Heath să se îmbolnăvească, duminica merseră la biserică şi îşi vizitară prietenii şi cunoştințele pe care nu le văzuseră de mult. Deşi Heath nu era deloc religios şi se lăsa convins cu greu, Lucy găsea mereu o cale să-l determine s-o însoțească.

În acea după-amiază, congregația ieşea din biserica de pe Arlington, iar în aer plutea mirosul prînzului de duminică, păstrat la cuptor în timpul slujbei, ca să poată fi mîncat la ora două.

– Slavă Domnului că s-a terminat! spuse Heath ca pentru sine.

Slujba durase mai mult în acea dimineață şi fusese plină de foc şi pară, iar lui i se părea că durase nici mai mult nici mai puțin decît cinci ore. Petrecuse tot timpul chinuit de bucuria de-a sta atît de aproape de Lucy, conştient de parfumul ei delicat, de moliciunea trupului ei. Gînduri care n-aveau nimic de-a face cu slujba îi invadaseră mintea. Se simțea mai păcătos decît fusese cînd intrase în biserică de dimineață.

Scandalizată, Lucy se uită în jur, ca să se asigure că nu-i auzise nimeni. Ieşeau din biserică alături de restul lumii, printre două coloane albe.

– Taci din gură! O să te audă cineva.

– Nu-mi place să mi se țină predici de parcă aş fi un copil de şcoală tras de urechi...

– Nu ştiu ce părere au ceilalți, dar noi doi sigur ar trebui să fim traşi de urechi, şopti Lucy pe un ton acuzator. N-am trecut pe la biserică de luni întregi.

– Ceea ce a fost...

– Să n-o spui! îl imploră ea, apoi zîmbi repede cînd se apropiară de familiile Treadwell şi Nicholson.

Se opriră ca să schimbe cîteva politeţuri.

– Bună ziua. Ce după-amiază plăcută! Nu găsiţi?

– Ba da, a fost o predică foarte frumoasă.

Imediat ce porniră mai departe spre trăsură, expresia binevoitoare a lui Heath dispăru.

– Nu ştiu de ce trebuie să ne tot amintească de cînd n-am mai fost aici...

– Dacă am merge în fiecare duminică, nu s-ar mai întîmpla aşa ceva.

– Sau dacă n-am mai merge niciodată.

Nu părea deloc stingherit, iar Lucy rîse exasperată, apoi îi dădu drumul la braţ.

– Încep să cred că ar trebui să-ţi spunem „Păgînul", nu Heath.

El o privi şi zîmbi îngereşte, cu părul lui blond şi ochii albaştri.

– Nu te uita aşa la mine, spuse ea, încruntîndu-se deşi îi venea să rîdă. Deja îmi fac griji că o să le dai un exemplu prost copiilor noştri.

– Iartă-mă că nu sînt prea îngrijorat pentru copii.

Zîmbi batjocoritor.

– Nu cred că e cazul să ne facem griji pentru ei, doar dacă nu cumva te gîndeai să foloseşti o metodă de contracepţie despre care eu nu ştiu.

– Nu pot să cred că eşti atît de necizelat încît să spui astfel de lucruri duminica! rosti ea pe un ton rece şi demn, făcîndu-l să rîdă.

– Ţi-e teamă că n-o să ajung în Rai?

O privi cu un zîmbet provocator şi cu farmecul lui obişnuit.

– Cineva trebuie să se teamă pentru tine, şi e clar că n-o să fii tu acela. Nu mai rîde, vorbesc serios!

– Mă încîntă aerele de pioşenie pe care le ai duminica, spuse Heath zîmbind discret. Bine, dacă vrei să venim la biserică în fiecare săptămînă, atunci aşa o să facem, deşi nu cred că o să obţinem mare lucru din asta.

Cuvintele lui o îmbunară puţin.

– Perfect. Eu nu mă aştept la vreun miracol, dar mă gîndesc că rău nu poate să ne facă.

Heath o ajută să urce în trăsură, iar ochii îi străluciră cînd o apucă de talie. Nu avusese de gînd să-i promită că vor veni la biserică, dar cînd ea spusese „copii", inima lui aproape că încetase să mai bată. Gîndul că o să aibă fii şi fiice cu Lucy îl umplea de bucurie. Poate că ar fi fost nevoit s-o împartă cu ei şi i-ar fi părut puţin rău, dar, dacă ar fi avut copii împreună, ar fi fost cu siguranţă o familie pe cinste!

– Lunea, spuse Damon supărat, vorbind de parcă ar fi blestemat, ar trebui scoasă din calendar.

El şi Bartlett, unul dintre cei mai tineri reporteri ai ziarului, se uitară prin redacţia lipsită de energie. Cîţiva angajaţi scriau încet la birourile lor, în timp ce alţii căutau prin cărţi sau aşteptau să se întoarcă trăsura, ca să poată să plece şi ei în căutare de ştiri.

Bartlett oftă, plictisit.

– M-aş bucura să avem parte chiar şi de veşti proaste.

– În breasla asta, veştile proaste sînt veşti bune. Dar cum să faci rost de o poveste bună, lunea? Nu se poate. Ar fi prea mult dacă mi-aş dori un dezastru natural? Un uragan micuţ? Dumnezeu ştie că, într-un stat cum e Massachusetts, ar trebui să avem parte măcar de un scandal politic.

Se întoarse spre celălalt.

– Cum a rămas cu interviul ăla? A vrut doamna Lowell să-ţi povestească despre balul de caritate pe care-l organizează?

– Nu, domnule...

– Ştiam eu că n-o să vrea! spuse Damon mulţumit. Orice ar spune Heath, ştiam că n-o să vrea. Familia Lowell

urăşte publicitatea. Mama îmi spunea mereu că o doamnă apare în ziar numai de trei ori: cînd se naşte, cînd se mărită şi cînd moare. Dacă stai să te gîndeşti, cam aşa şi este.

Bartlett nu ştia ce să răspundă.

– Presupun că aveţi dreptate.

– Domnule Redmond!

Joseph Davis, asistentul redactorului care se ocupa de ştirile locale, se repezi spre ei, aproape împiedicîndu-se de unul dintre reporteri.

– Domnule Redmond!

– Da? De ce te agiţi aşa? Nu-mi spune că ai vreo ştire bună de tipărit!

– Portarul mi-a spus să vă spun că a venit cineva să-l vadă pe domnul Rayne.

– Spune-i că Rayne nu e disponibil, dar, dacă e amabil să ne lase o carte de vizită...

– Nu e un bărbat, spuse Davis cu răsuflarea tăiată. E doamna Rayne.

Ochii întunecaţi ai lui Damon străluciră. Fără să spună nici un cuvînt, îi lăsă pe Bartlett şi pe Davis în urmă şi se grăbi spre uşă. Portarul, demn, îmbrăcat în livrea, se dădu la o parte. În spatele lui era Lucy. Omul închise uşa în urma lui Damon, ca să nu-i deranjeze. Într-o rochie verde smaragd şi cu o pălărie micuţă, aşezată cochet într-o parte, soţia lui Heath arăta ca o pasăre micuţă, exotică, pe fundalul cenuşiu al pereţilor din jurul lor. Damon îşi dădu imediat seama că se întîmplase ceva grav. Deşi zîmbea, chipul ei era crispat.

– Domnule Redmond, îmi pare rău că-ţi întrerup programul.

El îi luă una dintre mîinile subţiri şi-i sărută dosul palmei.

– Nu ştiu nici o altă întrerupere care ar fi putut să fie atît de plăcută. Nu ai mai fost la noi, aşa e? Spune-mi, ai de gînd să începi să ne aduci tu însăţi articolele?

– Ei bine, nu. Eu...

Se uită la el şi rîse.

– Nu trebuia să ştii că eu sînt autoarea. Ţi-a spus Heath?

– Sigur că nu, dar am ştiut imediat. Cînd le citesc, aproape că te aud vorbind. Eşti foarte talentată la cuvinte. Acum, înainte să te copleşesc cu complimente, spune-mi cu ce pot să te ajut.

– Aş vrea să vorbesc cu soţul meu.

– Din păcate, în acest moment nu e la birou.

– Dar unde este?

– Pe afară, rezolvă cîte ceva, caută ştiri...

Damon tăcu, iar Lucy aplecă din cap şi strînse în mîini poşeta micuţă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el blînd.

Ea ridică privirea şi zîmbi stingherită.

– Nu cred, nu. Probabil că sînt supărată fără nici un motiv, dar... am auzit un zvon la club, astăzi, şi trebuia să-l întreb pe soţul meu dacă e adevărat. Nu ştii cînd se întoarce? Îmi dau seama că e o prostioară, dar am simţit nevoia să-l găsesc imediat. E foarte important pentru mine...

– Ce zvon? o întrerupse Damon pe un ton calm şi binevoitor.

Ea ezită, deschise gura, apoi o închise la loc.

– Doamnă Rayne, dacă te-a deranjat suficient încît să te facă să vii pînă aici, atunci sigur e vorba despre ceva ce trebuie lămurit imediat. S-ar putea chiar să pot să te ajut eu.

– O să crezi că e ridicol...

– Nimic din ce te supără pe tine n-ar putea să mi se pară ridicol. Te rog, spune-mi.

– A fost o surpriză. N-am ştiut nici ce să răspund atunci cînd am aflat. Cred că m-am făcut de rîs, fiindcă am spus ceva foarte neclar, nici nu ştiu ce, şi după aceea am plecat chiar din mijlocul întîlnirii...

– Ce ai aflat?

– Probabil ştii că doamna Laraine Price, cumnata lui Heath, a locuit la noi cîteva zile, săptămîna trecută...

– Da, spuse Damon sec. Am auzit ceva despre asta.

– Ei bine, ea a plecat în Anglia acum două zile. Nu mai este în Boston, dar doamna Cummings, una dintre doamnele de la club, mi-a spus că ştie pe cineva care a văzut-o pe Raine ieri.

– Nu are sens. Nimeni n-o cunoaşte pe doamna Price. Cum ar fi putut să fie recunoscută?

– Săptămîna trecută a mers la cumpărături împreună cu mine şi cu sora mai mică a lui Heath. Le-am prezentat cîtorva persoane. La *C.F. Hovey* te întîlneşti mereu cu cîte cineva cunoscut. Probabil că acela căruia i s-a părut că o vede pe Raine e unul dintre cei cărora le-am prezentat la magazin. E ridicol, aşa cum ţi-am spus! Raine n-ar avea de ce să fie aici. Nu cred nici un cuvîntel. Heath nu m-ar minţi, dar...

– Dar te-ai gîndit să vii să-l întrebi oricum?

– Da.

Ceva din felul în care se purta Damon, atît de atent, de politicos, o făcu pe Lucy să se întrebe dacă nu cumva el îi ascundea ceva.

– Am o sugestie, spuse acesta, zîmbind fermecător şi, poate, puţin forţat. Ce-ar fi să mergi acasă şi să-l aştepţi acolo pe Heath? Eu o să mă asigur că vine devreme astăzi, şi atunci puteţi să discutaţi...

– De obicei nu pleacă de la birou la ora asta, nu-i aşa? îl întrerupse Lucy.

– Depinde...

– Nu-i aşa? repetă ea pe un ton nerăbdător.

El o privi în ochi, apoi răspunse cam fără voie:

– Are treabă în după-amiaza asta.

O bănuială oribilă îi încolţi lui Lucy în minte şi crescu precum flacăra unui chibrit abia aprins.

– Unde este?

Capitolul treisprezece

Nu-l văzuse niciodată pe Damon atît de stingherit.

– Nu ştiu.

– Damon, spuse ea, folosindu-i prenumele în mod deliberat.

Avea un ton scăzut şi insistent, tensionat.

– Mi-ai spus că sîntem prieteni şi eu am crezut că pot să contez pe tine. Nu-ţi cer să mă ajuţi sau să mă sfătuieşti. Vreau doar să nu-mi stai în cale. Ştii unde este şi, dacă nu vrei să-mi spui, eu tot o să-l găsesc, chiar dacă e nevoie să umblu pe toate străzile din oraşul ăsta...

– Nu se poate. E periculos.

– O să-l găsesc singură, dar nu e corect ca tu, prietenul meu, să nu-mi spui.

– Nu e corect nici să te tîrguieşti aşa cu mine.

– Mă lupt ca să nu-mi pierd soţul, aşa că regulile nu se mai aplică. Poate, cînd o să te însori, o să înţelegi mai bine cît de departe ai fi dispus să mergi... De dragul tău, sper să nu se întîmple asta. Acum spune-mi unde e Heath.

– Doamnă Rayne, nu pot să-ţi spun.

– Înţeleg, spuse ea pe un ton egal, cu o privire hotărîtă în ochi. Atunci trebuie să plec. Poţi, măcar, să-mi sugerezi de unde să încep să caut? Aproape de port? Pe lîngă piaţă? La...

– Dumnezeule, Lucy, nu face asta. Ar putea să ţi se întîmple cele mai îngrozitoare lucruri şi nu mi-aş ierta dacă...

– Dacă mi se întîmplă ceva, eu cu siguranță nu te-aș considera pe tine vinovat, și presupun că nici Heath n-ar face asta. Am multe străzi de umblat, așa că trebuie să plec. La revedere.

– Așteaptă.

Damon o privi cu un amestec de uimire și indignare, fiindcă nu crezuse că era în stare să-l manipuleze și să-l convingă să-i facă pe plac în felul acela atît de necinstit. Știau amîndoi cît de responsabil s-ar fi simțit dacă ea ar fi plecat singură și i s-ar fi întîmplat ceva. El, crescut ca un domn, știa întotdeauna ce trebuie să spună sau să facă, dar Doamne, ce atitudine să ai într-o astfel de situație?

– E la *Parker's*, spuse pînă la urmă, detestîndu-se pentru ce făcea. la prînzul.

Lucy dădu încet din cap, zîmbind amar.

– Sigur. Întotdeauna „à la carte". Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El o prinse de mînă cînd ea tocmai se răsucea ca să plece.

– Așteaptă, Lu... adică, doamnă...

– Mă duc la *Parker's*. N-are rost să încerci să mă oprești.

– Nu rezolvi nimic dacă te duci acolo.

– Vreau să văd cu ochii mei dacă e cu ea.

– Așteaptă să vorbești cu el, nu-l încolți.

– Problema asta nu te mai privește.

El o eliberă și își trecu degetele prin părul negru, încercînd să-și dea seama ce avea de făcut.

– Așteaptă aici. Chiar aici. Las pe cineva să se ocupe de ziar și mă întorc în cîteva secunde. Merg cu tine. Nu te mișca din loc și nu pleca singură.

Dispăru pe uşă şi trecu în viteză prin redacţie, dădu cîteva ordine grăbite, apoi ieşi din nou pe coridor. Acolo nu mai era decît portarul, din nou la postul lui.

– Unde este? întrebă Damon speriat.

– Mă tem că nu ştiu, domnule Redmond. A plecat de cum aţi intrat înapoi în redacţie.

Blestemînd cu foc, Damon ieşi pe stradă. Trăsura ziarului tocmai oprea în faţa clădirii. După ce îl scoase pe reporterul neajutorat din vehicul, el urcă şi îl informă de vizitiu că merg la *Parker House* şi că e cazul să se grăbească.

Heath ridică o sprînceană şi se uită rece la Raine, cu ochii lui albaştri-verzui. Ea îl privi fără stinghereală. Ovalul perfect al chipului ei strălucea, palid şi curat, pe fundalul vişiniu al tapetului din restaurant. Chelnerul se mişcă tăcut în jurul mesei, umplîndu-le din nou paharele cu apă, fără să scape nici o picătură pe faţa de masă albă ca laptele. Imediat cum bărbatul se îndepărtă, Heath vorbi pe un ton scăzut:

– Dacă ar depinde numai de mine, ai putea foarte bine să locuieşti în Boston. Ai putea să stai şi pe strada noastră, şi tot n-ar conta. Nu mă interesează. Probabil că nu sînt prea blînd, dar pur şi simplu nu-mi pasă.

– Nu poţi să mă convingi că în inima ta nu a mai rămas nimic pentru mine.

– Vrei adevărul? Poate că sînt cîteva cicatrice, dar nimic mai mult.

– Nici măcar furie? întrebă ea, privindu-l cu atenţie. Mi-e greu să cred.

– Am fost furios foarte mult timp, dar după aceea am început să înţeleg de ce ai făcut-o, de ce te-ai măritat cu Clay, de ce n-ai vrut să mă întorc acolo după război...

– Dar te voiam acolo! Te voiam!

Tonul ei avea o notă de disperare.

– Am vrut atîta vreme să pot să iau înapoi ziua aceea, să pot s-o retrăiesc! Aş lua înapoi tot ce am spus! N-am vorbit serios. Nu trebuia să te rănesc şi nu asta am intenţionat, dar aveam atîtea lucruri la care să mă gîndesc... Nu era loc şi pentru sentimentele tale. Noi toţi am fost nevoiţi să fim egoişti. Şi tu ai fost!

– Şi eu am fost egoist, repetă Heath încet.

– Atunci înţelegi...

– Am înţeles şi te-am iertat acum multă vreme.

– Atunci de ce nu putem să fim împreună acum? întrebă ea nedumerită.

– În primul rînd, pentru că sînt însurat.

– Nu-ţi cer să-ţi laşi soţia. N-am nevoie de verighetă. Nu te vreau decît pe tine. O să rămîn aici şi o să te primesc oricînd ai nevoie de mine. Braţele mele o să fie mereu deschise...

– Nu am nevoie de ele. După ce mi-a trecut supărarea, cînd n-am mai fost furios, nici nu te-am mai vrut.

Heath făcu o pauză, fiindcă nu-i plăcea că e nevoit să fie atît de direct, dar Raine nu-i dădea de ales.

– Nu m-am mai gîndit deloc la tine.

– Nu cred asta.

– Nu contează ce crezi, atîta vreme cît părăseşti oraşul în următoarele douăzeci şi patru de ore.

– Credeam că pe tine nu te interesează dacă plec sau nu...

– Soţiei mele îi pasă, şi doar asta contează. Dacă trebuie să te duc eu însumi şi să te urc pe următorul vapor care pleacă din port sau în următorul tren care pleacă din gară, atunci aşa o să fac. Poţi să trăieşti oriunde altundeva în lume. Oriunde, numai nu în Massachusetts.

– Şi cu tine cum rămîne? Lucinda n-o să poată să te facă fericit prea multă vreme. Curînd o să ai nevoie de cineva care te înţelege, cineva din locul unde ai fost crescut, cineva cu care să poţi să vorbeşti despre zilele de dinainte de război. Cu ea nu ai o istorie, un trecut. Cu mine ai.

Heath ar fi putut să-i răspundă într-o mie de feluri. Ar fi putut să încerce s-o convingă de multe lucruri, despre cît de puţin însemnau zilele dinainte pentru el, despre cît de bine îl înţelegea Lucy şi despre cît de fericit ştia să-l facă. Ar fi putut să-i spună despre cum viaţa de aici îi plăcea, despre cît de împlinit şi de mulţumit era, dar Raine nu avea nevoie să înţeleagă decît un singur lucru, iar el nu ştia să-l spună decît într-un singur fel.

– O iubesc, Raine.

– Odată m-ai iubit şi pe mine.

– M-am simţit atras de tine şi am ţinut la tine, dar n-a fost dragoste. Nu a fost ceva real.

– Pentru mine, nimic altceva n-a fost mai real.

– Atunci îmi pare rău pentru tine şi sper ca, într-o bună zi, să găseşti pe cineva. Pentru noi doi nu există nici o speranţă. Raine, pe ea am căutat-o toată viaţa mea. Acum, că am găsit-o, nimeni altcineva n-ar putea să fie decît pe locul doi.

– Pe locul doi? Faţă de ea?

– Da. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

– Heath... Heath, nu înţeleg.

Încăpăţînarea ei începu să dispară, iar genele dese clipiră nedumerite.

– Ce vezi la ea? Ce-a făcut ca să te prindă în capcană? Este...

Raine se străduí în zadar să găsească un motiv pentru care el o prefera pe Lucy.

– E mai frumoasă decît mine? Asta crezi? Îţi place că vorbeşte cu tine despre ziar?

Mila din privirea lui nu era prefăcută.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi explic ceva ce nu poţi să vezi, să atingi sau să simţi. N-ai înţelege. Nu e vorba că a făcut sau că a spus ceva. Nu are legătură cu felul cum arată, deşi Dumnezeu ştie că nu-i găsesc nici un cusur. Uneori, oamenii nu trebuie să facă vreun lucru anume ca să-i iubeşti. Îi iubeşti pur şi simplu şi n-ai ce face.

Ea se uită la faţa de masă şi nu-i răspunse, dar el înţelese tăcerea ei şi ştiu că a doua zi dimineaţă ea avea să plece din Boston.

Trăsura lui Damon ajunse la *Parker House* în acelaşi timp cu aceea a lui Lucy. El sări din vehicul şi se repezi la uşa ei.

– Lucy, deschide. Dă-mi voie să-ţi vorbesc un minut. Te rog.

Ea acceptă ca el să urce în trăsură, iar vizitiul îi deschise cu un aer dezaprobator. În penumbra tăcută dinăuntru, Damon se aşeză alături de ea şi se întrebă tăcut ce să facă în continuare. Ce ar fi putut să-i spună?

– Nu intra în restaurant, rosti pînă la urmă, simţindu-se ca un idiot rămas fără cuvinte cînd văzu durerea din privirea ei.

– Nu vreau să intru, răspunse ea pe un ton spart. Mă tem că, dacă îi văd pe Heath şi pe Raine împreună, n-o să am de ales şi o să fiu nevoită să...

– Sînt împreună înăuntru, crede-mă pe mine. Nu e nevoie să intri şi să faci o scenă.

– Damon, de ce e cu ea? şopti Lucy. De ce nu mi-a spus? Nu ştiu ce să fac.

Căută cu neîndemînare prin geantă după o batistă şi începu să plîngă. Lacrimile erau prea mult pentru el şi, după ce îi întinse batista lui, o ascultă cîteva clipe cum hohoteşte, simţindu-se mai neajutorat decît se simţise de ani buni. Cu grijă, o luă în braţe şi o mîngîie încet, protector, pe spate.

Închise ochii numai o clipă şi îşi dădu voie să-şi imagineze dureros că lucrurile stăteau altfel între ei.

Era un joc periculos, aşa că regretă imediat gestul pe care-l făcuse, fiindcă ea se lipi de umărul lui. N-ar fi putut să o îndepărteze, aşa cum nu putea să-şi oprească inima în loc. Se gîndi la cît de mult însemna pentru el prietenia lui Heath. Se gîndi la onoare. Se gîndi la fericirea lui Lucy. Nu putea să facă decît un singur lucru.

– Vreau să-ţi spun ceva, rosti pe un ton calm. Chiar acum, un trecător ar putea să creadă că noi doi sîntem într-o situaţie mult mai compromiţătoare decît sînt Heath şi Raine.

Uimită, ea se retrase şi îl privi cu ochii mari.

– Ceea ce ar trebui să ne amintească, mai spuse el, să nu ne luăm după aparenţe.

– Ce vrei să spui?

– Nimic nu este exact cum pare a fi. În loc să tragi o concluzie pripită, ar fi mai bine să-l laşi pe soţul tău să-ţi explice de ce a făcut ce a făcut. Merită şansa asta şi nu cred că ar trebui să treacă prin furcile caudine din cauza unei neînţelegeri.

– Un lucru ştiu, şi-l ştiu destul de bine, spuse Lucy, ştergîndu-şi obrajii uzi cu un colţ de batistă. M-a mînţit. În fiecare clipă în care a fost alături de mine şi nu mi-a spus că Raine e încă aici, m-a mînţit.

– Şi eu aş fi făcut la fel, dacă aş fi crezut că altfel o să te pierd.

Venind din partea lui Damon, afirmaţia o lăsă pe Lucy fără cuvinte.

– N-ai face asta. Tu eşti un domn. Nu cred că ai mînţi... nu-i aşa?

El oftă.

– Problema este că, atunci cînd ai aşteptări atît de mari de la oameni, Lucy, ei nu reuşesc mereu să se ridice la

standardele tale. Eu aş spune că Heath face mai puţine greşeli decît majoritatea bărbaţilor.

– Vrei să spui că ar trebui să-l iert, chiar dacă m-a minţit?

– Priveşte lucrurile aşa... De ce ar risca el să-ţi spună că Raine e încă în Boston, cînd avea toate motivele să creadă că n-ai să afli? Ce nu ştiai nu avea cum să te rănească.

– Încerci să-i justifici lipsa de onestitate!

– Încerc să-ţi explic de ce nu ţi-a spus. Credea că poate să se ocupe el însuşi de problemă şi să te protejeze, ca tu să nu afli niciodată...

– N-am nevoie să mă apere aşa.

– Atunci spune-i. O să te asculte.

– De unde ştii? întrebă ea deodată, suflîndu-şi nasul viguros.

– Nu am cunoscut niciodată un bărbat care să-şi asculte soţia mai mult decît te ascultă el pe tine.

– Încearcă doar să-mi facă pe plac.

– Nu e adevărat, Lucy...

Damon se opri, apoi rîse puţin.

– O să mă omoare dacă află că ţi-am spus, dar ai nevoie să ştii şi nu e cinstit să păstrez secretul. Lucy, Heath nu voia să rămînă în Massachusetts mai mult de cîteva luni. Numai pentru tine a rămas. Tu eşti motivul pentru care a cumpărat casa din Concord şi, pînă la urmă, *„Examinatorul"*. Pentru tine a decis să locuiască în New England şi să nu se mai întoarcă în Sud.

– Poftim? Nu se poate.

– Sînt dispus să jur pe un teanc de *Biblii*. A venit la mine înainte să plece din New England şi mi-a spus că nu se mai întoarce, că nu a găsit ce căuta, iar eu am crezut că n-o să-l mai văd niciodată. Avea aerul cuiva care şi-a pierdut

rădăcinile. Mulți veterani ajung așa și încep să umble din loc în loc. Unii merg pe șinele de tren și sar din vagon în vagon tot restul vieții lor.

– Heath n-ar fi ajuns așa.

– Nu, dar expresia lui avea ceva... Era neliniștit, fără căpătîi... Nu pot să-ți explic. Ar fi trebuit să-l vezi ca să înțelegi la ce mă refer. Cînd l-am întîlnit după aceea, aerul ăsta dispăruse. S-a întors după o lună și mi-a spus că a cumpărat o casă în Concord și că a decis cu cine o să se însoare. Avea o idee care mi s-a părut ridicolă, cum că noi doi ar trebui să cumpărăm *„Examinatorul"*, care era în declin.

Damon rîse încet.

– Eu nu sînt prost cînd vine vorba despre bani, Lucy, și nu aveam prea mulți atunci, așa că intenționam să am grijă ce fac cu ei, dar al naibii să fiu dacă Heath nu m-a convins. După aceea a apărut aici, cu tine.

– Stai puțin... ai zis că s-a hotărît cu cine se însoară chiar după ce a cumpărat casa din Concord?

– Era la sfîrșitul lui mai. Mi-a spus și cum te cheamă.

– Dar asta era înainte să facem cunoștință, spuse Lucy uimită.

Își aminti acel ianuarie cînd el o scosese din rîul înghețat. Heath cumpărase casa din Concord cu o vară înainte.

– Nu mă văzuse decît traversînd strada și de cîteva ori prin fereastra prăvăliei noastre, și tu spui că se hotărîse deja...

– Probabil că i-a plăcut ce-a văzut.

Damon zîmbi lent.

– Încerc să-ți spun că tot ce a făcut, a făcut pentru tine. Tu ești motivul pentru tot. Că veni vorba, tu ești motivul

pentru care eu sînt redactor şef al *„Examinatorului"*. Dacă nu erai tu, Heath nu m-ar fi convins să cumpărăm ziarul.

Damon o privi întrebător.

– Te simţi mai bine acum? Nu? Atunci să-ţi mai spun un lucru. Doar un prost ar fi în stare să creadă că Heath ar alege vreodată pe altcineva în locul tău. Din punctul lui de vedere, nici o femeie de pe lume nu e mai bună decît tine. Îţi poartă semnul.

– De ce pari atît de convins?

Damon păru că-şi alege cu foarte mare atenţie următoarele cuvinte.

– De cînd te-a cunoscut pe tine, s-a schimbat.

– Cum aşa?

– Trăia foarte... neglijent. Bea mult, tot timpul. Şi...

Damon se opri şi o privi cu ochii lui întunecaţi şi adînci.

– Folosea şi arunca femeile de parcă ar fi fost pachete de ţigări King Bee.

Lucy roşi.

– King Bee...

– Douăzeci la un bănuţ. Preferatele celor care aleg cantitatea, nu calitatea. Una după alta. Văd că te-am făcut să te simţi stînjenită, dar sper că înţelegi ce vreau să spun... L-ai văzut vreodată uitîndu-se la o altă femeie?

– Nu cînd e cu mine, dar...

– Nu se uită nici cînd tu nu eşti cu el. Aş pune viaţa gaj că ţi-e cu totul credincios. Am fost alături de el cînd au trecut pe lîngă noi femei frumoase, şi niciodată nu le-a aruncat măcar o privire. Tu eşti motivul.

– Încerci să mă linişteşti, dar...

– Nu încerc deloc să te liniştesc, ci să-ţi spun că n-am văzut niciodată pe cineva mai... Îl las pe el să-ţi spună asta, fiindcă eu deja am întrecut măsura. Spune-mi, ce ai hotărît? Intri sau te întorci acasă?

– Nu sînt sigură.

– Dacă te duci acasă, vorbesc eu cu el cînd se întoarce la ziar şi îi spun că ştii despre Raine. Mai departe cred că te descurci.

Ea dădu din cap şi se uită la el. Privirea lui era prietenoasă, iar Lucy nu bănui ce se ascundea în spatele ei.

– Damon... Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus azi. M-am folosit de prietenia noastră...

– Dacă a funcţionat, atunci foarte bine, spuse el, apoi ridică din umeri.

– Cel puţin am reuşit un lucru...

– Care?

– Să ne spunem pe nume.

Zîmbetul ei nevinovat îi făcu plăcere, dar îl şi răni. De dragul ei, n-avea s-o trateze niciodată altfel decît ca pe o soră, iar ea, îndrăgostită cum era de Heath, n-avea să bănuiască niciodată sentimentele lui. Damon se bucura, deşi simţea nevoia să-i mărturisească iubirea pe care o simţea.

– Nu-i aşa, Damon? întrebă ea, iar el zîmbi autoironic.

– Aşa e, Lucy.

Deschise uşa trăsurii şi o salută scurt, apoi sări pe trotuar.

Era tîrziu deja, iar Heath tot nu se întorsese. Lucy luă cina într-o tăcere descurajată şi urcă la etaj ca să-şi facă o baie. Se scufundă pînă la umeri în apa fierbinte, închise ochii şi îşi lăsă gîndurile se zboare. În orice stare avea să vină Heath şi la orice oră ar fi ajuns, ea era hotărîtă să-i vorbească. Trebuia să ajungă la o înţelegere, fiindcă nu mai putea să suporte incertitudinea. Avea de gînd să afle ce simte el şi să-i spună despre sentimentele ei.

Se spălă pe cap şi îşi acoperi părul cu un prosop, apoi ieşi cu grijă din cadă. Fiindcă nu reuşi să-şi găsească halatul, îşi înfăşură un alt prosop în jurul pieptului şi-i îndesă unul dintre colţuri între sîni. Intră în dormitorul încălzit şi îngenunche în faţa şemineului, ca să-şi usuce părul. Căldura flăcărilor era plăcută şi o ademeni să se apropie mai mult. Începu să îşi descurce şuviţele cu o perie moale, oprindu-se adesea ca să se ajute cu degetele.

Continuă aşa pînă cînd îşi dădu seama că vreo cîteva dintre şuviţe i se încurcaseră în grilajul cu model complicat. Exclamînd nerăbdătoare, trase de fier şi-l îndepărtă de foc, apoi încercă să descîlcească firele captive. Nu reuşi. Era prinsă în genunchi, pe podea, cu părul în grilaj. Trase mai tare şi îşi rupse cîteva fire, iar printre buze îi scăpă un blestem. Situaţia era atît de iritantă încît aproape că o făcu să rîdă. Scoase o chicoteală şi aplecă mai mult capul, apoi strigă după ajutor:

– Bess! Bess, mă auzi? E cineva... Nu-mi vine să cred! Bess!

– Cin? Ce naiba faci?

Lucy se întoarse cînd auzi vocea joasă, masculină, şi oftă resemnată. Venise Heath. Planul ei era să poarte o conversaţie demnă cu el. Se imaginase cu un aer regal, calm şi iertător, vorbindu-i despre problemele pe care le aveau, şi în loc de asta era pe podea, pe jumătate dezbrăcată şi înconjurată de un morman de prosoape umede.

– Îmi uscam părul şi mi s-a prins în grilajul de la şemineu, spuse.

Se simţea atît de prost încît începu să rîdă. Heath nu păru la fel de amuzat. Avea o expresie dură şi indescifrabilă. Închise uşa şi ajunse lîngă ea din trei paşi. Cu o mişcare elegantă se aplecă şi îi luă mîinile de pe grilaj.

– Dă-i drumul. Îl descurc eu.

– Nu cred că ai ce să-i mai faci, îi spuse Lucy pe un ton vesel. Nu e chiar atît de mult păr acolo. Dacă ai cu ce să-l tai...

– Taci din gură.

Cu mare efort, ea se opri din rîs şi redeveni serioasă. Îl privi cum îi eliberează părul din prinsoare, cîte două şuviţe odată.

– Mă doare spatele, rosti ea. Sînt aici, în genunchi, de cel puţin zece minute, şi părul ud e greu.

Cînd văzu că el nu-i răspunde, tăcu, uitîndu-se cu atenţie la mîinile lui, pînă cînd într-adevăr începu s-o doară spatele.

– Heath, am amorţit.

– Sprijină-te de mine.

– O să-ţi ud hainele.

El îi ignoră protestul lipsit de convingere şi se aşeză lîngă ea, apoi o cuprinse cu braţele şi continuă să-i descurce părul din grilajul de la şemineu. Lucy nu avea ce altceva să facă decît să se sprijine cu spatele de pieptul lui Heath. Încet, îşi lăsă capul pe umărul lui. Din cînd în cînd simţea cum obrazul neras îi atinge tîmpla, în timp ce mîinile îi desfăceau şuviţele cu nemaipomenită grijă. Mirosea a săpun şi a materiale scumpe, a cerneală de tipar şi a parfumul lui masculin. Combinaţia era una pe care ea o asocia numai cu el şi care îi dădea o stare de adînc confort.

– Am vorbit cu Damon, spuse Heath.

Lucy deveni mai atentă, dar din cauza poziţiei în care era prinsă nu putu să-l privească în ochi.

– Ţi-a spus tot?

– La cum îl cunosc, probabil că nu chiar tot. Dar mi-a spus suficient.

– Heath, vreau să te întreb cîte ceva...

– Sînt sigur, dar vreau să te întreb eu pe tine ceva, înainte.

– Poți să mă întrebi orice vrei. Vreau să ne vorbim sincer şi deschis.

– Şi eu vreau asta. Să ştii că nu te-am mințit niciodată.

– Mi-ai ascuns ceva ce ar fi trebuit să ştiu. Nu e chiar o minciună, dar nu e nici o dovadă de sinceritate.

– Adevărul, spuse Heath încet, este că nu aveam cum să-ți spun. Ai fi putut să faci o criză de nervi dacă aflai că Raine e încă în Boston. De cele mai multe ori îmi dau seama ce reacții o să ai, dar asta nu e valabil şi în ceea ce o priveşte pe ea. Atunci cînd mi-a trimis biletul şi am aflat că nu vrea să plece înainte să-mi vorbească, m-am gîndit că e cel mai bine să mă ocup singur de asta. Cin, ştiu cum ți se pare, dar sper că nu crezi cu adevărat că eu şi Raine...

Se opri brusc, iar Lucy ştiu care era întrebarea lui.

– Nu, spuse simplu şi simți cum el se relaxează, uşurat. Nu cred că m-ai înşela vreodată, chiar dacă ai fi îndrăgostit de o altă femeie. Eşti un bărbat prea onorabil şi prea...

– Nu sînt îndrăgostit de ea.

– Nici nu credeam că eşti.

– N-am fost niciodată.

– Oricum, n-ar fi trebuit să-mi ascunzi că e aici.

– Mi s-a părut că e cea mai bună cale ca să rezolv problema.

– Înțeleg asta, spuse Lucy cu grijă, dar, cînd am aflat că e în Boston, deşi eu credeam că a plecat, cîteva minute mi-a fost teamă că nu pot să am încredere în tine. Dacă nu putem să fim sinceri unul cu celălalt... atunci căsnicia asta e o farsă.

– Nu spune asta.

Heath îi eliberă şuvițele de păr şi îi puse mîinile chiar sub sîni, aproape desfăcîndu-i prosopul cînd o trase spre el.

– Trebuie să ai încredere în mine. Eu sînt singurul căruia îi pasă mai mult de tine decît de el însuşi.

Ea îi acoperi mîinile cu mîinile ei şi inima începu să-i bată mai tare cînd auzi încăpăţînarea din glasul lui.

– Vreau să poţi să ai încredere în mine la fel cum vrei să am eu în tine, spuse ea. Mai mult decît orice altceva, asta voiam să-ţi spun azi. Hai să uităm ultimele săptămîni şi de mîine să începem din nou.

– Şi... gata? Fără certuri sau...

– Preferi să ne certăm?

– Mă aşteptam la aşa ceva, da.

– Nu şi din cauza asta. Nu avem nici un motiv ca să ne certăm, fiindcă amîndoi ne dorim acelaşi lucru, nu?

Îi mîngîie mîinile şi tot trupul i se înfioră de plăcere pentru că era aproape de el.

– Aşa se pare, spuse Heath, părînd puţin surprins.

– Vreau să ştiu un singur lucru. De ce a rămas Raine? Înainte să plece i-am spus că nu o să renunţ la tine.

– Voia să afle dacă perioada de dinainte de război mai înseamnă ceva pentru mine.

– Tu ce i-ai spus?

– Că nu.

– Sper că te-a crezut.

– Sînt sigur că m-a crezut, fiindcă i-am mai spus încă un lucru.

– Care anume?

– I-am spus că te iubesc pe tine.

Simţi fiorul care o traversă pe soţia lui şi îşi lipi obrazul de creştetul ei.

– Fata mea frumoasă... Credeam că ştii de mult, dar ar fi trebuit să ţi-o spun oricum. M-am îndrăgostit de tine acum un an, de prima dată cînd te-am luat în braţe.

Lucy simţi o lacrimă pe obraz.

– Vreau să-ți spun ceva despre mine.

– Ce anume?

– Eu sînt genul de femeie care are nevoie să audă cuvintele astea mai des.

– Te iubesc, repetă el, zîmbind puțin.

– În fiecare zi și în fiecare noapte. Mai spune-mi o dată, te rog.

El îi repetă cuvintele la ureche, pe gît și de-a lungul umerilor, în timp ce îi desfăcea prosopul din jurul corpului.

– Au!

Lucy duse mîna la cap. O parte din părul ei era încă prins în grilaj. Imediat, Heath îi schimbă poziția și blestemă, revenind la șuvițele captive. În ciuda pasiunii ei și a nerăbdării lui Heath, Lucy începu să rîdă.

– Dacă nu te grăbești, o să chelesc.

– Nu-mi vine să rîd, Cin.

Grimasa lui o făcu să rîdă și mai tare.

– Nu pot să mă abțin... De atîta vreme vreau să... Și acum totul e bine, dar trebuie să așteptăm ca să desfaci...

El o sărută, așa cum își dorea de săptămîni întregi, pînă cînd rîsul ei se stinse, transformat într-un val de pasiune. Lucy scoase un sunet ușor, scăzut și rugător, iar el îi apăsă buzele mai tare. Îi desfăcu pînă la capăt părul și scoase un sunet mulțumit, apoi se ridică și o luă în brațe. O sărută în drum spre pat, reușind să nu se împiedice și să nu cadă.

Lucy îl trase după ea pe saltea, cu brațele subțiri pe umerii lui puternici, cu trupul delicat arcuindu-se spre el. Trase cu disperare de nasturii cămășii lui, fiindcă voia să-i simtă pielea caldă alături de a ei. Împreună, începură să scoată hainele care-i separau. Deodată, Heath rîse gutural, amuzat de nerăbdarea soției sale, și îi prinse obrajii în palme ca să o sărute apăsat. Gurile lor dansau, buzele le erau lipite, trupurile, îmbrățișate strîns.

– O să prețuiesc întotdeauna iubirea dintre noi, şopti Lucy, întorcînd capul şi continuînd să-l dezbrace. Apropierea de tine, dragostea pe care o simt...

El îi sărută gîtul, umed, neruşinat.

– Înainte nu făceam dragoste. Înainte de tine. Am ştiut că o să fie altfel de prima dată cînd ne-am sărutat.

– Ai ştiut dintr-un sărut?

– Cred că trebuie să-ți amintesc despre sărutul ăla.

Cumva, Heath reuşi să se dezbrace de tot, apoi o strînse în braţe şi îi şopti lucruri care o făcură să roşească. Începură să se mişte mai încet, languros, bucurîndu-se unul de celălalt. Ştiau că între ei nu aveau să mai existe obstacole şi nu se grăbeau. Tremurînd, Lucy îşi împleti degetele în părul lui auriu, în timp ce el îi săruta sînii. Heath îi cuprinse cu buzele unul dintre sfîrcuri şi trase cu blîndeţe, apoi îi linse pielea şi trase din nou. Ea era moale şi fără vlagă, dar în acelaşi timp simţea fiecare mîngîiere şi fiecare atingere, fiecare dintre respiraţiile lui deasupra pielii ei.

Voia să-i spună cît îi place, dar cuvintele îi scăpau. În loc de asta, îl mîngîie pe spate, făcîndu-l să tremure. Heath zîmbi şi o sărută sub sîni, acolo unde pielea îi era sensibilă şi subţire, apoi linse curbura delicată şi parfumată. Îi desfăcu genunchii, iar ea nu se împotrivi, tensionată şi nerăbdătoare să-l simtă înăuntrul ei.

– Nu încă, rosti el încet, strecurîndu-şi mîinile sub ea.

Se rostogoli pe spate şi o luă după el. Lucy se trezi deasupra, cu trupul moale lipit de pieptul lui. Înţelegînd invitaţia din privirea lui, se aşeză mai bine şi se apropie pînă cînd ajunse cu gura în dreptul buzelor lui. Părul ei îl învălui, strălucitor, iar Heath i-l dădu la o parte de pe frunte şi i-l strînse la spate, apoi o sărută şi-l lăsă să se desfacă în jurul lor ca o perdea de mătase. Lucy se mişcă nerăbdătoare deasupra lui, dar el o apucă de şolduri şi o ţinu pe loc.

– Stai cuminte, spuse gutural, cu degetele strîngîndu-i rotunjimile. După cît m-ai făcut să aştept, eu decid cum, cînd şi unde.

Ea zîmbi şi-i oferi buzele ca să-i fie sărutate.

– Nu trebuie decît să-mi spui ce vrei, şopti, cu gura lipită de a lui. Nu fii timid.

Îl sărută în colţul buzelor.

– Cum?

Îl sărută din nou.

– Cînd?

Şi un ultim sărut pe gît.

– Şi unde?

El o întoarse pe spate, apoi se ridică de pe pat, lăsînd-o singură.

– Heath? întrebă ea nedumerită, deschizînd repede ochii.

Îi vedea numai silueta profilată pe lumina flăcărilor din şemineu.

– Heath...

– Îţi răspund la toate întrebările deodată.

Îi simţi palmele calde aşezîndu-i-se pe genunchi. Heath îi desfăcu larg pulpele şi o mîngîie în jos pe coapsă pînă cînd ea căzu înapoi pe perne, neajutorată, fără să poată să se mai gîndească la nimic altceva. Se aplecă peste ea şi o ţinu pe loc, apoi o sărută în cel mai intim cotlon al trupului ei. Lucy încercă involuntar să strîngă picioarele ca să se apere, simţindu-se vulnerabilă, dar el îi prinsese gleznele şi i le ţinea departe una de cealaltă. Îi linse pielea încinsă şi o mîngîie încet pe şolduri, cu mişcări circulare. Lucy îi rosti numele în şoaptă, o umbră de cuvînt. Simţi cît de mult îi plăcea lui s-o aibă alături, atît de neajutorată şi de încrezătoare, ştiind că nici un alt bărbat n-o va mai avea astfel.

O vreme nu-şi mai auzi decît bătăile propriei inimii, apoi extazul o cuprinse într-o îmbrăţişare violentă.

Încet, Heath se ridică şi o sărută deasupra triunghiului de păr creţ, iar ea, în ciuda a ceea ce tocmai se întîmplase, roşi pînă în vîrful urechilor. Ochii lui străluciră cînd o văzu atît de stingherită şi se apropie ca să o sărute pe gît. Cît de intim era cu ea, de parcă nici o părticică a trupului ei n-ar fi trebuit să-i rămînă necunoscută! Nici nu visase că un bărbat ar vrea s-o cunoască atît de bine. Nu-şi imaginase că, într-o bună zi, el o să ajungă să fie stăpînul gîndurilor, al inimii şi al trupului ei. Sau poate că ştiuse? Cine ar fi putut să spună cînd începuse iubirea dintre ei? La prima privire? La primul sărut? După prima promisiune? Nici nu conta. Îl privi emoţionată şi zîmbi cu blîndeţe.

– Te iubesc, Heath. Te iubesc.

El se ridică, sprijinindu-se pe braţe, iar lumina flăcărilor din şemineu se juca peste pielea plină de cicatrice. Foc şi aur, forţă şi eleganţă, o uimea şi o bucura că e doar al ei. O pătrunse încet, aşteptă puţin cînd simţi că trupul ei se încordează. Curînd însă, ea ridică şoldurile şi-l primi mai adînc. Momentul păru a se întinde la nesfîrşit. Se mişcau împreună, într-un ritm perfect, plin de adoraţie. Muşchii lui Heath se încordară şi, cu o ultimă zbatere, el îşi răspîndi căldura în trupul ei. Se îmbrăţişară strîns, parcă nevrînd să se despartă. Lucy îi mîngîie părul auriu şi îi sărută tîmplele, pielea sărată, obrajii, buzele. Heath zîmbi şi se rostogoli pe spate, mulţumit, trăgînd-o după el ca să poată să-l sărute în voie.

Lucy se ghemui mai aproape, sub cuverturi.

– Acum îmi pare şi mai rău după nopţile pe care nu le-am petrecut împreună.

Îi puse mîna pe talie.

– Mie nu-mi pare rău. Am avut amîndoi de învăţat cîte ceva atunci, răspunse Heath.

– Vrei să spui că nu ți-a fost dor de mine? întrebă ea, prefăcîndu-se indignată.

– Liniştește-te, spuse el, apoi rîse şi o strînse mai aproape. Sigur că mi-a fost dor de tine. Am petrecut aproape toate nopțile uitîndu-mă la tavan sau plimbîndu-mă prin cameră, dar aveam nevoie să fiu singur ca să-mi dau seama ce prost încăpățînat am fost cînd am lăsat mîndria să intervină între noi.

– Mîndria?

– În săptămînile după boală... cînd mi-am dat seama ce mult depind de tine, orgoliul mi-a fost rănit.

Tonul lui se schimbă, deveni uşor stînjenit.

– Am fost învățat de mic că un bărbat trebuie să aibă grijă de tot şi să păstreze mereu controlul. Ca, deodată, să ajung la mila cuiva, mai ales a ta... N-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine, dar simțeam că trebuie să păstrez distanța pînă cînd îmi reveneam.

– Poate că am fost prea insistentă, dar mi-era frică pentru tine. Nu mi-a fost niciodată atît de frică...

– N-ai fost prea insistentă. Ai fost exact aşa cum trebuia să fii. Ştiu prin ce ai trecut şi ştiu ce ai făcut. Dumnezeu mi-e martor că nu sînt atît de prost încît să nu apreciez felul în care te-ai transformat, femeia care ai devenit. Pe de altă parte, orgoliul masculin e uşor de rănit, Cin.

– O să încerc să nu uit, spuse ea cu un aer exagerat de solemn, apoi țipă cînd el întinse mîna ca s-o gîdile.

– Obrăznicătură ce eşti! Eu încerc să-ți vorbesc despre ceva serios şi nu primesc decît obrăznicie.

– Heath...

Se aşează deasupra lui şi îşi puse capul pe pieptul său.

– Aş vrea să fi fost aşa de la început. Acum abia dacă-mi vine să cred cît de furioasă am fost pe tine şi cît de teamă mi-era să... să fiu cu tine.

– Nu ne cunoşteam pe atunci, iar eu ar fi trebuit să am mai multă răbdare. Pînă la urmă, i te luasem lui Daniel...

– Mi-ai făcut o favoare.

– Aşa este, dar tu nu ştiai.

– Înfumuratule, îl alintă ea, sărutîndu-l pe piept.

– O să mă simt mereu puţin vinovat pentru felul în care te-am luat de lîngă el. Ar fi trebuit să o fac altfel. În dimineaţa aia de după incendiul de la Emerson... Ştiam că, dacă pot să te aduc într-o poştură compromiţătoare, cineva sigur avea să ne vadă. A fost o coincidenţă faptul că au venit exact Daniel şi Sally ca să te caute.

– Să nu te simţi vinovat din cauza asta.

– Dar să-ţi fac aşa ceva, cînd tu veniseşi ca să vezi dacă mă simt bine... Şi nu a fost un accident că te-am sedus, Cin, Mi-am propus să fac asta, iar tu nici nu ştiai ce se întîmplă...

– Ştiam ce fac, spuse ea calm, făcîndu-l să tacă, uimit. Nimeni nu m-a obligat să vin singură după tine. Cît despre ce a urmat... Nu se poate spune că m-am opus. Te doream şi, dacă nu se întîmpla atunci, oricum s-ar fi întîmplat mai tîrziu.

– Mă faci să-mi pară rău că nu te-am compromis imediat după ce ne-am cunoscut. Aş fi făcut-o dacă m-ai fi încurajat chiar şi în cel mai mic fel.

– Neruşinatule! Mă aşteptam să apari de nicăieri şi să mă surprinzi pe jumătate dezbrăcată.

– De fiecare dată cînd te vedeam, după aceea, mă gîndeam la cum arătai îmbrăcată doar cu cămaşa mea şi cu pantalonaşii tăi delicaţi.

– Am ştiut întotdeauna.

Lucy zîmbi în întuneric.

– Mă priveai într-un fel care mă făcea să roşesc şi să-mi amintesc de zilele pe care le petrecuserăm împreună. Chiar dacă nu te-aş mai fi văzut niciodată după aceea, nu

te-aş fi uitat vreodată. Cred că m-aş fi întrebat mereu cum ar fi fost să fiu cu tine. Tu ai fi fost curios?

– M-ar fi bîntuit tot restul vieţii.

Lucy îl luă pe după gît şi îi şopti, cu buzele lipite de ale lui.

– Nu e ciudat cum ne-a unit soarta?

– Să nu crezi că e vorba de soartă, drăguţă. Te-am vrut de la început, şi unii bărbaţi găsesc mereu o cale să obţină ce-şi doresc, chiar şi cînd soarta le e potrivnică.

Lucy îl credea. Heath Rayne era exact genul acela de bărbat.

SFÎRŞIT